

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

MAHAMAN

தமிழ். U. V. SWAMINATHAIYAR LINGAM

CHUVANMIYUR, MADRAS.

இஃது திருநெல்வேலியில்லா அம்பாசமுத்திரந்தாலாக அரிசேச
நல்லூரிலிருக்கும் புனல்வேலி மக-ந-ந-ஸ்ரீ முத்துசுப்பையாரதியவர்களி
ன் பெயர்திரும் மக-ந-ந-ஸ்ரீ வரதராஜய்யரவர்களின் புத்திருமான

பு. வ. முத்துசுப்பையரால்
இயற்றி,

புனல்வேலி மக-ந-ந-ஸ்ரீ இராமசுவாமிபாரதியவர்களாலும், அம்
பாசமுத்திரம் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிற்று மக-ந-ந-ஸ்ரீ அரி. ரா.
அரிகரபாரதியவர்களாலும், திருநெல்வேலி மகாவிதவான் மக-ந-ந-ஸ்ரீ
கவிராஜநெல்லைப்பிள்ளையவர்களாலும் பார்வையிடப்பட்டு, ஷெயார்
க்ளுடையவும், இந்துலரங்கேற்றிய ஸரஸ்வதிவிலாஸமஹாசபையின்
காரியதரிசி மக-ந-ந-ஸ்ரீ எஸ். பால்வண்ணமுதலியாரவர்களுடையவும்
மக-ந-ந-ஸ்ரீ எ. வி. திருமலைப்பிள்ளையவர்களுடையவும், அரிசேசந
ல்லூர் மக-ந-ந-ஸ்ரீ எ. டி. சேதுராமலிங்கம்பிள்ளையவர்களுடையவும்
வேண்டுகோளின்படி,

திருநெல்வேலி ரெயில்வேஸ்டேஷன் ஆரியப்பிரகாசினி
அச்சியந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

இதன் விலை ரூ 2"

1901

Copy Right Registered.

தோட்டஸ்.

இப்புத்தகம் வேண்டியவர்கள் அடியிற்கண்ட விலாசங்களில் எந்த விலாசத்திற்காவது எழுதிப்பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இதன் விலை ரூ. 2

தபால் ஜார்ஜ் பிரத்தியேகம்.

பு. வ. முத்துசுப்பையர்,

அரிகேசகல்லூர்,

தேவநகர் கோட்டை.

எஸ் பால்வண்ணமுதலியார்,

தெற்குப்புதுத்தெரு,

திருகெல்வேலி.

எ. அரிகாபாதி,

தமிழ்முனிஷி, ஹைஸ்கூல்,

அம்பாசமுத்திரம்.

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

முகவுரை.

இந்தால், சில தூற்றுகளுக்கு முன்னோ, வடதால் வல்ல வித்துவ சிரோரத்தின விப்பிரகூல சுப்பிரதீபரான, ப்ரம்மஜீ, இராமபத் திர தீக்ஷதரவர்களால், வடமொழியிற்றமது, பேரறிவாலாய்ந்து தெளிந்து, நவராமுறு நாடகமாக நவீனதருணப் பெற்றலகிற் பரவியிருக்கின்றது. அ தன்பொருளைத் தமிழ்நாட்டார் யாவரும் எளிதிலுணர்ந் தானந்தத்தை அனு பவிக்க இடமில்லாததுபற்றி, கசடறக்கல்லாச்சிறியேனெனினும், யான், க ருதரியசிற்கோதயக்கடலான இராமசரிதமென்பதிலுண்டாம் பேரவாலினே வுதலைக்கொண்டு, என்சிறற்றிவுக்கெட்டியபடி, செந்தமிழின்மொழி பெயர்த் தம்முறைவழாது, சந்தமுறுநாடகமாய்ப், பற்பலதினுசுதினுசான,செய்யுட் க ளும், கீர்த்தனை, தரு, பத-ஜாவளிகளும், கண்ணிகளும், கேட்போர், படிப் போர் மனத்தைக்கவரும்படியான, நன்னயந்தருஞ் சொன்னயம்பெறும் உ.சி தரலங்கார வசனசிங்காரங்களுமா யியற்றியிருக்கின்றேன். இதனை யாவ ரும் எளிதிலுணர்ந் தத்தியானந்தத்தை அனுபவிப்பார்களைன்பதற் சந்தேக மில்லை. மற்றப்பிரபந்தங்களிற் காண்டம், சர்க்கம், அத்தியாயமென ஏற்ப டுத்தியிருப்பதுபோ லிந்தாலும், வடசொல் ஆரியர லேழங்கக்களா யமைக் கப்பெற்றபடியே, தமிழிலும், ஏழங்கங்களாய்ப் பொருந்தியிருக்கின்றது. பொதுவாகவே, பரமயோகியருள்ளம், எந்தவஸ்துவினிடத்திற் பொருந்தா மிக்கின்றதோ அந்தவஸ்துவே, இராமனைப் பொருள்படலாலும், இந் நாடகத்தினொவ்வொரு பாடல்களிலும், ஒவ்வொருவாக்கியங்களிலும், பதங் கடோரும், யுத்தியும், ரசமும், பொருந்தியிருத்தலானும், இதைப்படிக்க வா ரம்பவிக்கும்போதே, படிப்போர், கேட்போர்களின், சித்தாலவாலத்திலுற்சா கவித்தங்குரித்து, மென்மேலும், சந்தோடமாரி பொழியப்பொழியச், சாகோ பசாகையாய்த்தருவாய்வளர்ந்து, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு, என்னும்பல வர்க்கங்களைச் சொரியானிற்கும். இந்தால் அத்தகைப் பயனுடைத்தென்பதற் கறிகுறியாய் இந்தாலின் கதாநாயகனான இராமபிரானால், வனவாசிகளான த போதனர்களைல்லாம், அரக்கர்களின்பயங்கனற்று, தங்கடங்கடவப்பொருள் களை ரகடிக்கப்பெற்றார்களென்றும். அவ்விராமபிரா னற் சுசகிரீவ விபீடணர் கள்,சத்துருபயங்கனற்று, இராஜ்யாதி மகதைகவரியங்களைப்பெற்றார்களென் றும், சுசகிரீவன், தாராதிகுசபோகங்களையு மடைந்தானென்றும், அவ்விராம

பிராணைப் பரமென்று நம்பித்தொண்டெய்திந்த, அனுமத்விபீஷணதிகள், நித்தியானந்தச் சிவஞ்சீவி வாழ்வைப் பெற்றார்களென்றும், பிரத்தியக்ஷமாகவும், அப்பிரத்தியக்ஷமாகவும், இந்நாடகத்தில் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்க. இன்னமும், இந்துவின் கதாநாயகனான இராமபிரான், விஷயிகள், பக்தர்கள், முமுகுந்கள், ஆகிய மூவகை அதிகாரிகளான, இவ்வுலகத்தவர்களின், அறிவிற்கெட்டியபடியுள்ள, தியானத்திற்கிசைய, சாதாரணமணிதனாகவும், உபாசனைக்குரிய ஈஸ்வரனாகவும், நிர்விகாரச்சச்சிதானந்த ஆத்மசுருபமாகவும், விளங்குகின்றனனென்பதற்கறிகுறியாய், இந்நாடகத்தில், ஸர்வசம்பன்னான சாதாரணமணிதனாகச்சன்னமெடுத்து, விவாகாதிசுக்ஷ்ணமும் வனசஞ்சாராதிகஷ்டநஷ்ட சோகமோகாதிசுருமடைந்தும், சிவதனுர்ப்பங்கமென்ன, அகலிகை சாபவிமோசனமென்ன, சேதுபந்தனமென்ன, வனவாசர்களான தாமரர்களின் அபயப்பிரதான சம்ரக்ஷணைகளென்ன, கொடிய துன்மர்க்கர்களான தாடகை சுபாகு, கராளமாரீசர், விராதகரதூடணாதியர், வாலி, இராவண கும்பகர்ணிதி துவட்டர்களின், சங்காரமென்ன, ஆகிய அமாணுடப்பிரவிர்த்தியான, அருந்தொழில்சுண்டாத்தியும், நிர்விகார சச்சிதானந்தமாகிய ஆன்மாவே, மாணுடப்படிவங்காட்டி, ஜீவபாவத்தைக்கண்டிக் கவேண்டி, காமக்குரோத அகங்காராதிகளால் வசிகரணமனத்தர்களான மூடர்கட்கெல்லாம், துக்கானுபவமே பெனவாங்காங்கே, சோகமோகாதிக்களை நடிப்பித்து, ஆகந்துகமான இச்சிவத்துவத்தொழித்தலே, சுகரானுபவமென, அதற்குமுதலிற் குருகுலவாஸ குருவுபதேசங்கண்முகியமென, வசிஷ்ட்ட விஸ்வாமிதிரர்பாலடுத்து மந்திரோபதேச வரிசைகளடைந்து, ஈடணை விலக்கல் கண்டென, இராச்சியாதி மகதைஸ்வரிய பரித்தியாகஞ்செய்து, வாதனாட்சயம்பெறலவசியமென, வனவாசஞ்செய்து, சாதனமன்றிச்சாதிப்பதரிதென, சுக்ரீவ சகயஞ்செய்து, பவக்கடல்கடக்க, துல்வழிநடத்தலே, சரியெனச்சேதுபந்தனஞ்செய்து, காமக்குரோதாதி சத்துருக்களுடன் சகவாசஞ்செய்வதாயினும், காமக்குரோதாதிபதினானான், சிரத்தாபத்திகளைக்கைக்கொண்டு மற்றவைகளைக் கெடுத்தலுசிதமென, சத்துருவினுடன் பிறந்தவனுயினும் வீடணனைக்கைக்கொண்டு இராவணாதி இராக்கதர்களைமடித்து, நிஷங்காம தபஸால், அவிததையால் மூடப்பெற்றவந்தக்கரணத்தைச்சத்திசெய்ய வேண்டுமென, சிறையில்நின்றும், மாயாசொருபினியான சீதாபிராட்டியை, அக்கினிசத்திசெய்து, தானேதானும் நிர்விகார சச்சிதானந்த சொருபியாய் அசுண்டாதி பத்தியமுற்றிருந்தனென இராச்சியாபிடேகம்பெற்றுச் சுருற்றிருந்தனன், என உருவகத்திற்கிசைய மெய்யப்பெற்றிருக்கின்றது.

மேலும் அகிலாண்டகோடி பிரமாண்டநாயக சச்சிதானந்தமாய் ஆதிபாப்பிரம்ம சொருபமே, துட்டநிர்க்கசிட்டுபரிபாலனஞ்செய்து, சத்திய

தீன்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக, ஸ்ரீராமனாய்வந்தவதரித்து, பிரபஞ்சமாயையின் வினோதங்களை விளக்கி, தமது பிரபாவசக்தியையுந்துலக்கி, ஸம்புமடியார்களின் பக்குவாபக்குவங்கட்குத்தக்கபடி, இவ்வுடகாமிய நிட்காமிய பலதாதாவாயிருந்து, பரிபாலித்ததாகவேதான், வான்மீசமுதலிய இராமாயணங்களின் முக்கிய தாற்பரியமுமே. அவ்வுன்னமாயின், இதன்பெருமை, சகலகலக்கியானவல்ல, இரண்டாயிரநாவுடைய ஆதிசேடனாலும், அறையற்பாலதன்மன்றோ? அத்தகைய மகத்தான இவ்வற்புத திவ்விய சரித்திரத்தை, இவ்வற்பனேன் சொல்லப்புகுந்தது, தரையிலுருகின்ற வோர் சிற்றெரும்பானது, வான்மதியினமுதருந்த, இச்சித்தலொக்குமாயினும், அப்பிபீலிகையும், கொன்றை, தும்பை முதலிய புட்பஜாதிகளில், மதுவாசைகொண்டு பொருந்தியிருத்தலும், அப்புட்பங்கள், திருத்தொண்டர்களாற்கொய்து, சந்திரகலாதானையசாஷ்டாபரமசிவனது, திருமுடியிற் சூடப்பெற்றகாரணத்தால், அவ்வெறும்பும், அமுசெய்திங்களின் நிவ்வியாமுதருந்தப் பெற்றதென்னுங்கதைபோல், எதை, எனது புண்ணிபவிசேடத்தானும், கற்றறிந்த பெரியோர்களினனுக்கொகத்தினாலும், அருமையான இன்னாடகம், என்னுற் பூர்த்திசெய்யபெற்றதென்றறிக்க. அவ்விராமபிரானது சரித்திர வர்ணனையினால், பூவுடன்சேர்ந்தபழுதும் மணம்பெற்றதுபோல், புன்கவியாயினுமென்கவி நன்குமையப்பெற்றதாகவே பெரியோர்க ளன்புனைவத்து மானிக்கக் கேட்டுக்கொள்ளின்றனன்.

உ

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

சாந்நுக்கவிகள்.

அப்பாசமுத்திரந்தாலுலகா அரிசைசால்லுரிவிருக்கும் மக-ள-ள-ஸ்ரீ மகாவித்வான் புனல்வேலி அ. இராமசுவாமி பாருதியவர்களியற்றியகவிகள்.

சுதரகவிகுருவிகருமதிபூசுகனயோகிதழைக்குமாச	த்
சுதரகவிரதவிரவிதனைநேரும்பிரதாபசாலிகல்	வி
முதரகவிசேஷகலைஞானசேஷனுமகிழமொழியுந்திவ்	ய
மதுரகவிவணமுறவும்புனல்வேலிதகர்செய்தவத்திலவந்தோ	ன்.

கூடகமாதவர் புகழும்பிரமநிலை யறிஞானகுரு வேதாந் த
நாடகங்கீர்த்தனை செய்தமுத்துசுப்ப பாரதிபேர் னவிலும்பேர ன்
மாடகயாழ் வல்லோர்களிசைபாடக் கேட்டமரர் மகிழ்வானரோய்
ஆடகநன்மாட் மலிஅரிகேசநல்லூர் வாழணி நாவல்லோ ன்.

தருவாதாராஜனெனு வேதியர்கள் குலதிலகன் தவத்திலவந் த
உருவமதவேண் முத்துச்சுப்பபவேள் தமிழ்க்கடலை யுண்டனாநப்
பருவமுகில் சானகீபரிணயமா மழைபொழிந்து பரவிறூர்க்கும்
திருவசன மாமழையாய்ப் பதமழையாய்ச் சௌமழையாய்ச் செழிக்கத்தானே

மேல்பாழூரிலி ருக்கும் ஆரியத்தமிழ் மகாவிதவான் மக-ந-ஈ-ஸ்ரீ புனல்
வேலி வரதசாஸ்திரிகளி பற்றிப் சாற்றுக்கவிகள்.

சிதமணக்கும் பணிபுமணியீசர் தொண்டரரித்திரனை வாக் கு
வாதமணக்கும்படி செய்முன்னால் தேர்புனல்வேலி வாழும் உல்வி
போதமணக்கும்ப முனிவேதாந்த நாடகஞ்செய் புனிதன்கோடி
காதமணக்கும்ப துமத்தாராணிபு முத்துசுப்பகவின் முன்னாலோன்.

அன்னவன்றன் பேரனரிகேசநகர் மும்மாடமதனில் வாழ்வோன்
சொன்னவனத்தென் வரதாராஜனருள் முத்துசுப்பகமுக நென்போன்
நன்னவரஸத்தொடு செய்ஜானகியின் பரிணயத்தை நன்றாய்க்கேட்கின்
இன்னமுதைப் பரமசிவனாகா மெனவுலகி வியம்புவா ரே.

அரிகேசநல்லூரிலி ருக்கும் மக-ந-ஈ-ஸ்ரீ புனல்வேலி அனந்தசுப்பையா
வர்கள் இயற்றிய சாற்றுக்கவி,

பொன்வளரிகை நன்னகரதனிற் பொருந்திவாழ் பூசரப்புனித ன்
சொன்மணிமாலை தொடுத்தருண் முத்துச்சுப்பநாவலவ ன்
தன்மநற்றவத்தின் பயனெலாமுதவுஞ் ஜானகிபரிணயத் தமிழி ல்
நன்மைசேர்திவ்ய நாடகமாகநவின்னு நற்புகழைநாட்டின னே.

அரிசேசரல்லுரிவிருக்கும் ஸந்தே வித்துவ சிரோன்மணியான
மக-ந-ந-ஸ்ரீ புனல்வேலி முத்தையாபாகவதரவர்கள் இயற்றியது.

ஆசிரியவிருத்தம்.

சீர்பெருங்கல்விநிறை திகழ்புனல்வேலி வாழ்சீலன்வேதாந்த வமுதை
சிறந்தநாடகமென வறைந்துலகர்பவ நோய்கடர்க்கு நன்மருந்தாக்கினோன்
பாரிலுயரன்னதானத்தின் மிக்கோன்மிகப்பாக்கியவான் முத்துசுப் ப
பாரதியருள் புதல்வன்வரதராஜன் நவப்பயமென வுதித்தபாலன்
காரணையகையன் வெகுசீருடையனிரைகவாழ் கவிமுத்துசுப்ப வள்ளல்
கண்டுமொழிசெண்டுமூலை ககனவிடைகடல் விழிக்கமலை ஜானகிபரிணயம்
ஆமுதமென்னவே செந்தமிழ்நன்னாடகமதா வியற்றினன் யாவரு
ஆனந்தமதுவுண்ட வளியராய்க்களியரா யாச்சரியமாய்ப் புகழ வே.

திருநெல்வேலி மக-ந-ந-ஸ்ரீ மகாவித்வான் கவிராஜநெல்லையப்பிள்ளை
யவர்கள் இயற்றிய கவிகள்.

திருமகளும் வெண்கமலத் தொருமகளாகலாத செல்வமென் று
மருவுபுனல் வேலிநகர்வந்த முத்துச்சுப்பயமால் வரத்துதித் த
வொருவரதராசனெனு முயர்காமந் தரித்திருநல்லு சிதனாமி வ்
விருவருக்கும் பேரன்மகனெனும் பெருமைபெற்று மகிழியல்பினோனே.
வேறு

மதனனும்பெண்மைய வாவுறுவனப்பன் வனசமாலிகை திகழ்மாற்ப ன்
இதமுளவசனன் கருணைசால்விழியனிய லிசைநாடக மெனு மு
விதமுறுதமிழும் வழுவறவுணர்ந்த விவேகவான்விமலனைப் பணிய ற்
புதமிகுபக்தியுடைய நன்மனத்தன்பொறுமையிற் பூமகள் போல்வா ன்.

எல்விதுவிழியார் தோழமையாக விருவரைக்கொண்டதையேய்ப்ப ஃ
செல்வமார் சேதுராமலிங்கேந்தர் திரிசைச்செந்தமிழ் தேர்ந் த
வக்சலிலரிவனருந்தவர் திலகனரிகரப்பெயர் கொணம்மரசை ஃ
சொல்லிருப்புடனார் நாளிலன்பாகத் தோழையெனக் கொளுந்தோன்றல்

தருமனையனையான் போகத்திலருளிற் சனகனைத்தவத்தினி னிகர்வா ன்
அருமறைபயிலும் நாவிலுணரிகை யம்பதிவாழ் தருமண்ண ல்
கருமுகில்வெஃகும் வண்மையுப்பொய்மை கனவிலுஞ்சொற்றிடாக்கனமும்
மருவியநத்தம் நிதிமுத்துசுப்ப மகிபதிதமிழ்க்கருள் வள்ள ல்.

பனவர்தங்குலத்துற்ப வித்தவனிராம பத்திரதீக்ஷதன் பண்பா
 சொனவடமொழிச் சானகிபரிணயத்தைச் சொற்சுவை பொருட்சுவைதோ
 வனமருவிய செந்தமிழினாடகமா வருத்தனன் சீர்த்தியும்மரபுந் [ன்ற
 கனகவான்பொருப்புந் கயிலையும்போல நிலைக்கவெக்காலத்து மா தோ.

சேற்றூர்ஸமஸ்தானம் மகாவித்வான் முகவூர் மக-நா-ஸ்ரீ இராமசாமி
 க்கவிராஜாவர்கள் இயற்றியகவிகள்.

பொன்சேரு நறுங்கமலப் பழனமொலாமுப்போகப் பொலிவைக்காட்டு ந்
 தென்சேறைத் தலபுராணத்தை வடமொழியதனாற் றெளிவிற்செய் து
 மின்சேருக்கத்தியர் பொன்னிலமொலா யிததையெனும் வேதாந்தத்தைத் த்
 தன்சேமநாடகங் கீர்த்தனைபதமென்றப் பெயராற்சாற்றும் வல்லோ ன்.

பொன்றூதநீதியையோர் கவிமாலையாத்திரட்டிப் புகன்றோன்வாய் மை
 குன்றதபுனவ்வேலி முத்துசுப்பாரதி யாங்கும்பன் றன்னை த்
 தன்றாழைத்தன்றாழை யெனப்புகன் றன்னோன் பெயருந் தரித்தோன்வென் ளி
 மன்றாடியருள்பெருகும் வரதராஜயர் தவத்தால்வரு குமார ன்

இந்நாளிலிரிகேச நல்லூரிலுவந்து வசித்திருப்போன் மேலோ ர்
 அந்நாளில் வடமொழியிலறை ஜனகிபரிணயநாடகத்தை வாய்மை ச்
 சொன்னாடுமுகில் ராமசுவாமிபாரதி யெனச்சொல் சுடுகன் றன்னை த்
 தன்னாவலுடன் ஞாதிசோதரனென் றுரைக்கும் நன்மைதினைப்பெற்றுள்ளான்.

அக்கரையாய்க்கற்றார்க்குந் கல்லார்க்கும்பொருள்விளக்கவன்புட்கொண்டே
 தக்கசத்தகரநயஞ் சொன்னயம்பொருந்த நாடகமாத்தன் முன்னோர்போ ல்
 மிக்கபுகழ்பெற்ற முத்துசுப்பய்யாரதி வாக்கால் விளம்பினாஞ் ல்
 எக்கலையுங்கற்ற நாவலருமா நாவலவெனெச் சொல்வார ரே.

திருக்கலைய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதினவித்வான் சேற்றூர்
 மக-நா-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியக்கவிராயாவர்கள் இயற்றியகவி.

அருந்தவர்மெச் சரிகேசனூர்வாழு முத்துச்சுப்பய்யன் செவ் வி
 திருந்துஜானகிபரிணயந் தமிழ்நாடகமாகச் செய்தான் விண்ணோ ர்
 மருந்தினும்நற் றமிழாகுமிதுவே நாடகமெனத்தமனடக்குக் கற்றோ ர்
 பொருந்தஉரைத்துவப் பொனிவிதன் பெருமையாமென்றோ புகலுமா ரே.

திருகெல்வேலி, இத்நாலாங்கேற்றிய ஸாஸ்வதிவிலாச மகாசபையின் காரியதரிசியாயும் ஆரியப்பிரகாசினி அச்சியந்திரசாலையின் செக்டட்டேரியாயுமிருக்கிற மகாவித்வான் மக-ந-ந-ஸ்ரீ எஸ். பரவண்ணமுதலியாரவர்கள் இயற்றிய கவி.

மானிநோக்கியர் தங்களுக்கெல்லாம் வாழ்வொடுதிருவினை வயக்குந்தன்மைபாள், ஜானகிபரிணயந்தராசலம் புகழ்த்தமிழிலோர் நாடகமாகச்சாற்றினான், பானலக்கவியோ டொழுக்கமாசாரப் பண்புபுவரன் கழல்பரவுசீர்த்தியான், சானிலம்புகழும் திருமறைவாயால் நவில்முத்துசுப்பய்யொனும்பேர் நாவலோனே.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் மகாவித்வான் மக-ந-ந-ஸ்ரீ பொன்னும்பெருமாள்செட்டியாரவர்கள் இயற்றியகவி.

சங்கநிறைதவழ் பழனப்புணல்வேலிப் பதிவரத ராசவேத ப்
புங்கவன்செய் புண்ணியத்தாற் புத்திரனாவுதித்து மிகுபோதமேவு ம்
பங்கமில்சீர் முத்துச்சுப்பபாரதிகள் செயுஞ்சிதாபரிணயத்தை த்
துங்கவுலகப் புலவருஞ்செவி வாய்க்கொண்டமிழ்தாய்த் துதிக்கின்றோ.

திருகெல்வேலி டிஸ்டிரிக்ட்டு கோர்ட்டு பிளீடர் மக-ந-ந-ஸ்ரீ எஸ். எம். தையல்பாகம்பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய கவிகள்.

பொன்மருவுமணி மாடகூடமேவு புணல்வேலிசெய்ததவப் பொவிவினாலே, மின்மருவுசடைக்கடவுள் பாதம்போற்றும் விப்பிரிசெஞ்ஞான்று மேன்மையான, சொன்மருவுங்குணசீலன் வரதாஜத்துங்கன் வழித்தோன்றலெனுஞ் சுமுகனான, மன்மருவுமரிசைவளர் முத்துச்சுப்ப வன்னறமிழ்ப்பயிருலகில் வளரவேன்றே.

வேறு.

செய்தனனிகைத்தமிழ் தெளிந்துதேன்ம	ழை
பெய்தனவெண்புகழ் பேர்பெற்றோங்க	வே
பைதமிழ்ச்சானகி பரிணயப்பெ	ய
பெய்தியநாடக மென்னுந்தலை	மே.

வேறு.

இப்புண்ணக்கடலமுதம் புலவோர்களுவினுக்கே இனிக்குமென்றும், அப்புண்ணப்புணத் தெழில்வனஞ் சேரிகைமுத்துச் சுப்பமுகிலருமையாகச் செப்புணத்தமிழ்ப்புதிய நாடகத்தின் நெள்ளமுத்தர் தெவிட்டாதென்று ம் முப்புணப்புலவோர்கண் னனஞ்செவி ராவினிக்குமிது முகமனன் றே.

ஸ்ரீவைகுண்டம் மக-ந-ந-ஸ்ரீ தாசில்தாரவர்கள் வித்வசிரோன்மணி கெங்கிடசாமிபிள்ளை அவர்கள் இயற்றிய கவிகள்.

சீர்பெருமுத்தமிழ்ப் பொலிவுந் திருகளுரு மெஞ்ஞானத் திகழ்வும்வாய்ந் தே
என்பெருமோரின்ப னாவின்வுலகில்யான் சுண்ணவோர்க்குமோ வெ ன்
ரோப்பெரியகாதன் மனத்துற்றிட்ட திலீதினைமெய் யுணர்வாலோர்ந்தா ன்
ஊர்பெரியஅரிசேச உயர்நல்லூர் மறையவனா முரவோன்றானே. *

நான்மறையாறங்கமுத னவிலும்பல் கலையனைத்தும் நன்றாயோர்ந்
கேன்மறவாப்புணல்வேலி வரதராஜப் புனிதன் மிதுதவத்தி
காண்முனையாங்கா ணத்தால்முத்துச் சுப்பய்யனைனக் கவின்பேர்வாய்ந்

[தோன்
மேன்மையுறுதவசிலன் மிதுங்களுனைக் கடலெனவே விளங்குமேலோன்.

சுருதரியஜானகிப ரிணயன் னாடகத்தைக் கவிஞர்போற்ற ப்
பொருதலிலா வடமொழியா விராமபத்திரப்புனிதன் புனைந்தான்முன்னாள்
திரிதலிலாத் தினும் பல்லுயிர்களுங் கேட்பெவந்துகொடும் பகனோய்தீர த்
சுருத்தகைய நாடகத்தைச் சாற்றினென்புலியுந் தழைக்கமாதோ. ■

இயலிசைநன்னாடக மென்றியப்புதிரி புடையதனி னிறுதியாவு ஞ்
செயலுடையதாதலினாற் றென்மொழியிற் றேன்மொழிசேர்த் திசைத்தான்
[நங்கள்

மயலொழியமார்க்க மிமரியாங்கொல்லோ வள்ளுவனார் வகுத்தசொல்லு க்
கயலாமோவின் புறுதலுலகென்றால் காமுறுவர் கரிவேறுண்டோ. ■

செந்தமிழ்க்கவிக்கு மலரவனோங் வானெனுமுனையைச் செவ்விதா க
இத்தான் முகங் கண்டெனவாரோவென்றிடிவெம் மிறைவன்முன்னாள்
பந்தமுயிரணவத்தின் பொருள்கேட்பப் பதமன்மிகத் திகைத்தவாற்றா ல்
விந்தையகாய்த் தளையிட்ட வேலவன்பேரிக்கவிக்கு விதித்தவாதே. *

சாற்றுக்கவிகள் முற்றிற்று.

ஜானகியை நோக்கி.

சிறப்புப்பாயிரம்.

அப்பாசமுத்திரம் ஹைஸ்கூல் தமிழ்முனிசிபாலவர்களாகிய மக-
னா-ஸ்ரீ ரா. அரிகப்பாரதியவர்கள் இயற்றியவைகள்.

மன்றிநடம்புரிந்தருளும் வரதனெனுமொரு வணிகன் வசுதைப் பொன் னை
அன்றுநினைத்திடக் கலையமுனாவனென்று மொருபடியை அருளத்தங்
வன்றிறல்கூர் அத்துணையின்வலத் தட்டினியையமுறு மலையப்பொங்க ள்
தென்றியொடுதமிழ் மணக்குந்தென்னுட்கு மடந்தைதுதற் நிலதம்போன்ற

மின்முத்தத்தொளிர் நகையினவளவிர்த்த வுலகமெல்லாம் விருப்பிக்காப் ப
பொன்முத்த முடிதரித்தநடவுருறை தடமதுரைப்புரிக்கும் வேர ல்
கன்முத்தர்வந்தருளும் கெல்லெயெனுந் தொன்னகர்க்கும் நடுவெனென்கு ம்
கென்முத்தப்பழனமலி புனல்வேலி மானகரில் நீடுவாழ்கோ ன்

ஒருபிறப்பினையிடுனு மிருபிறப்பன் முப்பெழுது முணர்வோனா ன்கா ம்
பொருமறைகண் முழுதறியுமஞ்ச முகளுதொழிற் புனிதனெழா ப
மருவுதையுசுழ வட்டாவதானஞ்செய் புலவரவாமணி சம்பத்தி ல்
கருதியகுபேரனுயர் கற்பகத்தின் வள்ளண்மை கதித்தகையா ன்

நாதாந்தங்கடந்த பாப்பிரமநில தனைமந்தோன் ஞாலமுய்வா ன்
தாதாந்தவென நடிக்கும்வெதாந்த நாடகமுந்தயவாய்ப் பின்ன ர்
வேதாந்தக்கீர்த்தனையும் கலிமாலமுதற் பலவும்விருப்பிச் சொற்றா ன்
பூதாந்தத்துடர்புருக முத்தமிழான ஹைமு (பொழிப மேலு ம்.

வடமொழியாங்கடல் கடந்தவனுமையிடு லொருமுவர்வரைந்துவைத்த த்
திடமுடையராமகதைப் பாறிநட்டிப் பாலெனவே செய்தாலொப் ப
அடைவுறுசஞ்சித்த ராமாயணமென் நிவ்வுலகிலுறைந்தான் முன்னா ள்
நடம்புயத்து முத்துசுப்பசுதானன்னோன் போனெனச் சாற்றுகோனு ம்.

செய்மணக்கும்பூங் கரும்பின் தீன்பாலு முக்கனியுந் தேனுப்பாலு ம்
 நெய்மணக்குமாறு சுவைப்போனகமும் யாசகர்க்கு நிதமும்நல்கி க்
 கைமணக்கும்பெருவறமே திருவரதராசனுக்குக் கவின் கொண் டோங் கி
 மெய்மணக்கவந்தருள் சற்புத்திரகாமணி யென்னவினம்பு வோனு ம்.

அங்கமிருமூன்றுமறை நான்கறிந்தோனு பனிடதமாலும் காலு ம்
 சங்கரபாடியத்தினுக்கோர் சாயையென வடமொழியிற் றகைவதாக ப்
 பங்கமுறு திவ்வுலகோர் பவப்பினிக்கு மருந்தெனவே பரிந்துசொற் ற
 பொங்குபுகழிலக்கு மணசாஸ்திரிகடைமையன் வரபுத்ர னென்று ம்.

தாண்டருந்தென்வடமொழிகள் கற்றருள் ஸ்ரீசுப்பய்யர் தமக்கும்நான்கா ய்
 யீண்டமுதக்கவிபொழியும் அரிகரபாரதியெனச் சொல்லெனக்குங் கற்றோர்
 வேண்டுவனவியந்தருளும் வேளாளர்வங்கிஷமாம் விரிகடற்கோ ர்
 காண்டகையசந்திரனாங் கல்விடைச் சுப்பிரமணிய கனவானுக்கு ம்

வேயகமாய் கித்தருளி வடிவன்னை இடமன்னி வினங்கக்கொண் ட
 தாயகராம் செல்லைக ரனவரததானரிரு தாண்மலர்க் கே
 தாயகமாப் பாட்டிசைக்கும் வேளாளர்மலைநடு துளங்கித்தோன்று ம்
 நாயகமாமணி யெனச்சொல் கவிராஜநெல்லையப் பாவலோர்க்கு ம்.

சீர்விளங்குந்தென்னாட்டுச் சிவாலையங்கண் மென்மேலுஞ் சிறப்புற்றோங்கி
 ஏர்விளங்க்புரிசடைக்கண் நேர்வினங்கவீற்றருளு மிராஜகிங்க ன்
 கார்விளங்குமகராணிச் சூப்பிவிஹாலினி தமைத்தோன் கங்கைவம்ச ப்
 பேர்விளங்கப் பார்விளங்கும் பெரும்புகழ்சேர் திருமலையப்பேந்தரனுக்கு ந்.

தாபதர்கூர ரிகைதிருப்புடைமருது ராலையங்கடழைப்பச் செய்வோ ன்
 சோபைதருவீரை நகர்ச்சேர்மென்கற்ற கவிக்கிநிதிசொரியுஞ் சோ னை
 கோபயிலிகார்க்காத்த மரபெனச்சொல் மாமேருக்கோட்டில் வைத் த
 தீபமெனத்திகழ் சேதுராமலிங்க வள்ளலுக்குஞ் சினேகனென்று ம்.

சங்கநவிலருந்தமிழை வடமொழியினுடன் பவின் ற தன்மையாலு ம்
 அங்கசவேள்வனப்பாலுங் கவிப்புலவருவப்ப வருள்வண்மை யாலு ம்
 பங்கமிலாக்குலம் வாய்மைக்குணத்தாலும் நிகரற்றபான்மையா லே
 பொங்குகடலுலகமெலாஞ் சீர்த்தியெனும் வெண்டிகிலாற் போர்த்தானெ ன்று ம்.

சொன்னமணிக்கோ புமோடேமுநிலை யணிமாடத் தொடர்புஞ்ஞெய் ம்
 கன்னலொடுசென்னெல்வளர் பூஞ்சாலிதேன் சோலைகதுவச் சூழ்த் து
 மன்னரிகைப்பொன்னகரே தாயகமாய் நாயகமாய் காமுழுவோனென்று ம்
 பன்னுமவனபிதானம் முத்துச்சப்பாரதியாய்ப் பயில்வாரன்னே ன்

கூதையாரும் சிலையவுணர் மலைவிபுதர்கடையுமஞர் கொடுக்காதா
கூதையாரும் வடமொழியில் நாமபத்திக்கதஞர் நெண்ணுட்சொத்
கூதையாரும் ஜானகிபரிணயமெனும் நாடகத்தைக் கடல்குழுவைய
திருநெய்யாரும் படித்துயச் செந்தமிழுறைக்கேண்டு சிலங்கினைத்து மன்னோ

தேன்பாலிலான் பாலைக்கலந்ததெனப் பரிபாகச்செஞ்சொல் யாத்தா
கூன்பாலிலுயிருருக்கு மின்னினைச்சாவளிப் பதங்களை வியங்க
கூன்பாலிற்கற்றிலை கடலைதுளக்கும் பலதருக்கள் கணிகள்கூமே
கூன்பாலினின்ற பொருளவசமுறும் பலசந்தமலர்ந்த பாக்க

மங்காதங்குறுவேடம் பொருத்தமுறத் தரித்தவர்கண் மன்றில்நா
அங்காரமுகிழ்ந்திடச் சமயத்தினுச் சங்கியைந்தபடி யமையச்சொல்வா
செங்காரவாசக மிந்துஸ்தானிக் கீர்த்தனைக டெளிந்துபாரி
புங்கானுபுங்கமதாய் நாடகமாய் நவரஸமும் பொழியச்செய்

சாத்திரத்திற் சிறந்தநெல்லைச் சரஸ்வதிவிலாச மகாசபையின்மேவு
பாத்திரத்திற்சிறந்த பலபுலவந்தலை துளக்கினர் சபாசென்றேத்
கோத்திரத்திற்சிறந்திடு மாயிரத்தெழுபத்தொரு நாண்காங் கொல்லந்திங்கள்
சேத்திரத்திற்சிறந்த சிங்கம்சித்திரைநான் அரங்கேற்றல் செய்தான்மன்னோ.

சிறப்புப்பாவிரம் முற்றிற்று.

ஜானகிபரிணய நாடகம்.

க த ர ச ர ச ங் கிர க ம் .

(முதலாவதங்கம்).

கார்தியந்தே (கூத்திரதாரன் அரங்கத்திற்குநன்றி, தான், நாடகம்
கடத்துவதான, பிரவிந்தியைச்சொல்லிக்கொண்டு, கடிப்பெண்வாவை எதி
ர்பார்த்தலும், அன்னடிப்பெண்ணும், தோன்றினன், இவ்விருவரும், நாட
கமுறையே, ரூப, நடன, நாட்டிய, ஸங்கீத, கையுடைபாவனைகளுடன்,

நவரசங்களும் நன்குவிளங்கும்படி, நாடகம் நடத்துவதாய் நவீனமுகோ
 ண்டு, சந்தித் நடன நாட்டமயவிசேஷங்களாற், சபையைச்சந்தோஷிக்கச்
 செய்துகொண்டு, அந்தப்பாத்திரப்பிரவேசங்களை, (அதாவது) அந்தந்த ரூப
 வேடதாரிகளைச் சந்தர்ப்பங்களுக்குத்தக்கபடி சபையிற்செலுத்தலா
 யினர், எங்ஙனமெனின், முதன்முதலில், இலங்காபுரியை ஆளுகின்ற இ
 ராக்கரூலச்சக்ரவர்த்தியாகிய, இராவணேச்சுவரனுக்கு, மிதிலாபுரியையா
 ளுள்கின்ற, ஜனராஜனது தவப்புத்திரியாகிய ஜானகியென்னுங் கன்னியா
 ரத்தினத்தை மணம்பொருத்தவேண்டி, அவனது ஏவுதலைக்கொண்டு, அம்
 மிதிலேசனிடம் யாசனைசெய்யப்போகின்ற விதமாய், அவனது சாராண
 சாரணன்யென்னுமிராக்கதன், பிரவேசிக்கின்றனன், மேற்கண்ட காரியா
 ர்த்தமாய் முன்னோ, மிதிலாபுரிக்கிச்சென்று, அங்குள்ள வர்த்தமானங்களை
 க்குடமாய்த் தெரிந்துகொண்டு, திருப்பவருகின்ற விதமாய் (சுரன்) என்
 னுமிராக்கதன், பிரவேசிக்கின்றனன், அவ்விருவரும் சந்தித்துக்கொண்டு,
 சுரமடந்தையர்களுையும், சங்கையற்று நிராக்ஷபணையாய்க் கவர்ந்துகொண்டு
 வந்து, சுசோசன்முதல் யாவையுஞ்சிறையிட்டித் தானே இன்பசுகமனுபவி
 க்கின்ற அம்மிராவணேச்சுரனுக்கிற்ப்புவிமடந்தையைப் பலவந்தத்திற்கவர்
 ந்துவந்து, சுகமனுமவிக்கக்கருதாது, ஜனகராஜனிடம் யாசனை செய்யும்படி
 கருத்துவந்ததெல்லாம், அவனுக்குந்தனக்குமுள்ள சைவநேயத்தாலென்றறி
 ந்துகொண்டவர்களாய் மிதிலாபுரியில், முப்புவனத்தினும், ஒப்பற்ற வனப்
 பினளாகிய ஜானகியென்னுந் தைலர்க்காசி, தனதுசொற்பனத்தில் மன்மத
 னுற்காண்பிக்கப்பெற்ற, அயோத்தியாபுரியையாளுகின்ற, தயாதசக்ரவர்த்
 தியின்றவப்புத்திரர்களில், முன்னவனான இராமனது தீவ்வியசுந்தீரத்திரு
 மேனியைக்கண்ணுற்று, அவன்மீதடங்காக்காதல்கொண்டு, அவனையேமண
 ம்புரியக்கருதினவனாய், விரகதாபத்தால் வருந்துகின்றனனென்றும், தனது
 சைவநேயனாகிய இராவணேசுவரன், அவன்மீததிகக் காதல்கொண்டு,
 மணம்புரியக்கருதி தன்னிடம்யாசனைசெய்ய எத்தனித்துக்கொண்டிருக்கி
 ற சங்கதியைக் கண்ணு கன்னிகையாய்த் தெரிந்துகொண்ட ஜனகராஜன், க
 ன்னிகாமணியின் காமாவஸ்தையைக்கண்ணுற்று, அவனது மனோவிஷ
 ட்டம்போல், இராமனுக்குக் கலியாணஞ்செய்து கொடுக்கக்கருகினனாயின
 ம், அதுவிஷயமாய், இராவணேச்சுவரனதுபகை, தன்னைச்சாராதிருக்குப்படி
 க்கும், அம்மணத்திலவனால் லிகாதம் வாராதிருக்குப்படிக்கும், நிர்விக்கின
 மாய் ஜானகிக்கும் இராமனுக்கும், மன்றல்நடத்திவைக்கும் விஷயமாய், சுவ
 ர்க்கப்பிரதி சுவர்க்கஞ்செய்த, மகாதபோ நிகழ்ந்தரான, விசுவாமித்திரமுனி
 வரை, மத்தியஸ்த்தராயிருந்து நடத்திவைக்கும்படி, வேண்டிக்கொண்டா
 னென்றும், அம்முனிச் சிவோய்ந்தனும், அங்ஙனமேசம்மதித் தயோத்தி
 யாபுரிக்குச்சென்று, இராவணைத் தயாசன் முதலானவர்களுடனழைத்துவ

ந்து, தந்திரமாய்க்கல்யாணஞ்செய்து வைக்கக்கருத்துட்கொண்டு, தானொரு வேள்வியெய்யப்போகின்றதாயும், அதற்காக, தனதிஷ்டரான, தயாரன் முதலானவர்களை, அழைத்துவரச்செல்வதாயும், உபடமாய்ச் சொல்லிக்கொண்ட யோத்தியாபுரிக்குச்சென்றிருக்கின்றனவொன்றும், அதற்கிணங்கிய, அச்சுன சராசனும், தன் அரசுசைத்தம்பியாகிய குசத்துஜனிடம், ஒப்புவித்துவிட்டுக் கௌசிகர்செய்யப்போகின்ற யாகத்தைக்கண்ணுற்றவர, ஆவல்கொண்டவன்போற்கபடமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டு, கன்னிகாமணியுடன் கௌசிகரது ஆச்சிரமத்தில், முன்னோவந்திருக்கின்றனவொன்றும், அறிந்துவந்துறைத்த சுகனுடன், சாரணன், ஆலோசனைபுரிந்ததாவது, இராவணனுக்குப் பெண்மணியின் மணத்தைப்பொருத்தி வைப்பதற்கு, சனகராஜனிடமினியாசனைச் செய்வதிற்பயனன்றென்றும், இராவணனுக்குச் சனகன்மீதுள்ள சைவநேயத்தானும், மனமில்லாப் பெண்டினைப்பலவந்தத்தின், மருவிடக்கருதினால், மண்டை வெடிக்குமென்றும், வன்சாபமொன்றிருத்தலானும், வன்மையிற் சுவர்தலொண்ணுதென்றும், ஆகையால், அவ்விராவணேச்சுரனே, அம்மாதரசியின் மனதிற்கிசைந்த, அவ்விராமனது வடிவத்தை, மாயையாற்புனைந்து கொண்டு, அச்சனகன்பாற்சென்று, அவளைப்பரிணயஞ்செய்து கொண்டு வரவேண்டும், அங்ஙனமாயின், மணத்தின் பின்னர், இராவணனென்றறிந்துகொண்டாலும் பாதகமில்லையென்றும், வித்திச்சிசுவனென்றமந்திரியை விசுவாமித்திர வடிவந்தரிக்கச்செய்து, இராவணன் இராமவேடந்தரித்துக் கொண்டு, விசுவாமித்திரன் இராமனையழைத்து வரும்பான்மைபோல், ஜனகராஜன்பாற்செல்லவேண்டுமென்றும், ஆனால், அதற்கிடையில், அயோத்திக்குச்சென்ற விசுவாமித்திரர் இராமாதிசையைழைத்துக்கொண்டு, இடையூருக வந்துவிடாமல், கொடியதாடகாதிமாரைக்கொண்டு, இராமாதிசை மரக்கமத்தியிற்றெடுத்து மாயையாற் கொல்லுவிக்கவேண்டுமென்ற தீர்மானித்துக் கொண்டவர்களாய், இராவணேசுரனுக்கறிவிப்பதற்குச்சுனை அனுப்பினன், அப்பால் அங்ஙனம், தாடகையென்னுங்கொடியிராசுவர், பிரவேசித்தனன், சாரணன், அவனது வரலாற்றைத் தெரிந்துகொண்டு விசுவாமித்திர முனிவரின் தந்திரோபாயத்தைவிளக்கித்தானும் சுகனுமாலோசித்தபடி இராமாதிசை இடைவழிக் கட்டிமாய்த்து விடுமபடி மாரீசன் சுபாகு கரணன் இவர்களுடன் தாடகையை அனுப்பிவிட்டுச் சென்றான். அப்பால், இவங்கரபுரியில், வித்திச்சிசுவ சாரணருடன் இராவணேசுரன் பிரவேசித்தாலோசனைபுரிந்து ஜானகியென்னுந் தையலான்மீது ஆணம் பொறாக் காதல்கொண்மெய்க்கின் மகரூபினையினும், இராமனென்னுந்ரணதுவடிவத்தைத்தரிப்பதில் இலச்சையடைந்து காதல்கூருபக்கம், இவசை ஒருபக்கம், கருக்கக்கனவநுத்தமுற்றவனாப்கடைசியில்வெட்கத்துறத்துவேடந்தரிப்பதற்கிணங்கி அவ்விருவருடன் புட்பகவிமானத்திலெறிக்கொண்டு விசுவாமித்திர முனிவ

ரின் ஆச்சிரமவனத்தை அடைந்தன்கோர்பால் விமானத்தை மறைத்து வைத்துவிட்டு, திஸ்காணி, யென்னும் மந்திரமகத்துவத்தால் மற்றவர்க ட்புலன்கட்கறியப் படாதவர்களாய் தங்களைமறைத்துக்கொண்டு அங்கு ன்னவர்த்தமான வுத்திகளைத் தெரிந்துகொள்ளும் ரியித்தமாய் சஞ்சரித்தன ர். அங்ஙனம், விசுவாமித்திரருடையவும். சதானந்தருடையவும் சீடர்களா ன சத்தியவிரதன், தேவவிரதன், என்ற இரண்டு வன்னியர் பிரவேசித்து, ஒருவருக்கொருவர் சம்பாஷித்துக்கொண்டு அவரவர்கள் தர்ப்பைமுதலியன வாய்ந்துகொண்டாச்சிரமத்திற் சென்றனர். அவர்களால் வர்த்தமானங்களை இரகசியத்திற் றெரிந்துகொண்டஇராவணேச்சுவரன் மற்றிருவருடன் சஞ் சரிக்கின்றனன்.

முதலாவதங்கம் முற்றிற்று.

இதில் 1-வது இலங்கையினின்று மிதிலாபுரிக்கிச் செல்லுகின்ற வித மாய் சாரணன் பிரவேசம்.

2-வது மிதிலாபுரியின்றும் வருகின்றவிதமாய் சுகன் பிரவேசம்.

3-வது தாடகையின் பிரவேசம்,

4-வது வித்திரிசுவனுடன் சாரணனுடன் இராவணேச்சுவரன்பிரவேசம்

5-வது புட்பகவிமானத்துடன் சாரணன் பிரவேசம்.

6-வது சத்தியவிரதன் தேவவிரதன் இவ்விருவரின் பிரவேசம்.

ஆக பாத்திரப்பிரவேசம் 9.

2-வது அங்கம்.

விசுவாமித்திரமுனிவரின் ஆச்சிரமப்பிரதேசத்தில், அத்திரிமுனிவ ரும் அவரதுபத்தினியாகிய அருயாதேவியும் பிரவேசித்து, அவர்கள் கௌ ளிகர் ஆரம்பிவிக்கப்போகின்ற யாகதரிசனரிமித்தம் வந்தவர்களாய்ஸம்பாஷி த்துக்கொண்டு, அவ்வாச்சிரமத்தில் வந்திருக்கின்ற ஜனகராஜனிடஞ்செல்வ தாய்ச்சென்றனர், அப்பால், அங்ஙனம், திரஸ்காணி மந்திரமகத்துவத்தால் பிறர்கட் புலன்கட்கறிடப்படாதவர்களாய்த் தங்களை மறைத்துக்கொண்டு சஞ்சரிக்கின்ற இராவணவித்திரிசுவ சாரணர்கள் பிரவேசிக்கின்றனர், அவ்விருவருடன் இராவணேச்சுவரன் அவ்வனத்தில் வந்திருக்கின்ற ஜான கியின் போழகைப்பார்க்க ஆவல்கொண்டு, சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையில் அங்ஙனம் ஒர்பால் திவ்வியமங்கன சுந்தரான்கியான ஜானகியென்னுந்நை லர்க்காசி. நாமாவஸ்ததைக்காற்றாதவளாய்ப் பற்பலவிதமாய்ப் புலம்புகின்ற வளாய், தனிர்ச்சயனத்திற்சயனித்துக்கொண்டிருப்பவளாய், ஒருகாரணத்தால் அக்கர் கட்புலன்கட்கறியுப்படாதவளாய்த், தன்னந்தனியேபிரவேசித்த

னன். இராவணன், மற்றிருவருடன், அவனதுபுலப்பத்தைச் செவ்வார்த்திற்
க்கமுற்று, அவனது இன்பமான சபத்தினால் அவன் திரிவேகசுந்தரியா
யிருத்தல் வேண்டிமென நிதானித்துக்கொண்டவனும், ஆதர்த்துடன் அவுட
ன்னெழிலுருவத்தைக் காணக்கருதி எவ்வளவெவ்வளவேயோ பிரயத்தனப்ப
ட்டும் காணப்பெறாதவனும், இவளின்னாளென்றே அறிய மார்க்கமற்றுப்
பரதவித்துக்கொண்டிருந்தனன், அங்ஙனமிருக்க, சுசரிதை, என்னுந்தோழி
ப்பெண், தாமரைத்தண்டிமுதலிய சைத்தியோபசாரசாமான்கள் சகிதம்பிர
வேசித்து, ஜானகிக்குப்பற்பலவிதமாய்சைத்தியோபசாரஞ்செய்தனன், சீலவ
த்பெண்ணுஞ்சுகி, சித்திரப்பலகைமுதலியசாமான்கள் சகிதம்பிரவேசித்தனர்.
அவ்விருவர்களுடையதோழிப்பெண்களும் ஜானகிக்குப் பற்பலவிதங்களாய்விருக்கினி
யை ஆற்றுவதித்துக்கொண்டிருக்கிற ரீதிகளையும், அந்தச்சுகிமார்களையும், அ
ந்தச்சித்திரப்பலகையையும் அதிர்சானகியால் தன்சொற்பனத்திற் கண்ட
கணவனதுருவத்தை யெழுதப்படுகின்ற ரேகைகளையும், கண்குளிப்பார்க்கி
ன்ற இராவணனது இராக்கதர், அத்தகைய ஜானகியினுருவத்தை மட்டும்பார்
க்கமுடியாமற்றிகைத்துக்கொண்டிருக்குங்கால், அவளை அரக்கர் கட்டிலன்க
ட்டிப்பிடிப்பதால் மறைத்துக்கொண்டிருப்பது, விசுவாமித்திர முனிவரின்
மந்திரோபாயத்தாலேற்படுத்திய இராக்ஷஸாந்தங்கரணமென்னும் பேர்வாய்
தத் மணிமயமான கங்கணங்கள் அவன்கைகளிற்றறித்துக்கொண்டிருக்கும
ருத்தவமென்றும், அவன் ஜானகிதானென்றும், தோழிப்பெண்களின் வா
ய்மொழியின் ஸாரங்கனாற்றெறிந்துகொண்ட, இராவணன், மாயையால்,
சாரணனை அயோத்தியினின்றும்வருகின்ற ஒரு பிராமணனைப்போல் வடிவந
தரிக்கச்செய்து, அவுடரித்துக்கொண்டிருக்கிற அரக்கர் கட்டிலனைக்கு
மக்கங்கணங்களைத் தந்திரத்தாலபகரிக்கச்செய்தும், அவனது திவ்விய சுந்த
ரங்கத்தை இராவணனுக்கு நன்றாய்த்தரிக்க இடமில்லாமல், அத்திரிமுனி
வர அருகயாதேவி, இவர்களின் பாதவந்தனத்திற்காக அழைக்கப்பெற்றவ
ளாய், தோழிப்பெண்களுடன் ஜானகி, ஜனகராஜன்பாற் சென்றனன், அவ
ளிடம் கங்கணங்கள் பெற்ற ஸாரணன், அவனெழுதிய இராமருப சித்திரப்
படத்தையும் கவர்ந்துகொண்டு இராவணனிடம் பிரவேசித்தான். இராவ
ணன் இத்தனையெய்தும் அவனங்கத்தைத்திருப்தியாய்ப் பார்க்கப்பெறாதது
பற்றி மலையருத்தமுற்றவனாய், மாயையால் இராமவேடத்தைதான் புனைந்து
கொண்டு, வித்திச்சிசுவுளை விசுவாமித்திரவேடமும், சாரணனை இலகுவ
ன்வடிவமும், தரிக்கச்செய்து, அவ்விருவருடன் வஞ்சனையாய் ஜானகியை
விவரஞ்செய்யும் நிமித்தாய், ஜனகராஜன்பாற் செல்வதாய்ச்சென்றான்.

இரண்டாவதங்கம்முற்றிற்று.

1. அத்திரி, அருகைய இவ்விருவரின் பிரவேசம்.

2. இராவணன், வித்திச்சிருவன், சாணன், இம்மூவரின் பிரவேசம்.
3. காமஅவஸ்த்தைக்காற்றாதுதளிர்ச்சயனமுற்றஜானகியின்பிரவேசம்.
4. தாமரைத்தண்டு மலர், இலை, இதுகள் சகிதம் சுசரிதையென்ற சகியின் பிரவேசம்.
5. சித்திர சாமான்கள் சகிதம் சிலவதியென்ற சகியின் பிரவேசம்.
6. ஸாரணப்பிராமணன் பிரவேசம்.
7. கங்கனை சித்திரபட்சகிதம் ஸாரணன்பிரவேசம்.

ஆகப்பாத்திரப்பிரவேசங்கள் 10.

௩-வது அங்கம்.

கடவில் விழுந்தெழுந்த விதமாய், மாரீசன் பிரவேசித்து, இராமாதிபயனை இடைவழிக்கட்டி மறிக்கப்போனதில், இராமபாணத்தால், தன்தாய் தாடையென்ன, தன்தம்பி சுபாருவென்ன, இவர்களிறந்தே போனாகனென்றும், தான் இராமபாணத்தாற் சாகரத்தில் வீழ்த்தப்பட்டு, விதிபலத்தாற்றப்பிப் பிழைத்ததாயும், தன் மற்றொருதம்பி கராளனென்பவனுடைய ஸ்திதி இன்னவிதமென்றறிய வில்லையென்றும் சொல்லக் கலங்குறுப்பினையில், கராளனென்னுமரக்கன், இராமபாணத்திற்குத் தப்பிப் பிழைத்து மாரீசனைத் தேடிக்கொண்டு வருகின்றவிதமாய் பிரவேசித்தனன், அப்பால் கடலோரம் மகேந்திராகிரியின் ருழ்வுகறையில் மாரீசனை வந்தடைந்தனன். அவ்விருவரும் இராமனை மாயையால் வெல்ல நினைத்து, இராமாதயர் தவகயிருக்கின்ற ஒருசோலையின்பாற் சென்று, இராமன், தன்னந்தனியே, வனத்தில் வேட்டைக்குச் சென்றிருக்கின்ற விதத் தெரிந்துகொண்டு இராமனுக்குயிர்ச்சகனான பிங்களானது வடிவத்துடன் வஞ்சகோபாயத்தா விராமனை வனந்தத்திற்குக் கூட்டி உரும்படி கராளனையனுப்பிவிட்டு, தான் காசிபனது வடிவத்துடன் மாயாசிதையைச் சிருஷ்டித்து, அவன் இராமனியித்தமாமகாமேகாய் சுறுக்கக்கனவருத்தமுற்றவளாய்க்கடைசியில் விதனமொழிக்காற்றா தக்கினிப்பிரவேசஞ்செய்வதுபோலும், மாயையாவிராமனுக்குக் காண்பித்து, அவன்மீதுள்ள மயக்கத்தினால் இராமன், தானாகவே அனலில்மூழ்கி ஆவிஇறக்கும்படிசெய்கின்றேனென்று சொல்லிக்கொண்டு சென்றனன்.

அப்பால் வனத்தில் வேட்டையாடுகின்ற விதமாய் தனியாய் இராமன் பிரவேசித்தனன். சமீபதூரத்திற் பிங்களனுருப்பினந்த கராளன், மாயைபாற் காட்டினான், தன்னை இழுத்துக்கொண்டு போவதுபோலும், இராமனுக்

ருத் தோற்றம்படி பிரவேசித்துப் பிரலாபித்தனன். அதனை நிஷ்கபட இராமன் மெய்யென நினைத்துத் தன்னுயிர்ச்சக பிங்களனை வணத்தந்தி பிடித்தித் துக்கொண்டு போகின்ற கஷ்டஞ் சகிக்கமாட்டாதவனாய் அவனை விடுவிக்கும்பொருட்டாய் வெகுதூரம் பிரெறொடர்ந்து போயினபோது, அங்கொரு சோலையிற் காட்டாணியால் கிடுபெட்டிக் களைப்புற்றவன்போலும், பிங்களருபனை கரளன் பிரவேசித்தனன். இராமன் அவனைப் பிங்களனென்ற பரமார்த்தபுத்தியுடன், அவனோக் களைப்புமாற்றி அவனுடன் முன்போல ஸரஸமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனன். அகனும், இராமனுக்குத் தன்னிடத்திற் களங்கத்தோன்றா வண்ணம் சரப் பிரதாயமாய் ஜானகி விஷயமான பிரியஸமாசாரங்களாலே இராமனுக் கதி மொகத்தையுண்டு பண்ணிக்கொண்டிருமாரீசன் வரவை மனத்திலெதிர்பார்த்திருந்தனன். அவ்வனம் ஒர்பால், மாயையின் திரத்தால், வாஸ்தவ சிதையைப்போலும், அவளது சகிகளைப்போலும் சிருஷ்டித்துப் பற்பல விவேகங்களுடன் வாஸ்தவ அக்கினியும், சிருஷ்டித்துக்கொண்டிருந்த பிரவேசித்தனன். இராமனும் பிங்களனுருப்பனைத் தரளனை நிர்ப்பலிருக்கக்கண்டு, தானும் காசிப ரூபத்துடனிராமனிடம் வர எதிர்பார்த்திருந்தான். அவ்விருவருஞ் சம்பாவித்துக் கொண்டிருக்கும் வார்த்தை காசிபன் கருங்கடையால் பிங்களனுருப்பனைத் திருக்கின்ற கரளனை, எதார்த்த ரூபமாகத் தமது மனத்திலெண்ணடவனாய் மேலும் மாயையாற்பற்பல விவ்ருதவர்களைச் சித்தரிக்கக்கூடியவெண் டொதுங்கியிருக்கவும், அவனது மாயாவிவ்ருதவர்களைச் சிருஷ்டித்து மாயாசிதையும், சகிகளும், இவர்களது ரூபவசனப்பிழைப்பங்களும், ஆவ்ருதவைகள் மெய்போற்றோற்றிக்கொண்டிருக்கவும், இவ்வகை, துண்கரளன் தவபுத்திரியாகிய ஜானகியும், அவளது தோழி பெண்களுந்மயமாக, என்றிராமனுக்குப் போதித்து விரகத்தை விர்த்திசெய்து கொண்டு நுழைந்த பிங்களனுருப்பனைத் தரளன் நிந்தகவும், அதனை வாஸ்தவ புத்தியுடன விர்த்திப்பார்த்து மோகபரவசனா யிராமன் நிந்தகவும் ஆவ்ருதருணத்தின், அவ்வனம் மற்றோர்பால், எதார்த்த காசிபன், தர்ச்சொல்லாய், இராமனைத் தேடிக்கொண்டு வருகின்றவிதமாய் பிரவேசித்தனர். அவரை இராமன்பால் நின்றுகொண்டிருக்கிற பிங்களனுருப்பனைத் தரளன், சற்று தூரத்திற் பார்த்து, காசிபனுருப்பனைத்து வருவதாய்ச் சொல்லிய மாரீசனருனெனச் சருத்துட்கொண்டு, இராமனுக்குச் காசிபனை அழைத்துவருவதாய்ச் சொல்லிவிட்டுப்பிரிந்து காசிபனைத் துடர்ந்துசென்றனன். அத்தருணத்தில், மாரீசன் மாயையால் காசிபுனது வடிவம் புனைந்துகொண்டு, இராமன்பாற் பிரவேசித்தனன்.

இராமணவனைக் காசிபனைன்ற பரமார்த்த புத்தியுடன், அம்மாரீசனுடன் சம்பாவித்துக்கொண்டிருக்க, இராமனைத்தேடிக்கொண்டு வருகின்றவீதமாய், எதார்த்த பிங்கனன் பிரவேசித்தான்.

அவனிராமனிடம் வந்துசேரவும், அவனை எதார்த்த பிங்களெனைத் தெரிந்துகொண்ட மாரீசனால், இவனிராக்கதனை இராமனுக்குப் போதிக் சப்பட்டு, அதனால் இராமனிடம் தன் சொல்லொன்று மேராமல், எதார்த்தபிங்களன் ஒதுங்கித் தலைகவிழ்த்திருந்தான். இங்ஙனமிருக்க, இராமனைத்தேடிக்கொண்டு மற்றொருபால் வந்த எதார்த்தகாசிபர், அங்கொருபால் நின்று அம்மாயாசீதையைக்கண்டு திளைத்துக்கொண்டிருக்கங்கால், தன்னைத்துடர்ந்துவந்த பிங்களனுருப்புனைந்த கராளனைச்சந்திக்கவும், இவர் அவனை எதார்த்த பிங்களெனையும் அவன் இவரை மாரீசனெனவுமாக, ஒருவர்க்கொருவர் பரமார்த்தபுத்தியுடன் சம்பாவித்துக்கொண்டபோது, பிங்களனுருப்புனைந்திருக்கின்ற கராளனை இராக்கதனைத்தெரிந்துகொண்ட எதார்த்தகாசிபர், இராமனிருக்குந்திசைநோக்கி ஓடத்தொடுத்தனர். அத்தகைய காசிபரை மாரீசனன்றென்றறிந்துகொண்ட கராளன், மாரீசனென்னும் இராக்கதன் காசிபருபதும், என்னைக்கொல்ல வருகின்றானென்றவறிக்கொண்டு, ஒரே ஓட்டத்தி லிராமனை வந்திருக்கத்தழுவிக்கொண்டான். ஆகவே அம்மாயாசீதருகிய மாரீசனும், அம்மாயாபிங்களாருகிய கராளனும், ஒருவருக்கொருவர் தெரிந்துகொண்டு, எதார்த்தமானமற்றிருவரையும், இராக்கதர்களென, இராமனுக்குப் போதிக்கவும், அவ்வண்ணம் இராமனும்நம்பவும், எதார்த்தகாசிபர்களும், இருவரும், இராமனிடந்தங்கன்கொல்லொன்று மேராமல் தவிரசவமாயினர். அங்ஙனம், பின்னும் மாரீசனது மாயையால், ஜனகராஜனை இராவணன் கொலைசெய்துவிட்டுச் சீதையை அபகரிக்கவருகின்றானென்று சொல்லிக்கொண்டு, சோக அவசரத்துடன், ஒருமாயாசகி, பிரவேசித்தனர். அவ்விதன வார்த்தையைக்கேட்டு மாயாசீதை, அவ்விதனத்திற்கும், இராமன் விஷயமான வரகாக்கினிக்கு மாற்றாதவளாய், அக்கினிப்பிரவேசமானதைக் கண்டு, இராமன் அவண்மீதுள்ள மோகத்திறைற்றனும் அவ்வக்கினிக்கிடங்கிலேயே வீழ்த்திறப்பதாய்ச் சொல்லிக்கொண்டு, சோகபரவசத்துடன் அவ்வக்கினிக்கடங்குக்கருகிலுள்ள ஒருகரும்பாறையிற் காலையைக்கவே, அப்பாறையே ஒரு திவியமங்கன சொருபமான பெண்ணுருவாய்ப் பிரவேசித்தனர். அவளை அகலிகை யென்றறிந்துகொண்ட இராமன், அவளால் எதார்த்த பிங்களகாசிபர்களையும், மாரீசகராளர்களையும், இன்னொருவென்றறிந்துகொண்டதுமன்றி, அவ்வரக்கரின் மாயாவிலாசத்தையும் நன்கறிந்தனர், உடனே அவ்வரக்கரிருவரும், தக்கணமீ மானுருப்புனைந்தோடத் துணிந்தனர். இராமபாணத்தாற் கராளனிற்றநாளையினும், மாரீசன் தப்பி மாயமாய்விட்டான். அப்பால் இராமர் எதார்த்த காசிபிங்களருடன் அகலிசையை அனுப்பிவிட்டுத்தயாதற் கௌசிகர் முதலியோர் தங்கியிருக்கின்ற ஸ்கந்தபுரம், ஸ்ரீ அடைந்தனர்.

8-வது அங்கம் முற்றிற்று.

1. கடலில் வீழ்ந்தெழுந்தவிசமாய் மாரீசன் பிரவேசம்.
2. இராமபாணத்திற்குத் தப்பிப்பிழைத்த கராளன் பிரவேசம்.
3. வேட்டையாடுகின்ற விதமாய் இராமன் பிரவேசம்.
4. காட்டாணையால் விடுபட்டு களைப்புற்றுக்கிடக்கின்ற விதமாய் பிங்களனுருப்புனைந்த கராளன் பிரவேசம்.
5. மாயையால் மறைந்துகொண்டு மாரீசன் பிரவேசம்.
6. தளிர்ச் சயனமுற்றிருக்கின்ற மாயாசீதையும், சகிகளும் பிரவேசம்.
7. எதார்த்த காசிபர், பிரவேசம்.
8. காசிபவேடத்துடன் மாரீசன் பிரவேசம்.
9. எதார்த்த பிங்களன் பிரவேசம்.
10. சேடக அவஸரத்துடன் மாயாசகி பிரவேசம்.
11. முனிபத்தினி பிரவேசம்.
12. கோதண்டத்தினின்றும் பாணத்தை இறக்கிக்கொண்டு இராமன் பிரவேசம்.

ஆக பாத்திரப் பிரவேசங்கள் 14.

ச-வது அங்கம்.

முதலில் சித்திராங்கத்தென்ற கத்தருவன் பிரவேசித்தான், அவன் இராமனால் தடகாதியர் மடித்துப்போயிற்று, சுலாஜனவதத்தைச் சகியாதவனான இராவணன், திரும்பியாது முயர்ச்சை செய்கின்றனென்பதை அறிந்து வரும்படி, தேவராஜனு லனுப்பப்பட்டபடி, இலங்கைக்குச் செல்வதாய் மாயையால் ஒரு இராக்கதவடிவொடு செல்லுகையில், ஒட்டகமுகிபென்ற ஓர் கோரஅரக்கி, எதிரேபிரவேசித்தான். அவளால் இராவணனது இரகசியப்பிரவீர்த்தியைத் தெரிந்துகொண்ட கத்தருவன், தான்தெரிந்துகொண்ட இராவணசுவரகசிய வஞ்சனைப்பிரவீர்த்திகளை, முன்னர் மிதிலேசனுக்கறிவித்துவிட்டுப் பின்னர் தேவராஜனுக்கறிவிப்பதாய்ச்சொல்லிக்கொண்டு சென்றான். அப்பால் ஜனகராஜனும் சதாநந்தரும் பிரவேசிக்கின்றனர். அவ்விருவரும் அயோத்திக்குச் சென்றிருக்கின்ற விசுவாமித்திரர், இராமாதினை அழைத்து வருகின்ற வரகையெதிர்பார்த்திருக்கின்றனர். அப்போது வரஸ்தவவிஸ்வாமித்திர இராமலெட்சுமணர்கள் போல் மாயையால் வடிவந்தரித்து வித்திச்சிசுவ இராவணஸாரணர் பிரவேசித்தனர். ஜனகராஜன் அவர்களை வரஸ்தவவிசுவாமித்திரராமலெட்சுமணர்களைப் பரமார்த்தபுத்தியுடன், அவர்களுக்கெதிர்த்துக் கல்யாணஸமாசாரம் சொல்லிக்கல்யாணம் ஆரம்பிவிக்குமேறு, கத்தருவன், வித்திச்சிசுவராவணஸாரணர்களான இராக்கதர்கள்,

விஸ்வாமித்திர ராமலெட்சுமணர்களாக, மாயையால் வேடந்தரித்து வஞ்சனையாய் ஜானகியை மணஞ்செய்யவந்தன ரென்றந்தரத்தினின்றைந்துவிட்டுச் சென்றனன். அதைப்பற்றி ஜனகரும் மற்றவரும் திகைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, வாஸ்தவராமலெட்சுமணருடன் வாஸ்தவவிஸ்வாமித்திரர் பக்தத்தில் வருகின்ற விதந்தெரிந்து, இராவணாதியர், திரஸ்கரிணியால், மறைந்துகொள்ள வாஸ்தவ இராமலெட்சுமணருடன் விசுவாமித்திரர், பிரவேசித்தனர். விசுவாமித்திரராகளும் ஜனகராஜனும் ஸம்பாஷித்துக்கொண்டதில் இராமனால், தாடகாதியர் இறந்துபோன விபரங்களை, இராவணாதியர் தெரிந்துகொண்டு கவிலையடைந்தனர். ஜனகராஜன் வாஸ்தவ இராமலெட்சுமண விசுவாமித்திரர்களிடம் இராக்ஷஸ சங்கைகொண்டவனாய் அன்றனுள்ளேப் பவனுக்கக்கன்னியை மணஞ்செய்திவேனென்றதைத்தனன். அங்ஙனமே அவ்வில்லைக்கொண்டு வரச்செய்து அதை யாரோபணஞ்செய்யும்படி விசுவாமித்திரர் இராமனாவவலே, இராமன் அவ்வில்லின் பாற்சென்றனன். இராவணாதியர் திகைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அத்தருணம், மாண்டவி, ஊர்மிளா, சுருதிகீர்த்தி, பென்ற கன்னியருடன், சேதை, பிரவேசித்தனர்; அவர்கள் விசுவாமித்திர பாதவந்தனத்திற்காக வருகின்றதில், ஒருவருக்கொருவர் பரிசாகஞ்செய்துகொண்டு களிப்போடுவந்து, ஒருபாலொதுங்கியிருந்தனர். இராமர் அவ்வில்லைக் கையிலெடுத்ததும், நிறுத்தியதும், உளைத்ததும், ஒடித்தெறித்ததும் எல்லாரும்பார்த்து சந்தோஷித்தனர். இராவணாதியர் இனி இங்கிருப்பதற் பயனில்லை, இலங்கையிற்சென்று மந்திரிகளிடம் ஆலோசித்து, தந்திரமாய்ஜானகியை அபகரிப்போமென்று சொல்லிக்கொண்டு சென்றனர். ஜனகராஜன் அகமகிழ்ந் திராய்லுக்கு ஜானகியையும், இலக்குவனுக்கூர் மிளையையும், பாசனுக்கு மாண்டவியையும், சத்துருக்கனுக்கு சுருதிகீர்த்தியையும், விவாகஞ்செய்து கொடுத்தனர்.

4-வது அங்கம் முற்றிற்று.

1. கந்தருவன் பிரவேசம்.
2. ஒட்டகமுகியென்ற இராஜாவிபிரவேசம்.
3. ஜனகராஜனும் சதானந்தரும் பிரவேசம்.
4. விசுவாமித்திர வடிவமாய் வித்திச்சிருவனும், இராமவடிவமாய் இராவணனும். இலக்குவன்வடிவமாய் சாரணனும் இவர்கள் பிரவேசம்.
5. கந்தருவன் பிரவேசம்.
6. விசுவாமித்திரர், இராமர் இலக்குவன் இவர்கள் பிரவேசம்.
7. வில்லுடன் சதானந்தர் பிரவேசம்.
8. சேதை, மாண்டவி, சுருதி கீர்த்தி ஊர்மிளா, இவர்கள் பிரவேசம்.
9. தேவவிரதன் பிரவேசம்.

ஆப்பாத்திரப்பிரவேசங்கள் 17.

முதலில் விராதன் பிரவேசிக்கின்றனன், புஞ்சவடிவனத்திற் பன்னசாலையிற்றம்பியுடன், தாரத்துடன் வசிக்கின்ற இராமனை, வதைசெய்து வரும்படி, ஜனஸ்தானத்தினின்றும், தனதுசினேகிதனான, கராலனுப்பப் பட்டவனுப்சொல்லிக்கொண்டு, அவ்விதம்பிரவேசித்து, கோகிலவடிவனாய் ஓர் மரத்திலேறி, பன்னகுடிவாயிலில், இலக்குவன் ஆயுதபாணியாய் நிற்பதை க்கண்ணுற்று, அவனைக்கொல்லத் தன்னாலாகாதகாரியமென்று சிந்தித்து, ஜானகியின்பேரில் மையல்கொண்டு, சமையம்பார்த்து, ஜானகிதனிப்பட்ட பேரது இராமருபத்துடனவனை அபகரித்துச்சென்றவளுடன் சுகிக்கவே ண்டமெனச்சமையம்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனன், அப்பால் சூர்ப்பனகை, பிரவேசித்து, ஜானகியை அபகரித்து வரும்படி இராவணனுப்பப்பட்ட வனாய்ச்சொல்லிக்கொண்டு, கரிக்குருவி வடிவம் புனைந்து, பன்னகுடியில் இராமனும், சீதையும், இருப்பதைக்கண்ணுற்று, இராமன்மேலதிமோகங்கொ ண்டி, சமயம்பார்த்து, இராமன் தனிப்பட்டபேரது தான் ஜானகிவடிவத்து டன், அவனுக்கு மோகத்தையுண்டிபண்ணி, தந்திரமாயவனை, அபகரித்துச் சென்றிவட்டப்படி சுகிப்பேனென்று சொல்லிக்கொண்டிலாற்றுகின்றபோ து, அங்கொருபால் விராதனும், சூர்ப்பனகையும் சந்தித்தொருவர்க்கொரு வர், அந்தரங்கத்தை வெளியிடாமலே, இராவணேசுவரன், மந்திரோபா யத்தாலே வியமந்தணப்பிசாசத்தால், அயோத்யியாபுரியினின்றும் இராமனை ததிற்கு முடிக்கப்பட்டுபுஞ்சவடியிற் பன்னசாலையில் வசிக்கின்றவனா யுள்ளமற்ற வார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண்டு, அவரவர் தத்தமிடஞ் செல்வதா ய்க், கபடமாய்ச்சொல்லிக்கொண்டு தனித்தனியேசென்றனர். அப்பால் பர் னகுடியின்பக்கத்திலங்கொரு, பருப்பதத்தினின்று வனவேடிக்கை பார்க்கி ன்ற விசமாய், இராமர், சீதையுடன் பிரவேசிக்கின்றனர். அவ்விருவரும் ஒரு வருக்கொருவர் பரிகாஸங்களொடு, வனத்தின் வளப்பங்களைப்பார்த்து ஸந் தோஷித்துக்கொண்டிருந்தபோது, அவ்வனத்தில் ஓர்பால் விராதனாகிய அ ரக்கனும் சூர்ப்பனகியாகிய அரக்கியும் ஒருவர்க்கொருவர் தாக்கலன்னியிற் றனித்தனியே பிரவேசித்தனர். அவர்களைப்பார்த்து சங்கித்துக்கொண்டிருக்க வுர் அத்தருணத்திலேயே, அவ்வரக்கனே இராமனாகவுந், அவ்வரக்கியே, சீ தையாகவுந், தனித்தனியேபிரவேசித்தனர். அவன் அரக்கனைத்தெரிந்த இ லக்குவன், ஆயுதபாணிபருகுட்புலனறிபவேண்டி மறைத்துபார்த்துக்கொ ண்டிருந்தனன், இராமனும், சீதையும் மலைமேல்கின்று பார்த்துக்கொண்டிரு ந்தார்கள், சீதாருப சூர்ப்பனகி இராமருப விராதனைக்கண்ணுற்று, வாஸ்

த்தவ இராமனென்று நினைத்து, மோகங்கொண்டு அவனை மயக்குமாறு சண்
பகாடவிக்குட் போதுகொய்யும்ஜாடையாப்போய்ப் புகுந்தனர். அவனைச்
சீதையென்ற பரமார்த்தபுத்தியுடன், அவண்மீது மோகங்கொண்டவனுமங்
ஙனமே போய்ப்புகுந்தனர். இலக்குவன் அவ்வேடிக்கையைக்காண்பானு
கி மறைந்து மறைத்து பின் சென்றான். அவ்வாக்கனும், அவ்வாக்கியும்,
ஒருவர்க்கொருவர் பரமார்த்த புத்தியுடன், ஒருவர்க்கொருவர், அபகரித்து
வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களாய், அந்தரத்திற், கிளம்பிச்செல்லுகையில் ஜடாயு
வால் தடுக்கப்பட்டவர்களாய் ஒருவர்க்கொருவர், இனந்தெரிந்துகொண்டு,
கீழிறங்கவே, இலக்குவனால் அவ்விராதனைன்றும் அரக்கன் எம்புரிக்க
னுப்பப்பட்டான். அந்தச்சூர்ப்பனையையும் மூக்கு, முலை அறுப்பிண்டு செ
ன்றான். பின்னர், ஜடாயுவுடனிலக்குவன், பின்சால வந்துசேர்ந்தன
ன், இத்தனையும்பார்த்துக்கொண்டிருந்த இராமனும், சீதையுடன் கிரியினி
ன்றுங் கீழிரங்கிப்பன்னசாலவந்துசேர்ந்தனர், அவ்வாக்கனும் அரக்கியும்,
விராதனும் சூர்ப்பனையுமெனத் தெரிந்துகொண்ட இராமன், ஜடாயுவை
யுபசரித்தனுப்பிவிட்டுத் தம்பியொடு களித்திருந்தனர், அவ்ஙமிருக்க, ஜ
னஸ்தானத்திற் கரனென்னுங் கொடிய இராக்கதன்றன் தங்கைய கிய
சூர்ப்பனையின் மூக்கு முலைபரிபோன விபத்தினைச்சகிக்கமாட்டாதவனாப்
கோபாவேசத்துடன், தனதுசேனைகளோடும்இராமனோடு யுச்சஞ்செய்யக்கூரு
தி வந்துவளைந்துகொண்டனன். இராமனுடனே சீதையை இலக்குவன் பா
லொப்புவித்தவிட்டு, அரக்கனை அஞ்சுஞ்செய்வதாய் கொடிண்டப ணிபுறப்
செறனன்.

ஐந்தாவதங்கம் முற்றிற்று.

1. விராதன் பிரவேசம்.
2. சூர்ப்பனையின் பிரவேசம்.
3. இராமனும் சீதையும் பிரவேசம்.
4. இலக்குவன் பிரவேசம்.
5. விராதன் சூர்ப்பனையின் பிரவேசம்.
6. இராமனும் விராதன் சீதாஸூர சூர்ப்பனையின் பிரவேசம்.
7. விராதன், சூர்ப்பனையின், சொந்தரூபத்துடன் பிரவேசம்.
8. ஜடாயு பிரவேசம்.

ஆகப்பாத்திரப்பிரவேசம் 12.

சுவது அங்கம்.

முதலில், அனலையென்னும் வீடணராஜருமாரி பிரவேசித்தென்றனன். அப்பால் ஸம்பாதி யென்னும், வீடணராஜ மந்திரி, பிரவேசித்தென்றனன். அவ்வனலை, இராவணனால் சீதையைக்கவர்ந்து வந்து அவளை அசோகவனம் என்றயில் வைத்திருக்கின்ற காலமுதல், ஏழுமாதகாலமாயவருக்குத் துணையாயிருந்துகொண்டு, அவளது துக்கத்தை மாற்றித்தேருதல் செய்து, கொண்டிருந்த சங்கதியைப்பற்றியும், சம்பாதி சீதைபிறந்ததற்பின், இராமலக்ஷ்மணர் வளத்திறேழத்திரிந்து, சடாயுகடன்முடித்து, சுக்ரீவஸக்யமடைந்து வீரவாலியை வதைத்து அவ்விராச்சியத்தை நம்பிய சுக்ரீவனுக்களித்தனர் என்ற, விருத்தாந்தங்களையும், இராவணனைச்செய்த அவ்வீரவாலியையும், இராமன் கொன்றானென்றவிபரம், இராவணனுக்கறிவிக்கும்பொருட்டு வீடணதியால ஆலோசனை செய்து இராமன் சீதையைத்தேடவாழம்பிவித்தது முதல் வாலி வதைபரியந்தம் உள்ள ஸகல விருத்தாந்தங்களையும் சுக்கிராசாரியரைக்கொண்டு நாடகமாயமைக்கச் செய்து கந்தர்வப்பெண்களால் அந்நாடகத்தை இராவணசதஸில் பாத்திரரூப நடையுடைபாவனைகளுடன் பிரத்தியக்ஷம்போல் முறையே நடத்தும்படி யேற்பாடுசெய்திருக்கின்ற ஸங்கதிகளையும், ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டு அன்னாடகக்காரர்களே அழைத்துவருவதாய் சம்பாதி சென்றனன். அவ்வனலையும் பிரத்தியக்ஷத்தில் அன்னாடகத்தில் இராமரூபத்தைக்காட்டி சீதையை சுந்தோஷிக்கச் செய்வதாய் சொல்லிக்கொண்டு சென்றனன். அப்பால் மகாபாரசனென்ற விசேத மந்திரியுடன் இராவணன் பிரவேசித்தென்றனன். அப்பால், அந்த ரநாடிகை ஆரம்பஞ்செய்கின்றனர். அந்நாடகக்காரரில் ஒருவன் பிரவேசித்தென்றனன்.

குத்திரதாரன் பிரவேசித்தென்றனன். நடி கானஞ்செய்கின்றனன். குத்திரதாரன் அன்னாடக ரூசகம் சொல்லுகின்றபோதே இராவணனுக்கு மிகக்குதூசலம் பிறந்தது. அன்னாடக அரங்கத்தில் இராக்கதாந்தங் கரணக்கங்கணம் ஒருகைக்கணிந்தசீதையும் அப்படியேஅனலையும்பிரவேசித்தனர். சீதை அவ்வனலையால் தேருதல்செய்யப்பட்டுக்கொண்டு இராக்கதர்கட்ப்புலன் கட்டக்கறியப்படாதவளாய் ஓர் பாலிருந்து நாடகம் பார்க்கின்றனன். அங்ஙனமிருக்க அன்னாடகத்திலேற்பட்ட வேஷ இராமலட்சுமணர்கள் பிரவேசித்தென்றனர். அவர்கள் சீதையைக்காணாமல் பன்னிருடில் குனியமாயிருப்பதைப்பார்த்து அதிகமான சோகஸந்தாபத்துடன் வனமெங்குந்தேடித்தவித்து மதிமோகித்து காட்டிலுள்ள மரமுதலிய அசேதனங்களிடத்தும் அவளை

பாற்றிப் புலப்பிக்கொண்டும் தென்றிசையை நாடிச்செல்லலாயினர். அது உண்டு இராவணன் சந்தேஷ்டைடைகின்றான். சீதை தூக்கிக்கின்றான். அனை அன்று தூக்கம் மாற்றுகின்றான். ஆகவே தென்றிசை குறித்து ததேடிச்செல்கின்ற இராமலெட்சுமணர் இரதமுதலியன் முறித்து கிடக்கின்ற சிற்சில அடையாளங்களைக்கண்ணுற்று அவ்வழிக்கொண்டே அவ்வனம் பிழைகின்ற இரதம்பெருகின்ற மலைப்பான் காத்திரததோடு களைப்புற்று கிடக்கின்ற விதமாய் ஐடாயுபிரவேசிக்கின்றனர். அவரைச்சடாயுவெனத் தெரிந்துகொண்டு அவரிடம் வினவ. ஐடாயு இராவணனைன்ற இராக்க தனால் ஜானகி அபகரிக்கப்பட்டாள் என்றறைத்துவிட்டாவிதந்தனர். அவர்க்கீழ்மொழிந் முடித்துவரும் இலக்குவனால் கவந்தனிந்து சாபமொழிந்து தவிய தேகம்பெற்று சுக்கிரீவனைச் சேரும்படி இராமனுக்குறைத்துவிட்டுச் சென்றான். அதுசுண்டு இராவணன் மனவருத்தமுற்றான். சீதை கவிர்புற்றான். இராமலெட்சுமணர் பம்பா நதிக்கரைவழியாய் ரிசியமுக விரிபைநாடி வருகையில் பிக்ஷாருபனை அனுமான்பிரவேசிக்கின்றான். அவன் அனுமானெனத்தெரிந்துகொண்டு அவனுடன் ரிசியமுககிரியின்பாற் செல்லுகையில் பிக்ஷாருபத்துடன் இருக்கின்றவன் வாலியென்று நினைத்து உகொண்டிருந்த இராவணன் இவன் அனுமானெனத்தெரிந்தவுடனே கோபத்துடன், அங்கைக் குலைசெய்யதயை கட்டபணியனொழுந்திருத்தான். இது நாடகமென்றுணர்ந்த மஹாபாரசனும் மிக்கப்பட்டாயற்போன்ற குலை செய் தேயிருப்பான் நற்க, துந்தபியின் எழுபுக்கு விபலை பத்துயோசனைது பத்தில் வீழும்படி ஏற்றிவிட்ட மராமன் மராமங்களை விழயெய்த்தான். அதுகண்டு அனுமான்சந்தோஷித்து அத்தத்துட்ட வாலியை மடித்துசுசுக்கிரீவனைக் காக்கின்ற தெய்வம் இவனேயென மதித்தான், ரிசியமுககிரியைவிட்டு சுக்கிரீவனும் இதுகெல்லாங்கண்டு எம்மையானால் குலதெய்வமிவனே யென் நகமகிழ்த்து மத்திரிகளுடன் இராமனைவந்து உணங்கி நின்றான். இராமன், சுக்கிரீவனுக்குப்பங்கொடுத்து சீதையினனோடு அவனும் காண்பிக்கப்பெற்ற பின்னர் சந்தருணத்தில் இராமன்மீது, யுத்தஞ்செய்யக்கருதி அட்டகாசஞ்செய்து வருகின்ற வீரவாலியின், சப்தங்கேட்டு விடப்படைந் த மராமன், வாலியுடன் உயுத்தஞ்செய்யச் சென்றான். அச்சமயமே இராமபாணத்தால், வாலி இரத்தநென்றாயுகின்ற அவனது பத்தினி தாரையினமுனைக்குறல்கேட்டு, சத்துருதுலைத்தென்னுஞ் சந்தோஷத்துடன் இராமபாத உத்தனத்திற்குக்கத்தனது பரிஜனங்களுடன் சுக்கிரீவன் சென்றான். இதுகெல்லாம் பார்த்திருந்த இராவணன், இராமனால் வாலி யிறத் தானென்பதைச் சற்றும் நம்பாதவனாகப் கத்தர்வப்பெண்கள், பொய்காடகஞ் சாற்றினகெட்டுறண்ணக்கொண்டு, கத்தர்வப்பெண்களைக் குலைசெய்ய ஏத்தனித்தான். அதைத்தடுத்த, மஹாபாரசன் சுக்கிரீவராயிராமனைக்கப்

பெற்ற, இன்னாடகம் பொய்யன்று, இராமனும் வாலி இறத்தது வாய்ந்தவ
மே, அதனைத் தங்களுக்குத் தெரிவிக்கும்பொருட்டே இவர்களாலிக் வனம்
டத்தலாயிற்று என்னவே, இராமனைத் தனை நம்பினவனும், வாலி யிறத்த
துபற்றி கிலேசத்தை அடைந்தனன்.

வாலி ஜெயம்பெற்ற இராமன் பிரவேசிக்கின்றனன். வாலிமகன்
ங்கதனுக் கிளவாசுப் பட்டங்கட்டித் தம்பியால் கம்பிய சுக்கிரீகனுக்குச், கி
ட்கித்தர ராஜ்யத்தை முடிசூட்டி வைத்தனன். பின்னர் சுக்கிரீகனுனுப்
பப்பட்ட வானாப்படைகள் சிறையைத்தேடச் சென்றனவொன்பதைத் தேட
இ இராமலக்ஷ்மணர் களிப்புடன் பதிற்றெரியுமட்டும் பிரசிரகணகரீயில் வ
யிப்பதாய்ச் சென்றனர். சம்பாதினென்னுங் கழகாசனும் சேதயிருப்புக்
தெரிந்துகொண்ட அனுமார் இலங்காபுரிக்குவரத் கடல்கடக்கின்றொன்ற
சங்கதியை, சுசுரீதரன்லர்க்காற் தெரிந்துகொண்ட இராமனும், வானம்
வந்திலவ்கையி னுழைய மலிருப்பதற்கு ஞண்டான பரதேவபன்னு வப்பா
டு செய்து கவலைகொண்டு மந்திரிகளிடம் ஆலோசிக்கச் சென்றனன். சி
ரையுர், அனலையும் அதிகளிப்புடன் அச்சைகவனத்தை அடைந்தனர்.

ஆறவதங்கம் முற்றிற்று.

1. அனலை, ஸம்பாதி, இவர்களின் பிரவேசம்.
2. மகாபாரசனாடன் இராவணேசுவரன் பிரவேசம்.
3. குத்திரதாரன், விதூஷகன் நடி பிரவேசம்.
4. ஒருகைக் கங்கணமணித்த சேதயுர், அனலையும் பிரவேசம்.
5. இராமலக்ஷ்மண வேடத்தோடு கத்தரகப் பெண்கள் பிரவேசம்.
6. சிறைகளற்று இரத்தத்தைப் பெருக்கிகொண்டு கண்டசதப் பிர
ணனாய்க் கிடக்கின்ற ஜடாயுவின் பிரவேசம்.
7. ஜயம்பெற்ற இலக்குவன் பிரவேசம்.
8. பிக்ஷு பிரவேசம்.
9. அனுசாரனாடன் சுக்கிரீகன் பிரவேசம்.
10. வாலிஜெய இராமன் பிரவேசம்.

ஆசபாத்திப் பிரவேசங்கள் 13.

எ-வது அங்கம்.

முதலில் சோகஅவனார்த்துடன் குப்பனகி பிரவேசிக்கின்றனன், இ
ராமனும் சுக்கிரீகனுக்குப் பெற்ற தன்சேதயென்னான இராமனதுபங்கு

தி ராக்கதர்களின் மரணசோகத்திற் காற்றா தவளாய்விதனத்தை அடைந்து கொண்டிருந்தனன் அவ்நம் வீடண் ராஜனது மந்திரி ஸம்பாதிபென்பவர் பிரவேசித்தின்று, இராவண கும்பகர்னாதி கொடிய இராக்கதர்களைச்சங் கரித்ததிலும் தன் இராஜனான வீடணர்க்கிலங்காராஜ்யமளித்ததிலும் அத்தி யானந்தபரிதராய் இராமனைப்புகழ்ந்துகொண்டும், சூர்ப்பனகியைச்சிந்தித்து அவன் விதனாஸ்பதத்தையும் அவன் தூர் கிணப்பையும் தெரிந்துகொண்டும், சுற்று ஸம்பாவித்துவிட்டுச்சென்றனன், இராவணாந்தகனான, இரகுராமன் புடத்தங்கமென அக்கினியிற் குதித்தெழுந்த கம்பலங்காரியான ஜானகியு டன், இலக்குவனுடன், மற்றப்பரிவாரங்களுடன் திரும்ப அயோத்திக்குப் பிரயாணஸன் னாறாய் பரதனுக்குத் தன் உவமை முன்னதாகவே சென்றறி விக்கும்படி அனுமான யேவிக் கொண்டிருக்கின்றனென்று, தெரிந்துகொ ண்ட சூர்ப்பனகி இராமன்மீதழுச்சாறுகொண்டு, தன் இரண்டு சகோதரர்க ளான இராவண கும்பகர்னர்களின் வதத்திற்கு பதிலாய் இராமனது சகோ தரர்களான அப்பரத சத்துருக்களான இவ்வனுமான் இராமன்வரவைத்தெரி விப்பதற்குச்செல்லுமுன்னமே யான் மாயையால் ஒரு தவ மடந்தையைப் போல் வேடங்கொண்டு, வினாவிற்சென்று, உசிதமான விதனவார்த்தைக ளைச்சொல்லி அக்கினியில்விழுந்தாவியிறக்கும்படி செய்கின்றேனெனச்செ ன்றனன், அப்பால், பரதசத்துருக்களர் பிரவேசித்தின்று வனாந்தரத்தி ற்றமது முன்னேனான இராமனதுமனைவி ஜானகிப்பிராட்டி அரக்கனாபக ரிக்கப்பட்டாளுென்று, கேள்வியாய் அந்தத்திருட்டாக்களை வதை செய்யும் பொருட்டி னுபமனுக்குச் சகாயமாக அவரவர் தம்படையொடு மற்றச் சிற்ற ரசர்களை வரவழைத்துக்கொண்டு, இரதகஜதூரகபதாதி சேனைகளுடன் பிர யாணஸன் னாறாய் இராமனை நினைத்து நினைத்து அவனதுபரிவாராமையி னால் துக்கத்தை அடைந்துகொண்டிருக்கின்றனர். அவ்வனமிருக்க இராம னுக்கு வனாந்தரத்தில் சுக்ரீவசகாயங் கிடைத்ததென்றும் ஆகையாலொரு வரும் உதவிக்குவரத்தேவையில்லையென்றும் சுக்ரீவ சஹாயத்தால் சீதையி ருப்புத்தெரிந்துகொண்டு, கடலிற் சேதுபந்தனஞ்செய்து அதன்வழியாய்க் கவிப்படையொடு சத்துருவின் நிவாஸநகரடைந்தனனென்று, மாகவேட ராஜனான குசனால் அஹப்பப்பெற்ற நிருபந்தைப்பார்வையிட்டு ஸந்தோடங் கொண்டு, இலங்கைத்தீவில் இரு கிரத்தவர்க்கும் கலகமுண்டிருக்குமென்று நிதானித்துக்கொண்டவர்களாய் ஒருவர்க்கொருவர் கவலைகொண்டிருக்கி ன்றனர், அத்தருணத்தில் தீபாவளிவேடங்கொண்ட சூர்ப்பனகி பிரவேசித் தின்றனன். அவன் இலங்கைத்தீவில் தனக்கு ஆப்தசினேகிதர்களான சுக்ரீ வரதிகள் அரக்கர் செருவிலழிந்துபோனார்களென்றும், இராமனுமில்க்குவ னும், வல்லார்க்கர் வஞ்சனையில் மாய்த்தார்களென்றும், சீதாப்பிராட்டியும், நான்குகொண்டா ருயிர்களித்தாளென்றும், உண்மைபோல் வஞ்சனையால், வழுத்திய பொய்மொழியை மெய்மொழியெனக்கொண்டு, அந்தச்சோகபர

ரத்திற் காற்றுவர்களாய் அந்தப்பாத சத்துருக்கனர், அக்கினியில் மூழ்க வெத்தனித்தபோது தன் மறுப்புதல்வி ஜானகியை இராவணன்பகரித்தனனென்று கேள்விப்பட்ட ஜனகராசன் பிரவேசித்தனர், பாதசத்துருக்கனரால், இராம லக்ஷ்மணர்களுடையவும் ஜானகியினுடையவும் துர்தெசைகளைக்கேள்விப்பட்ட ஜனகர் சோகத்திண்காற்றாது தானும் பாதசத்துருக்கனருடன் அக்கினிக்கிடங்கில் மூழ்குவதாய்ச்சொல்லிக்கொண்டு, அம்மூவரும், தீவலஞ்சுற்றுக்கின்றார்கள். அத்தருணத்தில் வன்னிவடிவான அனுமார் பிரவேசிக்கின்றனர், சத்துருசங்காரஞ்செய்து சீதாலக்ஷ்மணசமேதராய் இராமனிதோவந்தனர், பாதா தீயில்மூழ்காதே மூழ்காதேயெனச் சொல்லிக்கொண்டு, அவசரத்தில்வந்து பாதனைத்தடுத்து நிறுத்திக்கொண்டு, அவனுக்கு நம்பிக்கை வரும்படி, நடந்தாடைபிடிக்கைகளைச் சுருக்கமாய் நவிலும்போதே தென்றிசையினின்றும் ஆகாயமார்க்கமாய் கவிப்படைகுழ புட்பகவிமானத்தில் தாலக்ஷ்மண சமேதராய் இரவிசுல ராமச்சச்சந்திரன் வருகின்ற திருக்காகியைக்கண்ணுற்று, பாதர், சத்துருக்கனர், ஜனகர்முதலிய யாவரும் அத்தியானந்தபரிதர்களாய், எதிர்நொண்டென்தனர், சீதாலக்ஷ்மண சகிதராய், ஸ்ரீராமச்சந்திரர் புட்பக விமானத்தினின்றும், நந்திக்கிராமத்திலிருக்கினார், பாதசத்துருக்கனர் வந்துபணிந்தனர், மற்றவர்களும்முறையே யதோசிவந்தனோபசார குசலப்பிரஸங்கொளபாதராஜனுடையகோரிக்கைப்படி இராம பட்டாபிவேச மகோற்சபம் நடத்தினார்கள், வாத்தியங்கள்கோவித்ததுகள், பிராமணர்களுக் காதையாபரணாதி ஸகலமும் கொடுத்தனர் தேவதூதர் பித்தொனி முழங்கிற்று தேவரபுஷ்பமாட்சி பொழிந்தார்கள்.

எ-வது அங்சம் முற்றிற்று.

1. சோகஅவசாததுடன் சூர்ப்பனகி பிரவேசம்.
2. ஸம்பாதி பிரவேசம்.
3. பாதசத்துருக்கனர் பிரவேசம்.
4. தாபகி பிரவேசம்.
5. ஜனகராஜன் பிரவேசம்.
6. வன்னிருபனான அனுமான் பிரவேசம்.
7. புஷ்பகவிமானத்தில் சீதாலக்ஷ்மணசமேதரான இராமர் பிரவேசம்.
8. கௌசிகர் பிரவேசம்.
9. வசிட்டர் பிரவேசம்.

ஆரப்பாத்திரப்பிரவேசங்கள் 12.

குறிப்பு

இந்நாடகத்தைப் படிக்கின்றவர்கள், இதற் கவனிக்கவேண்
டும் விஷயங்களாவன:—

இதில் (——) திணை என்று குறித்திருக்கிற அடையாளங்கள், நாடக அபயித்திலுள்ள, திணைச்சிலைகள் என்று, இன்னும் பிரவேசிக்கின்றனன், என்ற இடங்களெல்லாம் அந்தந்த ரூபமான வேடக்காரர்களின் வடிவங்கள் என்றும். (தன்னுள்) என்று குறித்திருக்கிற அடையாளங்கள், அந்தந்த வேடக்காரர்கள் மனதில் நனைத்துக்கொள்கிற விஷயங்களென்றும். (வெளிப்படை) என்று குறித்திருக்கிற அடையாளங்கள், அவரவர் திறந்து பேசிக்கொள்கிற விஷயங்களென்றும், அத்தந்தங்களாம். அன்றியும், பற்பல இடங்களில் ஆனந்தம், ஆச்சிரியம், சோகம், தீனம், கோபம், ஆசை, சினேகம், அனுராகம், தயவு, இதுமுதலான பதங்கள் வருகிற இடங்களெல்லாம், அந்தந்த ரூபமான பாவாஸங்களென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இன்னமுடிசிற்கில பாடல்களில், இவ்வடையாளமிட்டிருக்கிற இடங்களைக் கவனிக்கவேண்டும். அந்தந்தச்செய்யுள்களில், ஒரே ஸந்தர்ப்பத்தில் பலபேர் பலவிதங்களாய்ப் பேசிக்கொள்ளுதலும், ஒரே ஸந்தர்ப்பத்தில் ஒருவனானே ஸமயோசிதம்போல் பலவிதங்களாய் ஸம்பாஷித்தலும், ஏற்படுகிறதினால் அந்தந்தச் செய்யுள்கள் அத்தந்த இடத்தில் முடிவு பெறாமல் பல இடங்களாய் முடிவுசெய்யப் பெற்றிருக்கின்றனவென்றறிந்துகொள்க.

பிழைதிருத்தம்.

ஆங்கம்.	பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
1	12	6	ன்	ன
	17	28	வு	மு
	17	22	ன்	ள
	22	2		ட
	22	28	ன	ன்
	23	12	னி	ணி
	23	25	தவ	வத
	24	33	தி	த
	33	6		பு
	37	13	ன்	ர்
	37	20	சி	றி
	47	7	ன்	ன
2	65	14	மு	வி
	68	8	ந்	ர்
	68	27	னி	
	71	9	மு	மு
	74	22	ர	ரு
	74	25	த	க
	74	33	ட	க்
	75	32	ட	ட
	76	10	ரு	ரொ
	78	12	ரு	ரொ
	81	14	பர்	பர்
3	86	2	றி	ரி
	89	29	றி	ரி
	92	13	ர்	த
	93	25		க்
	93	32	கி	
	96	6	றி	ரி
	96	6	ல	ர
4	96	16		ம்

	99	26	ழ்	ழ
	102	15	ற	ஈ
	102	17	றெ	ஈெ
	105	3	றே	ஈே
	109	31	றே	ஈே
	111	6	ற	ஈ
	111	12	ற	ஈ
	123	31	ல்ல	ஈஸ்
	129	15		ல்
4	150	12	பதார	பதார
5	202	9	ன்	ண்

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஜானகிபரிணய நாடகம்.

பாயிரம்.

விநாயகர் துதி.

வெண்பா.

திருமணஞ்சேர் தாமசாயாள் சீர்ஜர் எனியாள்
பரிணயத்தை நாடகமாய்ப் பாரி—லுணாதருவாம்
முத்திவச மாகமுனைப்பிறைக் கோட்டும் பறனைப்
பத்திவச மாகப் பணிந்து.

செந்தமிழாற் சானகியின் சீரார் பரிணயத்தைச்
சந்தமுறு நாடகமாய்ச் சாற்றவே—தந்தி
முகவனாயிற் பாரதத்தை முன்னாள் வரைந்தோய்
சகலவா முந்தாநீ தா.

தரு. இராகம் நாட்டை, சாப்பு தாளம்.

பல்லவி.

கணநாயகா காத்தருள்வாய்

(கணநாயகா)

அனுபல்லவி.

குணபூஷண குஞ்சரவசன

துணை வந்தருள் சுகானந்தஸதன.

(கண)

சரணங்கள்.

கெதந்தனே

யீசர்மைந்த

னே

ஆகுவாகன

அன்பர்க்குநத்தோ

னே

வாகுமயிலே றும்

வள்ளல்முன்வந்தோ

னே.

(கண)

அஸ்த்தமோதகா

அருடாய

கா

பக்தப்பாலகா

பவமோச

கா

சுத்தனே அநகா

சுபூஷிநாய

கா.

(கண)

பாயிரம்.

ஜானகிபரிணயந்	தமிழினன்னய	ம்
ஆனநாடக	மாகவுடைசெய்	ய
வானோர்பெருமானே	வந்தருள்வாயை	ய. (கண்)

சரசுவதி வணக்கம்.

விருத்தம்.

அலைகடலுலகின் மிக்க வரியசெந்தமிழால் யானும்
நலமுறு ஜனகிமன்ற ஞடகந்தனை யியம்ப
மலரய னூவிற்கோன்றி மைந்தனென் னிதயப்பூவி
லுலவுபொற் கொடியேவாணி யுன்பதம் பணிகின்றேனே.

தரு. இராகம் கானடா. சாப்பு தாளம்.

பல்லவி.

பதுமாஸனீ	பாவமோசனீ
பரமார்த்தசொரு	பப்ரகாசனீ

அனுபல்லவி.

மதுரம்பொழியும்	வாக்விலாசினீ	
மந்தகாசினீ	மாதயாலோசனீ	(பது)

சரணங்கள்.

சந்ததம்பணிவேன்	சாரதாகல்யா	ணி
தமியேன்பாவில்	தழைத்தருள்வா	ணி
சந்தரிசா	சோதிபிரசச்சிரோ	ணி
தொங்கெழில்வேணி	சுமுகவீணாபா	ணி (பது)

மதிதவளகாத்ரீ	வளர்கலைநற்கூத்	ரீ
வாக்கில்வந்தருள்	மங்களசரித்	ரீ
துதிபெருங்குணாத்ரீ	சுரமுணிகணஸ்தோத்	ரீ
துங்ககாயத்ரீ	பவீத்ரீசாவித்	ரீ (பது)

ஞானநன்னிலையே	நம்பினேன்கலை	யே
மாவில்வந்தருள்	நானுன்மதலை	யே
தேனேருதலையே	தீர்ப்பாயென்கவலை	யே
தேவிவிமலையே	மலைதேர்முலை	யே. (பது)

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

விஷ்ணு துதி.

சந்தவிருத்தம்.

நாதமலி முாளியிசை காதுகொடு புகவினினை
நாடியொரு கணமதனி னனி யோடி
ஞாலமிசை மடுநிறைகொள் பால்சொரிய விரைவனுதி
நாளுமிடை யறவளரும் நல மான
வேதஉப நிடதவிவ காராஸமிகும துவை
வேகமுட னுணலெனவும் விழை வோடு
மீறுகல வியினிவிடை மாதர்தன மலிகலவை
வீழ்பொடிகள் சிசுவைகொடு மெது வாக
ஆதாரொ டவைவிலக வேபுரித லெனவுமிக
வாவலொடு பருகிமகிழ் வது வான
ஆதிநடு முடிவினெடு மாலனக பரவடிவ
மானவொரு பொருளகில மது வா
சோதிசக தலமதில்வி நோதமய வனுர்தமுறு
சூழிடையர் மாபில்வரு சகு மாரன்
தோமருவு கொடியபவ நோயகல வருளினிய
தூயவிரு பதமலர்க டீணை யாமே.

உமையவள் துதி.

சந்தவிருத்தம்.

இதழிமக ரந்தநிறை கழுவினொளிர் பஞ்சதனை
இருசுணை லங்க. நனை யேர்
கதுவுமிரு கொங்கைபடர் பொடிகழுவி விரந்தைவரி
கவினுறவு கந்த ருளி னேன்
கதிதருகுன ன்பருடனி னிதலர்கோண் மஞ்சமிசை
கலவிபுரி யென்ற சகி னேர்
மதிமுகமி லங்குசிலை துதல்விழிமு னிந்தமலை
மகளிருப தங்க டீணை யே.

குருவணக்கம்.

விருத்தம்.

சகத்துள கவலைக்கி சந்தத மறிவைத்தேக்கி
அகத்துள விருளைப்போக்கி யன்புடன் றன்போலாக்கி
மிசுத்த சந்தேகந்தீர்த்து வேதமெய்ப் பொருள்விளக்கும்
மகுத்துவ குருவின்றிவ்விய மலரடி சென்னிசேர்ப்பாம்.

பெரியோர்வணக்கம்.

விருத்தம்.

சதிர்பெருஜனகன் மகளெனவுதித்த ஜானகபரிணயந் தமிழின்
மதியிலிவகுத்தன் மதியினை மதலைவவ்விட மமைமலர்க்கரத்தால்
எதிர்படவிசுத்த லெனத்தகும் புலவீரெண்ணை யியம்பினைமென்னி
கதிதருராம மந்திமுளதாற் கழறினேன் பிழைபலகருதேன். (ந்)

சரு. இராகம் பந்துவராளி. ஆதி தாளம்.

பல்லவி.

இந்தப்ரபந்தத்திலே துதப்பிதம்விளைந் திட்டாலும்பொறுத்தருள்வீரே.

அனுபல்லவி.

வந்தனஞ்செய்வேனிதன் பிழைதீர்த்துப்பெரியோரோ
இந்தவிதமுமாயென் றெனக்குமதுசொல்வீ ரே. (இந்)

சரணங்கள்.

இலக்கணத்தினிலேயோர்	அக்கரமாயினும்
இவ்விதமென்றறி	வேளே
கலக்கமில்லாமலே	இலக்கியத்தினிலேயான்
கடுகளவாயினுந் தெரி	வேளே
பலத்தகிரணகதி ரோனுக்கெதி	ராகப்
பார்க்கிற்சிறுமின்மினி யாமோவதுபோ	லாக
துலக்கமாகக்கற்ற புலவீருங்கண்முன்	பாகச்
சொல்வேன்மதலைச்சொற் கேட்குந்தாய்போலன்	பாக. (இந்)
அந்தணவரன் ராம	பத்ரகவீந்த்ரன்
அருளியவடமொழி	யாய்ந்து

கெந்தமிழாற்சானகி	பரிணயநாடகஞ்
செப்புகின்றேனெழில்	வாய்ந்து
சந்தமாயசையால் கோகிலந்	தித்திக்கத்
தானேகூவிடவெதிர் தவனையுஞ்	சத்திக்க
சிந்தைகொண்டதுபோலாம் ஆயினும்பர	விர்த்திக்க
தெளிவுற்றிசைந்தேனும தருட்கொண்டு...	வர்த்திக்க. (இந்)

ஒருமதக்களிற்றினை	நளினத்தந்துவிற்கட்ட		
உள்ளந் துணிந்தாற்போல்	நானே
ஆரியதானவிச்சரித்ததை	நாடக
மாகச்சொலத் துணைந்	தேனே
கரியகாகமுஞ்சொன்னக் கிரியையடைந்த	தாலே
கனகநிறமாமென்று கழறுவரது...	போலே
திருவாஞ்சனகிமன்றற் பரிசுரைப்பத	னாலே
சிறியன்புன்சொல்லும்நன்றாய்ச் சிறந்தசொல்லாமென்	மேலே. (இந்)		

கதாஸங்கிரகம் விருத்தம்.

சீர்ப்படைத்த ஜனகிமணஞ் செய்துராமன் தென்னிலங்கை வேந்துசெய்மந் திரத்தினாலே, கூர்ப்படைத்த முட்கணிறை கானமெய்த குமரிதனை யரக்கார்கோன் மாயஞ்செய்து, பேர்ப்படைத்த ரகுவீரன் ஜயபரதாபம் பின்னொருவந்தரநாடி கையினுற்கண்டு, தார்ப்படைத்த விலங்கேசன் நவிக்கராமன் சத்துருவைத் தகர்த்ததிவிய சரிதந்தானே.

தோடயம் விருத்தம்.

சுரர்ப்பதி முதலாயாருஞ் சூதராதியரு நல்ல சாசிஜவயனும் போற்றுஞ் சானகி பரிணயத்தை வருதிரை மணிகொழிக்கும் வாரிதி சூழியிந்தத் தரணியி னாடகத்து தயஞ்சொல் தோடயஞ்சொல்வேனே.

இராகம் நாட்டை. ஜம்பை தாளம்.

சீரார்தமிழாற்றிற்கண்முகி திவ்வியமங்களவடிவமுகி
பாரார்திருவெனுமாஜனகி பரிணயநாடகம்பாட
காரார்ப்பழைமதக்கிராசக் கவின்முகன்பாசகராங்குசன்
ஏராரொருகோட்டுடையீசன் எழிற்கணேசன்துணையே.

அந்தணராமபத்திரர்நயமே அருளினர்வடசொலாற்குவலையமேல்
சந்ததஞ்சானகிபரிணயமே தமிழ்நாடகமாய்ச்சாற்றிடவே ஆ ஆ
செந்திருவுமவள்சேர்மாலும் சிவனுமுமையுங்குகன்சீர்வேலும்
பைத்தொடிவாணியுமெக்காலும் பாலித்தருள்வதுகடனே.

சிந்திதபோகமெலாமுதவும் திவ்வியசரித்திரமானதுவும்
சந்தமுறுநகிமணமிதுவுஞ் தமிழ்நாடகமாய்ச்சாற்றிடவே ஆ ஆ
பந்தவினைத்தொடர்துயர்நீக்கும் பண்பொடுபணிபவர்தமைக்காக்கும்
சந்தரமாங்கஞ்சத்தெழிலேர்க்கும் ஆயசற்குருவின்றாடுணையே.

பாயிரம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

க—வது அங்கம்.

நூல்.

விநாயகர்பிரவேசம்.

விருத்தம்.

பத்தியாய்த் தொழுவோர்க்கண்பன் பாரதந்தனை முன்சொன்ன
வத்திரி தன்னிற்றீட்டு மழகியகோட்டுப் பெம்மான்
நித்தமின் ஞடகத்தை நிரந்தரங் காக்கவேண்டி
கர்த்தனைங் கரணமூலக் கணபதி தோன்றினோ.

தரு. இராகம் சுருட்டி. ஆதி தாளம்.

பல்லவி.

விநாயகர்வந்தார் ஜய ஜய விநாயகர்வந்தார்.

அனுபல்லவி.

அநாதரக்ஷகர் அம்புயநேத்திரர்
ஜநார்த்தனன்மருக சிங்காரகாத்திரர்.

(விகா)

சரணங்கள்.

மகரக்குழைகள் காதுலிலங்க தட மார்பினிற் பூணூற்றுலங்க
சிகையிற் கந்தமலர்கள் குட்டி சீர்பாசாங்குசங்கையிற் காட்டி
குகசோதரன் மிகவேமன மகிழ்வாய்நல முறுவிக்கின.

(விகா)

பத்தர்கள துகுற்றஞ்சகித்து அவர்கணல்ல பதத்தைச்சாரவே அனுக்ரகித்து
ஒற்றைக்கொம்புபளபளெனகன்னம் ஒடுமதஜலத்தால்தளதளென
மெத்தமகிழ்வுற்றருயா னத்தேறிந டத்துஞ்சித்தி.

(விகா)

அப்பம் எள்ளுருண்டையுமலியும் பொரிவகையும் அவனுமோதகமுமிட்டலி
நற்பலாவின்களையும்பரிந்து நன்னாயருந்தித்தொந்திசரிந்து [யும்
பற்பலவி தப்பிறப்பு ழப்பாதெனைத் தப்பிவிக்கும். (விகா)

க-வது அங்கம்.

சூத்திரதாரன் பிரவேசம்.

விருத்தம்.

சீர்த்தியாம் பரதநூலின் சித்தாந்தங் களிலும்வேத
சாத்திரங்களிலுந் தேர்ந்து சாதுர்யவான் களாநற்
கீர்த்திபூடணர் நிறைந்து கெடிபெரும் மேலாம்ரங்கிற்
சூத்திரதார னென்போன் துரிதமாய்த் தோன்றினானே.

இதுவுமது.

புகழ்பெரு சகலவீதவ பூடணர் நிறையரங்கிற்
றிகழ்மணி யாழிபூண்டு செவிகளிற் கடுக்கனிட்டு
சுகைதனி லுருமாற்சேர்த்து செவ்வையா முடுப்புமாட்டி
சொருசுட னனிநடந்து சூத்திரதாரன் வந்தான்.

சூத்திரதாரன் சொல் விருத்தம்.

தரங்கவா லிலையராவிற் சாய்ந்துகண் டியில்வோய்போற்றி
சரங்கடா வரங்களைங்குந் தனிநின்ற முதலேபோற்றி
கரங்குவீத்திடு வோருள்ளக் கருத்தறிந்தவர்கள் வேண்டும்
வரங்கடந்திடு வோய்செங்கண் மாலேநின் மலர்த்தான்போற்றி.

சூத்திரதாரன் ஈபபைய எதிர்நோக்கி சொல்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

கல்விக்களஞ்சியங் கசடறக்கலைகளைக் கற்பவர்களுக் குணர்த்துங்
கனவின்ப சரசமாங்கவிதை மங்கையர்கட்கு கந்தசுகமருனாயகம்
பல்வர்த்தனைச் சொற்சமக்கார விவகாரபரமார்த்த ஞானதீபம்
பரமான நவரசப்பிரதான பரதமதபாரதாற் பாரங்கத
நல்வீத்துவச் சிகாமணிகனிறை பொக்கிஷநற்புகழ்ப் பெரும்பாற்கடல்
நடுநிலையுரைத்திடுஞ் ஞாயத்தலம்பொழியு நனியூற் றருட்பீரவாகந்
தொல்புண்ணியத்தி னாலெளிதிற் பெரும்பதந் தொழுவதற்கருகமான
சுமுகமுளசபையிதே தேவசபைமாசபை தூயபெரியோர்கள் சபையே.

(வசனம்) ஆகையாலிச் சபையோர்கட்கு வந்தனஞ் செய்கின்றேன்.
எனது குலாசாரமாயிருக்கிற அபிநயவிதையை பரதாசாரிய மதானுஸாரத்
துடன் பிரகாசஞ்செய்வித் திப்போதான்மாவை கிருதார்த்தஞ் செய்யப்போ
கின்றேன். எங்ஙனமெனின்,

ஆசிரியவிருத்தம்.

வீரிமானிலத்தி லெப்பிறவியுநிலையன்று மிகவிழிவு லீண்டுக்கமே
வினவியோர்ந்திடிவ் மாறிமாறிவருஜனனம் விடுவித்தலே மேன்மையெனவுந்

ஜானகியின் பரிசுரம்.

தருமா திருக்க ஸாயத்தவலிதம் கட்டிவினை துணையுடையவருமாதலால்
சாற்றியமமாயிட்டுச் சன்மஞ்சிவன்க்கிய யிசைடகம் கழகதிடுமனாக்தோ

ஒருமாமனத்தினை யொடுக்கினான் திகழ்வோகல்ல தாலலயமெனனி
உறநகுலபாண்டிதய வாகாரமுறையதா யுயர்செய்வ பகத்திசெய்தாற் றும
றிமுமால்பதங்கிடைத் திடுமெனக்கருதியென் சீர்குலாபியய சினையத
திவ்யபுண்ணிய சரிதைருபமாய் வாழ்த்தியிச்சென்ம மீடேறவச்செய்வேன்

(வசனம்.) ஆகாயத்திற் செவி கொடுத்துக்கொண்டு ஓ பெரியோ
களே என்னென்ன கட்டளையிடுகிறீர்கள்.

விருத்தம்.

பதங்கணன் முத்தாமென்னப் புகர்ந்திட வெள்ளையாயும்
அதிரதம் பெருகாநின்ற அர்த்தபந் தங்களாயும்
புதியகற் பிதமதாய்நற் புண்ணிய முளதாயிநத
விதமொரு நாடகத்தை விளம்பிட வேண்டுமென்றே.

(வசனம்.) ஆச்சரியம் ஆச்சரியம் என் மனதிற்கொண்ட எண்ணம்
யாதோ அஃதே இச்சபையோர்களி னாக்கொபனமாக இருக்கின்றது. ஆக
வே இது வோர்நன்னிமித்தமாக தெய்வமிசைத்தது நன்று நன்று (கிரகைய
எதிரோக்கி ஒஹ! நாடகாலங்காரியான நடிப்பெண்ணை எதிர்பார்க்கின்றேன்.

பொது விருத்தம்.

விண்டலம் பரந்துலாவு மேகத்தினின மாங்குந்தன்
மண்டல மதியாம்வட்ட வதனமந்தர மாங்கொங்கை
தொண்டலமா மரம்பைத் துடையெனு நடனப்பாவை
உண்டலங் கிருதாளாயு லாற்றினான் தோற்றினானே.

தரு. இராகம் தேசிகதோடி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வந்தனள் நடி மாதரங்கினில்

அனுபல்லவி.

சந்ததமின்னற் றுன்வந்ததென்ன

சரணங்கள்.

கவது அங்கம்.

சீதாமணாளா

சிறிநிடைமொய்க்குழல் மத்ததனத்தின ன்
வெற்றியயிற்கணை யொத்தவிழிச்சி ய
ளெற்றுநிலாக்கடல் முத்தினகைப்பி ன
ளுற்றத்தித்தரு வத்தின்ன முக்கி ய

சீலவுத்தமகுண திரலயிகு
ஞாலமெச்சிய அரசியல்மைதில
ஞவியற்றிடு தவமதில்மகளென
சரலிநற்றலமதில் வருகிருவெனும்

சீதாமணாளா தினதயா ளா
தீதாஞ்சிலையைப் பெண்ணாய்ச்செய்மலர்த்தா ளா
மாதாபிதாவும்நீயே மனதுவைத்தெனையாளா ய். (அரி)

அகிலப்ரகாசா

அலைகடலொப்பென வுணாமடுவிற்க ரி
அலர்கொளவுற்றிடு பொழுதுபிடித்தி டு
மலமுத லைத்தலை துணிபடவிட்டி டு
வலமுறுசக்கர மணிதருவித்த ■

ஆனதுர்ச்சனர் வலிமதமழியவும்
மானவுத்தமர் பயமறவளரவும்
மானிலத்தினில் வடிவொடுனுன்னமாய்
தீனரக்ஷணை புரிபவவருளினால்

அகிலப்ரகாசா அருள்பூரிநிவா ஸா
புகழ்முத்துசுப்பன்றமிழ் பொருந்திடும்நே சா
சகலவுயிர்கட்கு மாதாரகுணவிலா சா. (அரி)

நிந்தாஸ்துதி.

ஓராகம் காம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆதிதேவனே யீதேதென்றுணைசெய்வேன்.

அனுபல்லவி.

மாதவர்பணியும் வேதநாயகா ஸ்ரீ (ஆதி)

ஐானிமரினாயாடகம்.

சரணங்கள்.

அண்டமெல்லாநீண்டாய் ஆரமாய்ப்பொன்கொண்டாய்
துண்டீகமாயேன் றுளவமாலுண்டாய்.

(ஆதி)

ஆயுஉயிர்க்கெல்லாந் தாயேஉற்றதந்தாய்
நீயும்ஒருவர்க்கேன் சேயெனவும்வந்தாய்.

(ஆதி)

உலகெலாமுதவும் உந்திக்கமலத்தாய்
பலிமுன்னாகநீயேன் படிதனையாசித்தாய்.

(ஆதி)

நீயேஅகிலேசன் நினக்கும்நயமாம்
பரயலுமில்லையோ படுக்கவும்பயமா.

(ஆதி)

பத்தன்முத்துசுப்பன் நிதந்தொழுமெந்தாய்
சத்துச்சித்தானந்தத் தற்பராமுகுந்தா.

(ஆதி)

சூத்திராதான் நடிக்குச்சொல்.

கலிவெண்பா.

வண்டார்முழல் மடவாய் வாரிருக்கு மென்முலையாய்க்

கண்டார் மனங்கவருங் கண்ணாளே

அண்டரினம்

வானமுத மாமெனவே வாரியுண்போ மென்றுவருங்

கானரஸங் காட்டுங் களிமெழியே

மரணே

மயிலே மரகதமே மாணிக்கமே மாங்

குயிலே அனமெமென் கொம்பே

தம்பூர்ச் சுதுகூட்டித் தாள ஞானத்துடனே

ஸொம்பாய்ச் சிலராகஞ் சொன்னதிலே

அம்புவியிற்

கேட்டுச் சபையிற் கிளரம்பை மாறெல்லாம்

நாட்டரம்பை யாய்த்தூணில் நாடிடவே

பாட்டிரசம்

தெள்ளமுத மாந்தியுற்றோர் சித்திரமொப் பாவொன்றால்

உள்ளபடி சொல்லுணக்கர ரொப்பாவார்

வள்ளமுலைப்

பச்சைப் பசுங்கிளியோ பாவைநல்லர யுன்பாடன்

மெச்சினேன் மெச்சினேன் மேல்.

அடுக்குமொழி.

பசுங்கிள்ளையேநடியே துசையெங்கும்புகழுவையிற்

வசந்தத்தினொடுமொடி ரசங்கத்தைச்செய்வாரே.

எப்படியென்றால்,

க-வ-து அங்கம்

சுவி விருத்தம்.

பிகங்க ளன்புள பேடுகடன் னுடன்
உகந்து சிறைக்கால் வண்டினம் ஓட்டியே
மகிழ்ந்து மூக்கினால் மாந்தளிர் கொத்தியே
மிருந்த லீலை செய்வேளை வசந்தமே.

(வசனம்.) ஆகையால் இப்பேர்ப்பட்ட வசந்தகாலத்தை ஆரம்பமாகக்
கரணஞ்செய்துகொண்டு ஓர் அற்புதமான நாடகத்தை ஆரம்பஞ்செய்யவேண்
பு. காலதாமதஞ்செய்யாதே நடிமாதே. (நடி) நல்லதப்படி செய்கின்றேன்.
(கணப்பொழுதாலோசித்து)

சுங்கராக்கவி.

மதியுளருத்தாரா சதிர்பெறுசபைகளிக்கும்
விதமொருநாடகந்தான் இதுவெனவறிகிலேனே.

வசனம். எவ்விதமான நாடகத்தை நடத்தும்படி இச்சபையோர்கள்
நமக்குத்திரவுசெய்திருக்கின்றார்களோ அவ்விதமான நாடகம் யாதெனச்சிந்
திக்கின்றேன்.

(குத்திரதாரன்) சிரித்துக்கொண்டு (வசனம்.) அடி மதிராலினீ இப்
பொழுது சமீபகாலத்தில் இயற்றி உன்னாற் கற்றுணர்ந்ததான.

விருத்தம்.

சரளமாம் பதங்கள் வாய்ப்பு சந்தர்ப்பங்களுக் கொப்பாக
சரஸமாம் பொருளின்வாய்ப்பும் தாளராகத்தின் வாய்ப்பும்
பரதசாஸ்திர வல்லோர்நற் பாவலர்கான வல்லோர்
சரிசபா செனப்புகழுஞ் சானகி பரிணயந்தான்.

(வசனம்.) ஈதென்ன மறந்துவிட்டனையா.

(நடி) மனக்களிப்புடன் (வசனம்.) நன்று நன்று நன்குணர்த்தினீர்

விருத்தம்.

நல்லதுசின்னூற் ருண்டின்முன்னர் பலகலகளெலாம் நயந்துதேர்ந்த
வல்லவராம் ராமபத்ரதீக்கதரால் வடமொழியில் வளமேலோங்கச்
சொல்லியதைச் செந்தமிழான் முத்துசுப்பாரதிக டொருத்துச்சொற்ற
முல்லிசைச்சானகி தேவிபரிணய நாடகந்தானே வரப்ப்பதாமே.

1 எங்ஙனமெனில்,

விருத்தம்.

இங்குவாய்ப்பதனை யியம்புவன்கேண்மோ இலக்கணக்கவிப் பொருள்
செறிவும், இங்கிதமொழியுந் தேசிகமெட்டில் இசைதருபுதங்கள் ஜாவளி
யும், தங்கியவேட தாரிகளுலவத் தக்கவீன் ஜோடனையழ்கும், பொங்கு
சங்கீத நாட்டியச்சிறப்பும் புகழ்நவாஸ மிகப்பொழியும்.

(குத்திரதாரன்.) அதுதான் அதுதான் அப்பேர்க்கொத்த அற்புதமான
ஜானகிபரிணயநாடகம் தமிழினிற்றேனென உடைத்தோன் சிறப்பினைக்கே
ண்மோ.

ஆசிரியவிருத்தம்.

செந்தமிழ் நல்வடமொழிகள் என்றகடல் பருகியித்
தேசத்தவர்க் குதவியாய்ச்
சீர்கொண்ட வேதாந்த ஞாகமுதற் பனூற்
மேன்மாரி பொழியுமேகம்
வந்தவர்க் கனமுதல் வேண்டிற் றளித்திடும்
வாண்காபி தனகுபேரன்
மறையவர் குலோத்துங்கன் மாஹிமைப் புனல்வேலி
மால்முத்து சுப்பவன்னல்
சொந்தமகன் மைந்தனென்றும் புகழ்பரம் புமலித்
துவசிகாமணி ரத்தினம்
தூய்லக்குமண சாஸ்திரிகட்கு முன்றோன் றிட்ட
தோன்றலெழில் வரதராஜ
அந்தண வரன்சுதன் என்றும்நனி புகழ்கின்ற
அரிகேசககரில் வரமும்
அமுதாஸ பரிபூர்ன்ன உசிதபரி பாககவி
அணிமுத்து சுப்பவேனே.

விருத்தம்.

இயற்றிடு கவிப்பரந்தம் இராகவன் சரிதந்தன்னை
நயமுடன் வழுத்தலாலே ஞானமும் புகழுதல்குந்
துயரினை பொழிக்குமின்பச் சுகமெலாம் தந்துமேலாம்
உயர்பதமளிக்கும் வேண்டிற் றுதவிஞ் சரதந்தானே.

(வசனம்.) , ஆகையால் அத்யந்தம் ஆனந்தகரமான ஜானகிபரிணயமெ
ன்ற நன்னாடகத்தை இச்சபையோர் களிக்கத்தக்கதாக வசந்தகாலப்புகழ்ச்சி
யை ஆரம்பமாக வைத்துக்கொண்டு கானஞ்செய்வாய் சங்கீதநாடக சிங்கார
ஒய்யாரியே.

சரணங்கள்.

கச்சடங்காமலென் கனதனமீறுதே மெய்
பச்சப்பசந்துகைகால் சொருதே. (சாமியை)

செங்கரும்புபாலனம் தேனுங்கசந்தேனே ஏன்
அங்கம்ஒரு துரும்பானேனே. (சாமியை)

பருவவயதில்யான் பரதவித்திடுவேனே
மருவத்தருணமடி வாராரோ. (சாமியை)

பக்தன்முத்துசுப்பன் பதஞ்சொலிநடஞ்செய்வேன்
இவ்வுற்றதுரைத்தால் கிருஷ்ணன்உடன்கருவான். (சாமியை)

பொது நடனச்சிறப்பு.

இராகம் கமாஸ். ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆடினள் நடிபெனும்பெண்பாலை மட்டும்
பிரமித்திடவே. (ஆடினள்)

அனுபல்லவி.

எடணிக்குழலவிற்த் தாடமுடித்துக்கிட்டி
யோடிக்காதின்கனூற வாடியகண்சிமிட்டி. (ஆடினள்)

சரணங்கள்.

அளியினங்குழல்மலர்மதுவுண்டு செய்கானத்தொனியும்
அம்புயக்கரவிரல்தம்பூர்த்தந்திகளின் மீதானந்தமாயரடுந்தொனியும்
நளினமுகியின்கண்டத்தொனியிற் ப்ரவாகிக்க
நன்றாய்ப்பேதமறியாத வையோர்மோகிக்க (ஆடினள்)

மத்தனங்கின்னரிவாத்தியக்காரர்கட்கு வந்துதாளம்
மத்தகத்தனங்கள்பயிற்றிவைப்பனபோல் முழக்கரிகமனமகிழ்ந்து
அத்தமிரண்டிலொன்றை மத்தியில்நாட்டி.
மற்றொன்றாலவைசித்திரம்போல் நிற்கச்சைகைகாட்டி. (ஆடினள்)

(வசனம்.) இவ்வாறு இன்னவும் பற்பலவிதங்களாய் சங்கீதநடன
கோலாகலமத்தியில் (அர்ச்சிப்பெண்) கிடுகிடுகிடு உடனடுக்கமுற்றினள்.

சூத்திரதாரன் (பார்த்து) ஆ ஆ! சங்கீதநடன சிங்கார ஓய்யாரியே மகான்த ளான இச்சீபையேயர் உனது அற்புத கானகடனங்களைக்கண்ணூற்று சித்தி ரத்துக்கொப்பானவர்களாயிருக்கின்றனர். அவ்விதமிருக்க அந்நடன சங்கீ தங்களைவிட்டு குழல்சோரத் துகில்சோர ஆபரணங்கள்சோர மெய்யெல்லாம் வியர்க்க இப்படி நடுங்குதற்குக் காரணம் யாது யானறியச்சொல்வாய்ப்பெண் ணே.

(நடி.) ஆ! இன்னும் நீர் பார்க்கவில்லையா; ஆ! என்னென்று சொல் வேன் இதுவென்ன பருவதமா.

சிங்காரக்கவி.

வாக்குநன்னயனே மேற்கினிதோக்குதி
தாக்குவெம்புலியென ராக்கதன்வருகிறான்.

ஆகையாற்றான் நடுங்குகின்றேனென்று வேறுபக்கந்திரும்புகின்றனர். சூத்திரதாரன் (பார்த்து) ஆச்சரியம் ஆச்சரியம்.

(வசனம்.) ஆ! நங்கையர்க்கரசி அஞ்சேலஞ்சேல் இதுவென்கொல் இப்படி நடுங்குகின்றாய். ஆனால் பெண்களுக்கபலையெனப் பெயர் உண் டென்பதும் சரியே, ஆ! இப்படித் திடச்சித்தமில்லாதவர்களுமுண்டோ, அதோ வருகின்றதானென்று நினைத்தாய், தசமுகன்றன் அனுசரணிய சார ணன்றன் உருவத்தை வகித்துக்கொண்டு யெனது மைத்துனனன்றோ வரு கின்றான் எது நாம் நாடகம் நடத்துகின்றோமென்பதை மறந்துவிட்டீன யோ நன்று நன்று அவன் இந்நாடகச்சாலைக்கு வருகின்றவன் நாமும் இனி மேலுன் வேஷகிருத்தியத்தின்பொருட்டு தயாராகவேண்டும். ஆகையால் போகலாம் வா (நடி) யென்று சென்றனர்.

அப்பால் சாரணப்பிரவேசம்.

பொது கலிவிருத்தம்.

வாரணிகொங்கையு மாவலசூத்திர தாரனுமப்புறஞ் சார்ந்தபினங்கனஞ் சாரணகாதகன்சபையிலேமிகத்தோரணகதியாய்ச்சொகுசாய்த்தோன்றினான்.

தரு. இராகம் தஞ்சு. ஏகதாளம்.

பல்லவி.

சாரணன்வந்தானே சபைநனில்,

(சாரணன்)

அனுபல்லவி.

சாரணன் வந்தான் பொன் றுரமார்பிலணிந்து
வாரணம்போல் நடந்து படர்ந்து.

(சாரணன்)

சரணங்கள்.

நிர்மலநிலவிலாக் கங்குலெனுங்காயன்
நிறைந்ததுன்மதியன் தூர்க்குணநேயன்
செம்மறி அசத்தின் கொம்பெனமுறுக்கி
செம்பட்டைவீசைதிருக்கிச் சபைநெருக்கி.

(சாரணன்)

வித்தாரநெற்றியிற் சந்தனப்பெட்டு
விளங்கவேவட்டச் சுளகளவிட்டு
அத்தங்களால விழுநெனத்தொங்க
அஞ்சனமலைவருவ தெனவிளங்க.

(சாரணன்)

சாரணன் (எதிர்நோக்கி) களிப்புடன்.

விருத்தம்.

உம்பர்க டொழும்பதத்த னுலகொரு மூன்றுமோச்சித்
தம்புய வவிசெலுத்துந் தசகண்ட னானை கொண்டு
தும்பி பூம்பொழிலார் மஞ்சுத்தொன்னகர் மிதிலைபுக்கு
வம்பறு செய்திகண்டு சுகனிதோ வருகின்றானால்.

சுகன் பிரவேசித்து ஆ! வாரும் வாரும் சாரணனே.

(சாரணன்) ஆம் ஆம்.

அடுக்குமொழி.

இன்றெ திர்கண்டனன் நின்றிடுசுகனே
சென்றிடுகாரியம் நன்கொல்நவிலவையே.

(சுகன் வசனம்.) யானிதை இயம்புகின்றேன்.

விருத்தம்.

தங்குதார் வேந்தன் லாத சாரண திணைகள்வாரிச்
சங்கினம் மணிகொழிக்குஞ் சமுத்திரஞ் சூழ்ந்தபூமி
எங்கனும் புகழுநந்த மிலங்கைமா நகரைத்தாண்டி
இங்கனே வந்ததிப்போ தின்னநென் றியம்புவீரே.

க-வது அங்கம்.

சாரணன் அடுக்குமொழி.

இராசராசனாமில் கேசனேவலாலேயுல்
லாசமாகவேபிர வேசித்தோமீதறிவையே.

(சுகன்.) அஃதெப்படி.

சாரணன் விருத்தம்.

வனப்பினிற் றிரிபுவனத்தினுஞ் சிறந்தாள்வளர்த்திடு மகத்தினில்வந்தாள்
அனப்பெடை சனகன் றவச்சுதை சீதையென் றகிலமு மறைகின் றதன்றோ
இனிப்புறம் அவனாமணஞ்செய வெமக்குசனகனை யெய்பொருட்டிணக்கி
நனிப்பெரு மகிழ்ச்சிதருகுவை நீயெனநாயகன் விடுத்திடவந்தேன்.

(சுகன் அகோவகோ வசனம்.) அகிலசுரா சுரவந்தித சாரணாவந்த பிர
தாப இலங்கேசுவரனுக்கும் கேவலம் ஓர் மானிடனிடம் இவ்வளவு வணக்
கம்வந்த தற்புதமாயும் அபூர்வமாயுமிருக்கின் றது. அடடா.

எங்கனமெனின்,

விருத்தம்.

கற்பகநாட்டறிவையரைக் கைக்கொண்டு கடுகிவந்து காவல்வைக்கும்
சொற்பெருங்காரியங் கூடப்பிள்ளைக னேவ்வினையாட்டாஞ் சுவபமாகும்
விற்பனனய்விலங்கேசன் சீதையை வவ்விதென்மட்டு மேவாதென்னே
நற்புகழ்ச்சனகளிடம் சைவயிஷ்ட்டத் தாக்ஷணியம் நாட்டினால்.

(சாரணன்.) ஆம் ஆம்.

(சுகன்.) கேட்கக்கடவீர் இன்பமுற்றிங்குள் சங்கதியாவையும்.

(சாரணன்.) நல்லதுன் வரவைச் சொல்லக்கடவாய்.

சுகன் விருத்தம்.

வட்டநெடுங்கடல் சூழிவ்வுலகில்விந்தை வசனமொன்று வண்ணன்வ
ண்ணத்திமேலே, இட்டம்வைத்தான் வண்ணத்திகார்த்தபத்தி விட்டம்வை
த்தாளெனச் சொல்வரிதுவேயொப்பாம், அட்டதிகையும் பரவுபுகழான் லங்
கைக்க திபணினைப்பும் மிதிசூக்கவகுற்சென்று, மட்டடங்காப் புதுமைக
ளுங் கண்டுவந்தவளப்பெயல்லாங் கேளாயென்வரிசைமாலே.

நொண்டிச்சிந்து.

மிதிலாபுரிதனிலே நடந்த விந்தையைக் கண்டுவந்தேனையா
அதையோதிடல்வியப்பே ஆயினும் ஆதரத்துடன்சேள் நானுறைப்பேன்

அதிலாவண்யமுளாள் நம்மன் அதிபஞ்சைகொண்ட மாசனகி
மதிவாண்முகத்தமிழி ஜனகன் மாதவத்தினில்வரு சீதையென்பாள்
வளர்கின்றாள் மயில்போல் நல்லெவ் வன்னப்பருவம்வந்து துன்னிடவே
ஒளிர்கண்ணிமாடத்திலே ஒருநாள் ஒப்பிலாடியின்றனள். சொப்பனத்தில்
கடிமானகாயோத்தி ஆள்கின்ற கதிர்குலதசரத சக்ரவர்த்தி
படியிற்செய்மாதவத்தில் வந்த பாலகர்நால்வராம் பாக்கியத்தில்
ஒங்குமவரில்மூத்த புதல்வன் ஒப்புவமையிலாவ னப்பினனும்
தாங்குமவன்றன்பேபோ ராமச் சந்திரனும்புய மந்தரனும்
மங்களகுணதீபனும் அந்த மானுபாவனைத் தானேகண்டு
நங்கைகண்விழித்துடனே அவனை நாடிமையல்கொண்டு வரடுவதை
நானுணாத்திடல்வசமோ அந்த நாண்முதல்விரகத்தால் மேன்மெலிந்தாள்
பானந்தவிர்த்தனளால் தேனும் பாலுங்கசக்குதென் றோங்கறிப்பாள்
சகிமாருபசரிப்பார் அவரைத் தழுவியனைத்திடுவ ளவாரசிரிப்பார்
துகிலொடுகைவளையும் நெகிழ்ந்தாள் தூக்கமென்பதொழித்தா னோக்கியெல்
உருவெளிகளைக்கனவில் கண்ட உத்தமனென்று கைப்பற்றிடுவாள் [லா
கருகிறேனென்கணவா வந்து காத்திடுவாயெனத் தோத்திரிப்பாள்
காமன்வருத்துகின்றான் தென்றற் காற்றேநீகொடுங் கூற்றேதான்
இராமன் கொடுமையெல்லாம் ரவிகுல ராமன்வந்தாலுடன் நான்சொலுவேன்
ராமா ரகுராமா.

விருத்தம்.

மடல்வரைந்து ரகுமரன் வடிவங்கண்டு மயல்ப்பெருகி மயங்குகின்ற
மகளைநோக்கி, கடமுலையாள் பிடுத்துயரங் கணக்குண்டோகான் கதிர்குல
ராமனையடையக் கருத்துட்கொண்டான், தடம்புய மைநாங்குடையான்
பகையுண்டாகும் தனைய மனப்படிசெய்தாற் சகியேனிந்த, இடைசிறியா
ள் மனப்படி செய்யாமற்போன லிவள்சகியாள் ஜனகனிதற்க் கென்செய்
வேனே.

(வசனம்.) எனப்பரிதபித்துத் திகைத்தனன். அச்சனகராஜன்

விருத்தம்.

திகைத்தான்பத் தெட்டிலையோ ரருமைப்பீபண்ணும் சீதைமனப்படி செ
ய்வேமெனவே தேர்ந்தான், முகப்பத்துளான் பகைபொலாதென்றஞ்சி
முன்சுவர்க்கம் பதிலமைத்த முனிவன்றனை, மிகப்பலவா நெனக்கருதிச்
சீதைமன்றல் விகாதயின்றி இரைத்திடவே வேண்டிக்கொண்டான், சகப்
புரட்டன் குசிகன்மகன் நல்லதென்று தலைகுலுக்கிப் பதித்தான் சம்மதித்
தான்மாதோ.

க-வது அங்கம்.

(சாரணன்.) பொருமைச்சிரிப்புன்) அகோவகோ காலவிபரீதம் பென்னென்று கழறுவேன் என்னெனில் நம் மஹாராஜலங்கேசுவரனுடைய நேசக்கருத்தென்ன, அவ்விதேகாதிபனுடைய மோசக்கருத்தென்ன அட்டா. அப்பால் மேலுளது விளம்பக்கடவாய்.

சுகன் விருத்தம்.

மகமெனக் கபடங்கொண்டு மாமுனி விசுவாமித்திரன்
அகமகிழ்வுடனதற்காய் அழைத்திடப் போலயோத்தி
நகரினிற் றயரதேந்த்ரன் முதல்வரை நனியயந்து
சகசமாய் மணச்சடங்கு தனக்கழைத்திடச் சென்றானால்.

(சாரணன்.) நல்லது நல்லது மேற்சொல்வாய்.

சுகன் விருத்தம்.

கன்னியச் சனகியோடு காவலன் ஜனகராஜன்
மன்னுமக் கபடமான மகந்தனைக் கரண்பான்போல
நன்னய வரசைமுற்றும் நம்பியாங் குசத்துவசன்பால்
முன்னதா யொப்புவித்து முறைமண நிமித்தஞ்சென்றான்.

(சாரணன்.) ஆ ஆ ! கவனிக்குங்கால் விசுவாமித்திரனது கபடம் யாவராலுங் கடக்கமுடியாததாயிருக்கின்றது. ஆகவே இவனது தந்திரோபாய முபற்சியினால் சிதைக்கும் இராமனுக்கும் பாணிக்கிரகணைச்சவமும் நடத்தித்தீர்ப்பென்றே நினைக்கின்றேன். ஈதிங்ஙனம் பெப்படியேனிருக்கட்டும்

இராகம் நாதநாமகிரியை. ஜம்பதாளம்.

கண்ணிகள்.

ஆனாலுமதிபாவியானானிலங்கேசனையா	இதுபொய்யா
அனியாயமிதைமன தினில்நினைத்திடவெனக்காங்காரமாகுது	மெய்யா
தனைவணங்குவோனிடம்சைவவிஷ்டம்பாருட்டலாமோ அவன்றன் றள்எப்	
	போமோ
ஜனகிரம்அதிபனுக்கல்லால்மனிதனுக்குத்தான்கொடுத்திட	விடுவோமோ
கெடிஇராவணனுறுபெருமைதெரியாதோளுலம்	யீதென்னகோலம்
கொடியிடையாளிவனைவிட்டமனிதனமேலேகொண்டதென்ன இஷ்ட்டஜா	
	லம்
ஒருமசுகங்கோசிகன்சனகனுரைக்கப்பிணையேற்றான்	ஒருன்றான்
கிரியையெடுத்தெறிந்தஇருபதுகரணிதுகேட்டால்மிகவும்	மனமாற்றான்

இருக்கட்டுஞ்சிதைமணமுறுக்கட்டும்நாமொருகைபார்ப்போம் வந்ததெல்
லாமேற்போம்
சுருக்காய்நானுமிதிலைத்துணைக்கருகிற்போயுள்ளதோவறிந்ததின் பின்னாப்
போம்.

(சுகன்.) அங்ஙனம் செல்வதிற் பயனென்கொல்.

(சாரணன்.) ஆ! அங்ஙனஞ்செப்பலாகுமா.

விருத்தம்.

நிலத்தினிற்பிரம குலத்தினிலுதித்தான் நிகரிலாத் தனத்திரன்படைத்தான்
தலைக்கணியாக வலாரியுஞ்சுமக்குஞ் சாசனனவ் விலங்கேசன்
சலத்தனாஇதிலோர் கனிதனைக்கேட்டால் யார்க்குத்தான் சம்மதியாகா

(சுகன்.) அவ்விதமாயினும் ஜனகராஜன் இங்ஙனம் இணங்கிச் சற்
றுஞ்சம்மதியானென்பது திண்ணமேயாம். ஏனெனில் மேற்படி விருத்தக்
கடையடி.

முலைத்தடங்கிரியான் தன்மகனினைப்பை முடித்திட முயல்கின்றான் முற்றும்

(சாரணன்.) சற்றூலோசித்து.

விருத்தம்.

பேர்பெற்ற குலச்சிறப்பும் பவிஷங்காணப் பெற்றியின ளென்னினு
மப் பெண்ணினல்லாள், சீர்பெற்ற உலகனைத்துஞ் செயித்தவீர சிங்களிரா
வணன் பெருமைச் செய்தியெல்லாம், ஏர்பெற்ற செவிகளிலுங் கேட்டி
லான்கொல் இணையற்ற இவ்வரசை விட்டுவிட்டுப், பாருற்ற சிறுமனிசன்
றன்மேலாசை பதித்திட்ட தென்கொலிது பாவம்பாவம்.

பெருமூச்செறிந்து

விருத்தம்.

சந்ததம் ராமன்மேற்கொள் ஜானகி காதறன்னைத்
தந்திரமாக முன்னந் தவிர்த்திட வேண்டும்பின்னர்
மந்தர புயனிலங்கை மன்னன்மேல் நாட்டல்வேண்டும்
எந்த உபாயஞ்செய்வோம் இங்ஙன மாதவர்க்கே.

(சுகன்.) ஏதேது இது நடக்கத்தக்கதன்று.

(சாரணன்.) அதற்கியாதுபாயமெனச் சிந்திக்கின்றனன்.

(சாரணன்.) சந்தோஷத்துடன்.

விருத்தம்.

‘அரக்கர் வஞ்சனையினாலோ அல்லது வன்மையாலோ
வரப்பின்று கன்னிமாரை வவ்வுதல் வழக்கமன்றோ
வரைப்புயனிலங்கேசன்றான் மாயையா லந்தராம
நரப்படி வம்புனைந்து நங்கையைக் கவறல்வேண்டும்.

தரு. இராகம் காம்போதி. தாளம் ருபகம்.

பல்லவி.

அளப்பிதுபோலக் கிட்டாதே.

அனுபல்லவி.

வளப்பறிந்தசே வகனையென்சுகனே.

[அளப்]

சரணங்கள்.

நங்கைஜனகிமேலே நம்மதிபன்

மோகம்

நாட்டினனவட்குராம நரன்மேலதி

தாகம்

சங்கடஞ்செய்வோமெனில் சனகன்பரல்சைவ

சினேகம்

தகுதியல்லஆதலால் இதுவேநல்ல

ஊகம்.

[அளப்]

கள்ளக்கோசிகளுக வித்திச்சிருவ

னின்று

கனத்தராவணன்ராமன் கனியுருவாய்

நன்று

விள்ளுஜனகண்ணடை மெய்யானவர்போற்

சென்று

மெல்லியலைமணந்திட வேண்டும்விறைவா

யின்று.

[அளப்]

மின்னாளிதனைக்கண்டு விதனங்கொள்வாளோ

பின்னர்

வேந்தன்பவிசுகண்டுமகிழ்வாள் விதேக

மன்னன்

கன்னிமறளன்மிகக் கனத்தவான்வாய்த்தா

னென்ன

கருத்தடங்காமகிழ்ச்சிகொண்டு புகழ்வான்

துன்ன.

[அளப்]

(வசனம்.) ஆகையால் விசுவாமித்திரனது வேடம்பூண்ட வித்திச்சி
குவனுடன் இராமவேடம்பூண்டிலங்கேசன் ஜனகன்சமீபம் பிரவேசிக்கவே
ண்டியது.

(சுகன்.) களிப்புடன்.

விருத்தம்.

நன்றுநன்று காணும்நீர் நவின்றிடுஞ் சொற்பாலினிற்
கின்றுகண்டு சீனிபோலி யம்புவே னயோரத்தியிற்
சென்றகாதி மைந்த னைச்சிறுவரோடு வருகையில்
குன்றெனத் தடுத்திடுறோக் கொன்றிடவும் வேண்டாமல்.

(சாரணன்.) ஸபாஸ் ஸபாஸ் நன்கு புகன்றனை. அதற்கு நமது தாடகையைத் தவிர் மற்றவர்கள் சக்தியுள்ளவர்கள் அல்லர். எங்ஙனமெனில்,

விருத்தம்.

ஆயிரமெண்ணமான யானையின் பலத்தைக் கொண்டு
மாயமாயவர்முன் சென்று வதைப்படப் பிடினோர்நின்று
வாயிற்பல்லாற் சவைப்பன் வலுத்திடில் நரொன்செய்வார்
நேயமா யபலையென்றே நீக்குவா ரிவளைக்கொல்லார்.

(சுகன்.) ஸபாஸ் மெத்தசந்தோஷம் அங்ஙனமெனில் அத்தகைய தாடகையை அதிகிச்சீக்கிரம் நீவிர் அனுப்பவேண்டும். யானே இந்த ஸமாசாரங்களை நமதரசனிடம் அறிவிக்கப்போகின்றேன். (என்று சென்றனன்.)

(சாரணன்.) எதிர்நோக்கி வியப்புடன் ஆ.ஆ! நினைத்தவளவில் அதோ அத்தாடகையே வந்துவிட்டான், ஆச்சரியம் ஆச்சரியம்.

எங்ஙனமெனின், இவளோ

விருத்தம்.

ஆட்டமதில் முகிற்சுவலத்தையகற்றுவிக்குங் குயத்தினாம் பார்ந்தான் நங்கு
மோட்டமதிற் பருந்துசண்மொய்த் திறகடிக்கும்பெருங்காற்றி லுயர்கிளம்பி
காட்டுகின்ற குழற்செறிவொடா வெனவாய்பிளந்து மட்டகாசுத்தோடும்
தாட்டிகமாய்ச் சுரர்நடுங்கத் தாராபதத்தினின்றுஞ் சார்கின்றாளே.

பொது தரு. இராகம் முகாரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வந்தாளே தாடகைப்பாவி சபைதனிலே. (வந்தாளே)

அனுபல்லவி.

வந்தனன் மதவாரணங்களுந்நடுங்க மகமேருமுதலானகிரிகள் கிடுகிடுங்க
அந்தகாரமீதையமீலையென ஆருஞ்சொலும்படிசரீரவனப்புடன். (வந்)

சரணங்கள்.

செக்கச்சிவந்திருவிழியும்	■ கோடைகாலத்திற்
சீறுமிடியைநிகர்மொழியும்	யார்சொல்வாரப்பா
மிக்கவாய்நீரெங்கெங்கும்பொழியும்	புன்புலால்கள்
விந்தைக்கடையுதட்டில்வழியும்	இன்னமும்எட்டுத்

திக்குகிரியிலொன்றெனச்சொலுமூக்கும்சேடவெடும்படமெனத்தகுநாக்கும்
எக்களிப்பாயவளிருகையைநீட்டி இருமுதுயோசனை தூரமட்டுங்காட்டி. (வந்

கச்சைக்கரையென ஒருமுலையும் கருமலைபோல்

கரித்ரங்கொண்டமற்றொருநுழுவையும் உடைமரம்போல்

கொச்சைச்சடைச்செம்பட்டைத்தலையும் அரைதனிலே

கொண்டகருமையாந்துகிலையும் என்னென்றுசொல்ல [ரிய]

குச்சிபோலொருகாலுமற்றென்றுபெரிய கொடிமரம்போலவுமயாருக்குந்தெ
அச்சமிலாமனடக்கையிற் பின்னலாகியபற்பலநரம்புகுன்ன. (வந்)

அட்டகஜத்தைக்கூடவாட்டி ஒன்றாய்த்திரட்டி

அடிப்பல்விடுக்கில்வைப்பாள் கூட்டி தக்கதிபரையுஞ்

சுட்டெடுத்துத்தின்னும்வெள்ளாட்டி இவள்செய்ப்பழி

சொல்லக்கூடுமோதொகைகூட்டி ஐயையோஇவள் [ட்0

கொட்டைப்பாக்குகளெனக்கைகளிலெட்டுக் குன்றுகளாய்மெடுத்தாடுவதொ

அட்டகாசத்துடன் பற்களைக்கடித்து அண்டர்நெங்கியோடும் புகள் படித்து
(வந்தாளே)

அப்பால், மேற்கூறியபடியுள்ள தாடகை பிரவேசிக்குகின்றான்.

(சாரணன்.) பக்கலனுக்கு, தாடகாய் சாரணன் வந்தனஞ்செய்கின்
றேன்.

(தாடகை.) ஐ சாரணா சுகமாயிருக்கக்கடவை.

(சாரணன்.) ஆ தாடகாய் எங்ஙனஞ்சார்கின்றாய்.

(தாடகை.) சாரண கேட்கக்கடவாய்.

விருத்தம்.

தவமுனிகாதி தீனையர்க்கன்புற்ற தாயகல்லுறவி னன்பரம

சிவபணிமறவாப் பார்க்கவெனய்துச் சீர்தசமுகவர்க்கு முகமன்

நவநவமாக நவின் றுவேண்டினால் நற்சைவ நேயத்தைநாடும்

செவையுறு மனத்திராவணனென்பாற் றிரும்பி இவ்வாறுரைசெய்தான்

[எவ்வாறெனில்]

விருத்தம்.

கோசிகன் மகத்தில்கம்மாற் கொஞ்சமுங் கெடுதல்வேண்டாம்

பூசல்மா ரீசனாதி பெருல்லாத வருக்கிப்போதே

நீசென்று நிகழ்த்துவா யென்றெனை நிருபனுமனுப்ப

வேசடுதியினில் வந்தேன் சாரண விளம்பினேனே.

(சாரணன்.) (நகையுடன்) நமது வீரரூப்பிரதாப லங்கேச்சுவரனைக் கோசிகன் யானையைக் கொப்பத்தில் விழுத்தட்டுவதுபோல, தன் அகாதகபடத்தில் வீழ்த்திவிட்டான்.

(நல்லதிருக்கட்டும் தாடகாய்.) அந்தக்ஷத்திரியகுலகாதி தனையன்றன் தந்திரமென்றரியக்கடவாய் யாகமென்ற கபடத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு சிதைக்குமிராமனுக்கும் திருமணமுடித்துவைப்பதற்கான ஜனக்கொள்கிரக ளின் எத்தனமிதுவாம்.

(தாடகை.) இதற்கித்தனைகபடமென்னை (சாரணன்,) நமதிலங்கேசன் அவளை விரும்புகின்றானென்றே இத்தனையேற்பாடு செய்திருக்கிறான்.

சாரணன் விருத்தம்.

மூதிர்மாயையிதுதானெனப்படியிலேயே திர்முனைத்ததாடகைப்பெண்கேள்
அதிருபவதிசீதையவள்மேற்றசானனைடங்காமையற்கொள்ளவும்
மிதிலேசன்மகனெண்ணம்வேறென்றறிந்தந்தவிதமணஞ்செய்யவேதான்
சதிர்கோசிகளைவேண்ட அவன்நம்மைமகமெனச்சாற்றியேமாற்றினானே.

மேற்படி கொச்சகம்.

சந்தரியாஞ் சானகியைத் தாயவயி ராமனுக்கு
கந்துமணாஞ் செய்யக் கருதினதுதான் நெரிந்தால்
வந்துகேடுத்திவான் மன்னனிலங்கேச் சுவரெனன்
றிந்தவிதங் கோசிகனும் யாகமென்றான் தாடகையே.

தாடகை. ஆ. ஆ.

கொச்சகம்.

இந்தவித மெண்ணினன் கொல்யாரு மற்றகோசிகனும்
எந்தைமன்ன னைசெகொள்ளு எந்திழையான் ஜானகியை
எந்தவிதமும் யானெடுத்தி வருவேன் காண்
சந்தத மிலங்கேசன் நன்மனங் களித்திடவே.

(சாரணன்) ஆ. அது தகுதியன்று எனெனில்.

விருத்தம்.

வன்மையிற் சுவர்ந்தா லந்தமாதூநம் வள்ள நன்பால்
தன்மன மிருத்திடாளால் தவிரவுஞ்சைவ இஷ்டம்
பொன்மலி மிதிலேசன்பாற் பொருந்தின னைலாலே
உன்மனத் துதித்தசெய்கை ஒப்பிடான் வேந்தர்வேந்தே.

(அன்றியும்.)

விருத்தம்.

மலையிமவான் றன் பக்கல்மன்னன் முன்னரம்பை மாறாதப்
பலபந்தஞ் செய்ததாலே பாவையர் மனமில்லாரேல்
குலவிடவ்வரைத் தொட்டால் குளிர்மணி மகுடந்தாங்கும்
தலைவெடித்திடக் கடவாயென வவள்சபித் திட்டாளால்.

ஆகையால், தாடகாய், நீ நினைத்தவாறு முயலுதல் தகுதியன்று, ஆனால்
மேல்செய்யவேண்டுவது யாதெனில்.

இன்னின்படி யெனக்கன்னத் தியம்பினான்.

(தாடகை.) மனோற்சாகத்துடன் சாரணை, நின், தந்திராலோசனை,
வெகு நிபுணமாயிருக்கின்றது. ஸபாஸ் மெத்தசந்தோஷம்.

விருத்தம்.

வஞ்சகஞ் செய்வோர்தம்மை வஞ்சகத்தாலே வெல்ல
நெஞ்சினிற் கொண்டாய்நன்றே நிகழ்த்திய வண்ணமாறல்
இஞ்சிசூழில்லங்கைவேந்தன் யெழிற்கரத்தினிலே அந்த
வஞ்சிய முற்றாளென்றே வழுத்திட வையமுண்டோ.

நன்று நன்று. யானோ, நீ நிகழ்த்தியவண்ணம் செல்கின்றேன்.

விருத்தம்.

திடம்பெரு மாயைவல்ல தீயமா ரீசனோடும்
நவெழி தன்னில்நானும் நள்ளிருட் டியிலானின்ற
கொடியகோசிகளைக் கொல்வேன் கொற்றவர்தமையுங் கொல்வேன்
கடியிலங் கேசன்றனைக் கணத்தினிற் பயணஞ்செய்வாய்.

என்று சென்றனன்.

(சாரணன்) வெண்பா.

தாடகைக்கி மக்கடமைத் துணையா யேவிடுவேஞ்
சாடியெதிர்த்து வரைத் தாம்வதைப்ப—நாடிதனில்
வெஞ்சுமரின் மூண்டவர்கள் வெவ்வதுவுந் தோற்ப்பதுவு
நஞ்செய லொன்றில்ல யதனால்.

ஆகையால் மாரீசன்முதலான பேர்களைத் தாடகைக்கிச் சகாயமாக அ
னுப்பிவிட்டு, இலங்கையிற்கென்று மகராசனைப்பிரயாணஞ் செய்விக்கச்செ
ல்கின்றனன் (என்று சென்றனன்.)

ஜானகியின் வாய்நாடகம்

அப்பால், வித்திச்சிசு வசாரணருடன் இராவணன் பிரவேசிக்கின்றான்.

(இராவணன்) மிதிலாபுரியிலுள்ள சகலவிர்த்தாந்தங்களும் நமதுசகசாரணர்களின் முகாவழியாய் ஸாங்கோபாங்கமாய் தெரிந்துகொண்டேன். ஹ, ஹ, கஷ்டம், கஷ்டம்.

இராகம் உசேனி, சாப்பு தாளம்.

பல்லவி.

எந்தன்பெருமையெல்லாம் இந்தச்சனகியாலே

யின்றேயொழித்தேனடா (அடசாரண)

(எந்தன்)

அனுபல்லவி.

அந்தமும்மூர்த்தியுஞ் சிந்தைகலங்கத்தானே

ஆணை செலுத்து மிராவணேசுரனெனும் நானே

(எந்தன்)

சரணங்கள்.

வாசவனும் நமதுவன் சிறைக்குடும்பியாய் வாழ்கின்றான் சாசுவதமாக

யீசனுடைய கயிலாசந்தனை வேரோடெடுத்தெறிந்தேனுயர்மா கம்

பேசரிய பிரதாபலங் கேசனெனப்பேர் வாங்கினெனதிமோ கப்

பாசவலையுட்சிங்கி மோசம்போனென் விதே கப்

பார்த்திபனது சினேகம் பழுதாச்சுதென்ன சோ கம். (எந்தன்)

காவியங்கண்ணாள்சீதாதேவிமேல்மயற்கொண்டுகரு கிறேன்சாமவனல்வீச

பாவியவனெனை யெண்ணுதுமனிதன்றனைப் பரமவரஞ் செயண்ணிப்பே ச

பூவிலவளினெண்ணம்போலே மணம்பொருத்தப் போக்கிவிழுனிசெல்லவே

மேவியன்னரளாய் நான்கொள்ளவோ மிதிசேசன் (சம்

மேல்வைத்த சைவநேசம் வினையாச்சுதல்லோமோச ம். (எந்தன்)

கண்கணலைந்து மவளைக்காணத்துடிக்குதென் கைகள் தழுவவென்கா தே

தன்கொள் அவளின்மொழிகேட்க விதழ்கனிய தரஞ்சுவைக்கத் தாள்களிப்

புண்கொண்டாலும் அவன்பாற் போகாதுரே னெனப்புலம்பல் போ(போதே

பெண்கள் சிகாமணிக்குப்பிரியங்கிடைக்காதே (ற்றுடிக்கிதிப்போதே

பிரேதமான மென்தேகம் பிரயோஜனமென்தீதே. (எந்தன்)

வசனம். ஹ ஹ கஷ்டங்கஷ்டம், கேவலம் புன்மையான ஒருமானி

டனது வடிவத்தைப் புனையும்படி நேரிட்ட இதற்கென்செய்குவாம்.

கொச்சகம்.

திகழ்சைவநட்பிதனைத் தேற்றுகின்ற தன்மையினு ள்
சகசமாங்கோபமதைச் சனகன்பாற் செய்யாம ள்
சகமதிலோர் பெண்ணியித்தந் தரிக்கின்றபுன்வேட ம்
புகழெனது மானமதைப்போக்கின்ற தென்புகல்வே ன்

சாரணன். ஓ. மன்னர் மன்னவனே மானபங்கமென வழுத்துதல் வேண்டா, ஏனெனில்.

விருத்தம்.

தங்கமாமலை நேர்தோளாய் தமயந்தி சுயம்வரத்தி ல்
நங்கைமேற்காதல்கொண்டு நாலிருதிசைமாமன் னர்
மங்கள நளராஜன் தன் வடிவத்தைப்புனைந்துசென்றா ள்
இங்ஙனம் அபூர்வமோகாண்யாவரும் நடந்தபா தை

(அடுக்குமொழி.)

(ஆகையாற்றான்)

ஜானகிபென்னுந்தையல்நிமித்தம், மானிடவடிவம்வகித்துநடந்தால், மானஹ்னி யெங்ஙனம்வந்திடா, ஏனுளத்தினிலித்தனைசஞ்சலம்.

(வித்திச்சிசுவன்.) தன்னுள் (புளகச்செறுக்குடன்) (வசனம்) திக்கதி பர்மிக்க மிக்க முயர்ச்சித்தும் தமயந்தியைக் கிட்டாதவராயினர். அத்தன் மையென, நமதரசனும் ஜானகிவிவ்யத்தில் இலவுகாத்த கிளியென ஆருவன் கொல்.

(வெளிப்பட.)

விருத்தம்.

மண்ணில்ராகவன் மேல்வைத்த ஜனகிதன் வாஞ்சையைத்தடிந்திவனும் மே நண்ணவைத்திடலரி தரிதாகுமா னட்பினுற் சனகனோவுந்தங் (ல்
கண்ணை பொத்தவனாகையால் வன்மையிற்கவர்தலு முதவாவே
நெண்ண மென்னையப் பெண்டனை யடைருவானிவன் மொழிவழியாமால்.

அடுக்குமொழி.

(இராவணன்.) (நல்ல திருக்கட்டிம்)எமதுளக்கவலை எண்ணிப்பறிக்கும், உமதுரை மறுப்பதுசிதமன்றே.

ஆகையால், சாரண, நமது புட்பகவிமானத்தை அதிவிரைவில் ஆஜர் செய்வாயாக.

[சாரணன்.] அங்ஙனஞ்செய்கின்றேன், எனவிரைந்துசென்று, புஷ்ப கவிமானத்துடன் போந்துவந்து.

அரசருக்கரசே, தமது ஆக்ஞாபனப்பிரகாரம்.

சிற்கார்க்கவி.

கல்லெனத்திரண்டதோளாய், நல்லதோர்ப்புட்பகத்தைச்,
சொல்வழிப்படிக்குத்தானே, ஒல்லையிற் கொணர்ந்தேன் சவாமி.

வித்திச்சிசுவன் சந்தவிருத்தம்.

திசைவிந்ய மேயதற்கோர் கரியெனநிலாவுமிக்கார்
திரிபுவனமேவு நற்கோற்றொடி யாரை.
நசைகவறுவேளையுட்கா அவரெறிகொளாவிபட்டே
நனிகரியதாயமுத்தாற் புனைமலை,
அசைவுறுவிமானநற்பூ விறையொடு பராவலெற்றாய்
அமைதருமெனா டெக்கா ந்றயர்வாதம்,
இசைதலறமாயைஅற்கா ரிடைமறைவினாடிவிட்பா
விமைநொடியின் மேயதைப்பார்த்திவொயே.

(இராவணன்.) நோக்கி, குடிலநகைப்புடன் அடடா, வித்திச்சிசுவா,
அவ்விதமன்று, யான்நினைக்கின்றேன், இவ்விலங்கேச்சுவரனும், சற்றும்பல
மற்றவரைப்போல், எள்ளலான கன்னவிர்த்தியைச் செய்யத்துணிந்தனனெ
ன்றென்மீதுள்ள நட்பினால் இப்புட்பகமுட இதுகாறுமில்ல த தன்மையைக்
கடைப்பிடித்ததென்றே நினைக்கின்றேன். எங்ஙனமெனின்.

விருத்தம்.

வழிசிறிது சென்றனுப்புஞ் சிறுவிமான வரிசையிலே சித்தவித்யாதார்
கைகூப்பி, மொழிதருதோத்திரபடனங்காணே மையன்மோகனஞ்சேரரம்
பையர்சுணடிப்பக்கானேம். தழுவுமிறை போலுளநற்சிறப்பையெல்லாந்
தான்றழுவாதி வணமித்ததன்மைகண்டால், வழுமுருவுமென்றனக்கோர்
புதுமையாக வயங்குதடாமந்திரஞ் சேர்வித்திச்சிசுவா.

இராகம் பியாசு. ஆதி தாளம்.

பல்லவி.

பின்னமாய்க்காணுதே என்விமானம் ி பிதற்றுகின்றாய்
வீண்பெருமையெல்லாம்.

அனுபல்லவி.

என்னசெய்வேனடா ஏதுசெய்வேனடா யெங்கணுமிதுவசையாகுமே
அன்னியாயமீதாருடன்சொல்லுவேனையையோபாவமிதுதெய்வமே. (பி)

க-வது அங்கம்.

சரணங்கள்.

மகிமைமறந்துத் தன்வடிவுந் துறந்து மனிதனாகிக் கனிவுடன் போகி
தகையிலாதொழில் செய்யத் தாவினனிவன் முகந்தன்னில் விழிக்க
லாகா தென்னவே. [பி]

கானமுழக்கங் களானநடனங்கள் காண்கிலனீ தென்னகாரணமோ [வே
மானமிலாவரசன் வரிசைக்கிவ்வரிசையேவாய்ப்பெனவந்தஒருகோப்பன் [பி]

(வித்திச்சிசுவன்) வசனம். மகராஜனே, அங்ஙனமன்று, காரியசாதக
த்தின் பின்களிப்படைய வேண்டுமென்றபடி காண்கின்றது, அதாவது, ம
னத்தினிற்சுருந்த வடிவத்தினால் வசிகரணஞ்செய்யப்பெற்ற அம்மங்கையர்
சிகாமணியின் மாமணத்தை முடிவுசெய்து, அகிலநாயகனான அரக்கப்பிரான்
மருகனென வந்தமையப்பெற்றேனென, அத்தியானந்த பரிசுநாகிய அவ்வி
தேகாதிபனும் ஆவலோடு அளிக்கப்பட்ட ஆடையாபரணதிசகலபாக்கியத்
தோடும் அம்மணமடந்தையோடும் மஹாராஜன் போந்திடங்கால், அத்தகைய
வரிசை அடையவேண்டுமென்று வந்திருக்கின்ற இப்புட்பகவிமானத்தில்,
பற்பலசங்கைவகிக்காது தயையெய்து பிரயாணஞ்செய்யவேண்டுகின்றேன்,
சற்றுந் தாமதிக்கலாகாது.

பொது.

[இராவணன்.] வித்திச்சிசுவனுடன் விமானத்திலேறுகின்றான்.

[சாரணன்.] ஓ மன்னர் நாயகமே இங்ஙனம் நோக்குக, நோக்குக.

சந்தவிருத்தம்.

வானவர் கூப்பிரதாபமிருந்தவ வீரவினோதவி சேடிதவிந்தைய மானவி
மானம் தானதிலங்கையி னெழுவாரி, ஆனவனொமை சுருவருபஞ்சிலையாவு
முனே புகவேமிகவஞ்சின னூனிலாவலையாவுமிழந்தன நதுதானோ, பாது
தனொளியே மிகவஞ்சிநிதாமின னாகியொர் சேயொளி தங்கிய பாழிகொ
ளாடி யினொழியலங்கின னரிதான, ஊனமில்வாயுப டுரநெடுங்கொடியீமிசை
கானம் மாமுறியொன்றுவ ஒர்வலிமேயின னாயினனிங்கிவையுணர்வாயே

வித்திச்சிசுவன். ஆ ஆ இதுவுமோர் ஆச்சரியமா.

விருத்தம்.

கிவிகொண்டிசிவனைத்தேவி கெட்டியாய்த்தழுவுமாறு
பலமதாங்கயிலதன்னைப் பந்துபோலெடுத்தெறிந்தான்
குவிசனைச்செயிற்சூடத்திற்குநம்பியாய்ச் செய்தான்மாயா
வலவனவ்விலங்கை வேந்துக்கிதுவோதான் மாலியப்பே.

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

இராவணன். சற்று நிதானித்து,

விருத்தம்.

எம்புயங்களின்பல மவ்வீசர்வாழுமெழிற் கைலைக்குணர்த்தின் "பிண்ண"
டிசைவீரர்க்கெந், தெம்புபெருவில்வித்தைத் திரத்தைமுன்னந் தெரிவித்தே
மவர்நாளுஞ் செப்புவாரால், வம்பெறுமாமாய வேடசாலமருவு மெம்வல்ல
மையை வரிசையாக, அம்புவியிற்சனகனிடம் புதிதாயிப்போ தறிவிக்கமுய
ல்கின்றேம் அறிவாய்ப்பா.

ஆகையால் சாரண விரைசாக நடத்தடா.

(சாரணன்.) வேந்தருக்கரசே, இவ்விமானங்கினம்பிய வேகத்தைநோக்
கவில்லையோ, சற்றேகாண்க. எங்ஙனமெனின்,

விருத்தம்.

சாற்றமிவிமான மதிவேகத்தாற் செல்கின்ற தன்மையாலே
வற்றுகிரி நிகருநிவின் மண்டலவான்கீழ்நோக்கி யிறங்கலேபோல்
நாற்றிசையின் றோகைகள்போற் காண்கடலுட்ப் பூதலங்கணமுவலேபோன்
மேற்றிசைகீழ்த்திசைம லைகள்சமரேகை யுற்றனபோல் விளங்கல்காணே.

(வித்திச்சிசுவன்) வசனம். அட்டா நன்று நன்று, ஒருகுதியிற்கினம்
பிய வேகவிமானமானது சிவக்கக்கனிந்த கனிவருக்கங்கடம்மைச் சுமக்க
முடியாது. கனத்துவளைவுற்றிலங்கும் கொம்புகளொடு குலாவும் பற்பல
தருக்கனினைருக்கமும், அதிசாந்தத்தையடைந்த விஜோதமற்று விளையாடுகி
ன்ற மிருகங்களின் பெருக்கமும் பகழிகணங்களின் வளப்பமும் செழித்தில
ங்குகின்ற நோசிகமுனியின் இவ்வாச்சிரமத் தலத்திறங்குகின்றனபோலும்.
இவ்வாச்சிரமமோ அட்டா.

விருத்தம்.

கடகடெனக் கருஞ்சிலையிற் கடிந்துமோதி கடம்படுத்தகொடிமுழுது
கனைத்துச்செல்லும், கடகரிகள் கவர்ந்தெறிந்த கமலக்கோட்டுக் கெளசிகை
மாநதி யிவணிற்சுண்பதாலே, கடலொலிப்பாற் பரவையினங்கத்துகின்ற
கருநரிய மகுத்துவஞ்சேரிவிடம்நீரார், கடமருவுநெடுங்கரத்துக் காதியின்ற
காதலன் வாழாச்சிரமமேயாகுமாதோ.

இராவணன். சாரணனைக்குறித்து (உற்சாகத்துடன்).

விருத்தம்.

கண்டமட்டுஞ்சலத்தினின்று முனிவொல்லாங்களிப்பினொடுநீர்குடை
யக்கனத்துநீண்டு. மண்டிவளர் சடையினைக்கண்டஞ்சிச் சகர்வாகங்கள்

துணையொடுமேற் சுழன்றுபாய்ந்து, தொண்டைகிழிந்திதும்படி சத்திக்குமி
ந்தத்தொல்வனத்திற் சானகிதன் சுவாசத்தென்றல், அண்டிவருவழியிலிந்தச்
சார்பின்மெள்ள அரியவிமானம்திறங்கவேண்டுமாலோ.

(சாரணன்.) வசனம். எழமானவர்களின் இஷ்டம்போல் இவ்விமான
மிறங்கிற்று. ஆகையாலிதுநின்றும் இத்தரமணியமான கௌசிகீதீரத்திலிறங்
குவோம். எல்லவரும் இறங்கினார்கள்.

(இராவணன்.) வசனம். யாம் திரும்பவந்து சேருமட்டும் இவ்விமான
மிங்குதானே மறைவாயிருக்கக்கடவது.

(சாரணன்.) வசனம். இனிமேல், இவ்வனப்பிரதேசங்களில் திரஸ்கரி
ணீமகுத்துவத்தினால் ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாதவர்களாய் சஞ்சரிக்க
வேண்டிவது. ஏனெனில்,

விருத்தம்.

பாதவங்கள் னடிகளிற் புலித்தோல்பகர் தருப்பாதனம்பரப்பி
சீதாந்னிழற் தருக்ளின் சினையிற்சீகாகண் மிருகவசினங்கண்
மீதுறச்சேர்த்து விளங்கிநிஞ்சிறப்பும் வேதபாடங்களைக் கிளிகள்
ஒதிநிஞ்சிறப்பு மிவ்வனம்முனிக் குறைவிடமென்பன போலாம்.

(இராவணன்) வசனம். சாரணன் சொல்வது சாரந்தான். இங்ஙன
முள்ளாகசிய சமரசாரங்களை சங்கோபங்கமாய் தெரிந்துகொள்ளவேண்டு
வதவசியமாகையால் ஒருவர்கட் புலன்கட்கும் புலப்படாமலே சஞ்சரிக்கவே
ண்டும்.

(வித்திச்சிதவன்.) கண்களைமூடிக்கொண்டு திரஸ்கரிணீ மந்திரத்தைத்
தியானஞ்செய்கின்றனன்.

(இராவணன்) பக்கங்களில் நோக்கி (வசனம்.) ஒ இவர்கள் யார், ஸமி
த்குசபாணிபராய் பிரமசரியவிரதத்தினராய் இருவர் இங்ஙனம் நோக்கி வருகி
ன்றனர்பேயும்.

(சாரணன்.) ஒ இவர்கள் விசுவாமித்திரன் தன் சீடர்களாக இருத்தல்
வேண்டும்.

அப்பால் இரண்டு பிரமசாரிகள் பிரவேசிக்கிறார்கள்.

(ஒருவன்) யானோ.

விருத்தம்.

திருவளம்பெருங்குடிசைகளிற்சூனிகதி திரும்பியிங்கெய்து மவ்வளவும்
பரிவொடுவென்னி பழுதுறுதனைப் பாதுகாத்திதி மென்றெந்தன்

குருவரங்காதி புதல்வர்தமனை கொண்டிடுப்பெர் றன்னதனும்
மெரிதருசமித்துத் தேடியோர்கணத்திற் றீதனைவளர்த்திடச் செவ்வேன்.

என்று நடக்கின்றான்.

(மற்றொருவன்) யானே.

விருத்தம்.

சனககுரு வரமுனிவர் மாதவகோதமதனயர் சதாநந்தர்
அனகரவருட் படியேதருப்பை முதலானது சுளைய்ந்துகொண்டு
புனிதமிரு வனமிதனின் மிதிலேசன்வாசமது பொருந்துந்தான
நனிமகிழ்வாய் வினயமொடு வினாவணுகியடைகுவனா னுடியாங்கே.

ஊண் நடக்கின்றனன்.

(அடுக்குவசனம்) ஒ! மித்திரசிரோரத்தினை, சத்தியவிரதனே; வெற்றி
மிகுத்திடும், உத்தமஜனகர், எத்தனைநாட்கள், சத்தியவிசுவா, மித்திரர் ஆர்
ரமத்திவிருப்பார், சித்தமுவந்திவ், வுற்றதுணைப்பாய்.

(முன்னவன்) அடுக்குவசனம். எங்கன்குலகுரு, துங்ககோசிகர், இங்
வனியற்று, மங்களவேள்வி, எவ்வனமுடியும், அங்ஙனமானவே.

(இராவணன் வசனம்.) சாரண, இங்ஙனம் ஸம்பாஷிக்கின்ற இச்சி
றுவர் யானொரு நினைக்கின்றாய், இவர்கள் விசுவாமித்திரனுடையவும் சதாந
ந்தனுடையவும் சீடர்களேயாம். ஆகையால் இவர்கள் ஒருவருக்கொருவர்
நெருங்கி அதிக நேசவிசுவாசத்துடன் பேசிக்கொள்கிற வர்த்தமானங்களை
யாம் கட்புலன்கட்குப் புலப்படாமலே நின்று கேட்கவேண்டும்.

(சாரணன்) வசனம். மகராஜனே நமது வித்திச்சிருவன்றன் திரவ்
கரிணீவித்தையின் மகத்துவம் சற்றுங்காண்கிலீர் போலும்.

(இராவணன்) கனிப்புடன். அகோவகோ, அந்த திரஸ்கரிணீவித்தை
யின் மகத்துவமே, ஒருவராலுங்காணவொண்ணாது வசனங்களைக் கேட்கவு
மொண்ணாவே, ஸபாஸ் மெத்த சந்தோஷம்.

(வித்திச்சிருவன்) வசனம். இராஜா திராஜனே வெகு விசுவாசத்து
டன் சஞ்சரிப்போம்.

(பின்னவன்) சத்தியவிரதா (அடுக்குவசனம்.) செருக்கினில் மகத்தை,
தினமுமழிக்கும், அரக்கர்சஞ்சரிக்கும், அடவ்யிலிங்ஙன், உரத்தொடுகெளகி
சர், ஒருமகஞ்செய்யக் கருத்துட்கொண்ட, காரியமென்னே.

(சத்தியவிரதன்) ஒ ஓ எனதாவல், நண்பனே, தேவவிரதனே கேட்கக்
கடவாய்,

விருத்தம்.

சினத்தொடுமுன் பதிற்கவர்க்க மமைப்பனென நினைத்தனவிற்பேவ ரெல்லாம், அனர்த்தமது பவித்ததென்று முறைப்படுமத் தொனிகாதிடர் ந்துமுட்ட, கனத்தவயனுளக்கவலை வகித்தவனும்த் தனித்துவந்து னைப்பி டித்தும், இனித்தபுகழ் படித்ததனுவெகுளியற்றார் முனிவர் பல மறைவர் யாரோ.

(வசனம்.) அத்தகைய மஹா தபோநிஷ்டரான அந்த விசுவாமித்திர ருக்கு இவ்விரக்கத நீசர்கள் எம்மாதிரும், இவர்களால் என் செயக்கூடும்.

(வித்திச்சிருவன்) சாரண,

(அடுக்குமொழி.) இவ்விப்பிரவடுக்கள், செப்பிடுமொழிகள், தப்பிடா துன்செவிக், குட்புகுந்தனவா.

(சாரணன்.) அதனாற்றான், இக்கெளசிகனுக்கெதிரியாக விவிதமாயா லிகாரதூரந்தர மாரீசனை மஹாராஜனால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

(வித்திச்சிருவன்.) நன்று, நன்று. அவ்வேற்பாடு சாலவும் நன்று நன்று.

எங்ஙனமெனில்,

விருத்தம்.

கும்மெனப்பட ரல்லினத்தினைக் குமுறிடுங்கொண்ட லின்குலத்தை செம்மியபுகையின் திரகூபியைமிகவுந் தெள்ளியபுகுதி மாமழையை விம்முமெம்போரி லொவ்வொருசமையம் விதம்விதமிக மிகவிளைத்து கம்மறைத்தமரர் நடுங்கிடச்செய்தான் கனத்தமராயாவி மாரீசன்.

(இராவணன்.) (சினேக வெகுமானத்துடன்) வித்திச்சிருவா.

வெண்பா.

மாயாவி நீயலவோ மாரீசன் றன்பெருமை
நீயே யறிவாயின் னீணிலத்தில்—வாயார்
விடமதனைச் சிந்துகின்ற வெவ்வரவின் கரலப்
படவரவே கண்டிடு மென் பார்.

(தேவவிரதன்.) ஓ சத்தியவிரதா, (அடுக்குவசனம்). துதிபெறு, அந் தவ, நிதியென, ஒங்கிய, உனதுரை, பாங்கேயாம்.

(எங்ஙனமெனில்) வசனம். இந்த முனியினச்சிரமத்தானங்களில், சிங் கங்கள் கொட்டாவியிடுகையில் இகற்றுப்பற்களைத் தாமரைத்தண்டெனக் கள

பங்கள் துதிக்கரத்தாற் பிடித்திழுப்பதும், மான்குட்டிகள் பிடிகளின் மடுக்க
ளிற் பாலுண்பதும், இப்படியே. அவிரோதமான வினியாஸங்களினோடு
வினங்காநின்ற இவ்வனத்தைப் பார்த்தாலே துலங்கும்.

இன்னமும்

விருத்தம்.

பசுவினைப்போற் பெற்றோரால்விந்கப்பட்டுப் பாரிடத்துக்காப்பாளர்
யாருமின்றி, கசிந்துமன நெகிழ்ந்துருகிக் கணாந்துவாழிக் கடுகளவுந்தன்பல
முமில்லானாகி, நிசம்பரவுமகத்து நட்டபூபந்தன்னி நெடுங்கயிற்றூற் பிணிப்
புண்டுசாவானின்ற, வசமருவுசுனச் சேபனுய்யச்செய்த மாதவத்தார்மகிமை
யெவர்வழுத்துவாரோ.

(வித்திச்சிசுவன்.) வசனம். இப்பிராமணச்சிறுவர் நமது மாரீசனுடை
ய மாயாபலத்தை அறியமாட்டார்கள், ஆகையாலிப்படி உளறுகிறான்.

(சாரணன்.) வசனம். அதனாலென்ன பாதகம், யாவருந் தங்க டங்கள்
ஜனங்களைப் புகழ்ச்சிசெய்வது வழக்கந்தானே.

(வித்திச்சிசுவன்.) நமது மகாமாயா துரந்தர மாரீசனது பிரதாபமே
பிரதாபம். எங்ஙனமெனில்.

சந்தவிருத்தம்.

திருமுமிட்டி ருயின்றிடுசாலயி லெனினினைற்றவர் கண்டறியாமலொர்
திரிவிதக் கனலுங் கெடுமாரிடர் புரிவானு ல்
மகிழ்நுத்து வெணும்பலர்கூவிட அறைவனப்புறம் நின்றபலானி றை
வதைபறித்து வனங்கவி வாயிடை சொரிவானு ல்
பிகமொழிச்சிறு மங்கையர்மாதவர் சதிகளொக்க நடுங்கிடவேபு ரு
வமதுமிக்க நெரிந்திட வேபயில் மாரீச ன்
நிகழ்சுருக்கு வெணும்பெயர்கூர் கலனவைநொறுக்குவன் வஞ்சகனாணையி
னெறிகளற்றவ னென்றெவர் தானிவ ணறியா ரே.

(சத்தியவிரதன்.) வசனம். ஆகையினாலேதான் எனது குலகுரு விச
வாமித்திரர் சங்கையற்று யாகஞ்செய்யக்கருதினவராய் தனது ஆப்சிநேகி
தரான இட்சுவாகுருலத் தயரதசக்கரவர்த்தியை அழைத்துவருவதற்காக
அயோத்தியாபுரிக்குச் சென்றிருக்கின்றனர்.

(சாரணன்) குடிலநகையுடன்.

விருத்தம்.

சண்டனூமில்லக்கேசன்பாற் சமதக்னி வந்துபோற் றி
பண்டயநேயங்காட்டிப் படித்துக்கொண் டசுறம்பீ தி

கொண்டி டா மற்றுணிந்தான் கோசிகன்மகத்திற்கென் று
விண்டிமெதைமறந்து விளம்பிய பெருமைகளா ய்.

[வித்திச்சிசுவன்) வசனம். இந்தச் சிறு முட்டாள்ப்பயல்களின் வா
ர்த்தையினாலென்ன இருக்கின்றது, அக்கோசிகன் அகாத இருதயனன்றோ.

(சாரணன்) இதை இப்படிமறைத்துக்கொள்வதற் பயனென்னை,
அட்ட.

வெண்பா.

கோசிகனப்பார்க்கவனைக் கொற்றவன்பாற் றூதனுப்பி
யாசனைகள் செய்துகொண்ட விச்செய்தி—காசினியி
றன்னுடையசீடர்களுந் தாமுணரா மன்மறைத்த
தென்னவித மென்பே நெடுத்து.

(வித்திச்சிசுவன்.)

வெண்பா.

எல்லா நடத்திவைப்போ நென்றெவர்க்குந் தன்னிடத்தில்
வல்லானெனும் நினைப்பு வந்தெய்த—தொல்லாரும்
சின்னத்தனமறைத்து சீர்பெருமை செப்புவரா
லன்னமுனி அப்படியேயாம்.

(வசனம்) அச்சனகராஜனும் தன்மகளின் கலியாணக்காரியத்தை மு
டித்துவைக்க வேண்டுமென்றம்முனிவனையே பிரார்த்தித்திருக்கின்றனெ
ன்று நின்றால் நிகழ்த்தப்பட்டதன்றோ, அதற்குக்காரணம் அதுவேதான்.

(சாரணன்.) நகைப்புடன் (வசனம்) அம்முடனகனனால் அம்முனிவ
னை அதிகப்பலவானெனக்கருதி அவ்விதயேற்பாடு செய்யலாயிற்று.

அகோ அகோ! அம்முனிவனது வீண் விக்கிரமப்பிரதாபங்களை சற்று
விளக்குவாம். கேட்கக்கடவீர்.

தரு. இராகம். எதுகுலகாம்போதி. தானம் ஆதி.

பல்லவி.

வீந்தையிதுவேசொல்லக்கேளாய்—அடா

வித்திச்சிசுவா இவனோர் ஆளா.

அனுபல்லவி.

அந்தவிசுவாமித்திரன், அதிகருவத்தால்நல்ல,

மதுகெட்டதென்னசொல்ல (வீந்தை)

சரணங்கள்.

காசினியில் முனையாஜனாயிருக்கின்றகா லே தன்னு
கனத்தனத்துடன் வனத்தினில்வர ஒருக்கா லே
நேசத்துடன் வசிட்டன் காமதேனுமகிமையா லே இவனுக்கு
நிகரில்விருந்துசெய்தான் அதுவருந்தியுடன் கைமே லே பாவி
கோசிகனிவன் மனப்புற கடத்தா லே
கொஞ்மதியுள்ளவ னாகையினு லே
பாசங்கொண்டிழுத்திடப் பசு அவன்மே லே
பாய்ந்து கொம்பினற்குத்த ஓய்ந்துகைகா லே
பதறிநடுங்குக கலங்கிப்
பயந்துடலுமொடுங்க தன்
பவிஷெலாம் பூனைவாயெவிபோலே
பரிகொடுத்தானய்யா கருவத்தினு லே [வி]

விடிந்துமிஞ்சின இருட்டெனப்பின்படைகள் வளைத்தாரே (ஆவை)
விரும்பியே வசஞ்செயமுடியாமற் சமர்விளைத்தாரே (ஆவின்)
கடிந்தபெருமூச்சினில் மிலேச்சர்களாய் முளைத்தாரே (அவர்கள்)
கடுகளவு முடவிலிட மறமிகத்துளைத்தா ரே (அதனாற்)
படிந்திரத்தநதிகள் கடலில்முட்டவும் பொல்லா ப்
பாவியிவன்றவிர மற்றப்படைகளெல்லா ம்
மடிந்திடக்கண்டுதானும் மறுபடியுஞ்சொல் ன
மலைந்துகொஞ்சச் சீவனுய்வந்ததென்னசொல் ன
மனதிடிந்தச்சத்தோடு ஆனாலுமிது
மிகவுமேலச்சைக்கேடு (எனநினைத்து)
வாடிபிராமணத்துவம் நாடித்தவஞ்செயவே
ஒடிவனத்திறுக்கம் பாடிச்சென்றானய்யா (வி)

கவிவிருத்தம்.

மன்னுவாய்மையும் மானமும்விட்டதோர்
சின்னக்கோசிகள் தன்னையோர்தீரெனன்
முன்னியோதினன் உற்றறியாப்பயல்
துன்னுமற்புதமற் புதஞ்சொல்லவே.

(தேவவீரன்) ஓ அருமை நண்பே (அடுக்குமொழி.) பாவவனத்தயர
தர்க்கு, ஒருகூலிசுருங்கமுனி, பெருமையொடியற்றுவித்த, வரமகமகத்தில்
வந்த, சருவினதுபங்கினராய், உருபுதல்வரநால்வர்மிக்க, விரிவுளநன்னூல்

கன்கற்று, பிரமசரியாச்சிரமத்திற், நெரிதரவிளங்குகின்ற, உடைய துசஷுத
யையொப்ப, பரிவொடுகுளிரவார்ந்து, இருசெவிநிறம்பிற்தன்றே.

(சத்தியவீரன்.) ஆம், ஆம்.

விருத்தம்.

ஒளிகொணல் வரிலுத்தமக்களஞ்சியம் ராமன்
களிகொடாடைக்குகந்த நற்காசலனென்றும்
அளிகொணற்குண சிலனாற்புதனென்றும்
தெளிகொள்பூதச் சுயம்புபோற்றெரிகின்றதன்றே.

(இராவணன்) வசனம். (அழுக்காறுகொண்டு) இப்பிராமணப்பயல் யெ
ன்னபிதற்றுக்கின்றான்.

(வித்திச்சிசுவன்) உலகவசனமப்படியிருக்கின்றது.

(சாரணன்) [வசனம்] அதனற்றான் அச்சானகியுமிவன்பேரிலாசை
கொண்டவளாக ஆயினன், ஆகையாற்றான் ஜானகியின் கல்யாணத்தின்
பொருட்டு மஹாராஜனாலேயும் அவனது ரூபத்தைத்தரிக்கும்படி நேரிட்டிரு
க்கிறது.

(தேவவீரன்) வசனம். [கிரக்கம்பத்துடன்] ஆம் ஆம் அறிவேனறிவே
ன் ஜனகமகாராஜஸன்னதியில் எங்கள் குருநாதரான சதானந்த முனிவரா
ல் அடிக்கடி இராமனைப்பற்றி பேரை அனுசரித்தருளும் குணத்தை அனு
சரித்தபேரும் உடையவனென்று புகழ்க்கேட்டிருக்கின்றேன். எங்ஙனமெ
னின்.

விருத்தம்.

நிலமேவியுரைவார்க ணசைகூறுமதிவீரன் மனுநீதிநெறிநின்றான்
விலேமேவுசிலநாலு மறையாதிஅறனீடு முறையாவும் விதுகொண்டான்
நலமேவுமதியாள னனிதினரளியாள னயவாய்மை நலில்கின்றான்
ஒலிமேவுமலையாழி மகிமீ துபதியாகி ரகுராமனொளிர்கின்றான்.

இராகம் கமாஸ். ஜம்பைநாளம்.

பல்லவி.

ஸ்ரீராமன்மகிமையைச்சேடர்களுருகோடி
சேர்ந்தாலுஞ்சொல்போமோ.

அனுபல்லவி.

மாராபிராமன் புதும்வாமன்பலவீமன்
மங்களகரபூமன் துங்கபானுகுலசோமன்

(ஸ்ரீராமன்)

சரணங்கள்.

கோலமுடியழகும் குணபுருவத்தழகும்

சாலதுதலழகும் தந்தபந்தியழகும்

தயவுபொழியுமலர்

நயனங்களும்விமல

சரதவிந்துநேர்புன்னகையும் உயர்ந்ததோளும்

தார்புனைமார்பின் விஸ்தாரமுமிருதாளும்

கரியின்றிதிக்கை நிகர்துடைகளும் கண்டால்வேளும்

கவிழ்ந்துவெட்கிக்குறுகிக் குனிந்துபோகானோளும். (ஸ்ரீ)

திரைபுயவீரன் சிங்காரஓய்பாரன்

சூரன்மிகஉதாரன் தூயமதிவிஸ்தாரன்

தூர்ச்சனநாசன்

சர்ச்சனநேசன்

தூங்ககுணலயன்மங்களகாயன்

சுமுகனிங்கிதவாக்சுதூரனுபாயன்

தங்குசத்தியநான் றன்மத்தினையன்

சகலகலாநிபுணன் நவர்க்குசகாயன். (ஸ்ரீ)

பார்த்தாலும்பரிபோமே, பாவந்துலைந்திடேமே

நேர்த்தியாய்நினைத்தாலும், நிதயத்வம்பெரலாமே

நிர்மலன்கண்ணன்

அம்முகில்வண்ணன்

நீதவானென்றுசதானந்தரும்விதேக

நிருபனிடத்திற்சொல்லிபுகழுவர்பலவாக

ஆதிமூர்த்திதானேஅவதரித்தாற்பேலாக

அய்யன்விளங்குகின்றானதுவிபரமாக. (ஸ்ரீ)

(இராவணன்) புளகத்துடன் (தன்னுள்) இதுவென்கொல், குணவான்னை மீது எதார்த்தமாகுமா.

[வெளிப்படை] அடட அச்சனகசன்னீதியில் உபஜீவனஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்ற.

விருத்தம்.

அகலிகைமகனாந்தந்தை அறிபாச்சதானந்தன்றான்

மிகமிகராமன் கீர்த்தி சனகன்பால்விரித்திட்டாளும்

மகிழ்வுடனதனைக்கேட்டு மதிசெட்டுப்புலம்புகின்றான்
புகல்கெட்டசிறுவன்களாய் புத்திமான்வித்திச்சிருவா.

(வித்திச்சிருவன்.) (பாபரப்புடன்) சாரணபார்க்கக்கடவாய்.

விருத்தம்.

துடர்ந்துதன் னீனையைவிரகினிற் புணர்ந்ததுட்ட வலாரியைச்சிறைக்கே
குடும்பியாய்ப் பணித்தானவ்வுபகாரக் குணக்குன்ற மிராவணைச்சுரீன
மடந்திசுழ் உவ்வுகலிகையின் மகன்முன்வாழ்த்திடல் வேண்டுவதிருக்க
திடம்பெறு ஜனகனவைதனில் ராமன்சிறப்பினை எவ்விதமுரைத்தான்.

(சத்தியவிராதன்) (வசனம்). ஆகையினூற்றான் குணநிதியான இராம
னிடத்திற்றாளுகவே ஆசைகொண்ட ஜானகியை இராமனுக்குமணஞ்செய்து
கொடுப்பதாய் ஜனகராஜனால் தீர்மானஞ்செய்யலாயிற் நென்றெண்ணுகின்
றேன்.

(சாரணன்) (வசனம்). கஷ்டம். கஷ்டம். அந்த நன்றிகெட்டபயல்
அடிக்கடி இராமனைப்புகழ்ந்து புகழ்ந்து அவனது ஆசையை சீதைக்கு உச்சி
க்கேறும்படி செய்துவிட்டான்.

(இராவணன்) ஹ ஹ கஷ்டங் கஷ்டம், அந்தச்சானகியின் கதையை
க்கேட்கின்ற எனக்கு.

வெண்பா.

ஆசைகொண்டான் ராமன்மீதம் மடந்தைசீதையென்று
பேசுமுறை யோர்பாற் பிளந்திடவும்—வீசுமனற்
காச்சிடு நாராசமென்னக் காமன்கொடுஞ் சாங்கள்
பாய்ச்சலிற் பாய்கின்ற தோர் பால்.

(வித்திச்சிருவன்) (கோபமுடையிடுப்புடன்,) அவ்வகலிகை மகன்ற
ன் மாரீசனால் முதன்முதலிற் கொல்லப்படவேண்டியவன் (மற்றவர்பின்
னால்).

இல்லாமற்போனால்)

வெண்பா.

கண்டமட்டுந் தோத்திரித்துக் காலங்கழிக்குமுனி
விண்டிட்டபோதிலு நமவேந்தனுக்குப்—பண்டுகொட்டு
ஒப்பிலுயிர்ச் சுகனென்றேது ஜனகன்பயம் ற்
நெப்படிக்கேட்பா னிதனை யே.

(தேவவிரதன்) (வசனம்.) யீதிவ்விதந்தான், ஆயினும் அவ்விராமனைப் பற்றிய புதழ்ச்சியிற் குதூஹலரான எனது குருவினிடத்தில், அச்சனகர் இவ்விதம் பதிலுரைத்தனர்.

(சத்தியவிரதன்) எவ்விதம்.

(முற்றவர்களும் ஆதரத்துடன் செவிகொடுக்கின்றனர்.)

வெண்பா.

கன்னியையுங் காமுற்றாள் காகுத்தன் மேற்புழை
என்னெதிரினீரு மியம்புகின்றீர்—நன்னயமாப்
பாறுமதிக்குலசம் பந்தங்கள் பங்குற்ற
தேனும்பொருத்தலரி தே.

(என்றே)

(வித்திச்சிசுவன்.) நன்று நன்று, ஜனகா, நன்று நன்று, நின்னால் காரியா காரியங்கள் நன்றாய்ச் சிந்திக்கலாயிற்று.

(இராவணன்.) அட்ட. இவன் யாவும்றிந்த மஹானுபாவனன்றே.

(சாரணன்.) ஆனால் என்னினாலாக் காதல்கொண்டிருக்கின்ற நமது மகாராஜனுக்கு கொடுக்கப்படுகின்ற கொல்.

(சத்தியவிரதன்.) ஈதேது.

(தேவவிரதன்.) எனது குரு சதானந்தரிடத்தில் அச்சனகர்சொல்லிய சமாசாரங்கள் முற்றுங்கேட்கவேண்டும்.

(எங்ஙனமெனில்,)

ஆசிரியனிருத்தம்.

என்னிரு கண்மணியினைய பெண்மணியை ராவணன்	ன்
யாசிக்க நேயத்தினை	ல்
இனிதுநகை கொண்டன நெனக்கன பரம்பரை	யி
லிங்ஙனங் கேட்கின்றதா	ல்
அன்னபடி மூவுலகு மெச்சச் சிறந்த	தோ
ளாண்மைபெறு வலியுமகில	ம்
ஆக்கும் விதிக்கு முப்போனுஞ் சிவபூ	சை
யாற்றுந் துரந்தரனுமெ	ன்
றன்னிகரி னன்பனும் ஆகுந்த சானன	ன்
சாரந்திங் கிராகவன்மே	ற்
ரூவுமன மாமைகள் சீதையைத் தாவெளி	ற்
சாற்றுவது மென்னையவனு	க்

கின்னவளை யெங்ஙனம் யீதுவே னல்லதி லே
 யெக் கொப்படிப் புசலுவே ன்
 எனது மனமொரு புடையினிலையாது சுஞ்சல த்
 திடைகொண்டு மலேகின்ற தே.

(என்றே)

(வித்திச்சிசுவன்.) அந்தச் சனகராஜனால் சதானந்தனிடம் உசிதமாயு
 கைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

(இராவணன்.) (சோகநீரால் தொண்டை தத்தலிட்டுக்கொண்டு) ஹா
 ஜனக, விரைத்துவச, எனதாருயிர்ச்சகனே, இவ்வித கிலேசத்தை, விட்டிடு
 வாயாச, என்னிடமிடம், உனக்குச் சோகமினிலேண்டா, யான் நினது பிரா
 ணக்ஷணத்த சோகாஸ்பாஸப் பவிப்பேனா, ஹ, ஹ, கஷ்டங், கஷ்டம்.

சாரணன் அடுக்குமொழி.

மன்னவம்மன்னவா தன்னுருவத்தொடு
 கன்னிமையவம்விட உன்னுகின்றீர்கொலோ.

அங்ஙனமன்றே) பித்தனே, அன்னவளாசைகொண்ட, பன்னிரகும
 ாரன், தன்னுருவம்புனைத்தே, மின்னவடன்னைக்கொள்வீர். (இதிலென்னப
 ரிதாபம்.

(சத்திராவிரதன்.) (சிரித்துக்கொண்டு) இத்தகைய இராவணனைப்பற்றி
 யோ, இவ்விதம் ஜனகராஜன் உலாத்தனர் ஸஹபாஸ் நிரம்ப ஸந்தோஷம்.

(தேவவிரதா.) கேட்கக்கடவாய்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

கவிநாயகனகர்கமதிஸேபிணிப்புண்டுகதறினான் ரசகந்தர ன்
 காலகைகளுநறினாற்பதறினான் மிகமிகக்கண்களைனான்கிணை ம்
 புவிபு நுநீரம்பெருசுகிணைப்பற்பலபுலப்பிவாயாற்சக்கின ன்
 புரித்துமிப்படியுலவிலவிலுக்கமுடியாதுபுவிவாய்ப்பகப்பேபால வே
 சவமனவிதமொச்சுமிருபதுபயங்களுந்தலைபத்துழற்புறத்தா ம்
 சுணங்குணங்குமேபிற்புறத்தாய்நொந்த காற்றிடுமிடுக்கெவியனா ன்
 அவமனமெத்தன்னடடாவகேவகோ அசைக்கத்திருப்பமுடி யா
 அய்வகர்களைமுன்றுபுயனாழமவீனென்றறைவதெவ்வீதமைய னே.

(இராவணன்.) (கோபாக்கிரகத்துடன்) கெட்டபயலான இப்பிராமண
 ச்சிறுவன்நன் கண்டத்தை இப்பெழுமுதே வெட்டியெறிகின்றேன் என்று
 குபீரென்றெழுந்து மற்றிருவரற்றகையப்பெற்றவனாப்த் திரும்ப உட்கார்ந்
 தனன்.

(வித்திச்சிசுவன்.) அட்டா நிரமூடா நின்னாலறியவசமா.

இராகம் பியாகு. ஏகதாளம்.

பல்லவி.

முட்டாளநீயறிவாயோ இவன்பெருமை. (முட்டாள்)

அனுபல்லவி.

எட்டாணைக்கொம்புமுரித்திட்ட இலங்கேசன்றன்

அட்டாளதேசம்புகழ் கட்டாளபெருமையை. (முட்டாள்)

சரணங்கள்.

வளிவந்துவாயிற்பெருக்க	தினந்தினமும்	
வாசல்வருணன்றெளிக்க	கைகட்டினின்று	
நளிநுதனன்முதலோர்	எளியார்போலேவல்கேட்க	
ஒளியார்புவனங்காக்கும்	வளர்வாணைக்கினை.	(முட்டாள்)

மேனாட்கையையவிரற்கள்	யீனாம்பதாலும்	
வேரோடசைத்தெடுக்க	திகில்க்கொண்டுமை	
தாளுப்பில்லிடவண்	டானகளிப்பாலரன்	
நாளுவிதங்கொண்டடிநா	னவ்விலங்கேசனை.	(முட்டாள்)

(இராவணன்.) (வினயத்துடன்) இதுமட்டிலுமன்று, வித்திச்சிசுவா, ஸாக்ஷாத் அந்தப்பரமசிவத்தினால் புகழப்பெற்றிருக்கின்ற யீதேவ்வளவு. கேட்கக்கடவாய், பூர்வத்தில் ஒருக்கால், ஹோராசேஷத்திரத்தில், யான் மகத் தான தவம்புரிந்துகொண்டிருக்குங்காலத்தில்.

விருத்தம்.

மலைமகள் கும்பத்தனங்களின் குங்குமத்தினிற்றோய்ந்த செங்கரக
மலதலத்தா லென்னங்கத்தை வருடிமகேச்சுர னடமதிருடி
மலைநிகர் புயத்திராவணா நீயுமாதவத்தா லினைத்தனையேன்
மலமில் நின்மனத்தினினைத்ததுபெறுவையெனவரம்நல்கினர்மதித்தே.

(தேவவிரதன்.) ஓ எனதாவலுக்குறிய நாவலநண்பனே.
சத்தியவிரதா மேவி நீயுரைத்த, வித மிகவிந்றையே.
என்சொல்கின்றாய்.

சுதிரவன்றிசைமாறிடக்கடிந்த
முதன்மைவீரனாழ்வுவனத்திலும்

அதிபனுக்கிதுவுங்குறைவாகுமோ
மதவத்திக்குமடிவழுக்காததோ.

(வசனம்.) மாகாவீரரில் யார்க்காகிலும், பிரதாபத்திற்சற்று நழுவுத
லேற்பட்டால் அதனாலென்னகுற்ற மேற்படும்

(இராவணன்.) (சின நகைப்புடன்) அதுவென்கொல், பிரதாபத்தில்
நழுவுதலென்று செப்புதல் என்கொல்.

விருத்தம்.

எந்தனுடைப்பலமறியா வாலிவீரனைப் பிடித்துக்கக்கமதிற் கொண்
டான்மெய்யே, உந்தியொருமுஷ்டியினு லவனைத்தள்ளி யுதறிவிட்டெதிர்
த்திட வெண்சரண்பணிந்து, சந்தமுமெனைக்காப்பா யெனவேவாலிசக்ய
மதைக்கொண்டதனற் பிழைத்தான்கண்டாய், இந்தவிதம்நடந்திலோபுக
ழ்ச்சிக்கீனம் யெனையெடுத்தவிதஞ்சொலிப் பல்விளிப்பதென்னே.

(சாரணன்.) மூடனுங்கள் மஹா ராஜா திராஜனாகிய இலங்கேச்சுவர
னுடைய பிரதாபத்தைக் கிஞ்சித்தாகிலுமறிகின்றதில்லை.

தரு. இராகம் பியாகடை. ரூபதாளம்.

பல்லவி.

வாலியென்றகுரங்காலேபொருத முன்னாலேவந்துநிற்கவாகுமோ.

அனுபல்லவி.

தாலமேலுலகும்பாலும் புகழ்வீரனை

காலகாலனும்பிரதாப சாலிராவணேச்சுரனை. (வாலி)

சரணங்கள்.

பத்துக்கரத்தாற்பருத்தகைலைப் பருப்பத்தையெடுத்தோங்கி வானிற்
பந்துவிளையாட்டெனவெறிந்தே மற்றப்பத்துக்கரங்களிற்றாங்கி கீழே
வைத்துத்துடையிற் புயத்திலம்புத் தட்டி

வந்தயிந்தமன்னர்மன்னவன்றன் முன்னஞ்சாதுகிட்டி. (வாலி)
(நாளும்)

எட்டுத்திக்குஞ்ஜயித்தெட்டானைக் கொம்புமிலங்கிடமார்பினிவ் ஒடித்தான்
இந்திரதேவன்முதலானயாவரும் யேவல்புரிந்திடஅடித்தான் இது

மட்டிலுமோபடைத்திட்டான் பலவான

வஞ்சமிஞ்சிடுத்தசான னன்சமரினிற்பஞ்ச லான. (வாலி)

(சத்தியவிரதன்.) தேவவிரதா, போதும், போதும், அவ்விவங்கேசனு

ஐடய அவமானங்களை ஒளித்துவைத்துப் பேசவேண்டாம். அது மறைத் தாலும் மறைப்படுமோ, அட்ட கேட்கக்கடவாய்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

அலையாரமெறிகின் றவோகத்தித்துறையிலைந்துகைக்களா லே
அணை யாய்த்தடுத்தும்ற்றைன் னூறுகைகளாலரிவையர்குழாங்களோ டு
சலமேலிறைப்பதுமென் றுகின்னைந்திடச்சர்வாங்கமுந்துலங்க த்
தலைகுனிந்தவ்நிற்குஞ்சாடையி ற்பின்னைலைத்தான்றொட்டிழுத்திடுவதும்
முலையின்மேற்றுக்வலிழ்ந்திடுமொ றிழுப்பதும்முத்தெனகைத்தார்கட ம்
முதுகினைத்தட்டுவதுமிப்படிப்பலவிதம்முன் னாளிலர்ச்சனன்றா ன்
நலமாகவினையாடிமகிழ்கின் றவேளையிலநாட்டமர்மத்திடுகு டு
நாடியவிராவணன்காவலுட்பட்டவிதுநாடுடெங்கும்நன்கறியுமா ல்.
(இராவணன்) வசனம். அந்தோ அந்தோ அந்தநீசத்திரிசங்குவின்யா
சனைக்குகந்த சீர்கெட்ட முனியின் சீடனாகிய இந்தச் சின்னப்பயல் அம்முட
னைப்போலவே புலம்புகின்றனன். ஆதலின் இவன் இராக்கதராற் சங்கரிக்
கப்படவேண்டியவன்.

(தேவவிரதன்) வசனம். ஓ ஓ உத்தமச்சக, சத்தியவிரதனே, அஃது
நிற்க, நிற்க, இங்ஙனம் என்னுரை கேட்கக்கடவாய்.

தரு. இராகம் கேதாரகௌளம். ரூபதாளம்.

பல்லவி.

இலங்காதிபனுக்கோ இழிவெடுத்துணாக்கின்றாய் யேற்குமோடாபோடா.

அனுபல்லவி.

கலங்காமனத்தோன் கைலைதன்னை நல்ல
பலங்கொள்கைகளாற்றாக்கிப் பந்தாடின வல்ல. (இலங்)

சரணங்கள்.

எங்கும்விறையஞ்செய்து எமபுரிக்கிலங்கேச ன்
எய்தினனெருக்கா லன்றே
அங்கங்குள்ளதேவர் அசுரர்களையாவ ரும்
அதிவியப்புடனெதிர் சென்றே
எங்கள்பெருந்தவமின்றேலபித்த தென்
றியம்பியிதுவிது வென்றே
தங்குநற்காட்சிகளெல்லாங்காண் பிக்கச்
சரிசரியெனக்கண்டு நின்றே

பங்கநரகதண்டனை கொண்டாளை விடுவிக்க
பாதம்பணிந்தவர்கள் பரிவுடனே துதிக்க
பொங்குங்கனிப்பாலவன் சிங்கம்போற் கர்ச்சிக்க
பொல்லாயெமன் நீழ்வீழ்ந்தானெல்லாருமே நகைக்க. (இலங்)

அனுதினமுஞ்சுர கணம்மிக வாடி
அரக்கர்பதியின் மயை நாடி
இனமாய்ப்பூங்காவனநீர் இறைப்புமுத லாய
வவற்செய்து கைகால்புண் னாடி
தனதாம்பதிசெல்வரின்னமுஞ்சுரி யன்
முன்பயந்தே யொளித் தோடி
மனதேங்கிடத்திசை மாறிச்செல்கின்ற னன்
வரமும்உரமும் பெற்றான் கோடி
தனதன்பாற்புட்பகத்தை தானப் கரித்தான்
தடமார்பினில்வெற்றி மாலையத் தரித்தான்
முனிவுடனகிலமும் நடுங்கவார்ப் பரித்தான்
மூன்றுலோகமும் ஓராங் காணியாய்ப் பரித்தான். (இலங்)

(வசனம்.) அகோவதோ ! யாவராலும் வழத்தற்கொண்ணு அளவிற
ந்த வரிசையையுடைய அவ்விராவணேச்சுவரன் புகழ்ச்சிசெய்தற்கருகனன்
ளே, ஆகையால் இகழ்த்தக்கவனன்று.

(வித்திச்சிசுவன்) வசனம்.) நன்று, நன்று, தேவவிரதா, நன்று,
நன்று, இனிமையான நின்வார்த்தையினால், ஆனந்திக்க யோக்கியனாக ஆகி
ன்றாய்.

(சாரணன்.) இவன்மட்டுமன்று பின்னையோவெனில்) இவன் யாவ
னுடைய சீடனே அவனுமேயாம்.

(இராவணன்) யாவனொருவன் அச்சனகராஜன் தன் சேர்க்கையை
அடைகின்றானே, அவனும் பெனக்கெவ்விதத்திலும் இவ்வுடன்றான். ஏன்
செண்பகமலர்களின் சேர்க்கையால் அககுடலையும் வாசனைபொருந்தும் அத்
தன்மையேயாம்.

(சத்தியவிரதன்.) அடடா, ஏன் வீண்வாக்கலகம் இதிலென்பயன்,
வீண் காலதாமிதந்தானாகின்றது. யாம் குருகுலத்தையடைவோம்.

(என இருவரும் சென்றனர்.)

(இராவணன்.) யாமும், இக்கெளகிக் தீரத்திற் கலங்காரமாய்விளங்
காநின்ற இப்பக்கவனுக்காரின் மார்க்கத்தோடேசென்று ஆங்காங்கே தென்பு

கெதின்ற பற்பல அற்புதக்காக்கிகளையும் அதிரகசிய ஸமாசாரங்களையும் நன்கறிந்துகொண்டே, அம்மங்கையர்க்கரசி ஜானகியைப்பெற்ற வள்ளல் ஜனகன்பாற்செல்வோம்.

மற்றிருவர். மஹாராஜன், சித்தமெப்படியோ அப்படியே.

என எல்லாரும் சென்றனர்.

முதலாவதங்கமுற்றிற்று.

இரண்டாவதங்கம்

ஆரம்பம்.

அப்பால் அத்திரிமாமுனிவரும் அவரது பத்தினியாகிய அந்ருயாதேவியும் பிரவேசிக்கின்றனர்.

அத்திரி சொல்.

ஞானவிளக்கம்.

பிரமமென்பது சத்தியங்கோவிந்தா, பின்னுளதெல்லாமனித்தியங்கோவிந்தா, சற்குருபாதத்தைச் சாரடாகோவிந்தா, சாத்திரத்தைத் தூரத்தள்ளடாகோவிந்தா, சாதனங்களைச் சாரடாகோவிந்தா, சார்ந்தால்மெஞ்ஞானந்தழைக்குமேகோவிந்தா, இந்தமெஞ்ஞானம் வந்தெய்திற்கோவிந்தா, யேகஜக்கியபாவனையெய்துங்கோவிந்தா, அந்தச்சோதினை யடைந்தாற்கோவிந்தா, அல்லற்பிறவி யகற்றுமேகோவிந்தா, சுகாதீதமாமதனிர்கோவிந்தா, சொல்லமுடியாச் சுகங்காண்கோவிந்தா.

(அத்திரி.) என் காதலுக்குரிய மாதருயையே.

(வசனம்.) வேள்விசெய்யப்போகின்ற விசுவாமித்திரமுனிவராலழைக்கப்பெற்றபடி அவரது ஆச்சிரமஸ்தானமாகிய இவ்வனத்திலுன்னுடன் வந்துசேர்ந்தேன், சரியே, ஜனகமஹாராஜனுடனிருந்து வந்திருக்கின்ற ஜானகிக்கு ஏதேனும் அபூர்வமான வஸ்துக்கள் யென்னிருக்கின்றது.

(அந்ருயை.) சரணஞ் சரணம் முனிநாதனோ என்பாவிருக்கின்றதன்

விருத்தம்.

எக்கராக்கதாற் றீதியியற்றப் பட்டாலு மாளு ற்
தக்கதங்கற் பினின்றுஞ் சலித்திடார் தரித்துக்கொண்டால்
முக்கியபலனு மென்ன மொழிந்தென்பாற் றேவரீயந் த
சுக்கிலநிறத் தின்பட்டுந் தூயங்கராக முந்தா ன்.

(அத்திரி.) வசனம். நன்று, நன்று, ஸபாஸ், ஏன், கேள்விப்படுகின்
றோமன்றோ, இராவணனென்ற இராக்கதன்வந்து ஜானகியை யாசிக்கிறதற்
கெத்தனப்படுகின்றானென்றே, ஆகையாலிவை அவட்கவசியந்தான் நன்று,
நன்று மெத்தஸந்தோஷம்.

(எதிர்நோக்கி.) ஒ! இவளார், கரங்களில் தாமரையிலைகள், தாமரைத்
தண்டிகள், தாமரைமலர்களிவைகளைக் கொய்துகொண்டொருத்தி வருகின்
றாள்.

(அந்ருயை.) பார்த்து.

விருத்தம்.

ய்யநானமு மிலைகளுங்கொ ணர்ந்திடுசந்தரி ஜனகியின்றோ ழி
யையலாளிவன் சுசுரிதையெனும் பேர்தழைத்தவ ளாகுமாலதனற்
செய்யஜானகி மதனச்சுரத்திலோ செறுக்குளநடுப் பகற்சிறந் த
வெய்யிலுற்றிடு விதத்திலோநினைக் கிறேன்வேதைகொண் டெழல்கிற
ளென்றே.

(அத்திரி.) ரூபகம் ஒர்ந்துகொண்டு ஆ, ஸகி, ஆம் ஆம். மதனச்சுரத்
திறற்றான், சமாதியிலிருந்த பென்னால் முன்னமே நன்கறியலாயிற்றன்றோ,
எங்கனமெனில்,

விருத்தம்.

சனகசுதையொருசமயந்தூயில்கின்றததின்மாரன்றன்னைப்போ ல
சனவிலுதிசந்தாமாங்கார்த்த ளாங்கரத்திரராமனைக்கண்டண் டு
மனதவன்பாற்சென்றிடவுஞ்சகலகன்மங்களிலுமகிட்சியின் றி
பனிரதம்பூப்பாயலுற்றாள்பாங்கியர்காப்பாற்றிடவுப்பாவைநல்லாள்.

(நல்லதிருக்கட்டும்) யாம் ஜனகராஜனது பக்கல்சார்வோம்.

என்று சொன்னாள்.

(அதன்மேல்.) வித்தச்சிறுவ சாமணருடன், இராவணன், பிடுகெசிக்
கின்றான்.

(இராவணன்.)

விருத்தம்.

எவளுடை யெழிலைக்கண் ணுற்றிராதிபும் வெட்டுகின்றாளோ
தவஜன லேகத்தன் னவள்வி தனி னின்று மெவன் வந்தாளோ
அவடனைக் காண்பேனிப்போ தென்றொரு வினாவாணந்தக்
குவிபலற்பு தங்களாகக் குறித்தெழுசின்ற துள் ளே.

(வசனம்.) ஆகையால் அச்சந்தராங்கியை இப்பொழுதே பார்க்கவே
ண்டியதவசியம். ஆகவே, அக்கொளசிகாச்சிரமத்திற்கெவ்வழி செல்லலாகும்.

(சாரணன்.) மகாராஜனே, இதோ இந்த விகங்கதாடவிக்குத்தென்புற
மாய், அந்தக்கிம் சுகாரண்ணிபத்திற்கு வடபுறமாய்.

விருத்தம்.

குரவகங் களுக்குமோங்கு கோங்குர சாலதா ல
தருவினங்களுக்கு நாப்பட்சார் மணற்பாடை சென்ற ல்
கிரியெனப் பனை த்தகொங்கைக் கீரவாணி தனைக்கா ண
ஒருநொடிப் பொழுதுமிக்க வுயர்ந்ததாம் வேந்தர்வேந் தே.

(வித்திச்சிசுவன்.) இராஜாதிராஜனே, இங்ஙனம், இங்ஙனம்.

(மூவரும் நடக்கின்றனர்.)

(இராவணன்) வசனம். சாரண, இக்கொளசிக் தீரத்திலும், நந்தனவன
மிருக்கின்றதோ.

(சாரணன்.) அன்று, அன்று.

விருத்தம்.

கலகலெனப்பிகங்கள் வளர்ந்தோங்குதேன்மாக்காவுகளும்வகுள மலர்க்க
ந்தம்வீசும், உலவனிலனூ துதலுமிகர்ங்காரத்தயுய்ப்பிரசத்தொனியுநீருற்றும்
ங்கும், குலவுகமுகா திகளும்வாழைத்தோப்புங்குளுளெனுங்குளிர்நிழலு
மிகக்கொண்டாட்டம், நலமுறமவ்விருடியின்சீருடசத்தானம்நன்றுநன்ற
னந்தம்விளைத்திடுமிக்கானம்.

(வித்திச்சிசுவன்) வசனம். அகோவடிகா! இம்முனியாச்சிரமஸ்தான
ங்கள், யென்ன, பென்ன அழகாயிருக்கின்றன.

இங்ஙனம்,

விருத்தம்.

உயர்கமுகங்களினுறுபழக்குலைஞா திர்வனக்கதலிகளொழுங்கா ய்
சுயபழக்குலையின்கனம்பொறுக்காது துவண்டனவந்துவந்துல

நயமுறுந்தேமாங்கனிகணிகைநந்தனநன்மரத்தடியிற்குமரிய
குயசெயம்பெறுசெவ்வீரர்கள் குலங்கத்தெங்கினங்க ளோங்கினவே.

(—) (தினா) கொச்சகம்.

சீலவதி யென்றேழி சித்திரம் பொருத்திட வே
கோலமய சாமான்கள் கொண்டுவரப் போயினளா ல்
மேலுமென் வெப்பாற்றுதற்கு வெண்ணிறினங் கொய்துவரச்
சேலெனுங் கட்சுசரிதைச் சேடியனாள் சென்றனளா ல்.
(அவர்கள், என்னைவிட்டுப், பிரிந்ததுமுதலாய்

கலிவிருத்தம்.

காங்கி யீவனென் றெனை எண்ணியே
மாகாம் பீரிய மன்மதன் வாட்டுரு ன்
பாதா ரின்மொழிப் பாங்கியர் காண்கில
னாகா வினியென் செய்குவனார் கதி.
(இராவணன்) கேட்டு.

விருத்தம்.

காமவேட்ச் சரஸபோகக் கலவியின் படனமென்ன க்
கோமள அவ்வியக்த குளிர்மதுரதப் பெருக்கா ய்
தோமறும் உட்கொண்மாதந் தத்தளிர்க் கஷாயமா க
மாமரக் குயிற்பேடின்றன் வார்த்தையீ தாகுங்கொல்லோ.
(சாரணன்.) வசனம், மகராஜ், அக்கரங்களடங்கியும், அத்தனைதெளி
வில்லாமலும், ரமணியமாயிருப்பது, பிகசப்தமன்று, பின்னையோவெனில்,
நினைக்கின்றேன், அழகிய சாரிகைகளின் சப்தமென்றே.

(—) அடுத்ததினா.

விருத்தம்.

கன்னற்சிலவேட் காமவிபோ கருதிப்பணிவன் காலினே யே
இன்னற்புரியே லொருதினமு மெழில்சேர்விதித படத்தினிலெ ன்
மன்னற்பெருமான் றினைக்கண்டு வந்துன்பொருட்டென் வல்லுயிரா
முன்னர்ப்படைப் பேனா தினல் முனியேல்முனியே லொருகணமே,
கொச்சகம்.

நாயகனில்லாவேளை நாடியெனைப் புண்படுத்த ல்
ஞாயமுண்டோடாபாவி நானிலத்திற் பெண்ணென்ற ற்

விருத்தம்.

ஒருத்திமற்றொருவனை நினைத்துக்கொண்டிருக்கவு	ம்
ஒண்டொடியவளை நானுள்ளத்திலிருக்கவு	ம்
கரத்திலம்பெடுத்தனைக் காமனுங்கருக்கவு	ம்
காணப்படாவடிவிலு ளிவருருக்கவு	ம். (காது)
புதுமையிதெங்குங்காணே னிதுவரையிலு	மோ
பூமிசடமாச்சுதுதே பொருந்தப்புகலு	மோ

கதையோகனவோவிழி கண்ணைப்பகலு	மோ	
கருத்துமயிக்கும்அல்ல காமன்விற்கொலு	மோ.	(காது)
பிரியாதுநாம்கொண்ட கொள்கைபோ	ல	
பெண்ணொருத்தியுங்கொண்டனளோ ஒருஜால	ம்	
விரகங்கொண்டுருகின்ற மென்ருரலினாற்சா	ல	
விழிகளோக்கிடத்துடிக்கின்றதி சென்னகோல	ம்.	(காது)

(—) அடுத்தகிணா.

தரு. இராகம் கமாஸ். சாப்புதாளம்.

பல்லவி,

மன்மதாயேன் வன்மம்	சும்மா	
வாதுசெய்வதுத, காதுகாண், மயங்கிறேனடா.		
		(மன்)

அனுபல்லவி.

தன்மமா யென்கன்மமா	நீ	
தஞ்சம	டா	
கெஞ்சுமென்மே	ல்	
வஞ்சமி	லை	
என்செய்குவே	ன்.	(மன்)

சரணங்கள்.

சொல்லச்சொல்ல வில்லைவளைத்	து	
துடிக்காய்க்குடர் சரங்கள்தொடுக்கிறாய்	டா	
வல்லவர்தாம் இல்லாவே	ளை	
வந்துமிக	த்	
தொந்தரித்தா	ல்	
உன்றன்புக	ழ்	
சிந்தும	டா.	(மன்)

சின்னஞ்சிறு கன்னிநானெ	ன்
செய்வதின்னற் செய்யாதேடாசெய்திடி	லோ
அன்னபாவம் உன்னைவிடு	மோ

அருநாக	த்
சுருந்திடுவா	ய்

ஜானசிபரிணயநாடகம்.

௫௫

சரியல

வே

பொறு பொறு

நீ

(மன்)

கொச்சகம்.

தஞ்சமெனயான்சொலியுஞ் சற்றுந்தயையில்லாம் ல்
வெஞ்சரங்ளேவுகின்றான் மேனியெல்லாம்நோகுந் தோ
பஞ்சசுரனெஞ்சமென்ன பாறங்கல்லோ இரும் போ
கொஞ்சமிறங்காததென்ன கூருவேனோ விதி யே

மேற்படி கொச்சகம்.

பாவிமதனேவேவிப் பங்கப்படுத்துகின்ற ன்
கூவிக்கூவிக்கதறிக்கூவியும் நீ யிப்பொழு தே
தாவியிங்குவாராமற் ருமதித்திருப்பதென் னே
மேவியென்வலவா விறைந்தெழுந்துவாரா யோ.

(வசனம்) ஆ. பரமதயானுவே. ஆ. அனங்கவாதை சகிக்கவசமா,

ஆ. யென்னாவிதுறக்கின்றேன், மகத்துரோகி யென்னைக்கொல்கின்ற
ன் ஆ. பிராணேசா, சடிதியில்வந்து, மதனவாதை விலக்கினாலாகாதா, வா
வா வென்றலரியும் வன்னெஞ்சு படைத்திருக்கின்ற பாதகா, வாராததேன்.

தரு. இராகம் உசேனி. ரூபதாளம்.

பல்லவி.

வருவாயோ வரமாட்டாயோசாமி நீ.

(வரு)

அனுபல்லவி.

கருணைப்பெருங்கடல் கண்ணாளனே அடா

சரணம்நீயல்லால் விடந்தானாகுங்கலந்திட.

(வரு)

சரணங்கள்.

தப்பிலிமதப்பயல் வைப்புவரம்பிலாம ல்
தயைதாகிணியமென்ற யிடத்திலும்நில்லாம ல்
செப்புமென்மொழி செவிக்கொப்பாதகலாம ல்
சீறியம்பிறைக்கொண் மீறியட்டிசொலாம ல். (வரு)

பாலனமும்பிசைந்தே சோலைக்கனிரசந்தே ன்
படைத்துணைன்றலுமோங்கரித்து மிக்கசந்தே ன்
காலுங்கையுமசந்தேன் மேலும்பச்சப்பசந்தே ன்
கனதனங்கொசந்தேன் கலந்தணையவிசைந் தே. (வரு)

(ஆ) பாவி, வதைக்கின்றனே.

கவிவிருத்தம்.

சரணமென்றினிதாய்ப் புகழ்சாற்றியும்
கருணையற்றவன் காமன்வருத்துரன்.

(சாரணன்) வசனம். அகோ வகோ! திரும்பத்திரும்ப, யாதொருபிடி
மானமில்லாமல் இன்சொற்களெங்கிருந்தோ கிளம்புகின்றனவே, இதுவெ
ன்ன விந்தை.

(இராவணன்) அந்தோ வந்தோ அடுக்குவசனம்.) மாகமதிற்கிறு, மே
கமுமின்றிவை, போகமழையமு, தாகப்பொழியுதே.

தரு. இராகம் ஆனந்தபரவி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

என்னமாயமடா ஓகோகோ இனிகான் எப்படிச்சகிப்பேனடா. (என்)

அனுபல்லவி.

அன்னியாயமோ, இன்னிராதமென்

ஆவிதுடிக்க விப்பூவில்வெடிக்குதடா. (என்ன)

சரணங்கள்.

ஊருமில்லைப்பேருமில்லை	யே
ஒருவனக்குயில்வெட்கி யோடவுங்கல்லை	யே
நீராயுருக்கிடவுஞ் சொல்கின்றசொல்லை	யே
நிகரற்றபெண்மணியாய் நீளைக்கின்றேன்தொல்லை	யே. (என்ன)

ஆனாலும்பெரும்பாவி யானேனேநா	னே
அடவியிற்றேன்மாறி பொழிந்ததெனத்தா	னே
தீனவின்மொழிதனைச் செவிகளிற்கேட்டே	னே
திவியமடமயிலக் கண்களிற்காணே	னே. (என்ன)

இவள்சொல்லம்புகளென் செவிகளிற்பாயவு	ம்
எழில்மன்மதன்கைகள் பூங்குணையெய்தோயவு	ம்
திவிலைசுகமின்றினான் யெண்ணியெண்ணித்தேயவு	ம்
தெய்வமிசைத்ததடா அய்யோநான்மாயவு	ம். (என்ன)

(வித்திச்சிருவன்) வசனம். அட்ட, அருத்தவர்களினுச்சிரமத்தானங்
கள் அடங்காமகுத்துவமுள்ளவையன்றோ.

(—) (அடுத்தசீனா) ஷெ கலிவிருத்தத்தொடர்ச்சி.

தருணமீதாலந்தான் கதியாங்கொலோ

(எல்லவருங்கேட்டு) வசனம். ஆ, ஆ நிச்சியமாய் நமதக்கங்களுக்கோ சனாயாய், எவ்விதமாயஞ்செய்துகொண்டோ, ஒருத்தி'விரகதாபத்திற்காற் றாது புலம்புகின்றனளென்பதிற்சந்தேகமில்லை, ஹ, ஹ கஷ்டங் கஷ்டம்.

(தினாச்சிலையைத்தள்ளிக்கொண்டு.) தாமமாயிலை, தாமனாத்தண்டு, தாமமாமலர், இவைகளைத்தாங்கிய கரத்தினளாய், சுசரிதையென்ற சகி, பிர வேசித்து,

என்றொயிர்ச்சகி, வேண்டாம், வேண்டாம் அமங்களவாச்சியம், மங்களவாச்சியம் புகலுதி.

(அப்பால்.) தளிர்ச்சயனமுற்ற ஜானகி பிரவேசிக்கின்றனள்.

(சீதை.) ஷெ கலிவிருத்தத்தின் கடையடி.

சரசநாதன் துணைக்காண் சுகங்கொலோ.

(எனக்கலைப்புற்றனள்.

(சுசரிதை.) ஆ, ஸகி, ஆச்சவாஸங்கொள்வாயாக, ஆச்சவாஸங்கொ ள்வாயாக.

(என.) தாமமாயிலைபால் விசறுகின்றனள்.

(இராவணன்.) ஹ, ஹ, ஹ.

விருத்தம்.

வளிவந்துலவச் சேடியன்னவளை மாட்டினின்றிலை கொடுவிசிறித் தெளிவுறச்செயு முயற்சியால்நாதனைச் சிந்தித்தாள் சோர்ந்தனடிண்ணம் அளிவின்னாறுடை யனங்கவாதை கொள்வடனைக் கண்டிடுவெனக்கே வினைநபுண்ணிய மிலவிதனமேன் வெடிக்குங் கல்லும் நோக்கிடவே.

(சாரணன்) வசனம். அவளோ, கட்டிலன்கட்குச் சற்றுந்தென்பட வில்லை.

அவளது சகியோ, நன்றாய்க்காணப்படுகின்றனள், ஆச்சரியமாச்சரியம்.

(வித்திச்சிசுவன்.) அஃதும் அடைவே, அறியலாகும்.

(சுசரிதை) வசனம். ஆ, ஆ, கெட்டதுகாரியம், இவளுக்குத்தாபம்மே ன்மேலுமதிகறித்துவிட்டது.

ஆகையாலிப்பொழுது சந்தணத்தளர்களின் ரஸங்களினால் இவளுடம் பை நனைக்கின்றேன். (என்று கரங்களினால் சந்தணத்தளர்களைக் கசக்குகின் றனள்,

(இராவணன்) விருத்தம்.

வண்ணமாணேக்கி தேகமார்த் தவங்கவர்தத் தென் ற
தன்னியல் மருவிடாத சந்தனத்தளிர் கடம்
கன்னலீற் கனிந்ததிஞ்சொற் கவர்தரு சேடிமா து
துன்னுகை யேந்திரத்தாற் றுன்பஞ்செய்கின்ற டிண்ணம்.

(சுசரிதை) கசக்கிப்பிழிந்து வசனம். அடி சகி, இந்தச் சந்தணரைத் தால் நனைத்ததில், ஏதேனும் சுகம்பிறந்ததோ, சற்றேனுந் தெளிவுக்கிடமுண்டோ, தையலர்க்கரசியே.

(சீதை) சற்று தெளிந்தவளாய்

சிங்கராக்கவி.

உற்றவென்றோழியர்க், கெத்தனைபோதுதான்
மெத்தமெத்தச்சிர, மத்தைவிளைப்போ.

(சுசரிதை) சிங்கராக்கவி.

தாளத்தனத்தினாய், நாளைத்தினத்துன்ம
ணுன்றனைக்காண, வேளைவந்திட்டதே.

(அப்படியாய்க் கேட்கப்படுகின்றதன்றோ.

(சாரணன்.) இவளுக்கு வல்லபன் யாவன்.

(இராவணன்.) புண்ணியஞ்செய்தவன் யாவனோ, அவனே யாம்.

(சீதை) சிங்கராக்கவி.

இன்றுயிர்தங்கிடி லன்றோஅடுத்தநான்
நின்றென்கணாளா தன்றனைக்காண்கலாம்.

(இராவணன்) விருத்தம்.

எவனைநனைத்துமதனவாதைஇன்னவளெயதுங்ன்றோ
அவன்மிகப்பெருந்தன்னிய வெனவரைவோமாளு ம்
குவனைக்கண்ணிஇவளைமருவிக்கூடாததுற லே
சவலமில்லைத்தவமில்லைவன்றோனெயென்சொல்வே னே.

(சுசரிதை) வசனம். அடி யென்றோழியசே, அங்ஙனஞ் செப்புதல டைவன்று, சித்திரத்திலங்கும், நின்வல்லபனைப்பார்த்துக் கொண்டிருந் தினமும் கழிப்பாயாக.

அப்பால். சித்திரசாமான்கள்கொண்ட, செங்கரத்துச்சீலவதி, பிரவே சிக்கின்றனள்.

(சேவதி) விருத்தம்.

மெய்விடும்புத்திடவும் பெண்கள்விரகநாய்கொண்டிகா ம
 நெய்களை சகியெனென்ன இறைச்சலிட்டமுயர்கொல் லோ
 மெய்கணவாறுவென்று வெளிவிட்டுவிளம்புவார்கொ ல்
 கையிலமறைவுகளோர் காய்மறைவுகள்வேண்டா வோ.

(வசனம்.) கல்லதடி நங்கைக்கரசே, ஈது சித்திரப்பலகை, இவை சித்
 திரசாமான்கள், என்கொடுத்தனன்.

(சுசரிதை) வசனம் எனதாருயிற்றேழிநல்லாய், எப்படியாவது, சற்று
 உதரியத்தை வகித்துக்கொண்டு, சித்திரமெழுதுவாயத்திரவியியினாய்.

(சேதை.) ஆவலொடு, சித்திரப்பலகைமுதலிய சாமான்களை வரங்கி
 கொண்டு, சித்திரமெழுத ஆரம்பவித்தனன்.

சுசரிதை. சகி,

அடுக்குமொழி.

சித்திரம்பத்திரிக்க யித்தனைதிகைப்பதேன்
 வித்தாரமானகைச்ச மர்த்தெங்கேபோச்சதடி.

(சேவதி.) சகி, சுசரிதாய்.

அடுக்குமொழி.

அப்படிக்கல்லவடி, முப்புலகுதிபனைச்
 சொப்பனமோர்ந்தலவோ, ஒப்பமாய்ப்பத்திரிப்பான்.

(வசனம்.) யாதொரு மகானுபாவன், இவளுக்குப் பிரத்தியகூத்திற்
 காணப்படவில்லையன்றே, யாதொருமன்மதனால், சொற்பனத்திற்றானே கா
 ண்பிக்கப்பெற்றிருக்கின்றனன்.

(சாரணன்) மகராஜ், வசனம். மகாபாக்கியசாலியாக வர்த்திக்கின்றீர்.
 அன்றியேல், திரிலோகாதிபரூப் மகானுபாவனாயிருக்கின்ற, ஒருவன், தாங்க
 ளன்றி திரிபுவனங்களிலும் மற்று யாவனிருக்கின்றான்.

(இராவணன்.) ஆம், ஆம், எனக்குவருதுகலந்தான், மேற்கண்டறி
 வோம்.

(சேதை) வசனம். ஆ! மதனவாதை சகிக்கவசமா, அந்தோ, அந்தோ,
 பாவி வருத்துகின்றான், ஆ! அனங்கதேவா, அபலையாகிய, என்னிடத்தும்,
 அடஞ்செலுத்தலாகுமா, யான் இம்மடலெழுதுமட்டும், வருத்தாதே, வருத்
 தாதே, மன்மதா,

ஜாவளி. தரு. பருலன்னமாட்ட, நம ஒத்து, என்ற வர்னமெட்டு.

இராகம் இந்துஸ்தானி காபி. ரூபதாளம்.

பல்லவி.

இதுவோஉன்னீதி என்மேற்சினமேனோமன்மதா. (இதுவோ)

அனுபல்லவி.

அதிபாவமுண்ணைவந்து அடையலாகு மே

பதியில்லாதத்தியிலென்மேற் பாணம்வித்தானோருமே. (இது)

சரணங்கள்.

கெஞ்சிக்கெஞ்சிநானயந்துங் கிருபையில்லையே காமா

வஞ்சிநானென்செய்வேனோ வாதுசெய்தாற்றொல்லையே. (இதுவோ)

கொன்றிடவே, நீதுணிந்தாய், கொஞ்சங்கேளடா, பாவி

நன்றன்றுபெண், பழிபொல்லாது, நானோஉனக்காளடா. (இதுவோ)

சரிபலங்கொண்டாரிடத்திற், சார்வதேவீரம் அய்யோ

திரமையில்லா, ஸ்திரீயென்மீது, தீங்கிழைத்தாலென்சாரம். (இதுவோ)

கொச்சகம்.

ஓகோ வம்மம் ஒருவாறென் சோபமெல்லாம்

போகாது போச்சுதந்தோ போனதுகாண் லச்சையுமே

காகா மதச்சுரமே தணப்பொழுது வாட்டாதே

வாகா யென்னாதன் மடலெழுது வேலைமட்டே.

வெண்பா.

பெரிதாமெனது வெட்கப் பீடொழித்து வீட்டேன்

அரிதாயுரத்தை அடைந்தேன்—சுரமே

விரும்பிக் கணமளித்த மேற்புண் ணியத்தை

நிரம்பெய்திடப் பெருவாய் நீ.

எனக்கொஞ்சம், வணக்கின்றனன்.

(இராவணன்) விருத்தம்.

ஒலியப்பலகை யுற்றிடுவகை னொளிர்பெரு மிடந்தொருமொழுங்கா ய்
மேவினயெனது விழிகளுக்கிலக்காய் விளங்குகின்றன அந்தவிதம்போ ல்

ஜானபரிணயநாடகம்

ஆவலுற்றிடுமென் செவிகளுக்கமுதாயன்பனைவாகின்ற வெழிற்சேர்
பாவைநல்லாளைக் கங்கணவரவம் பகர்ந்திடக்கேட்டனன் பரிந் தே.

(சீதை) வசனம். சகி, சுசரிதாய், கைவருந்தப் பிரயாசைப்பட்டும் இச்
சித்திரத்தலைவனென்ன பிரயோஜனமென்றிலச்சிக்கின்றதென்மனம்.
என்று கண்ணீருகுத்தனள்.

(இராவணன்.) ஆ, ஆ, இவளோதனஞ்செய்கின்றாளென்பது, திண்
ணம்.

எங்ஙனமெனில்,

விருத்தம்.

கண்ணினிற் புலன்படாத காரிகை கண்மைசேர்ந் து
வண்ணக்க போலக் குங்குமத்தினிற் புரண்டுகஞ்ச த்
துண்ணிலைத் துழல்வண்டென்னத் துளிகள் சொட்டிடுதலா லே
திண்ணமாய் றோதனந்தான் செய்கின்றா ளிதென்னகா கழி

(சுசரிதை.) சகி, சும்மாவிதனிக்கவேண்டுவதில்லை, நாயகனை வெரு
சுலபமாய் அடையலாகும்.

(சீதை) தொடர்மொழி. கடுந்துயர்விடுத்துக், கண்களைத் துடைத்து,
கனவினைநினைத்துக், கணவனைத்தொகுத்துக்கனிவுடன் திரும்ப, வரையலாயி
னள்.

(சீலவதி) இரகசியமாய், வசனம். சுசரிதாய், மதுயிர்த்தலவிக்கி, இந்
தப்புருடனிடத்திலுண்டாய ஆசைகள் அளவில்லாமல் வளர்கின்றன.

எங்ஙனமெனில்,

கலிவிருத்தம்.

ஒளிரக் போலங்கள் புளக முற்றிட
உளமதின் மிக வுன்னி உன்னியே
தளிர்க்கர விரற் சஞ்ச லித்திட
களிகொண் டெழுதித் தண்களி லொத்துறள்.

(சுசரிதை) வசனம். எப்படி, சொற்பனத்திற்கண்டனளோ, அப்படி
யே, எழுதவேண்டுமென்றிவட்கப்பிராயம்.

(இராவணன்) வசனம். ஆ, என் மனமே, வனதற்குள் சஞ்சலத்தை
அடைகின்றாய், மென்மேலுங்கண்டறிவோம், சற்று சலியாதிருப்பாயாக.

(சீதை.) எழுதியுமட்டிற் சித்திரத்தைப்பார்த்து.

(தன்னுள்) வசனம்.

குவலையம்போன்ற நீலாங்கமும், காதுவரை நீண்டகண்களும், கடைக்

கண்ணிவப்புகளும், தீர்க்கப்பயங்களும், அட்ட, அவனே இவனென்றுசொல்லும்படியாமெழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

(அளவற்ற களிப்புடன்.) இங்கிப்பொழுது

சந்தவ்ருத்தம்.

மாணம சரத்திலெருகார்முடிவடைக்கிரகர்வாகிருபுயத்திலணிசேர்
தூணி என்பெடித் திலதமார்பிலுமடைக்கினியசோ திகொடருப்பைபதனாற்
பேண்ணிபெழிற் பெருமவுஞ்சியுமமைப்பன் முகபீடுபதுமத்துள்ளியோர்
சேணியில்முளைத்துமுளையாததுமெனக்கவினவீசைகடிருத்திடுவனா ல்.

(என்று) திரும்பவும் எழுதுகின்றனள்.

(இராவணன்.) சித்திரத்தை, நோக்கி, பெருஞ்சுவாசத்துடன்.

(தன்னுள்) வசனம்.

ஆ! இது வேராய்க்காண்கின்றதே, என்பாழ்த்தமனமே, நின்னதுகோ
றிக்கை வீணாய்முடிந்ததே.

அட்ட,

விருத்தம்.

ஐந்துநாற் கரங்களில் லனானைமொரு பத்தில் ன்
சிந்துரக் கொம்பினங் கழிகழொரு மார்பனில் ன்
கொந்தின மெய்யன்பால குமரனிரண்டு கைய ன்
சுந்தரனிவனோர் வேந்தாய்த் துலங்குகின்ற நென்சொல்வேன்.

(சீதை.) நன்குவரைந்து, சித்திரத்திலங்குகின்ற, நாயகனைக்குறித்து.
அஞ்சலிசெய்துகொண்டு.

கட்டளைக்கலிப்பா.

நீல வண்ணனே வந்தனம் வந்தன ம்
நிர்மல முகச் சந்த்ரனே வந்தன ம்
சீலனே ஜக வீரனே வந்தன ம்
சித்திரக் கவியா கழல் வந்தன ம்.

இன்னமும், மதிமயங்கி, ஓ! பிராணகாந்தா, இப்போது.

கலிவிருத்தம்.

தென்றலாவிதுசீராவாம தி
யன்றுகூண்செந்தணற்கணமாகும் வே

என்றுகொல்லுறனென்னிதையேச்சுவரா
பொன்றிடாதுசுகத்திற்பொருத்துவாய்.

சின்காரப்பத்தியம்.

சாமளவண்ணனே, தாமரைக்கண்ணனே
சைலபுயதிண்ணனே, தயாளமன்றோ
கோமளவுல்லாசனே குருமந்தகாசனே
கோதண்டப்ரகாசனே குணக்கடலே
தேமற்கொங்கைசாலவே திரண்டுகடம்போலவே
தினவுதின்பதாலே வேள்செய்தஞாயம்
எமனாளுஆர்கதி எந்தனுக்குவிண்மதி
யென்னதணலாவதின் இருமாப்பென்ன.

சாமிதயவுசெய்வாயெனேத்தழுவயிது வே
சமயமிதுதவறினாற்சகியேன்கண்டாய்
தீமனத்தன்மதன்செய்கைதெரிவாய்
சித்திரக்கணவனேசேரவாராய்.

இன்னமும்,

தரு. இராகம் சாவேரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

தருணமிப்போதெனத் தழுவாவிடினயிர்தரியாதடா சாமி

அனுபல்லவி.

கருணாகராவெழிற் சரணாவிர்தனே
அருணாதராவெனக் கருணாகாவந்தனம். (தருணம்)

சரணங்கள்.

பங்கஜநயனமுந் துங்ககோதண் ட
பாணியுமம்புரத் தூணியுமுதண் ட
மெங்கும்புகழப்பலந் தங்குபுயமுங்கண் ட
என்மனமுருகுதே தன்மமிலையோத்தண் ட. (தருணம்)

சித்தசன்கரும்பைவளைத்துக் கணை பூட்டுற ன்
சீறிச்சினந் துமிக மீறியெனைவாட்டுற ன்
நித்தியமென்சொப்ப நத்தினைக்காட்டுற ன்
நீயும்பராமுகமாயென யோட்டுற ய். (தருணம்)

மகாமகோபாநுதியாய்

டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்

அன்றிற்கூவவும்வீச தென்றல்கொடியபொல் லா
அரவமாய்ச்சிறவும் அருகாலோலமுங்கெல் ல
பொன்றாக்கடலொலியும் கொன்றிடாமற்கொல் ல
புண்டனேதவிக்கிறேன் கண்டனேமிகநல் ல. தருணம்

(வசனம்.) ஆ, பிராணேசா, இன்னம் மனமிரங்கவில்லையா, யானென் செய்வேன்.

இப்போது,

விருத்தம்.

மலையமாருதனுமனற்பொறித்திரனாவாரியேவருடித்தாற்போலு ம்
நலமுறுந்தவளப்பனிக்கதிர்கனலானனியென்மேனைக்கின்றற்போலு ம்
பலமதாந்துயரைத்தருகின்றார்மதனப்பாவியின்கொடுமையென்பகர்வே ன்
வலவனையாதலாலெனையிப்பாமருவியாடள்ளிடல்வம் பே

(இன்னமும்,) மானதா, யென்று அனாவார்த்தையில்

(தன்னுள்) வசனம்.

ஆ, மதிமோசம்போயினேன், சித்திரத்திலிங்குகின்ற நாயகனை வாஸ் தவநாயகனை நினைத்துக்கொண்டு, மோகங்கொண்ட என்னால் மதிக்கெட்டு வாய்விட்டுப் புலம்பலாயிற்று.

[என்று வெட்கித்திருந்தனள்.]

(சீவதி.) (சிரித்துக்கொண்டு,) அடி சகி, நின்வார்த்தை, குறையுற்ற துபோலும்,

(சீதை.) இலச்சையுடன், சகி, ஒரு குறையுமில்லை. எனது நாயகனை சித்திரத்திற் பூர்ன்னமாய் யெழுதியாய்விட்டது.

(சகிகள்.) (சித்திரத்தைப்பார்த்து,) ஒருவருக்கொருவர், சகி, நமதுயிர் த்தலைவிக்கவளவாசைவந்ததுசித்தந்தான், ஏன், இந்தச்சித்திரத்திலங்குகின்ற, இந்தச்சந்தரசொருபத்தினிடமாய், எவ்வளவெவ்வளவோ, ஆசையுண்டாவ தற்காகேழ்ப்பனை யென்னயிருக்கின்றது.

(சாரணன்.) பார்த்து, அதிவியப்புடன்,

கட்டளைக்கலித்துறை.

செந்தாமரை விழியானனம் நீண்டதிருக் கரமு ம்

சந்தார் குவவியதோள்களும் ஆந்ததனி யுரு ம்

நந்தாது மேவியசாம்ப ராச்சியக்குறி நாடுமி ரு

பைந்தாரணி பதன்யாரிவன் பேரெலங்கும் பார்த்திலனே.

(இராவணன்.) தன்னுள்,

விருத்தம்.

இவனுடையங்கம் நீலயெழிற் குவலையமே யொக்கு ம்
இவன்கருதலர் கண்கட்கு மேற்றவா னந்தனாகு ம்
இவன்சபாவமு முதாரம் யாவர்க்கும் புகழ்சிலாக்கிய ன்
இவன்மகானெனச் சொல்கின்ற திவனுடைக் கவர்வந்தா னே.

தரு. இராகம் தஞ்சு. ஆதிதானம்.

பல்லவி.

இந்தசுந்தரத்தைப்போலெங்குங் காணேனே. (இந்த)

அனுபல்லவி.

எந்தவுலகிலு மிசைந்தெழிற்றாங்கும்
சந்ததமுமுகந்த மடலிலோங்கும். (இந்த)

சராணங்கள்.

ஏற்குமதிமுகமும் வேலாக்குளூபூதிப்பெட்டுமுகு ம் துதலும்வாயும்
கேட்குமிருகாதும் பார்க்குங்கண்களினருளோக்கு ம் திரன்புயமும்
திர்க்கபாகுகளும் தாக்குகார்முகமுமார்க்கு ம் தழுவவின்பஞ்
சேர்க்குமணிமாற்பும் பூக்குமுந்திப்பதமும்பார்க்கு ன் மதனருபம்

வாய்க்குமானிடவடிவாய்க் குணபூடணமாய்
பார்க்கப்பார்க்கப் பிரியமாக்குமுகிவ்வணமாம். (இந்த)

எட்டுத்திசைக்கப்பாலு மெட்டிடுமிவன்கோதண்ட ம் வளைக்குமுன்னம்
தட்டிநொறுக்கியள்ளிக் கொட்டுபொடியாமுதண்ட ம் அஞ்சவெனவே
இஷ்டமாய்நம்புவர் கஷ்டங்களைச்சண்டப்ரசண்டம் செய்தாள்வான்போலும்
திட்டமாய்க்காண்கின்றான் துட்டமதமா தங்கச்சுண்டம் எனுந்துடையான்

வட்டவாருலகிற் கட்டழகியரெல்லாம்
கிட்டவந்து முத்தமிட்டிடத்துணிவார்நல்ல. (இந்த)

வையகந்தனிலிப்பையன் வாழ்வதெந்தனை றோ எந்தநாடேர்
செய்யவாயன்காயாம்பு மெய்யனிவனுக்கென்னபே றோ இவனன்னையும்
அய்யனுமென்னதவஞ் செய்திவனைப்பெற்றா றோ அவர்தான்யாறோ
துய்யனிவனைக்கண்டாற் றெய்வமெனத்தொழுவுர்பாரோர் அதிற்கொஞ்

ஐயமில்லையெதிர் வெய்தினெய்தியொரு [சமூம்
செய்திபையவுரை செய்யுமாறுபொரு. (இந்த)]

(வெளிப்படை.) அடா வித்திச்சிசுவா, இந்தச்சித்திரத்தில் இலங்கு
கின்றவனைப்பார்த்தனையா.

(வித்திச்சிசுவன்.) ஆம், ஆம், நன்றாய்ப்பார்த்தான். எப்படியென்
றால்,

சந்தவிருத்தம்.

காமருவிழிக்கடையுலாவரிகண்மெச்சியமகானெனவுரைத்ததுகளா ல்
தாமநிபொற்புரவிபூதியுமெழிற்பிரமசாரியைநிகழ்த்தினதுவா ல்
வாமமுனையுற்றுவுருவீசைநிரையற்புதவுவாவெனவழுத்தியதுவா ல்
பூமலனையொத்தகரமேவிவளைவுற்றசிலைபூவலெனென்புகலுமா ல்.

(சீதை.) சகிகளா, இதைப் பாருங்கள் என, சித்திரத்தைக்காண்பித்த
னள்.

(பொது) விருத்தம்.

வாங்கினார் மடலைத்தங்கண் மலர்க்கண்ணி லொத்திப்போற் றி
தாங்கினார் மனமடங்காச் சந்தோடக்கடலி லாழ்ந்தா ர்
வீங்கினா ருடலஞ்சற்றே வெட்கினா ருளமருண்டா ர்
பாங்கிய ரிவண்முன்செய்த பாக்யமே பாக்யமென்றா ர்.

(சுசரிதை.) சிரித்துக்கொண்டு, அடி தோழியரசே.

விருத்தம்.

தடித்தினை நிகர்த்தமேனி தங்கத்தை யுருக்கிவார்த் த
குடத்தினை நிகர்த்தகொங்கைக் கோவைவாய் மாளேயிந்த ப்
படத்தினை யான்பார்த்தென்ன பரிந்துன்னாயகன் பார்த்திட்டா ல்
இடத்தகும் நின்கரத்தி விரத்தினக் கடகந்தா னே.

(இராவணன்.) ஸபாஸ், உள்ளதுரைத்தனள் சுசரிதை.

(வெனெனில்,)

விருத்தம்.

வன்னங்கள் மாறிடாமல் வனையொன்றோ டொன்றாறும் ல்
மன்னிய அவையவங்கண் மனக்குறி வெளியிற்றோன் ற
துன்னு சொருபம்வாய்ந்து கைதையஞ் சொலிக்குவண்ண ம்
நன்னய மடல்வரைந்த நங்கையைப் புகழும்நா டே.

(சிலவதி) விருத்தம்.

கைத்திரங் கண்டுதானே கன்னி சுசரிதாயிற் ற
வத்திர விழியினுக்கு இரகசியமாய் மலரகா தி

சித்திரர் கொடுத்துப்போன பொற்கடகங் கடம் மை
உத்தமி மணிக்கரங்கட் குகந்துநீ முதலிலிட்டா ய்.

(வசனம்.) இராக்கதாந்தங்கரணம், அதாவது அரக்கர்தம் கட்புலனடைத்தல், என்ற மகத்துவமுள்ள இரத்தினமமைந்த, க்டகங்களை, ஜானகியினரகூணையின்பொருட்டு, கரங்களில்பூட்டும்படி, விசுவாமித்திரமகாமுனிவரால், நின்கையிற்கொடுத்ததான, கடகங்களை, முல் முதலில், இவள்கைகட்டுப்பூட்டினதெல்லாம், இவளது, கரகௌசலச்சைக்கருதித்தானே.

(இராவண சாரணர்.) ஒருவருக்கொருவர் எற இறங்கவிழித்தனர்.

(வித்திச்சிசுவன்) கேட்கவேண்டுவன கேட்டாய்விட்டது, அறியவேண்டுவன அறிந்தாய்விட்டது.

கவிவிருத்தம்.

கண்ணிற் புலன்படாக் கன்னிவை தேகிதா ன்
வண்ண விம்மடல் வாழ்வது விராமன்றா ன்
நுண்ணிடை யிருவர் சணுவல் சகிகடா ன்
அண்ணல் யாம் நன்குநிந்தன மல்ல வா.

(இராவணன்) வசனம். ஆ, ஆ, இவன்றானா, வைதேகிக்கி யென்மிதாசை வராமல் அவளது ஆசையை அடியோடே அபகரித்துக்கொண்ட இராமனென்ற கெட்டபயலிவன்றானா.

(கோபத்துடன்) சித்திரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு அடா பாவி.

விருத்தம்.

அட்டரகுலப்பதடியானோய்சீதையாசைகொளையோக்கியமாந்தேகந்தன்னை உடையவனானோ மெனக்கொள்கருவந்தன்னையொழித்திடுநீ யொழித்திடுநீ உன்னைமாய்கைத், திடமுடையமாரீசன் நன்றாகொன்றுதின்றுவிடைய விவிட்டேனவனே தீய்ப்பான், கொடியனவன் கொன்றிடத்தக்கவனானவன் எனக்கொஞ்சமுஞ்சந்தேகமனங்கொள்ளவேண்டாம்.

(சாரணன்) வசனம். மகராஜ் அந்தவிசுவாமித்திரனது, வினயகபடம், என்னென்றுசொல்ல, இவளுடைய இரகூணையின்பொருட்டு, அரக்கர்கட்புலனடைத்தலென்ற, இரத்தினமழித்தியதான, கங்கணங்களைப்பூட்டினதால் இவளைக்காண்கின்ற மாத்திரத்தில், தாங்கள் அபகரித்துக்கொள்வீர்களென்றவனால், தீர்மானையோசனை செய்யப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ,

(வித்திச்சிசுவன்.) ஆம், ஆம், மகாகபடியன்றோ, அந்தக் கூத்திரியப்பாப்பான்.

(இராவணன்.) (ஆகாயத்தில் லக்ஷியத்தை வைத்துக்கொண்டு) கோபுச் சிரிப்புடன்) வசனம். அடே, அடே, குசிகுலப்பதிதப்பயலே, யான்நினைக்கின்றேன். "நீ என்னிடம் இவ்வித வஞ்சகம்புரிந்து வருவதால், நினக்கு முடிவுகாலம் நெருங்கிற்றென்றே பயலே, விசுவாமித்திரா.

குதியாயின்வாலதன் குண்டியளவலா துகுவலையமெலாம் வீசக்கூடுமோகாண் பதிற்சுவர்க்கமமைப்பாய்மாரீசனைப்போற்பரிபவஞ்செய்தற்கு சமத்துன்பாலுண்டோ, மதிமுகத்தரம்பைதனைமயக்கவல்லோய்வன்சமரிற்றாடகையைவதைக்கவுண்டோ, கதியிற்றிரிசங்குவைக்காப்பாய்நான்மாய்க்கக்கருதியிராமனைக்காக்கத்திராமுண்டோ.

ஆகையால் அடே, அடே, விசுவாமித்திரா, நீ மாளுவதற்காக, அடிக் கடி என்னிடம் சேஷ்டிக்கின்றாய்.

(சாரணன்) வசனம். ஆ. ஆ, மகராஜ் ஏதிப்படிக்குத்திரவாகின்றது மாளும்பொருட்டு வந்து சேஷ்டிக்கின்றானென்று, வருத்தல் வேண்டாம் அவன் மாண்டவன்றானே.

(இராவணன்.) உற்சாகத்துடன்) அதுநிற்க, ஜானகியென்னுந்தைய லாக்கரணைப் பார்ப்பதற்கு, தந்திரம் யாதெனச் சிந்திக்கல்வேண்டும்.

(சாரணன்.) அதற்கோருபாயம் ஆலோசித்திருக்கின்றனன்.

(இராவணன்.) உற்சாகத்துடன்) அஃதெப்படி.

(சாரணன்.) இன்னின்னபடியெனக், கன்னத்தியம்பினான்.

(இராவணன்.) சிரித்துக்கொண்டு) சாரணா, நின்னால் நன்களப்பிடலாயிற்று.

விருத்தம்.

சாசினிபுகழையோத்திக்கடிநகர்வளர்வோனா	ன
பூசுரமுனிபோற்போகிபொற்கடகங்கடம்	மாம
யாசினிப்பேனிவன்பாலென்றாயிதுசரிநீயுட்கொண்	ட
யோசனைப்படியேசெய்வாய்சாரணவுகந்திப்போ	தே.

(சாரணன்) கல்லதப்படியே செய்கின்றேன்) என்று முனிவேடத்தோடு நடக்கின்றனன்.

(முனி) விருத்தம்.

உய்யநன் னிழலிராதோ ஊதனிலனு மிரா	தோ
கையிரு கால்கணைவக் கண்களு மிருண்டதிப்	போ

வெழியிலும் வாட்டுத்தோ விப்பிர விருத்தன்நா னே
அய்யோகோ அதிதூரத் தயோத்தியி விருந்துவந்தே ன்.

(வசனம்) ஆ ஆ இங்ஙனம் யாவிருக்கின்றார்களோ, யானே, அயோ
த்தியிலிருந்து வந்த அகதிப்பிராமணன், வழிச்சிரமத்தினால் மிகவும் ஆயாசப்
படுகின்றேன். இங்குள்ளயாவரேனும், ஓர் குடையினீழலும், ஓர் விசிரியின்
காற்றும் எனக்குகந்தளித்து என் சிரமத்தை யுபசாந்திசெய்வாராயின் யானுச்
சீவிப்பேன்.

என மூர்ச்சைகெட்டவிதமாய் நடிப்பிக்கின்றனன்.

(வித்திச்சிசுவன்) மகராஜ் நமது சாரணனுடைய கவுசலத்தைக்காண
லவேண்டும்.

விருத்தம்.

விசிசடைக் கட்டும்மிக்க வேர்வையா னுதல்விபூதி த்
திரிபுண்டர நனைந்து திகழ்வது மானரேலும்வே ய்
ஒருதண்டங் கரங்கொண்டேன்றி ஒருதுயர் ஆகுலஞ்சே ர்
இருடிபோல் விளங்குகின்றான் இறைவநம் சாரன்றா னே.

(சேதை.) பரபரப்புடன்.

விருத்தம்.

எதடிசுகி யேயிங்கே எழிலயோத் தியிலிருந் து
வேதிய ரொருவர்வந்த விதமென்னெ யென்பிரா ண
நாதனி ராமன்கேழ்ம நற்சொல்லு மற்றுமுன் ள
சேதியும் றிவோம்நீபோய்ச் சீக்கிர மழைத்துவாரா ய்

(அடி சுகி அயோத்தி நகர்வென்று சொல்வதால் சீக்கிரம்போயுபசரிப்
பாயாக)

(சுசரிதை.) நல்லதென்று கிட்டிநடந்து) ஒ, வேதவேதியரே ஆயாசந்
தணிவீராக,

என்று, தாமரையிலையால் விசிறுகின்றனன்.

(முனி.) கண்களை விழிக்கமாட்டாது விழித்து

காரணமில்லாத வாச்சலியவதியானினனால் யான்களைப்புத்தீர்ந்து கடு
கத்தனை ஜீவன்பிடித்தனன்.

(சுசரிதை.) தன்னுள்.

சிங்காக்கவி.

மைய்யவனத்திலென், செய்வதயர்ந்திடில்;

செய்வபலத்தினால், அய்யாப்பிழைத்தனர்,

வெளிப்படை.

சிங்காரக்கவி.

விப்பிரவரனே, இப்பொழுதுமது,

நட்புளவரவைச், செப்பிடுவீரே.

(வசனம்.) நீவிர் யாரையா, எங்கனமிருந்து வருகின்றீர்.

(முனி.) ஒ, பெண்ணரசே, அயோத்தியாபுரியில் தசரதசக்கிரவர்த்தி யின், முதற்புதல்வர் கேள்வியுண்டோ.

(சீதை) பரபரப்புடன் ஆம், அவருக்கென்ன, ஏதேனுமாபத்திண்டோ.

(இராவணன்.) அருமையுடன்.

விருத்தம்.

என்னடிபரபரப்போ டேங்குறும் அப்பன்காணி	ப்
பொன்னெலாம் புதைத்துவைத்த பொருளெலா மிழந்தாயோ	டி
துன்னுமா ரீசனாலே துட்டதாடகையின	லே
சின்னமானிடன்செத்தான் விசேடம் வேறில்லமா	தோ.

(சுகரிதை) சேதியைச்சொல்வீர் வேதவேதியரே.

(முனி) அடுக்குமொழி.

பாவையர்க்கரசியென், னாவறன் கின்றதே,

சாவனோவென்செய்வேன், தாவமுண்டாகுதே,

(இராவணன்) சிரித்துக்கொண்டு,

அடுக்குமொழி.

படிக்குளெம்மரிதனே, எடுத்துரைக்கின்றனை

வெடித்திடக்காணனுன் அடித்திடுங்கொடியநா,

(சீதை) வேகத்துடன்.

சிங்காரக்கவி.

விவரிதஞ்சொல்லிடக், கவலைகொண்டவரென,

இவர்முகஞ்சொல்லுதிவ் வவதிக்கென்செய்குவேன்.

(என்று விதனத்தையடைகின்றனள்.

என்னமாயினிச்சகிப்பேன் என்றவர்ணமெட்டு.

இராகம் சாம்போதி. தாளம் ருபகம்.

பல்லவி.

எப்படிச்சகிப்பேனடி. கானினிமேல் (எப்படிச்சகிப்)

நரணினிமேல், ரகுராமனைத், காண்பேனே (எப்படிச்சகிப்)

அனுபல்லவி.

சொற்பனத்தினிற்கண்ட சுமுகனிருந்தாலல்லோ

எப்போதுங்காண்பேனடி, என்னமாயமோ

என்னென்ன, மாயமோ, பாவையே, நான்.

(எப்படிச்சகிப்)

சரணங்கள்.

வந்தமறைக்கிழுவர் தந்தொர்மொழிக்குமேல்

அந்தமட்டிற்கண்குமுன்றூர், மெத்தஉழுன்றூர்

உழுன்றூர், விழந்தார், தளர்ந்தார்.

(எப்படிச்சகிப்)

ஆசைநாயகர்க்கென்ன மோசமோதெரிகிலேன்

பேசுமிதற்சந்தேகமே, அய்யய்யோபாவமே பேசுமிதற்

அய்யய்யோ, பாவமே, நானென்ன, செய்துவேன்.

(எப்படிச்சகிப்)

(சீலவதி) சகி சுசரிதாய்,

அடுக்குமொழி.

உதகங்கொணர்ந்திவர்க், கிதமாய்க்கொடுத்தருள்

அதன்மேலுண்டானசங், ஈதியாவுமறியகிலாம்.

(சுசரிதை பொது) தாமரைத்தொன்னியற் சலிலமேந்தி யம்மாமறையவர்க்கு வரிசையாயீந்தனள்.

(முனி) ஆ. மடவார்கொடுத்தாலருந்தேனடி.

(சீதை) (கண்ணீர்ப்பெருக்கோடு) வசனம். ஹ, கெட்டுத்தி காரியும். இந்தவேதியர், ஜலபானத்தில் விமுகராய் மிகவியாகுலசீலராய் அதிசோபத்தை, அடைவதால், எனதுவல்லபனுக்கு ஜீவனிருப்பது தூர்லபமென்றே நிச்சியமாய் நினைக்கின்றேன், ஹ, ஹ, கஷ்டம், கஷ்டம்.

இராகம் நரதஸ்ராமக்கிரியை. திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

என்னவிபரீதமோ ஏதோவறிகிலேனே.

அனுபல்லவி.

என்னதிரிஷ்டமோ ஓராறென்னப்பெருகின்றதே.

(என்)

சரணங்கள்.

அந்தத்தசாதற்கு மைந்தனென்றதன்மே

லே

அந்தணர்சொல்லாமலே சிந்தைவருந்தலா

லே.

(என்ன)

சலமுமருந்தேனென்றார் தன்னுவறண்டதென்றார்
தலமிதிலேவிழுந்தார் தயங்கிமிகத்தளர்ந்தார்

வினைப்போகமெப்படியோஸாயி, மேவவருவார்
எனைப்பரதேசியாய் யேங்கவேவிடுவார்

(முனி) தன்னுன் வசனம். அது அவர்மட்டிலுமன்று, அந்தக்கோசி
கணுக்கும் அவன் அபிமானிக்கிற சர்வஜனங்களுக்குமே ஜீவனிருக்கிறவிஷயம்
சந்தேகந்தான்.

(வெளிப்படை.)

அடுக்குமொழி.

விரதமுண்டம்மணி, பரதவித்திடுவதேன்
திரியர்களளிக்கும்நீர் சாதமிதருந்திடேன்.

(சுசரிதை) அடுக்குமொழி.

ஈதென்னவையோ சாதனைகள்செய்குநீர்
போதுமிதுபோதுமேல் ஒதுமிப்போதினில்.

(சீதை) அடி சகி, இப்பொழுது,

கவிவிருத்தம்.

இந்தனக் குழிச்செந் தழலெய்து
சந்ததங் குளிரச் சலிலத் தாழு
அந்தரத்தில் நிற்கின்ற தென்னார் மனம்
அந்தணர் மொழி தந்திடன் னோமே.

(அடி சுசரிதாய்) என்செய்வேனடி.

இராகம் ஆனந்தபரவி.

மாதே சந்திரமதியே என்ற வர்ணமெட்டு.

பல்லவி.

என்னசொல்வாரோ அறியேன், சங்கியேயிவர்
வதுசொல்வாரோ அறியேன்.

அனுபல்லவி.

கன்னற்கிலையார்செய் யின்னற்றவீர்த்துசுகந்
துன்னக்கலத்தணைய மன்னென்போதுவரு
வாரோ, இவர்தானறிவாரோ, அறிந்தாலுஞ்சொல்வாரோ, சொல்லாமலிருப்பாரோ, மயங்குறாரோ.
(என்ன)

சரணங்கள்.

வந்தமுறைக்கிழவ
 மைந்தனென்றும்பெயர்விளம்பின
 அந்தமொழிக்குமேலு கந்தபடிசொல்லா
 இந்தவிதத்தாற்பெருஞ் சந்தேகம்ராமகென்
 தத்தோ, முடிவானவிபத்தோ, அல்லதிவர் சொல்லெத்தோ, வந்ததில் மெ
 ய்யிளைத்தோ, பசப்புறார்மேல். (என்ன)

கற்சொலமுதம்வார்ப்போ, என்னிதயத்தி
 துற்சொல்விடச்சைச் சேர்ப்ப
 எச்செய்கையோயிவர் வாய்ச்சொல்லியிருக்கு
 நிச்சியம்வராமற் றவிச்சுக்கொண்டிருக்கிடுத
 மீதே, தெய்வசோதினைமீதே, சர்மவினைப்பாடுத, விப்பிரிப், போதே ராக
 வன்செய்தி. (என்ன)

முனி கலிவிருத்தம்.

என்னகவ்டமிப்போசனைப்பாந்திடி
 அன்னதநனையராணபுல்லவரு
 முன்வீழ்ந் ஏமுயன் றுகழ்முட்டி
 துன்னிடமடாவி க்கத்தாழல்வரா
 (வித்திச்சுகுவன்.) பரிஹாஸத் துடன்,
 ஆ அனவர்க்கம்மட்டு மனறு, பகையையாவெனில்,

கலிவிருத்தம்.

விருத்தமனவெவெடமெ வத்தலா
 பருத்திண்புயபாறகெய்லோ
 கருத்தமெய்யினர்ஜாந்
 வருத்துமிக்கப்பெருந் துயர்வெனம்
 (சீதை.) ஆ, கவ்டங் கவ்டம் அடி சுசரிதாய்.

கலிவிருத்தம்.

எந்தனாகன்செய்தியியப்பி
 திந், வாசகமேனாத்தார
 னைந்துநொந்துவருந்திடுங்கிடு
 சிந்தையேற்குதுசெப்பிடிவென்பய
 (சிலவதி.) சகி, சுசரிதாய்.

கலிவிருத்தம்.

சொன்னவார்த்தைகுறையுஞ்சொலாதிவ
மின்னீணைச்சகிவேதைபொருந்திட
துன்னலாலிவர்துட்டநிசாசர
என்னவேநினைக்கின்றதென்சிறந்த

(முனி.) பயத்துடன் தன்னுள்,
ஓ, இவனென்னைத்தெரிந்துகொள்வானோ.
(சற்று நிதானித்து.) ஏதேது இது ஒருக்காலும் நடக்கத்தக்கதில்லை.

(வெளிப்படை.)

கலிவிருத்தம்.

கந்தரக் குழற்கன்னி நல்லார்க
இந்த நானவ்வி ராஜ குமாரன
சந்த ராங்க உத்துங்க விராகவர்
கந்தரங்குகினைகிதனாகுமா

(இராவணன்.) கலினைநகத்து) அதிற்சந்தேகமா.
முதன் முதலில் அனைக்கொல்லும்படி பிரவிரத்திக்கின்றவன். இஷ்ட
டனென்பதற்காகேப்பின்பெயர்.

(சிதை.) அய்யோ! எனக்கிதெல்லாம் ஆசுவாஸஞ்செய்யுமா.
சுகரிதை,

சிங்கராக்கவி.

தொந்திரவாகுது, சுந்தரிநோஞரான்.
அந்தணவரே, வந்ததுபுகல்வீர்.

(முனி) வசனம். எல்லாம் உரைக்கின்றேன், நீவிர் தசகந்தரன் றன்
பக்கத்தைச் சார்ந்தவர்களல்லறேல், யாவவுழுத்தலாகும்.

(சிதை) தன்னுள் இவரிப்படியுரைத்தலால்,

(அடுக்குவசனம்).

மாயமெண்ணுவ தபாயமிவரெனது
நாயகன்றன்னருமை டேயரென்பதுநிசமே.

(சிலவதி) சுகரிதாய்,

அடுக்குமொழி.

அகமதிலையமாய், மிகவையர்நம்மிடம்,
புகல்தசகீவனார், சகியதைச்சாற்றுவாய்.

(இராவணன்) கோபத்துடன்,

கலிவிருத்தம்.

துட்டமுண்டைசுசெசெச்சி
மட்டிலாதபுயபலவன்மைபா
அட்டதிக்கும்புவனங்களுஞ்சயி
திட்டவீரன்றனைத்தெரியாய்கொ

நீ
ஊ
த்
லோ.

(முனி) விருத்தம்.

திகழுமரன்கிரியையெடுத்தெரிந்தானெட்டுத்திசையும்விசயஞ்செய்தான்
சீர்பெற்றோங்கும், புசமுமரிஆயன்முதல்வராலென்னொரும்பொருந்திவந்
திறைஞ்சிமிகப்போற்றப்பெற்றான், மிகவரியின் நிகிரிபட்டபுண்டமும்
பாய்விளங்குகின்றகந்தாமுலத்தான்நான்கு, முகவனுக்குமுப்பேன்சகப்ர
சித்தன்மொய்குழலீர்தசகர்வன்கேட்டிலீரோ.

(சீதை.) கோபத்துடன்.

கலிவிருத்தம்.

குலைசெய் கடற்றினுக் கொத்த கொடியு
உலகெலாந் துணுக்குந் நிராக்கத நெ
நிலைகலங்கு தன்னிசி சுரன் கீர்த்திக
பலவுறைப் பதிற்பய நென்னொங் கொ

னை
ன
ள்
லோ.

(இராவணன்.) முகபங்கத்துடன்.

வித்திச்சிசுவா, கேட்கவேண்டுவது கேட்டோம்.

(வித்திச்சிசுவன்) விருத்தம்.

அஞ்சுவா ளரக்கனென்ன ஆகையாற் றானேயித்
வஞ்சியை வசஞ்செய்தற்கு மற்றுயோசனை வாயாம
மஞ்சநீர் வண்ணராமன் வடிவமே கொள்ளவேண்டு
மிஞ்சுநல் லாப்பிதென்ன வ்ளம்பலாச்சது கோவேந்

தி
ல்
ம்
தே.

(இராவணன்.) வித்திச்சிசுவா, இது இவ்விராவணனுக்கு, யோக்கிய
மில்லை.

சுற்று கவனி.

விருத்தம்.

முதன்முதலிற்கவனியில்தொழுங்கோவென்னமுறைமைகொலோவனு
ராகமில்லாடன்னை, வதுவைசெயல்வசங்கொளற்குமனிதரூபம்வகிப்பதி
லென்மகிமைசிறுவதுதோன்றி, யிதுவனார்பும்நடப்பமைந்தஜனகனைக்கு

தியற்றிவஞ்சித்திடுவதுவுமேற்குமோகான், சதிர்பெருமென்மானபுகழ்
விடுத்துக்கடந்தனையடைதல்தகுதினாலோசாற்றவென்னே.

(வித்திசீசிகுவன்.) ஆ, இராஜாதி ராஜனே இதுவென்கொல், அகார
ணமாய்க் கோழைத்தனம் வகிக்கலாகுமோ.

விருத்தம்.

வஞ்சகஞ் சூதுசெய்தல் மாயுறாலங்கள் செய்த
நஞ்சென வமர்விளைத்தல் நங்குல வழக்கந்தா
வஞ்சிபை நினைத்தபாங்காய் வசஞ்செய்வோ மிதற்காய்சும் மா
முஞ்சுவதென்னை சாமி ஆய நெழுதிதரைச் சிங்கே
(சுசரிதை.) ஆ, சகி சீலவதி.

விருத்தம்.

தனத்தாங்க நண்பன் நசுக்கின் மிகச்சிலாக்க
கனவரிசைக ளென்கொண்டான் யென்னநஞ் சனகர
அதுகினைப் புறல் னாச் சிற அறிபாய்கொல் அறிவின்கி
வனிகையென்கிப லெவதி யென்ன மறத்திட்டா
(இராவணன்.) ஆனையாற்றானே சினைகத்தினால், என்னவிதுவனா
யும் ஜானகி வஞ்சிக்கப்படாமலிருக்கின்றாள்.
(சீலவதி.) சரி, சரி.

விருத்தம்.

காசினிசனி லோர்பத்துக் கண்டனைக் கேள்விபுண்
பூசுவதிங்கேன் வீனாய்ப் புகல்வது நங்குளன்
சாசுவர்க்க மன்று ஜானகி யிவளிவட்டு
பேசுநற்சகி களுங்கள் மனத்தய்யம் பிரித்திட
(முனி) தன்னுள் ஆச்சரியம், ஆச்சரியம், விசுவாமித்திரமுனியின்
பிரதாபமே பிரதாபம்.

அடுக்குமொழி.

என்னவாச்சரியமிக் கன்னிஜானகியென
முன்னின்றிவன்பூமி தன்னைக்குறிக்கிறாள்.
(சுசரிதை.) சிந்தைதேற மொழிந்திடுமய்யரோ.

(சீலவதி) விருத்தம்.

அய்யயோ ராமன்செய்தி அனைச்சொல்லில் நிறுத்திவிட்ட
மெய்யதா யவன்றன் கேட்கம் வினம்புவீராகிலி

வையகம் புகழ்வைதேகி மணிக்கடகங் களீவா ன்
கையினிற் பெறுவீரஃதே கனகசம்மான மா மே.

(முனி) தன்னுள். எதற்குத்தான் இங்ஙனம் அதற்குத்தான் வந்தனம்.
(வெளிப்படை) வேறு, என்னதான் விள்ளுவேன், கன்னிகாளிங்ஙனம்.

(சீதை) வேகத்துடன், ஆனால் இந்த நடுப்புலனலங்காரரான என்
வல்லவர் இந்தலோகத்தைக் கடர்ந்தனர்கொல்.

ஹ ஹ கஷ்டங்கஷ்டம் இனியென்செய்வேன் தெய்வமே ஹ ஹ.

இராகம் பியாகு. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஐயய்யோ தெய்வமே அனியாயத்தெய்வமே,

அனுபல்லவி.

வையகவலங்காரன், மடிந்தானே இன்னேரம்

உய்வேனே, நைய்வேனே, என், ஊழ்வீனையை வைவேனே (ஐயம்)

சரணங்கள்.

கனலில்வந்துநின்றானே, காண்போமென்றிருந்தேனே

நினைவெல்லாங், கனவெல்லால், நிஜமோ, யென்னென்றுசொல்ல (ஐயம்)

இராமனென்றிவருநகி, யேங்குமப்போதேபகீர்

என்றதே, இன்றதே, எதிரில், தீங்காய்கின்றதே (ஐயம்)

பாவியென்பேர்சொலினால், பலிக்குங்கேடாதலினால்

சாவாது, பூமிது, தரிப்பேனே, கணப்போது (ஐயம்)

என்று அலறினளாய் மூர்ச்சைகெட்டுவிழுந்தனர்.

(சகிகன்) ஒருவரோடொருவர் ஆ ஆ! இதென்னடி மாயம். என்று
பரபரப்பூடன்.

விருத்தம்.

இப்புலனலங்கார வெழில்விளக்கொளியேதே வி

கைப்பிடித்திதுகார்மட்டுங் கண்ணெனவிருந்தவெம்மை க்

சூப்புறத்தள்ளிவிட்டுக் கொஞ்சநாட்களவிற்றோன்றி ச்

செப்பியபழக்கம்வைத்துச் சென்றாய்கொல் கொழுனன்பின்னே.

எனச்சோகமுற்றனர்.

(முனி) இதுவென்கொல், அகாரணமாக ஆதங்கத்தை அடைகின்றீர்கள்.

நன்றாய் எனது வார்த்தை முற்றிலுங்கேளுங்கள்.

(சகிகள்) வசனம். ஹா, எம், தோழியரசே, பிராமணவாக்கில் நல்வாக்குப்பிறக்கின்றது, சற்று களைப்புவிடுத்து, கண்விழித்து, இளைப்பாறி, காது கொடுத்துக்கேட்போம், கண்ணாட்டி, சற்ற்தெளிவாயாக.

(சீதை) களைப்புத்தீர்ந்து—முனியைப்பார்க்கின்றனர்.

(முனி) கட்டளைக்கவித்துறை.

நின்றவமேயுருவாகிய கோசிகநின் மலனா

ல்

இன்றகிசந்தர மன்மதராம னெழுத்துணை

யே

மன்றநடாத்தி மகிழ்ந்திடவே வருவானிதனி

ற்

பென்றுவதென்னை தூயறொழிமெல்லியற் பூங்கொடி

யே.

(இராவணன்.) சிரித்துக்கொண்டு.

கவிவிருத்தம்.

சாரணமுனி வேடந்தரித்தாரி

ன்

னோம்பொய்யுரை நிகழ்த்தனீதி

யோ

சாரமாய்வித்திச்சிசுவன் றன்றெ

டு

வீரன்றாவணன் என்றிடல்வேண்டிமா

ல்.

(சகிகள்) அம்மம்ம, தெய்வாதினந்தான், தெய்வாதினந்தான்.

(சீதை) அத்தியானந்தபரிதையாய் பரபரப்புகெழுந்து.

(பொது) கட்டளைக்கவித்துறை.

மின்னூர்சிரோன்மணி மெல்லியற்சானகி வேகமதா

ய்

தன்னாயகன்வரு நன்மொழிகேட்ட சந்தோஷத்தினு

ல்

பொன்னூர்மணிக் கடகங்கள்சம்மானம் பொய்முனிவ

ன்

இன்னாவினோத்திடு சாரணன்கைகளி லீந்தன

ளே

(இராவணன்) ஆச்சரியத்துடன்) அகோ, வகோ, ஈதென்ன அற்புதம்.

கட்டளைக்கவித்துறை.

இனமான மேகசம்பந்த மிலாதெழிலாய் நிலைத்து

க்

கனமான குங்குமக்காந்திக ளோந்துங்கதிர் மின்ன

லோ

தனிமாத்திசைக்கப் புடம்வைத்துருக்கிடு தங்கமோ தா

ன்

நனிமா னிலந்திவிதிக் கெங்குமேஒளி நாட்டிட்ட

தே.

அந்தோ அந்தோ ஈதென்ன.

கட்டளைக்கவித்துறை.

அடங்கா ஒளித்திரட் கண்களைமூடி யடைத்திடினா ம்
மடங்காவென் வல்லமைகொண்டு நோக்கிடவான் றடித்தா ற்
படங்காஸ்துத லங்கமெல்லாஞ் சமைந்திட்ட பான்மையதாய் த்
தடங்காசினிக் குணிகரற்ற பெண்மெய் தழைக்கின்ற தே.

(—) (திரை)

கட்டளைக்கவித்துறை.

காதி சுதர்செயும் மாமகம் நாடிக்களித்திட வே
மாதனுரு யையொடத்திரி மாமுனிவந்நீரார் கா ண்
கோதிலவர் பதமேவி வணங்கிடக் கோலையெழி ற்
சீதையை ஆகரவோடழைத்தா ரவ்விட சகம் னே.

(சீலவதி) வசனம். தெய்வாதினமாம் நமதுயிர்ச்சகிக்கி, மென்மேலு
ம் நன்னிமித்தமே, காணப்படுகின்றது. புண்ணிய புருடர்களுடைய தரிச
னமென்ன, ஸாமான்னியமா.

(சீதை) ஆச்சரியத்துடன்! எனக்குக்குதாஹலமாயிருக்கின்றது. சீக்கி
ரம் செவ்வோம் வாருங்கள்.

என்று சென்றனர்.

(இராவணன்) வசனம்) ஆ, ஆ, யாதொரு சுந்தரி. எனதுகண்களுக்கெ
ட்டாதவளாக ஆயினன்போலும், ஆ, ஆ, இனியென்செய்வேன் (கைக்கெட்
டியும் வாய்க்கெட்டாத கதைபோலாயிற்றே)

கட்டளைக்கவித்துறை.

மதவாஸனவவள்பின்னலைக் கண்டனன்வாய்ச்சமு மூ
விவ்வானனமுங்குளிரோக்ரும மென்முலைவிமமு, ய ம்
துதிவாழைமென்றுடை யங்கமெல் லுணிறுந்நுனறுமுன ம்
விதிபானகததுருமபாய்த் தம்துதிட்டதுவ்வவ்வேயி லே.

(வித்திசகிசுவன) மகராஜ, சிறுணாமிடம், அவள்கண்கணங்களைக்கொ
டுத்துத் திருமபுகையில், பலலவமபோன்ற, அவளது திருக்கரங்கள் காணப்பட
வில்லையா.

(இராவணன்) ஒ ஓ, நன்று, நன்று. வித்திசகிசுவா, நின்னால், எனது
ஞாபகம், நன்குணர்த்தலாயிற்று.

கவிவிருத்தம்.

கொஞ் சமுள்வளை வாய்க்கூரு னமதா ய்
அஞ்சு களாசிபோ லங்கை கெங்குரு ம்

கஞ்ச மென்போ தெனக்காந் தியுமங்குவி க்
 குஞ்சவிற்கு கோமளங்கண்டன ன்.
 (இன்னமும்) அட்ட, என்சொல்வேன்.

விருத்தம்.

இருந்தென்னபோயென்னவென்வசத்திருக்கின்றவெழில்மன்னர்கள்
 னியர்யாவரும், விரிந்தவான்மடந்தையிருக்கினுங்காவலிட்யெர்செல்லி
 னுமென்னே, பரந்தமென்றனத்தினுள்கடலம்போல்வனப்பினுள்பாக்கியல
 க்குமிவ்வடன், பொருந்தநற்கங்கணம்பூண்டசெங்கைகளையான்புகழ்தாய்த்
 திண்டிடப்பெற்றால்.

(வித்திச்சிசுவன்) மகராஜ், இராமவேடந்தரிக்கின்ற தங்களுக்கிது
 வென்ன தூல்பமா.

(இராவணன்) விருத்தம்.

மையலாய்மனங்கொண்டிட்ட வாரிகுழிலங்கைமன்யா ன்
 நொய்யதாமனிதவேடமரிது கொடுமுயிற்கொள்வே ன்
 துய்யநன்மணிவிளக்காரு சோதியினுளிருமேனி ஃ
 செய்யவளாகிரின்று சேதையைக்கொள்வதற்கு கே.

(வசனம்.) வித்திச்சிசுவா யானிப்பொழுது இராமவேடத்தைத் தரித்
 துக்கொண்டேன், நீயும், கொள்கவேடத்தை அதுசெய்கிறம் அடைய்வாயாக.

(வித்திச்சிசுவன்) வசனம், யான் அந்த விசுவாமித்திரவேடம்புனைந்து
 கொண்டாய்விட்டது, நமதுசாரணனும் இலக்குமணன் வேடத்தை தரிக்கப்
 போகிறான்.

(சாரணன்) ஆ, மகாமுனிவர்களின், மகத்துவம், மனதிற்களவிடப்
 படாததன்றோ. அட்ட, யென்னென்று சொல்வேன்.

விருத்தம்.

மகத்துவக்கங்கணங்கள் வாங்கினுமெனுஞ்சந்தோட ம்
 அகத்திற்பூரித்ததிப்போ தாகிலும்மிகவாச்சரிய ம்
 சகத்தில்யானரக்கனென்ப தாலெனக்கேபென்றோற்ற ம்
 திகைக்குசேவிசுவாமித்திரன் செய்கையென்னென்றுசொல்வே ன்.

(பக்கத்தில்னோக்கி) ஒ, ஓ! நன்று, நன்று, பந்துஜனங்களைப் பார்க்கப்
 போவதிலுண்டாகிய குதூஹலத்தினால், கன்னியர்கள், சித்திரபடத்தையெ
 டிக்காமல் மறந்துவிட்டார்களோ, சரி, சரி, இப்படத்தையும் யெடுத்துக்கொ
 ண்டுபோய் நமதரசனிடம் கொடுக்கிறேன்.

(என்று, சித்திரப்படத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு)

விருத்தம்.

இவைகளவளுடகங்கணயுகளமே யீதவளெழுதியமடழில்
(வித்திச்சிசுவன்) மகராஜ், பார்க்கல் வேண்டும்.

சுவளயங்கணியைக்காணவொட்டாமற் குறித்துநம்கண்களையடைத் த
நவமணிக்கடகத்தினை யைப்பார்ராம நரனுருநாட்டியமடல்பா ர்
சிவனுடமலையையெடுத்தெரிந்திட்ட தின்புயாசலவிலங்கே சா.

இராவணன்

அரவாபரணனை அபிராமிநேசனை என்றவரன் மெட்டு.

இராகம் இந்துஸ்தான் நவரோஸ். தாளம் ருபகம்.

அட்டாவென் மனமனல் மெழுகாகுதே, ஆருடன், சொல்வேன டா
திடமும்மென் பெருமையும் புகழுமிழந்தேனே, சிறப்பெலாம்நிபுண டா
எழிற்சனகிபைக்காண லபிக்காதகண்களேன் இருபதுகொண்டே டா
பழிப்புக்கிடமாயவளை மறைத்திடுவளைபார்க்கவும், படுமோ டா
பேரழகைமறைத்த பெரும்பாவிக்கடகங்கள் பிரியமாய்க்காணலா மோ
தூரத்திலெடுத்தெரி சுடுசுடுவனவீளிற் றுற்கடகங்களி தே
என்யீதவன்விரும்பா திடையுறுசெய்தபய விவன்முகம்விழிக்கலா. மோ
துன்மதிப்பயல்ராமன் துலங்குமிப்படந்தனை சுடுசுடுகாணலா மோ

(சாரணன்.) அதிகமாய்ச்சொல்வதிலென்ன, மகராஜ், இக்கடகமே, தாங்கள் வைத்திருக்கிறமட்டிலும் தங்களை யெங்களுக்குத் தோன்றப்படவில்லை.

(வித்திச்சிசுவன் வசனம்.) நல்லதிருக்கட்டும் சாரணா, இவைகளை விமானத்திற்கொண்டுபோய் மறைவாக பந்தோபஸ்த்துச் செய்யவேண்டும். இவைகளால் பின்னால் யேதேனும் உபகாரப்படக்கூடும்.

(சாரணன்) அப்படியே செய்கிறது.

(இராவணன் வசனம்.) சற்றுலோசித்து, எடுக்காதவேடமாயினும் எடுக்கவேண்டியதுதான் வஞ்சிக்கத்தகாத இஷ்டனெனினும் வஞ்சிக்கப்படவேண்டியவன்தான் ஏன், யாதொரு என் இருதயேசுவரியின் பரணிக்கிர ஹணசுகமும் இடைவிடாது யானனுபவிக்க வேண்டியதுதான்.

(என்று, எல்லவர்களும் போய்விட்டார்கள்)

மூன்றாவது அங்கம்.

ஆரம்பம்.

(அப்பால்) மாரீசன் பிரவேசிக்கும் நான்.

(மாரீசன்.) நினைத்து, நினைத்து.

" கட்டளைக்கலித்துறை.

வன்னியிரண் டெனு வன்னன் விகளை மாருதத்தா ற்
சின்னமழிந் துடர்ச்சந்திகள் போய்மிசச் சீர்குலைந் து
சன்னஞ் சுழிப்பதெனக் ககனத்தினிற் காற்றியிந்த க்
கன்னங் கருத்தகட லாழ்த்தெழுந்தன னக்கணத் தே.

(வசனம்.) ஆ, நிகரற்ற அடங்காப்பலசாலி அந்தச்சுத்திரியச்சிறுவன்
ஹா, ஹா, எங்ஙனமெனில்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

குட்டிரன்விடு பாணத்தினுற் கும்பல் கும்பலதா ய்
முட்டிவிழுந்திடு சேனையைக் கண்டுமுகிற் குலத் தி
லொட்டிபொளிந்து பயத்தோடி மாய்க்கடி பாயத்தினி ற்
கெட்டியென் றோதுஞ்சபாகுவு மாண்டு கிடந்தன னே.

(ஹ, ஹ, கஷ்டங்கஷ்டம்) இன்னமும்,

விருத்தம்.

சரவளியாலெவனவின்மாயாமண்மாரி, தனைக்கடிந்து சுத்திரியத்தனய
னான, திரமுடையவவனாழ்முன்றோன்றானின்பு, தீத்தொழிற்றாடகைத
னைக்கண்ணுற்றுச்சீச்சி, தெரிவையெனுமெவக்கத்தாற்செய்யாரந்திர்க்கு,
ந்திருக்காஞ்சோர்ந்திடப்பெற்றததற்குட்டாளும், பரிவுடனெகிளப்பிடும
ப்பகழிதன்னாற், பகரக்கியவனாமுயிர்பரிந்திட்டாளே.

(சோகவேகத்துடன் வசனம்.) ஆ, ஆ, ஏனை அருமையாய்ப்பெற்றெ
டுத்த அன்னும், ஆ, ஆயிரம்யாளைப்பலசாலி நீ, மக்களிடங்களில் வரற்

சல்லியமுள்ளவனே, உனக்கும் கேவலம், சுத்திரியச்சிறுவனால் அத்தகைய தூர்த்தசைவரும்படி தெய்வமிசைத்ததே. அந்தோ, அந்தோ.

செ. விருத்தம்.

நன்றெடுத்ததாயெய்வென்னஞ்சென்றாய்கொ ல்
 எங்கியமுமெனக்குவதிற்சொல்வாயம்மா (கோபத்துடன்)
 தோன்றிமுதல்முதல்வையர்வினைவித்தாய் நீ
 துட்டமானிடனுண்ணிவிவ தில்லை (கருணையுடன்)
 ஆன்றவெனைச்சுகடுவென்முன்பிற்று னே
 அனியாயமிக்கதியற்றாச்சபாசு (ஒருவிதநினைப்புப்பெருமூச்சுடன்)
 கான்றனிலுன்போக்கறியேனின்னந்தானெ ன்
 கராளசிறுபையாவென்கழுறுவே னே.

(அப்பால்) கராளன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

(கராளன்) விருத்தம்.

பொருதவிற் பயமுமோடப் புத்திவந் ததுவுந்தெய்வ
 கிருபைதா னடடா மிக்கக்கெம்பீர ராமனேவு ம்
 சரமதற்கிலக் காகாமற்றப் பினேனுயி ரோடப் பா
 கருதிடப் படுமோயெந்தன் கால்கை கணங்குதந் தோ.

(பின்னும் வசனம்.) அந்த இராமாஸ்திரத்தால் பிடிபட்ட அம்மாரீசன் ஜீவனோடிருக்கின்றானோ இல்லையோ ஒன்றுமறிகிலேன்.

(எப்படியென்றால்.)

விருத்தம்.

மணிமகுடம் கழுவவிட்டிக் கத்திகேடயங்கள்விட்டி மகிமைகெட்
 துணியெனக்கை காலயர்ந்து சுற்றிலுங்கேசங்குலைந்து சுழலவிட்
 பிணிகொளுமாரீசனே யிராமன்பா—ணம் முகிலைப் பெருங்காற்றென் ன
 துணிவுடனெங்கோ துடர்ந்து துற்றிற்றெவ்வாருகித் துன்புற்றா னோ.

இராகம் உசேனி. ரூபகதானம்.

பல்லவி.

பிழைத்தானோ அல்லால் பிரேதமாயானோ.

அனுபல்லவி.

கொழுத்ததேகப்ரகாசன் கோவைவிழிமாரீசன், (பிழை)

சரணங்கள்.

அன்னையுடன்சபாகு தன்னையுங்கொன்றப்பா லே
அந்தராகவன்பாணம் அவனைத்தொடர்ந்ததா லே. (பிழை)

வேலைதனிலோமலைமேலே விழுந்தாயினு ம்
விசையவனம்புக்குத்தப்பித் திசையிற்சென்றாயினு ம். (பிழை)

அருமையண்ணன்மாரீசன் பெருமைகளெல்லாம்போச் சே
ஆனைக்குமிஞ்சுமோ ஓராட்டுக்குட்டியிதேச் சே. (பிழை)

(வசனம்.) அட்டா, என்சொல்வேன் இங்கிருந்தழுதாலென்பயன்
தேடிப்பார்க்கல்வேண்டும், கிரமமாய் இம்மேஹந்திர சைலத்தாழ்வு களையிலா
வது அலைகடலிலாவது வீழ்த்தியிருக்கல்வேண்டும், அசைப்போய் தேடிப்
பார்க்கின்றேன், அப்படியே மாரீசனைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிற யென்றால்
அம்மேஹந்திரகிரியே வந்தடையலாயிற்று.

அங்கனமன்றோ,

விருத்தம்.

இம்மலைச்சிகரக்குகைவருமருவியிருஞ்சிலநெருக்கத்தின்மோ தி
கொம்மையினிரட்டுஞ்சாமரம்போன்றுகுளிரந்தரீர்க்கணம்விழும்தி ல்
செம்மைசேரிலதைச்செறிவுறுங்கரிகள் தின்றவாய்நழுஉடகைக்கவளம்
கம்மெனும்வாசக்கரைப்புறம்நான்குங்கதியுடனடப்பனவரிக ள்.
(இன்னமும்)

விருத்தம்.

இபத்திரள் சிங்கக்கரத்தடிய தனிலெழிற்பெரு மத்தகமிழிந் தே
உபத்திரவத்தினால் வனத்தலஞ்சிவக்க உதிரங்கள் முத்தினோடொழுக் கி
விபத்தினைச்சகிக்க வசத்திகொண்டவைக ளாய்வீறிடப்பல்லு கவினங்கள்
தபித்தன உரோமஞ்சிவிர்த்தன கனைத்துத்தாவின அதிசயமிது வே.

(எதிர்நோக்கி வசனம்.) இதோதென்படுகின்றவன் நம்மாரீசன்கொல்
ஆம், ஓ, இந்தச்சாகரத்தில் கீழ்ந்தெழுந்தவனாய்க் காண்கின்றனன்.

(எங்கனமெனில்)

விருத்தம்.

துகிலெலாம் நனைந்துசொட்டிடப் பாசித்துண்டிக ள்திலநனி துலங் க
சிகையெலாம் வெளுத்த துறையமாகத் தெரிந்திடக் கண்சி வப்பெய் தி

திகழ்கைகாற்றலங்கள் வெளுத்ததிலிர்த்தஞ் சிறி துமிலாமலிங் கெதி ரோ
புகழ்மலேந்திரத்தி னடியினிற்காண்பான் பெ ருநாநாடகம் புதல் மன்.

(மாரீசன் காரணைப்பார்த்து, ஆச்சரியத் துடன் வசனம்.) அட கரா
ளா, நல்லுயிருற்றனையா, அட அய்யா, கராளா, எனை, இருகத்தழுவிக்கொள்
வாயாக.

(கராளன் வசனம்.) அண்ணா, மாரீசா, தெய்வச்செயலாய் இராமபா
ணத்தினின்றும் விடுபட்டாருயிர் பெற்றீரே, என, கண்ணீர் ததும்ப இருகத்
தழுவிக்கொண்டனன்.

(மாரீசன்.) தம்பி கராளா, யான்மற்றென்னென்று சொல்வேன்.

விருத்தம்.

நரனவன்வில் வளைத்திழுத்து டங்கராஞ்செய்நரனோசை சாவேகத்தொ
னியவ்வம்பே, பரிவுடனிப்பாதகனை யீர்த்துக்கொண்டு பாக்குதெனக்களி
கொள் வித்யாதரத்தஞ்சொல்வே, விரிகடவினிறைச்சல் லுறந்துவெவ்
லாம் வெவ்வடவாக்கினி விழுந்துறவுசத்தம், ஒருசமயத்திவைகளெல்லா
ஞ் செவியுற்றேன்காணுளம் நடுங்குதின்னமு மென்னுயிர்க்கராளா.

(மேலும்) தம்பிகராளா,

விருத்தம்.

என்விழவின் வேகத்தான்மொத்துண்டு பேரொலிசெய் யெழிற்கல்லோலம்
புன்மையுரு திவலைகளாய்ச்சிதறவும் நீர்பிளந்திடக்கீழ்ப் புயங்கலோக த்
தின்னடுவிற் புருந்தேனை யக்கணத்தன்னீர்வேகத் தெனைமேலாக
நன்மைசெய் ததம்போதியாம் மறக்கற்பாலதன்றன் னன்றிதா னே.

சாகரத்தைநோக்கி, (கராளன்) நன்று நன்று நதிபதியே, நன்று நன்று
சலநிதியே.

கொச்சகம்.

நல்லவன்ம கோத்தியே நல்லவனீ நல்லவன்கா ண்
வல்லவலங் கேச்சுரன்றன் மாபிரதாபப் பயத்தா ன்
சொல்லவனைப் பின்றொடர்வான் ரொல்லையிம்மாரீசனை நீ
சல்லியஞ்செய்யா திரைத்தாண்டனை காண் சத்திய மே.
(மாரீசன்) அனுசயத்துடன், கராளா, யென்சொல்கின்றாய்.

விருத்தம்.

எப்படிவசுவதை கடல்வனகிரிக ளெனைக்கண்டுநடு நடுங்கிடு மோ
அப்படியென்பாற் தசகண்டராஜன் அருமையாய்க் கருணை நாட்டினா ல்

இப்படியினில் யான்றன்ன வறிழந்திலுமுதாசின னாயிருந் து
செப்பியவேந்தர்க் கிடந்தொருந்தானே தீயவெங்கனங்கஞ் சேர்க்கின்றேன்.

(கராளன் வசனம்.) ஆ, அண்ணு மாரீசா அப்படிவிளம்பல் வேண்டாம்.

விருத்தம்.

அதிபலசாவி ராமனாயினு மவனையிங் கே
எதிரினின் றுயித்தஞ்செய்தால் யாவரும்ஜயிக்க மாட்டா ர்
இதமுடன் மாயையாலே இனிவெல்ல வேண்டெங்கண்டா ய்
சதிசெய் மாரீசாசும்மா சஞ்சலப்படத் தகா தே.

(வசனம்.) யாதொரு இராமனைக்கொல்லாமல், இலங்காபுரிக்குத் திரு
ம்புவோமாகில், இலங்கேசன், நமக்கு, வெகுமதிதான் செய்வனா, தவிரவும்,
அக்கோசிகனும் அந்தச் சத்திரியப்பயலுடன் வந்து சீதா கல்யாணவிஷயமாய்
அவனது ரூபங்கொண்டிருக்கின்ற, இராவணனுக்கு இடையூறுசெய்வானல்
லவா, ஏன், அம்மனிதரூபத்தை இராஜன் தாரணை செய்யப்போகின்றானென்
று, முன்னமே, தாடகையால்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ.

(மாரீசன் வசனம்.) ஆம், அதனற்றானே, தொடுத்துவரானின்ற அம்
முனியின்கூட்டப் பிரயாணத்தை முறிக்கவேண்டியதாய் வந்த பிரவிர்த்தி.

(கராளன் வசனம்.) அதற்கு யாதுபாயமெனத் தமது ரூபகம் சிந்தி
க்கின்றதோ,

(மாரீசன்.) சற்றாலோசித்து ஆம், ஆம்.

(கராளன்.) எப்படி.

பொது.

(மாரீசன்) சிங்கராக்கவி.

அன்னவிஷயத்தினிற், கென்னளப்பென்னெனில்
இன்னின்னபடியெனத், கன்னத்தியம்பினான்.

(கராளன் சிரிப்புடன்.)

சிங்கராக்கவி.

அதிபலசாயன், சதிவினைமாயன்
மதமாரீசீர்க், கிதுவொருமலையர்.

(எப்படியென்றால்,)

கொச்சகம்.

அப்பிரியக்கேள்வி யதனாஹுடனனவி ற்
குப்புறவீழ்மாயக் கோலமரயாசி னை

• பொய்ப்படிவத்தானைப் போய்த்துடர்வானன்னவண்மே ன்
செப்பிமெயற்பெருக்காற் சீர்குலைந்தசீராம ன்.

(வசனம்.) பேஷ், பேஷ், அப்பால் புத்திரசோகத்தால் மோகத்தை
அடைந்த தயாதனை, ஆசுவாசஞ்செய்துகொண்டு, விசுவாமித்திரனும் அவனு
டன் அயோத்திக்குத் திரும்பிவிடுவான், அப்பால், அம்முனி இல்லாவிடத்
தில் மாயாப்பிரயோகஞ்செய்யவேண்டியது.

(மாரீசன் வசனம்.) ஸஹபாஸ், நீ சொல்லுவது யுத்தந்தான், ஆகை
யால் சீக்கிரஞ்செல்வோம், எவ்விடத்தில் இராமன் முதலானவர் இருக்கின்
ரூர்களோ, அங்ஙனஞ்செல்வோம்.

(என நடக்கின்றனர்.)

(கராளன், எதிர்நோக்கி) வசனம். ஓ, கௌசிகாச்சிரமத்திற் கணா
யோஜனேதூரத்தில், கௌசிகீதிரத்திலேயே, அத்தயாதன் முதலினோர் தங்கி
யிருக்கின்றனர்போலும், அங்ஙனமன்றோ.

விருத்தம்.

அடிக்கடியிரதப்புரவிகள் கணைப்பால் ஆற்றொழு வனமகிடங்க ள்
வெடுக்கெனப்புற்றுச்சிதறிடத்தாக்கி வினங்கிடுங்குங்கத்தாலடிக்க
படக்கொடியரவங் கொடியதீயென்னப் பகர்விடங்கக் குபூத்கா ர
முடுக்கினாற்காதி மகணதிக்கையின் முழுதுமேபயங்கரமுனவே.

(இதுவுமது) விருத்தம்.

ஆடகப்பேரித்தொனியினுல்தமாயறியகடன்மந்திகள்களித் து
நாடகம்நடிப்பத்தளமதவகாண றங்குசந்தின் றுமிழ்கபள ம்
காடகமுழுதுங்குறைவறநிறைந்துகாண்டகுகௌசிகீதிர ம்
தாடகைச்செற்றான் றங்கிடமிங்கெனச்சாற்றல்போற்றழைக்குதுதா னே.

அடுக்குமொழி.

நேராய்விளங்கின்ற, டேராய்தோவிறைவில்
வாராமன்றங்கிடம், பாராய்மாரீச னே.

(மாரீசன் வசனம்.) ஆம், ஆம், தம்பி கராளா, இப்பொழுதே இவ்வி
டத்தினின்றும் இராமனைத் தூரத்திற் கடத்திக்கொண்டோபகவேண்டும்.

(—) (திரை)

விருத்தம்.

வருவழிக்கணைப்பாற் கண்வளர்த்ததை மன்னவன் வருதுபெரும ன்
சிரமமதகற்றவாங் கங்கேயினோர் சென்றனர்பாற் செப்பிடாம ன்

சாமுதவில்லிதோர் வனங்குறித்துத் தனிமையாய் வேட்டைநாடி இருபத்திலுமே தெ தென்குழப்பாரந்தே யேகுமிப்பொழுதி னில்ராய ன்.

(வசனம்.) ஆகையால் யானும், எவ்வளவிற பின்றொடர்கின்றேனோ, அவ்வளவுக்குள், ஆங்கங்கே சென்றிருக்கின்ற, இராமப்பரிஜனங்களும் யா தெரு அரணியபாகத்திற்குப் பின்றொடர்க்கடவன.

(கராளன் வசனம்.) ஓ, இங்ஙனஞ்செப்புவது, இராமனுக்கு, உயிர்ச்சி னேகிதனான, பிங்ஙனென்ற பிராமணச் சிறுவனோ, அவ்விதமேயாம்.

(மாரீசன் களிப்புடன் வசனம்.) தெய்வச்செயலாய் நமக்கோர், அந்த ரலாபம், கிடைத்தது, அட தம்பி கராளா.

கட்டளைக்கலித்துறை.

இவன்வனத் தேகுமுனப்பா கராள யெழிவிவன்ற ன்
றவவுருக்கொண் இவன்மாயை யினல்வனத் தந்திகைப்ப ட்
டவதியுற்றே னென்றறற்றிச் சினேகத்தி னுசையினு ற்
கவலையுற்றுத் துடர்ராமனைச் சேர்க்குதி காளிடை யே.

(யானுமே) கொச்சகம்.

காதிமகன் றன்சீடன் காசிபருங்கலங் து
மேதகுராமன்ரிமித்தம் விறகத்துயர்கொண் ட
சீதையைவன்மாயையினுற் சிருட்டிசெய்தின்னவனு ட்
காசரத்துடனினேத்த அப்படியேசெய்வேனா ல்.

(என்சென்றனர்.)

(அப்பால்.) வவொடு தனுவு, மேவு செங்கரத்தி, ராமன் பிரவேசிக்கின் றனன்.

இராகம் இந்துஸ்தானி பியாகு. ஏகதாளம்.

பல்லவி.

இந்தக்கானமே வேட்டைக்

கேற்றஸ்தானமே.

"அனுபல்லவி.

வந்தகுசிக நந்தனொ டு
மைந்தரோடு தந்தனத்தொ டு
எந்தை, பொருந்து ம்
கந்தவா, ரந்தனி, விரு ந்
து, வந்தெ, முந்து, வந்தே ன், (இந்த)

சரணம்.

மெத்தநெருக்கமே	இந்த
விருக்கவருக்க	மே
மத்தகயங்கள், சுற்றுகின்ற	ன்
புத்திற்கோலங்கள், குத்துகின்ற	ன
வெற்றி, சிங்கத்தி	ன்
சத்தமி, குத்துப, யத்	தை
மெத்த, விர்த்தி, செய்யு	ம். (இந்த)

(இராமன் வசனம்.) ஆ எனது வின்னோசை வியாபித்த இக்கான கத்தில், வெகுதேரம் வேட்டையாடுகின்ற என்னால், விநோத விநோதமாய் பற்பல காசுகள் காணப்படுகின்றன.

எங்ஙனமெனில்.

விருத்தம்.

எனதுவிற்குணத் தொனிரைவனத்தில் யானைகள்சீற்றத்தி நெழுந் து கனமத்தொடு நடக்கின்றநடையும் கனலெழுசினத்தொடு சிங்க ம் கனிகளத்தினைக் குடிலமாய்வளைத்து நாடிடுகின்றதும் ரும வி இனஞ்சிறைவிரித்து நடனங்கள்புரியுமெழிற் பெருஞ்சிறப்புங் கண்ணுற் றேன்.

(இன்னமும்) இங்ஙனம்.

விருத்தம்.

காட்டகமெங்கும் குவிலயவடிவாய்க் கண்டிடவிளங்கு கின்றனவா ய் மாட்டினின் நிடுவேடுவமுடர் மதித்திடாமகிமைபை யுளவா ய் வாட்டடங்கண்ணூர் கடைவிழிநோக்கம் வாஞ்சைகொள் குணமுடையன வாய், கூட்டமாய்ப்பயஞ்சேர் மானினச்சலனக் கோலமாவிழிகள் காண்கி ன்றோம்.

(ஆசையொடு)

கட்டளைக்கலித்துறை.

மனத்திவிதாசுல மான்றிரட்ப் பார்வைம னோக்கியமா ம் நினைத்திடுகின்றனன் அதனினுமோங்கன் னேறியை மா ன் கனத்த தனத்தினட்ப்பு மகடன்சுழற் கண்ணினையி ன் இனித்திடெழிற் பெருநோக்கங் கண்மிக்கவுமேற்ற மென் றே.

(—) (திரை.)

(வசனம்.) ஆ, ஆ, அந்தோ, அந்தோ, அருமைண்பனே, ஆருயிர்ச்சக ராமபுத்திரனே, யான் அனியாயமாய், ஹதமாய்ப் போயினேன் ஹா கஷ்டங் கஷ்டம்.

(இராமர்) சேட்டி (புரப்போடு) வசனம். ஒ, ஒ இதுவென்கொல், ஜன ஸஞ்சாரமில்லாத இவ்வருங்கானில், என்னைநோக்கிப்புலம்புகின்ற ஒருமனி தனுடைய தினச்சுறம்போற் கேட்கப்படுகின்றது.

என, கணையுந்தனுவுங் காட்டெழிற்கரத்தனாகக் கடுக்கெனவெழுந்து, நடக்கின்றான்.

(—) (அடுத்ததிரை.)

ஆ! ஆ! (வசனம்.) கஷ்டங்கஷ்டம், துஷ்டமதகஜத்தின் துதிக்கரத்தி ற் கட்டுண்டு, ஆவி துடிக்கின்றேன் அஃதென்னை யிழுத்தடிக்கின்றது, ஹ, ஹ, கஷ்டங்கஷ்டம்.

(இராமர் எப்படி! வசனம்.) பிங்களனுடைய சப்தம்போற்கேட்கப் படுகின்ற தென்கொல் என, விரைவில், நடந்துகொண்டு, அடட, கஷ்டங் கஷ்டம்.

விருத்தம்.

பிரியமுளர்ச்சமைப்பிரிந்து நலவேட்டையின் விழைவாற் பெருங்காட்டே டே திரமொடு நிற்கின்றேன்பாற் சீககிரத்திலொருச்சுறையத் தேடிவந் த பரிவுளவெம்பிங்களனைக் காட்டானே சுண்டையெனும் பருத்ததண்ட க் கரமடனாஸ்மெய்சுற்றிக் கொடியகத்திற்கெருதந்தோ கஷ்டங்கஷ்ட ம்.

கஷ்டங்கஷ்டம்.

(—) (அடுத்ததிரை.)

தரு இராகம் ரீ திகளனை.

பல்லவி.

ஐயய்யோ அனியாயம், ஹரே ராமா

(அய்ய)

அனுபல்லவி.

மையவனத்தினில் வந்ததபாயம்

செய்வதறியேனுபாயம், என்னமாயும்

(அய்ய)

சரணங்கள்.

காடைபிடிக்கப்போய் கக்கரப்பட்டாற்போ	லே	
கருதிவனவேடிக்கை காணவந்தொருக்கா	லே	
சாமதகரியின் கைக்குளகப்பட்டே	னே	
தப்பவழிகாணேனே, பிங்களன்நா	னே.	(ஐய்ய)
தவமிருந்தெனைப்பெற்ற தாய்சகிப்பா	ளோ	
தந்திக்கிறையாய்வந்து சார்ந்திடுநா	ளோ	
எவனின்றெனெதிர் முண்டமெனமுனைத்தா	ளே	
ஏன்னசருனப்பலளே, விதிதா	ளே.	(ஐய்ய)
சுகனேபென்றுயர்கண்டால் சகித்திடாய்நீ	யே	
சமையத்திலெனைத்தேடித் சவித்திடுவா	யே	
புகழுடையோய்வெட்டை போதாதோயெங்ங	னே	
போயினையோயிங்ஙனே, மயங்கினே	ன்.	(ஐய்ய)
ஏழைப்பிராமண்ணென் பிடரியிற்றுதிக்கையா	ல்	
இருகப்பிடித்தெங்கோ இழுத்துக்கொண்டேருதய்	யா	
நாழிகைஅரைகழித்தாமலனைக் காணலா	மா	
நாயகபலவீமா, அரோரா	மா.	(ஐய்ய)

(இராமர்) இதோ வந்துவிட்டேன், வந்துவிட்டேன் எனநடந்துகொண்டே)

தரு. இராகம் செஞ்சுருட்டி. ஆதிதானம்.
பல்லவி.

இதுவென்ன மோசம் ஆ தெய்வமே.

அனுபல்லவி.

ததியிற் பிங்களநாசம், சாருமோகிலேசம். (இது)

சரணங்கள்.

இவனையார்வரச்சொன்னார் ஏன்வந்தா	ளே	
கவனமில்லாமல்வந்து, கரிபீடனத்தில்கொந்	து	
கானந்தனிலிறந்தொன், கைவிடுவா	ளே.	(இது)
என்னுயிரையென்கண்ணை கண்ணிற்காண்பே	ளே	
கன்னமதக்கரியின், கையகப்பட்டபோ	தே	
காண்பதேதப்பாதீதே, கருத்தழிந்தேனிப்போ	தே.	(இது)

(என, நடக்கின்றார்.)

(—) (அடுத்ததிரை.)

இராகம் பியாகு. ஆதிதானம். ஜாவளி.

பல்லவி.

■ ரகுராமா, ஏ பலவீமா, ஏழையைக்காத்தருள், ரவிகுலசோமா.

அனுபல்லவி.

பாரபுயாசல, தீரனேகோசலை

பாலா, சிலகு, ஸூலா, லோலா.

(ஏ ரகு)

சரணங்கள்.

நானோவந்தணன், கானகம்வந்தன

ன்

நடுவிற்கரிபீடனத், தால்மிக, நொந்தன

ன்.

(ஏ ரகு)

இபத்தின்கையகப்பட்டேன், உபத்திரவமேலிட்டே

ன்

இனியெப்படிப்பிழைப்பேன், இறந்திட்டேனிரந்திட்டே

ன்.

(ஏ ரகு)

ஹ, ஹ, கஷ்டங்கஷ்டம்.

இராகம் இந்துஸ்தான் நவரோஸ். தானம் ரூபகம். ஜாவளி.

அரவாபரணனையென்றவந்மெட்டு.

இதுவோவென்விதி, இனியென்னசெய்குவேன், எப்படியுயிருய்வே

ன்

மதயானைக்கிறை, யாகவோ ராமனுடன், வந்தேன்வனந்தனி

லே

வனந்தனில்வந்தாலும், மன்னவன் றன் ஸ்கந்தா, வாரத்திலிருக்காம

ல்

தனந்தனியாயிங்கேன், சார்ந்தேன்விதிவசந், தப்புமோவதைக்காம

ல்

தனியாய்வந்துநான், தந்திக்கிறையாகின்றேன், தப்பவழிகாணே

னே

அனியாயமாயிங்கே, ஆருந்துணை காணேன், அய்யோஅனாதையானே

ன்.

ஆ, கஷ்டங்கஷ்டம்.

விருத்தம்.

அய்யனேதனயனாசையுடையாய் அதோகதியாகினனென்

னை

வெய்யகூற்றன்வாய்வீழ்த்தவோபெற்றாய்வினைந்திடுதவமுறவன்னா

ய்

வையகத்தினிலுயிர்ச்சகராமமன்னவென்பால்நின்சினைக

ஞ்

செய்யபக்குவசமையத்திற்பொல்லாதீமையாய்முடிந்ததென்செய்வே

ன்.

(இராமர்) கருணையுந் தீரமுங்கொண்டு, அஞ்சேலஞ்சேல்.

௩௩

கவிவிருத்தம்.

அஞ்சலஞ்சலென் னாருயிர்ப்பிங்க

ளா

யிஞ்சுவேகத்திதோ மேவிவந்தன

ன்

(என) விறைவில் நடந்துகொண்டு, அகோவகோ, ஈதெங்நனமறைந்த
கொலோ.

செ. கவிவிருத்தம் பிற்பாதி.

குஞ்சரப்பெருங் குன்றுகடந்ததா

ல்

எஞ்சரத்திர்க்கி லக்காகவில்லை

யே.

(தனுர்வேகத்தைத்தணித்துக்கொண்டு எதிர்நோக்கி) வசனம். ஆ, ஆ,
மதகஜம்காணப்படவில்லையே, அதற்குண்மறைந்திட்டதா, சற்றுநிதானித்து,

விருத்தம்.

இதுநிற்க அம்மதக்கரிபோனவழியெங்கேயெனப்பார்க்கின்றேன்
சதிப்பெற்றவன்ப்ணையிவ்வாறேகிவிடுவிப்பேன் நடத்தைக்காண்
ததிகஷ்டமெவ்விதமுமொளிப்பாறைத்தலமீ திலதுவுந்தா
துதிபெற்றவன்டொழுங்கார்மததானாக்குறியிதனற்றேன் நடப்பெற்றேன்.

(என நடந்துகொண்டங்கொருபாளுக்கி),

விருத்தம்.

மருத்திலத்திடமுருளவாகுலநீர்வஞ்சியின்றாவளமதனுட்
பருத்தவோசைகொளருவிபாய்த் திடக்கூப்பாட்டொடுமுருநீர்க்காக்
வருக்கநற்கிளர்ச்சிகிளைகளோடியுந்தவடதருப்பொந்தின்வாய்ப்பாந்த
செருக்கினுற்பயங்கொண்மான்களினீலத்திருக்கொளிகழ்தடச்சிறப்

(வசனம்.) ஆகையாலிங்நனமே, மதயானைகொண்டொளித்திருக்கல்
வேண்டும், அதனைத் தேடிப்பார்க்கின்றேன்.

(எனப்பார்த்து களிப்புடன் வசனம்.) ஓ, ஓ, தெய்வாதீனமாய், இங்கு
காட்டானையின் கையினின்றும் விடுபட்டுப் பிங்களன் மயங்கிக்கிடக்கின்ற
வன்போற்றென்படுகின்றான்.

(அப்பால்) பிங்களவேடத்துடன் பாறைத்தலத்தில் மயமுற்றுக்கிடக்
கின்ற பான்மையாய் (கராளன்) பிரவேசிக்கின்றான்.

(இராமர் கிட்டவனுக்கி) ஆ, ஆ, எனதருமை நண்பே, ஆருயிர்ப்பிங்களா
ஆயாசம்விடுத்தாச் சுவாஸம்பெருவாயாக.

(என) மேன்முந்தியால், விசிறிக்கொண்டே.

இராகம் தோடி. கண்ணிகள்.

என்னசெய்குவேனென்னசெய்குவேன் என்சினேகிதபிங்க
ஏதடாதெய்வசோதனைகொலோ இப்படிநீமயங்குகிற
ளா ய்

துன்னுனின் முகத்தின்னெழிற் பெருஞ் சோபைகாண்கிலன்றோழ
 சொக்கினுய்போலிருக்கிராயிந்தத்துன்பம் நீக்கடா அன்ப
 அப்பனையென துட்புறஞ்சோக அக்கினியெறிக்கின்ற
 அந்தமோகம்யெந்தனை வளைந்தது தொந்தறிக்கின்ற
 இப்படிமண்மேற்குப்புறவீழ்ந் திருப்பதென்பாலென்செய்ய
 இஷ்டனேமிகக்கஷ்டங்கஷ்டம் யேங்கியேங்கினான்நைய

நீ
 னே
 தே
 தே
 வோ
 வோ.

(கராளன் தன்னுள்.) இராவணேசுவரனுக்கிதமான காரியம் யாதோ
 அதுவேயாம்.

(வெளிப்படை.) கண்களை மிகப்பிரயாசத்தினால் விழிக்கமாட்டாது
 விழித்துக்கொண்டு, ஆ, என்னுயிர்ச்சகன் ராமபத்திரனா,

(இராமர்.) ஆம்.

(கராளன்.) ஆயாஸந்தெளிந்து.

விருத்தம்.

என்னுயிர்ச்சகனே ராமா இவ்வடவியினில் நீசெ
 நன்னய வேட்டங்காண ஆவலாய் நாடிவந்
 என்னைவெம்மத மாதங்கம் இடைவழி தனிற்றுடந்
 மென்னியைச் சுண்டஞ்சுற்ற வேதைசெய் திட்டதந் தோ.

(அப்பால்)

கலிவிருத்தம்.

துங்கனின் ஞாணிவன்றொனி யொப்பாக ஓ
 சிங்கநாதஞ் செவிப்புலன் சேர்ந்தி
 இங்கெனைக் களைகொண்டிடத் தள்ளிவி
 டெங்கேயோ ஒளித்திட்டது யானே

ர்
 ட
 ட்
 யே.

வசனம். யானோ களைப்புற்று வீழ்ந்தனன், மேல் ஒன்றுமறிகிலன்.

(இராமர்) வசனம். ஆகையால், நினைக்கின்றேன், எனது நாணோசை
 யால் சிங்கத்தின் கர்ச்சனையென்று நடுக்கங்கொண்ட அம்மா தங்கத்தின் கர
 த்தினின்றும் தெய்வாதீனமாய் நழுவினாயென்றே நன்று, நன்று, பிங்களா.

கலிவிருத்தம்.

நல்ல காலங்கை நாகத்திடஞ் சலா
 அல்லல் நீங்கினை அவ்வருளத்த
 பல்லவத்தின் குளிர்பிழற் பாங்கிரு
 தொல்ல நின்களைப் பொழிக்கலாகுமா

ம்
 ரு
 ந்
 ல்.

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

(கராளன்) சிங்கராக்கவி.

தாட்டிகராகவ, வேட்டமதால்வரும்

வாட்டமுமிங்னனம், ஓட்டிடவொக்குமால்.

எங்ஙனமெனில்.

விருத்தம்.

தருவின நெறுக்கத்தாலே தனிக்கறுப்படர்வ னுத்த ம்
பெருகின்ற தெதிர்ப்பிற்பூத்த பீதொமரைப் பேரா ரே
விரிமலர்க் கந்தத்தோய்த்து மிகக்குளிர்த்தனில மே
பருவமாங் குயில்கன்சத்தம் படித்திடப்பரவு திங் கே.

இராமர் அடுக்குமொழி.

ஆம் ஆம் அரணியமிதில்வருளத், தருநிழல்ரமணீயம்
பரிசனம்வருமளவும், சரஸமதாயிருப்போம்.

(கராளன் தன்னுன்) மாரீசன் வருமளவும், எனவழுத்தல்வேண்டும்.

(வெளிப்பட) அவ்விதமே செய்வோம்.

(இராமர் வசனம்.) ஓ ஸரஸ, ஸல்லாப, உல்லாஸ, நேசனே, நின்னை
இங்ஙனமாயினும், உயிருடன் காணப்பெற்றது தெய்வச்செயலேயாம்.

என் (அங்ஙனமன்றே)

விருத்தம்.

என்னுயிர்ச்சக நீஇலையெனிற் சனகனெழிற் கனியின்கரம்பற்று ம்
நன்னயசபமெற் கெய்துங்கொல் நழுவினதுவன்றே வதுநிற்கிறிற் க
நின்னுடைமரணத் தினில்வருதுயரம் நிகழ்த்துமென் னிதயமன்மத்தை ப்
பின்னம்தாகப் பிளந்தெரியாது பிரியுங்கொல் பேசிடாய்நண் பே.

(கராளன் தன்னுன்) வசனம். இப்பையலிராமனும் அத்தையலர்க்கர
சியின் திருக்கரம்பற்று மழேறாற்சவத்தைத் தெரிந்துதானிருக்கின்றான்.

(வெளிப்பட) ஆ, எனதருமை நண்பே, அங்ஙனமன்று.

விருத்தம்.

என்னுரு சோகத்தால்நீ எழிற்சனகியை வேட்கா
சொன்னவாய் மொழிப்படிக்கித் தோகையை வெறுப்பையாகி ல்
உன்னது மோகத்தாலே உயிர் தவிர்ப்பாளல்லாம ல்
இன்னிலத் திருப்பாளென்றே எண்ணுராய தேதிரா மா

(இராமர்.) ஆசையுடன், எனதாசை நேசனே,

விருத்தம்.

செந்தளிர்ப் பஞ்சணை பங்கயத்தண்டினஞ் செங்கைத்திருப்பணி யே
 சிந்தைகுளிரந்திட நின்புகழ்கேட்டுதல் திவ்வியசங்கீத ம்
 உந்தன் றிருநாமமோது தலன்னவளுட்கொளும் போனக. மே
 இந்தவிதமெழிற் சுந்தரியின் நெசை யென்னென் றியம்புவ னே.

ஐ. விருத்தம்.

அன்னத்துவிகொண் மெத்தையிருந்தும் அருணப்பல்லவ மெத்தையதா ■
 சொன்னச்சுடர்வளை மிக்கவிருந்துஞ் சொன்னாங்கைக் கங்கணமா க
 உன்னர்க்கமகிழ் கீதமிருந்தும் உன்புகழ்கேட்டுதலே இசையா க
 மன்னப்பெருவை தேகியுளுலே வாடுகிறுளெவ்வா றுரைசெய்வே ன்.

(இராமர்) தன்னுள்,

அடுக்குமொழி.

ஹ ஹ, கன்னிகல்யாணியாள், என்னிமித்தத்திலோ
 துன்னுமித்துயர்க, டன்னையுற்றாளோ.

(வெளிப்படை) வசனம். என்காதலுக்குகந்த சிநேகிதப்பிங்களா, யீதெ
 ன்ன பரிகாசம்.

(கராளன் தன்னுள்) வசனம். எனது பிரவிர்த்திக் கனுசரணையாயி
 ருக்கின்றதவனது மனோவிர்த்தி.

(நிரம்பச்சந்தோஷம்) நல்லதிருக்கட்டும், யானிவ்விதம்புகல்கின்றேன்.

(வெளிப்படை) தொடர்மொழி, ஓ எனதாவலுக்குரிய நாவலநண்ப
 ராமநாயகனே, நினக்கென்னுரையிலும் நம்புதலில்லையா,

(இப்பவும்) நின்னினைப்பினால் அந்நேரிழையாள் காமவெக்கைக்காற்
 ருது, இளந்தளிர்ச் சயனத்தில், சயனித்துக்கொண்டிருந்து வருந்துகின்ற
 னளென்றறிந்துகொள்.

விருத்தம்.

குளித்திடாள் சந்தமப்பாள் குழல் மலர்மாலே சூடா ள்
 களித்திடாள் விளையாடா ணற்கன்னியர், வதனம் நோக்கா ள்
 தளிர்க்கர தலத்திலவைத்த முகத்தின டாரைக்கண்ணா ள்.
 வெளுத்து தலெருயிர்ப்பாள் விழித்துக்கொண் டிருக்கின்றாளே.

வசனம். ஓ மித்திரகுலசிரோரத்தின ராமபத்திரனே, நின்னினைப்பி
 னால், அதிமையற்கொண்டு, இன்னமும், அம்மடநல்லாள், மிகமிக வருத்தப்
 படுகின்றனள்.

தரு. இராகம், செஞ்சுருட்டி. வகதாளம்.
பல்லவி.

நான்சொல்லக்கேளாய் ரகுநாயகா.

அனுபல்லவி.

தேன்சொல் சீதாதேவி தியக்கமயக்கமெல்லாம்.

சரணங்கள்.

கனவிலுனை மன்மதனுங் காட்டி
கருப்புச்சிலையிற் கணை ன்பூட்டி
அனவரதமெய்திட வென்பிராட்டி
அதிகமையற்கொண்டு சீமாட்டி
அல்லும், பகலுமுனை, யல்லால், நினைப்புவே, நில்லாள், மயங்குசெய்கை,
எல்லாந், தெறிந்தமட்டும் (நான்)

மையலினி நான்சகியேனென்பாள்
மதிசடுவனலோ வகியேனென்பாள்
அய்யய்யோ யென்செய்வேன் சகியேயென்பாள்
அனிலனல்லத்தென்றல் அனியேயென்பாள்.
அங்கந், தனிற்பணிநீர், கந்தந், களைச்சகிகா, னெங்குந், தடவி
வீ, சுங்க னெனப்புகல்வன். (நான்)

மயங்கிக்கிடப்பா னொருசமயம்
வாய்துறந்தரற்றுவ னொருசமயம்
பயந்துநாணடைவ தொருசமயம்
பிராணவலவாவென்ப தொருசமயம்
பாலும், பழமுமா, னாலும், கசக்குதென்பன், மேலும், பசந்த
கிரு, காலும், சரந்ததென்பான். (நான்)
(இராமர்) தன்னுன்.

விருத்தம்.

சந்தியானது சந்திரகிரணுத்தாற் சாகரந்தளம்பிட வலைக்கு ம்
அந்தவாறென தாருயிற்றேழுன் அறைதருவரிசை இம்மொழிகள்
கந்துலாங் கரத்திருணிறத்திலங்கு நாயகன் சேயெனப்பிறந் து
வந்தமானதன லெனதுளத்தை மயங்குற வலைக்கின்றமா தோ.
(கராளன்) வசனம். இன்னமும் அக்காசிபனல் மற்றென்றும் வருத்
தலாயிற்று.

(இராமர்.) (அஃதென்னை.)

(கராளன்) விருத்தம்.

குமுதமாமலர் கோதகம்விரிந்திடக் குளிர்கந்தம பகரித்து ஃ
சமயமாலை வந்துவலிட யேழையாய்ச்சானகி சஞ்சலக்கண் ணி
நிமிடமாயினு மகல்வறுச் சங்கர்ப்பபின்னா லிங்கனசுகத்தா ல்
சுமதிமாதுநன் மதியிவெலார் துலைக்கின்றா ளென்னுத்துங்க ணே.

இராமர். புளகாங்கிதங்கொண்டு தன்னுள்.

கொச்சகம்.

சாரமிகு காரிகையின் சங்கர்ப்பாலிங்க னாய்
யாரமதைக் கேட்டவுடனாசையின் வினாவா லே
வீரமுள வென்மனது வெடிநெற்றுத் தேங்காய்போ ல்
நேரிற் பிளக்கப்பட்ட நேர்மையெனக் கீறினதா ல்
ஆகையாலிப்பொழுது,

விருத்தம்.

மனதினிலிடை வெளிதுறந்திட மாவிலச்சையுந் தீரமு ம்
எனைவிட்டப்புறம் நழுவுகின்றன வேழுனம்பிர வேசி யா
சினமன்மதனுங் கொடியதாவமுஞ் சேர்ந்துவந்து துழைந்த ன
இனியென் செய்வது சனகிவந்தெனக் கென்றுதான் சுகமீவளோ.

தெ கொச்சகம்.

பொன்மலிவி தேகமன்னன் புண்ணிய குமாரியினு ல்
என்மீதமர் செய்யவென்றே எண்ணினன் கொல்பாவிமத ன்
பன்மலர்கள் தூவிடவன் பாணங்களுன்மேல் வீழ்ந்தா ல்
கன்மனத் தானோடு மல்லுக்கட்டுவரா ராகா தே.

தெ கொச்சகம்.

தேன்போலுஞ் சானகியின் செவ்வா யிதழ்ருந் தி
வான்பிறை போலேநக மும்வைத்து முலைநெரு டி
மான்போலுங் கண்ணாளுடன் மருவினோய் தீர்ந் து
யான்போதனங் கனுடைக் கருவந்துலைப்ப் டென் றோ.

(கராளன்.) அன்புமிகுந்த நண்பர் நாயகமே.

கவிவிருத்தம்.

வாகனப் பெடைமா மயில்ச் சீதையி ன்
மோகம் யாவுமொழி ந்திடக் கேட்டு மை

நாகம் நேர்புய ராக வா
முகமா யிருப்பா னேன்மொ ழிருவா ய்.

(இராமர் தைரியத்தைக்கடைப்பிடித்து வெளிப்படை) வசனம். அட
கேவலம் இக்கன்னியின் பிரஸ்தாபத்தாலென்பயன்.

(கராளன்.) கலீஒன்று நகைத்து.

சந்தவிருத்தம்.

அடைவோடுமுன்பிலணிபணிகூர்விளங்கிழையினமுதாமருஞ்சரிதையது
சொற்றாய், நடுவேபெரும்புனகவடையானவன்பதுடன்நலமாமிரண்டுசெவி
நனிபெற்றாய், கடையேநெருங்கிவெருதடையேபுரிந்தனையொர்கடலேழீ
மொன்றொருகலேசுற்றும், படிமீதிவெங்கெவர்கன்மதனுவெலுந்தகைமை
பலியாதிருந்தவர்கள்பரிவுற்றே.

(இராமர் இலச்சையுடன் தன்னுன்) வசனம். ஒ, ஒ, என்னிதய சஞ்
சலத்தை இவனுந் தெரிந்துகொண்டனன்.

(அட்ட, எறிகின்ற கெட்டமனமே என்ன தவிக்கின்றன.)

ஹ, ஹ, இப்பொழுது,

விருத்தம்.

வனப்பினட்பகவான்மானதனியற்றாமையையொப்பாமந்தமயி லை
இனப்படிநனவிந்கனவிலுங்கண்டிலேனெனினு மவ்வவஸ்தையாடனைக்கே
டினித்தவானந்தமற்புதம்சோகமியம்பிடுகுதுகலம்பீதி [ட்
கனத்தமாவிலச்சையவைகனென்மனத்திற்கவங்கியேகுழம்புகின்றனவால்.

(வெளிப்படை வசனம்.) ஒ, ஒப்பில்லாத, உயிர்ச்சக பிங்களா, உனக்
குந் தெரியாததொன்றிருக்கின்றதா, ஆனால், எனக்கு அச்சுந்தரி கிட்டிதல்
துர்லபமென்றெண்ணி, அங்ஙனமுறைத்தனன்.

(கராளன் தன்னுன் வசனம்.) இவனுக்கவள் விஷயமான ஆசையைச்
சலியாவண்ணம் என்னொற்றிடஞ்செய்யலாயிற்று.

(வெளிப்படை வசனம்.) ஒ, ஒ, இரகுரலதிலகா, நீ இப்படியா நினை
க்கின்றாய்.

அடுக்குமொழி.

இத்தனைசந்தேகமேன், முத்தன்விசவாமித்திரன்
எத்தனித்தகாரியம், வெற்றியாய்க்கைகூடொமால்.

(வசனம்.) அக்காரியத்தை நிறைவேற்றி வைப்பதற்கு விசவாமித்திர
மகரிஷியன்றோ பிணைப்பட்டிருக்கின்றனர்.

(இராமர், தன்னுன், இதுவென்கொல்.) பிங்களன் அஸம்பாவிதமாய்
ப்பேசுகின்றனன்.

(வெளிப்படை வசனம்.) எனதருமை நண்பே, யீதெவ்வாற்றிந்ததோ,

(கராளன்) தன்னுன், வசனம். இஃதிவனறியான்போலும்.

(வெளிப்படை வசனம்.) ஓ, ரவிகுலராமச்சந்திரா, யான் பேசியதெல்
லாம், காசிபனுரையேயாம்.

(—) (திரை.)

விருத்தம்.

பாதுவாய் வாட்டுகின்றான் பாவியப் பணிக்கரன்றான்

எனய்யாவன்ம மென்மீ திக்கு வில்லோய் முனியேல்

யானினிச் சகியேனம்மா யென்சகிகாள் நளி

வான்மல ரிலையுந்தண்டும் வகையுடன் கொண்டுவாரீர்.

(கராளன் தன்னுன் வசனம்) ஓ, ஓ, மாரீசனுடைய மாயாப்பிரயோக
மோ.

(அப்பால்) மாரீசன் மாயையில் மறைந்துகொண்டவனாய் பிரவேசித்
கின்றனன்.

இராகம் செஞ்சுருட்டி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

மாமரயம் மாரீசமாயம் மாமாயம்.

அனுபல்லவி.

கோமான் ராமனைக் கொல்லநினைத்த உபாயம். (மாமா)

சரணங்கள்.

மிதிவெல்லியைப்போலே சதுரவென்மாயையா லே

மதனவல்லியைச்செய்தேன் மென்மே லே

■ திருலராமன்மேல் அ திமயலானவள்போ ல்

விதவிதமாய்ப்புலம்பி மதிமயங்கிடச்செய்தே ன். (மாமா)

சீவிச்சிங்காரிக்க ஏவற்பெண்களைச்செய்தே ன்

தாவிப்பொய்ப்பிதிர் வதத்தாவிற்றப்பவள்போ ள்

பாவனைகாட்டியப் பாவிராமனிறத் க

வேமனல்நிஜமதாய்த் தாவித்திட்டே னே. (மாமா)

(மாரீசன்) விருத்தம்.

சீதையெவ்விதமாய்த்திகழ்கின்றனோவவன்சேடியரிருப்பதெப்படியோ
மாதவனாடையகன்மங்கனெவ்வாரோமாயையாலகிலமுமதுபோல்
சூதினிற்படைத்தேன்பினும்பிதீர்வதப்பொய்ச்சொல்லினிற் றன்கிமாய்வது
போல், பேதமைகாட்டிராமனைவீழ்த்தப்பேரனல்மெய்யதாய்ப்படைத்தேன்.

(வசனம்.) ஆகையால் இப்பொழுது தாடகாவதத்திற்கு பதிலும் இவ்
ங்கேசுவரனுக்குமரோதமும் முடிவுபெற்றதுபோலும்.

ஸபாஸ் நிரம்பசந்தோஷம்.

(நாற்புறமும் நோக்கி) ஒ இதோ, இங்ஙனம் இராமன், மாகந்தத்தநீ
நிழலில், மாயா, பிங்களனாய, நம்கராளனால், அழைத்துவரப் பெற்றவன்போ
லுங்காணப்படுகின்றனன்.

(இராமர்) வசனம். காசிபனின் சொல் இங்ஙனமன்றோ.

வெண்பா.

காசிபனீ வேள்விதனைக் காக்கக் கருதினாய்
கோசிக நுன்னைக் கூட்டிக்கொண்டேக———நேசமுடன்
வந்தன நென்றென்முன் வரிசையாச் சொல்லினது
இந்த வித மன்றோ விசைந் து.

(மாரீசன்) ஆசங்கையுடன் தன்னுள் (வசனம்.) ஒ. இவன், காசிபனோ,
ஏனெனில், யாவனொருவன், இவனால் காசிபனீ யென்றழைக்கப்படுகின்ற
னோ, அக்காரணத்தினாலேதான், ஆனால் இவனுக்கிப்பிங்களவேடமேற்பட்ட
தெப்பயன்கருதியோ) நல்லதிருக்கடும், இப்பொழுது, யானோ, இதோ
அடர்ந்து நெருங்கியிருக்கின்ற கதலீவனத்தில் மறைந்திருந்துகொண்டு எவ்
லாம் அடைவே தெரிந்துகொள்கின்றனன்.

மறைந்திருந்து கொண்டனன்.

(கராளன்) தன்னுள் வசனம். யாகரக்ஷணைக்காக, அழைத்துக்கொ
ண்டுபோவது நிமித்தமாகவே, கௌசிகன் தன்வரவு, என்றே, நிச்சயமாயிவ
னெண்ணியிருக்கின்றனன்.

(வெளிப்படை) தொடர்மொழி.) கண்ணிற்சிறந்த, கருத்திற்குகந்த
காதற்சினேகித, காசுற்ச, ராகவா, இங்ஙனங்கழறுதல்வேண்டா.

அடுக்குமொழி.

மாதவமுனிவராம், துதிபுதல்வரின்,
சூதிதுவாகுமால், ஒதிடத்தகுதிக்கொல்.

ஜானகிபரிணயநாடகம்

(மாரீசன்) கேட்டுப் பயத்துடன் (வசனம்) ஆக ஆக நன்குணர்த்தலாயிற்று, காசிபனீ யென்ற பதப்பிரயோகத்தை ஆக்ஷேபித்த இப்பையலால், இவனுக்கு இப்பிவர்கள் வேடதாரணம் அக்கௌசிகனது கபடமென்றே நன்குணர்த்தலாயிற்று.

ஆகையால் நினைக்கின்றேன், காசிபவேடத்தினால், வஞ்சகஞ்செய்யப் போகின்ற, என்னைக் காண்பித்துக்கொடுக்க, அக்கௌசிகனுடைய, ஆரம்பமென்றே.

(மாரீசனுடைய மாயாசிருஷ்டியில்.)

2-வது (—) (தினா.)

(வசனம்.) சகி, தாமரையிலை, தாமரைத்தண்டு, தாமரைமலர்கள் இவைகள் விரைவிற கொய்துகொண்டு வந்தனன்.

(இராமர் வசனம்.) அட்டா, ஈதென்ன, தென்பக்கத்திலோர் திவ்விய ஆலாபம்போற் கேட்கப்படுகின்றது. இதுவென்கொல்.

(கராளன் சுற்றிப்பார்த்து (தன்னுள் வசனம்.) இம்மட்டிலும், காசிபவேடதாரியான, நம்மாரீசனே, தென்படவில்லை, ஆதலாலிது அவனது மாயாப்பிரயோகமென்று, நினைப்பதற்கிடமில்லை.

(வெளிப்படல வசனம்) ஓ, இராஜகுமாரா, இஃது இருண்டகாட்டிப் பிரதேசமாகையால், ஏதேனும் வனதேவதைகளின் விளையாடலாயிருக்கலாம்.

(மாரீசன் வசனம்.) இவன் நிச்சயமாய் காசிபனேயாம், அதற்கேதும் ஐயமில்லை, எங்ஙனமெனின், எனதுமாயையென்றறிந்த, இவனால் இதுஜானகிபரிஜனாபமென, எங்ஙனம் சாற்றப்படவில்லையோ, அங்ஙனமேயாம்.

(சுற்று நிதானித்து) வசனம். எங்ஙனஞ்சென்றனனே, நம் கராளனென்று, என்மனந்தவிக்கின்றது.

அந்தோ, அந்தோ.

விருத்தம்.

பூசல்ராமனை யுபாயப்போக் கிலேகூட்டி வாவெ	ன்
தேசில புகன்றனுப்பித் தேன்கராளனைக் காணே	னே
கோசிகன் கண்டரக்கன் கொல்லென விளையான்சீ	றி
நாசமேசெய் திட்டான்கொல் நாடுனென்று மறிகிலே	னே.

விருத்தம்.

பிங்களவடிவம் புனைந்தகராளனைப் பிடித்துக்கொண் டிலக்குவன்வஞ்சம் இங்கியற்றவோ வேடமாறாடி எய்தினையினி விடேனென் றே

துங்கவன்பகழி யாலுயிர் துலைத்தான் துய்முனிகௌ சிகன்சொல்லா. ல்
சங்கையென்றிலை யென்செய்வேனட்டவென்றம்பிரீயெங்கடாசார்ந்தாய்

(இது நிற்க) வசனம். இவ்விருவரும், இராமனும் காசிபனுமேயாம்.
மாயையாலிவர்களை, ஹதஞ்செய்கின்றேன், அங்ஙனமாயின், சுபாகு கராளர்
களின் துக்கசாந்தியதாகும்.

(இராமர் வசனம்.) ஓ, ஸரஸஸல்லாப, உல்லாசநேசனே, தழை,
குழை, செறிந்தசெடி, கொடிபடர்ந்த இந்தக் கொம்பினங்களின் மறைவினி
ல், மறைந்துசென்று என்னென நோக்குவாம், என வில்லுஞ்சரமும் விளங்
குசுரத்தனும் எழுந்து நடக்கின்றனன்.

(கராளன்.) நல்லதென்று பின் நடக்கின்றனன்.

(மாரீசன்) விருத்தம்.

திடம்பகிணையும் வில்லும் செய்யதாமரைக் கரத்தி ன்
இடங்கொண்ட யெழிவிராமன் யெறிதரு விடத்தைச்சிந்து ம்
படங்கொண்ட நல்லகுட்டிப் பாம்பெனவெனக் கிப்போதி ல்
அடர்ந்திடு பீதியோடு மாயையுந் தருகின்றன ல்.

(வசனம்.) நல்லதிருக்கட்டும், இவனுக்கென் மாயாவிலாஸங்களைத்
தோன்றச்செய்கின்றேன் என, தியானஞ்செய்கின்றனன்.

(இராமர் எதிர்நோக்கி) வியப்புடன்.

இராகம் காபி.

கண்ணிகள்.

வீந்தையானசயனமட்டும் விளங்கக்காணு	தே
வீரகமாதூயிதிற்புறண்ட விதம்போற்றேணு	தே
சந்தணங்கள்ளசங்கள் வற்றித்தானுலர்ந்து	மே
சையைநடுமையமீ தில்த் தானுதிர்ந்து	மே
அஞ்சனங்கலந்தகண்ணீர் அதிப்பிரவாக	மே
அண்டையிலவடிந்த தடையாளமாகு	மே
கஞ்சநாளஹாரமெல்லாம் ககங்கிவாடி	யே
காணுதுபார்நாலுபுறங் களிலும்நாடி	யே
இளந்தளிர்கள் புழுங்கிவெம்பி யேன்றவண்ட	தோ
எவளுடையசந்தராங்கம் யிதிற்புறண்ட	தோ
விளங்குதிந்தவிதம்பலவ விசிப்புமாத் திர	ம்
மெத்தவும்வியப்பதாக மேவும்நேத்திர	ம்

(கராளன்) வெண்பா.

தொல்லனங்க வாதையினால் கொம்பினையாரே வொருத்தி
பல்லவ யிப்பாயற் படுத்திருந்து—மெல்லெனவே
நம்முடைய சத்தமதை நாடியொளித் தனளா ல்
கொம்மை முலையாள் வெட்கங் கொண் டு.

(—) (அடுத்ததிரை.)

இராகம் கமரஸ். ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

மையல்சகியாமலே மிகமயங்கிருளடி. (மையல்)

அனுபல்லவி.

கொய்யும் மலர்சொரிந்தென் கையுஞ்சலித்தேன் சகி. (மையல்)

சரணங்கள்.

சந்தணம்பூசினேன் சந்ததம்வீசினே ன்
எந்தனாலானமட்டும் தகுந்தபிரயாசைப்பட்டு ம். (மையல்)
தாமநாளங்களை தையறன் ஸ்தனங்களி ல்
கேடமமுண்டாகும்படி செவ்வையாய்ச்சேர்த்துவைய டி. (மையல்)
தளிரிப்பன்னீர்தெளித்து தையல்மேலொட்டவைத் து
குளிரும்படிசெய்தாலும் குழைந்துவாடுதானா டு ம். (மையல்)

(இராமர்.) பிங்களா நன்குரைத்தனை.

(கராளன் தன்னுள்) வசனம். இஃதென்ன ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது
ஒருக்கால், நம்மாரீசன் எங்காயினும் சற்று மறைந்திருந்துகொண்ட செய்க்
ன்ற மரயாப்பிரயோகமோ, அல்லது, எதார்த்தமானதுதானோ இருக்கடமும்
பார்க்கின்றேன்.

(வெளிப்படை) அடுக்குமொழி.

உற்றகினேகித, வெற்றியிராகவா,
சற்றுநடந்திடில், மற்றதுவெளியாம்.

(இராமர்) வசனம். நன்று, நன்று, அவ்விதமேசெய்வோம் என, பத்
தடிநடந்து, எனதாசைக்குகந்த நேச பிங்களனே, இவளார் ஒத்தது.

வெண்பா.

செய்யகலை யுடுத்தித் தேமற் பருத்தமுலை த்
தையலிவ ளாரொருத்தி சார்கின்றான்—கையினி லே

மாத்தந்திக் கோடொடித்த வாறென வெண்ணுளமொ டு
பூத்தொளிர் அசோகலதை போ ல்.
(கராளன் சோகத்துடன் தன்னுள்.)

கொச்சகம்.

என்றமயன் மாரீச னிங்குவரக் காணே னே
ஒன்று நினைக்கின்றேன லுருவத்தாற் காசிபுற ய்
நின்றவனைத் தானறிந்து நிகழ்த்து மிலக்குமன ல்
கொன்றுவிடச் செய்தன னக்கோசிகளுங் கூற்றனென் றே.
(வசனம்.) நல்லதிருக்கட்டும், இப்பொழுது விதனப்பட ஸமயமன்று.*

(வெளிப்படை) கவிவிருத்தம்.

பரகளத் திரப்பார் வையென் பய ன்
நரகம் வீழ்த்த லல்லாது நல்ல தோ
சரகர தலசாமி தள்ளு மற்
ஞெருசுருப் பினைப் பார்தி யுத்த ம.

(வசனம்.) அன்பியும், பரிஜனமுந் தேடப்போகின்றது, ஆகையால்,
வேறுபக்கந்திரும்புவோம்.

(மாரீசன் சோகத்துடன்) வசனம். இவன் நிச்சியமாய் காசிபனே
தான், அதற்கேதும் ஐயமில்லை.

கவிவிருத்தம்.

இப்படித் திரும்பிடும் ரகு குமார னே
அப்படி யிழுத்தவ னுசை மாற்றலா ல்
செப்பிடு காசிப ன்ருன் சந்தேக மோ
எப்படி யாவதிவன் மனமீர்க் கிறே ன்.

(என, தியானஞ்செய்கின்றனன்.)

(இராமர்) வசனம். ஆசைக்குகந்த, ரேச பிங்களனே, இவ்வற்புதக்கா
க்ஷியை, அருமையாய்க் காண்க.

விருத்தம்.

புதுமைலீலா வரையிதுபார் பொற்கதலிசும் தாழ்விதுபா ர்
இதனுக்கருகி லிலங்குகின்ற யெழிவ்ச்சேர் நளினகதியிதுபா ர்
சுதிர்கொள தன்சமீபமதிலத் தழைத்தமா கந்தத்தடியி ல்
மதுரம்பொழியும் வண்டொலியின் வளப்பநிகுஞ் சமிதுபாரா ய்.

(வசனம்.) ஹ, ஹ, அதிகோமள ரமணியமான இந்தப் பிரதேசங்களிலிருந்துதான் இக்குமரியாள் குளிரந்த மிருணானங்களைக் கொய்துகொண்டு வருகின்றனள் போலும்.

(கராளன்) வசனம். இந்த ஸம்விதானம் (அதாவது) ஜோடனை அதி ரமணியமாயிருக்கின்றது, இதை வளைந்து பார்க்கின்றேன்.

(என திரும்பினன்)

(மாரீசன் கர்வத்துடன்.)

அடுக்குமொழி.

வாடாகாசிப, மூடாஅடகுடி,

கேடாநின்னுயிர், ஒடஅடிக்கிறேன்.

(வசனம்.) பயலே, இன்றிம்மாரீசனுக்கிறையாகமுடியப்போகின்றாய்.

(—) (அடுத்ததிரை.)

இராகம் நாதராமக்கிரியை. ஓரடிவைத்து மற்றோரடி என்ற மெட்டு.

கண்ணிகள்.

பொல்லாதுகாமம் கொல்லுமென்பாரது பெய்யன் றுரிசமா	மே
மெல்லியற்சகியின் அல்லல்விகாரம் மெத்தப்பெரிதா	மே
மாத்ரிவளங்கம் போதெனவாடுதே மதனச்சுரத்தா	லே
வதடியினிப்பொருக்கா துதிற்செய்வதென்னே இனிமே	லே
எள்ளினையிவன்மே லள்ளித்துவிடிவ் எல்லாம்பொறியு	மடி
வின்றாவதென்னே வெண்ணுளங்களும் வெம்பிக்கறியு	தடி
கந்தமிருஞ்சீதச் சந்தணரசத்தாற் காமத்தியாரா	தோ
பைந்தொடியிவண்மெய் நனைந்திடவூற்றடி பார்ப்போம்சுகம்வாரா	தோ.

(கராளன் தன்னுள்) வசனம். மதுரமாகியபெண்களின் மொழிபோல் விளங்குகின்றன, கிட்டி வளைந்து அதைப் பார்க்கின்றேன், அட்ட, அதை ஏன்தான் பார்க்கின்றேன்.

கலிவிருத்தம்.

வஞ்ச மாயையில் வல்ல மாரீசனா ம்
எஞ்ச கோதரன் றன்னை யிழந்ததி ல்
சஞ்சலிப் புறுகின்ற தென்றன் மனம்
மிஞ்ச தைரிய மெங்ஙன மேவிடு ம்.

(வெளிப்படை.) ஓ, கதிர்குலசோம, காகுஸ்ஸராமா

இவ்வகிரமணீயசத்தம், யாதெனக்காண்குதி.

(இராமர் கிட்டவணுகிநோக்கி) பிங்களா, ஓ, வசனம். இவர் யாவர்.
ஸமானவயரூப ஸம்பன்னர்களான திவ்வியமங்கள் காத்திரக்கன்னியர்
இவர் யாவர் கொள்.

(அப்பால்) தளிர்ச்சயன மாயாசீதையும் சகியர்களும் பிரவேசிக்கின்ற
னர்.

கவிவிருத்தம்.

(ஒருத்தி) சலசலோ சனிதையல் நோகா வணம்
இலைச ரோருக மெடுத்து வீச டி
(மற்றொருத்தி) கலச மாமுலை காயுதம் மாகுளி ர்
நலசந்தக் குழம்பு நறுவை நங்கையே.
(கராளன் நோக்கி தன்னுள்.)

கவிவிருத்தம்.

நிகரில்வன்னமின் னேரிழையார்கொலோ
புகழுஞ்சீதையின் பொன்னுடற்றங்கியே
மிகவுங்காம விகாரத்தேமேவலா ல்
தகுமார் சன்றன் ஜலமாயங்களா ம்.
(இருக்கட்டுங்கண்ட நிகின்றேன், வெளிப்படை.)

கொச்சகம்.

இன்னவர் மனோக்கியர்கள் யாவர்கொலோ யெழின்மிக்கா ர்
பொன்னுலக மின்னார்கொல் புயங்குலப் பூவைய ரோ
இன்னிலத்தி லீலைசெய்ய யினமைத் தருணியரா ய்
நன்னயவேள் ஐயக்கொடிக ணுடினவோ கானறியே ன்.

(இராமர் அதிவியப்புடன்) வசனம். ஆ, உத்தமசினேகித, சத்தியபிங்
ளா, திவ்வியமங்களாகிரிதியர்களான, இவர்களின் மத்தியில், ஓர் லீவரத்தி
னம்போலும், ஓர் கன்னிகாமணியைப் பார், அடட, என்னென்றுணைப்பேன்.

சிங்காரப்பத்தியம்.

காணோ அரியினமோ வரிசைச்சைவலமோ இம்மங்கைசிகரமணியின் வாசக்
கொண்டை
மாணோநீலோற்பலந்தானோ வானோவேலோ மாரன் நன்பாணமோ விழிகள்
கெண்டை
மீனோவிதழ்பவழந்தானோ இவள்வசனம் மேலுலகத்தமுதமோ நளினத்தன்
டைத்
காணோகையாயன்செய்தானோ இவடனங்க டாளவாத்தியமோ பொற்குட
மிரண்டைத்

தானேகற்பித்தானே யிடையுமில்லையோ
சங்கிலிப்பின்னலோ மயிரொழுங் கோ
வானரம்பைகளோ துடைசுந்தர் னே
வஞ்சியிவளின்னா னென்றறிகிலேனே.

கட்டளைக்கவித்துறை.

வந்துந்திமேகமதைநீக்கிவிட்டிட்டவான்மடித் தே
சந்தந்தழைக்குஞ்சாரஞ்சுமைந்துதளிர்ச்சயனத் த்
திந்தத்தவத்திலிருக்கின்றதேயந்திராணிகொ லோ
எந்தன்மனத்தையிழுத்திடவந்தயிவ்வேந்திழையே.
(இல்லாமற் போனால்.)

கட்டளைக்கவித்துறை.

நொந்திங்ஙனம் வந்துநேரங் கழிக்கின்ற நுண்ணிடையாள்
கந்தந்தரும் பூங்குழனாரி பாகன்முக்கண் ணைநாற்
சிந்துங்குளோத்தத்திலநாயகன்றன் னங்கந்தீயந்ததெண்ணிப்
பந்தங்குலேந்து பரதவிக்கும் ரதிப்பாவை கொ லோ.

இராகம் காபி. ஆதிதாளம்.

மாயாநானி என்ற வர்னமெட்டு.

பல்லவி.

ஆரோ இந்தமோகனாங்கி ஆரோ அறியேன்.

அனுபல்லவி.

ஆரோ எந்த, ஊரோ என்ன, பேரோ அறியேன், பிங்களா. (ஆரோ)

சரணங்கள்.

இடையழுகும்விழிக் கடையழுகும்	இவள்
உடையழுகுமெனையுருக்கு	தே
துடையழுகும்பின்னற் சடையழுகுமென்னா	ற்
சொல்லவசமோடா, பிங்க	ளா. (ஆரோ)
வஞ்சியிவள்வீரகம் மிஞ்சியிகவருந்	தி
துஞ்சுரூள்பாவிம தன்சரம்பா	ய
அஞ்சுரூள்பசப்பிக் கெஞ்சுரூள்	டா
ஆயினையாரே, அன்ப	னே. (ஆரோ)

(கராளன்.) ஆ, நன்றாய்ப்பார்த்தனன்.

விருத்தம்.

அச்சங்கொளு நோக்கத்தின ளங்கந்துவன் கின்ற ள்
நச்சங்கமலத் தண்டென நற்கன்னம் வெளுத்தா ள்
கச்சங்குச மெலிகின்றனள் கருதினிவள் தெசைக ள்
மெச்சங்கசன் வாகின்வலி விரிசெய்வன மிக வே.

(மாரீசன் களிப்புடன்) வசனம். இந்த கூத்திரியப்பயல் இந்த காசிப
ளேடி, இந்த மாரீசன் நன் மாயாவலைக்குள் சிக்கிக்கொண்டனன்.

விருத்தம்.

துளையாமணிமுத்தாமின்சொற்சானகியைப்போ ள்
விளையாயில்வருபெண்ணிவள்மேன்மோகித்தனா ள்
துளையாதகராளனிலையா ள்வதைபடலா ள்
களையாததில்மாறாயிவர்களைமாய்த்திடவேறு ள்.
(என) திரும்பவும் தியானஞ்செய்கின்றனன்.

(இராமர்) வசனம். அபூர்வமான அற்புதக்காக்ஷி வேறு விதமாய்த்தெ
ன்புகின்றது, அட்ட, என்னென்று சொல்வேன் இந்தக் காக்ஷியை.

விருத்தம்.

சொன்னச் சிறுகிண்ணத் ததிதுளியுஞ் சாரிகை யே
மன்னுட்கொள விலைலீலயின் வளரஞ்சுக மதுர ம்
சொன்னற் கனிவிறை தின்றிடசுமுகங்கிடையா தே
அன்னப்புளு மிறைநாடிவ அவன்கொள் துயரதன ல்.

(கராளன் தன்னுள்) வசனம். ஸரி, ஸரி, இஃதிப்பொழுது நன்கறிய
லாயிற்று. மாரீசனுடைய மாயாப்பிரயோகமென்றே நன்கறியலாயிற்று.
இன்னும் பற்பல பகி பறவைகளும் இவளது சோகத்திற்காற்றாது விதனத்
தை அடைகின்றன.

[வெளிப்படை] வசனம். அன்புமிருந்த நண்பர் நாயகமே. அபி
ராம ராமபத்திரா, இவ்வடவீப்பிரதேசம், கௌசிகமகரிஷியினுச்சிரம ஸமீப
மாகையால், இவள் ஜானகிழாகவேயிருக்கலாம்.

[இராமர்] தன்னுள் வசனம். சரி சரி நன்குறைத்தனன், அவ்விதமி
ருக்கலாம், அவள் இவ்விதமான விறக அவஸ்தைகளுபவிக்கின்றனென்
று காசிபனும்சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ, ஆகையாலிவனுரை ஒக்கும் ஒக்
கும்.

[வெளிப்படை] அட்ட ஏன் இல்லாதவார்த்தை இயம்புகின்றும்.

[அப்பால்] காசிபர் பிரவேசிக்கின்றனர்.

காசிபர்.

கொச்சகம்.

சானகியின் பாற்செல் மனத்தளராது பிங்களனா
மாண ரகுரர்மனுக்கு வளர்த்தேன் நடுவோரா
வானகமும் மண்ணகமும் வாழ்த்து விசுவாமித்
ஞானமுனி சொன்னபடி யெல்லாம் நனிபுரிந்தே ன்.

[சுற்றுநிதானித்து] வசனம். வேட்டையிற்சென்ற இராமன், தென்படவில்லை, அவனைத்தேடிக்காணும் பொருட்டாய், என்னுடன்வந்தபிங்களனும் என்னைவிட்டுப்பிரிந்தனன்.

இருக்கட்டும் [வசனம்] பாறாஇடமாகிய இந்த மாகந் தவனத்துட்புக்கி தேடிப்பார்க்கின்றேன். [என] நடக்கின்றனர்.

[கராளன்] காசிபரை நோக்கி மனக்களிப்புடன் [தன்னுள்] வசனம் இதோ காசிபவேடங்கொண்ட நம்மாரீசன், தென்படுகின்றான். இவனே இவ்விராமனுக்கு, இம்மரயாவிநோதங்களைத் தோற்றிவைக்கின்றான் ஸபாஷ், ஸபாஷ்.

[வெளிப்படை] வசனம். ஓ, ரகுலதிலகா, யான் இல்லாதவார்த்தையோ இயம்புகின்றேன். நன்று நன்று.

இராகம் நாதநாமக்கிரியை. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

நானெடுத்துறைத்ததில் ஐயமா ஓ ராமநாயகா [நான்]

அனுபல்லவி.

மானெனும்விழி, தேனெனும்மொழி,
சானகி, தானிவன், யானறிந்தமட்டும். [நான்]

சரணங்கள்.

மாசற்ற, காசிபன், பேசியநல்லுரை, மோசமாமோ, நேசனே
இராஜனே விசுவாச நே
இவன், வாசம, லர்க்குழல், மாசன, கியென் று. (நான்)

விருத்தம்.

சுந்தரனே புயமந்தரனே சூரந்தனவென் சொலயா ன்
இந்தெழில்மாதுவை தேகியெனச்சொலு மென்னுண்பொய்யென்றாய்

விந்தையிதா முழுதுந்தெரி காசிபன்வெளியே காண்கின்றான்
இந்த இடத்தினொடிக்கு ளைழத்திடு வேனெழி வென்னிறையே.

(வசனம்.) சீதையின்விர்த்தாந்தம், யாவும்நிந்த காசிபன், அதோ, தென்படலால், அவனை நிற்பக்கல் அழைத்துவருகின்றேன்.

என்ச்சென்றான்.

இராமர் பெருமூச்செரிந்து.

கொச்சகம்.

மன்மதன்செய்வெஞ் செறுக்கால்வாடி மெலிந்த இந்தக்
கன்முலையாடனனை யென்பாற் காசிபன் பூக்கன்னியென் றே
நன்மையதாய்ச் சொல்வான் கொல் நவிலுவன் கொல்வேறுவிதம்
என்மனத்திற் கின்பகக மெய்துமோயா னறியேன்.

(மாரீசன்) ஓ ஓ [வசனம்.] பிங்களவேடகாசிபன், இராமனைவிட்டு
ப்பிரிந்து போய்விட்டான்போலும், இருக்கட்டும், நன்று, நன்று, யானோ,
இப்பொழுது எவ்வண்ணம் நினைத்திருக்கின்றனோ, அவ்வண்ணமே, காசி
பருபத்தைப் புனைந்துகொண்டு, இராமன்பாற் செல்கின்றேன்.

என தியானஞ்செய்கின்றான்.

மாயாசீதை.

கொச்சகம்.

உடுபதியைக் காணாத உற் பலத்துக்கப் பிருந்தென்
கொடிய மதவாதைகொண்டு கொழுசொம்பிலா வெனக் கு
வடுக்கண் சகிமாரிருந்தென் அவர்செய் யுபசாரவகை
தொடுத்திருந் தெனன்பா யென்றேன்றல் வரக்காண்கிலனே.

இராகம், பியாகு. ஸார்யகு மெறகாதனி என்றவாண்மெட்டு.

பல்லவி.

என்சகி, யென்செய்வனோ, ஓ (என்)

அனுபல்லவி.

நான், பஞ்சபடி, பாடடைந்துங் கொஞ்சமிறங்கானோ மதன். (என்)

சரணங்கள்.

கெஞ்சம் பதைக்குதடி, கஞ்சமுகத்தா ளே,
மிஞ்சுமதன், வெஞ்சாங்கட், கஞ்சமிகத்துஞ்சுறே னே,
கொஞ்சமொ, முயினாளே, வஞ்சிய, பாஞ்சி யே. (என்சகி)

மிக்கரஸந் தேனெழுதும் நற்கனிய ருத்தியென்ற ன்
பக்கலில்லீ, யுட்கார்ந்துதொண்டைக்குழியிற், கக்கிடா து,
கைக்கொடுரு, கிக்கொடுத்தும், அக்காளுங்க, ரிக்கின் ற (என்சகி)
போதினமென் மேல்விரித்து சீதபனிரீர் தெளித் . து
மாதையையோ, டாதரவாய்ச், சேதிபல, ஒதினலு ம்
பாதகவ, னீதமத, வாதைபொருக், காத டி. (என்சகி)

(என) ரோதனஞ் செய்கின்றனன்.

(இராமர்.) அடட யீதென்ன, ஹ ஹ.

விருத்தம்.

மான்விழியாள் மொழியாழ்ப் பதிவோ நவவாணுலகத்தமு தோ
தேனமதுராதி ரதங்கனத்தூரு தோசீர்மதா வேசமென த்
தான் மது பானமதிற்சனிதங் கோலோதையன் மென்சத்தாமி தே
நான்மயங்கிட வென்மாமனந் தன்னையே நன்குலக்குத டா.

(அப்பால்) காசிபவேடத்துடன் மாரீசன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

(மாரீசன்.) இங்கிப்பொழுது செல்கின்றேன், [தன்னுள்] வசனம்
பிங்களவேட காசிபனே, இவனைவிட்டுப்பிரிந்தனன். அவன் திரும்பவருவ
தற்குள், இப்பொழுதே, இராமனை யென்மாயையினால் வளைந்துகொண்டே
மாற்றுகின்றேன்.

(எனச்) சிந்தித்துக்கொண்டே நடக்கின்றனன்.

[இராமர்] அகோவகோ ரூபத்தையனுஸரித்தவாக்கும், வாக்கையனு
சரித்த ரூபஸம்பத்தும், என்னென்றுசொல்ல, அங்ஙனமன்றோ.

விருத்தம்.

இன்னவன்மொய் குழலெண்ணிடில் வண்டினமென்ப நென்பய னே
மன்னிருசஞ்சலக் கண்களிருக்க வேள்வன்களை வேண்டா வே
சொன்னநன்னளினமுருள த்தாசையென்றுன்னுதனங்காணி ல்
உன்னிடில்மன்மதன்செய்சுகன்மோ கினியொண்டொடியிவடா மே.

(மாரீசன் கையுடன் தன்னுள்) மாரீசனால் கிருஷ்டிக்கப்பட்டவனெ
ன்று வழுத்தல்வேண்டும்.

(இராமர் எதிர்நோக்கி) வசனம், ஒ, காசிபனிதோ எய்தினன்போலும்
ஆனால் இவனைப் பார்ப்பதற்கும் என்மனது இலச்சையை அடைகின்றது
என முகம் வணங்கியிருந்தனர்.

(மாரீசன் தன்னுள்.) ஓ, இவன் தாடகாவத மஹாபாதக கூத்திரியுப்
பயல்.

விருத்தம்.

பெற்றியுளதரியத்தன்மனத்தொளித்தவகங்காரப்பீடுபெற்றோன்
வெற்றிபெருவீரஸமுருச்சமைந்தவிதமென்னவிளங்குமெய்யன்
குற்றமிலமுதமனையகல்யாணனென்னுமிவன்கொடும்புண்கண்கட்
குற்றெதிரிற்சொலிக்கின்றவிளக்கமெனத்திகழ்கின்றான்உண்மையெர்க்கே.

(இருக்கட்டும். எப்பொழுதுதினை அக்கினியில் வீழ்த்துவீப்பேன்.

(வெளிப்படை.) கிட்டவணுகி ஜயாவிஜயீபவ, ஜயஜயராமபத்திரா. ■

விருத்தம்.

படைமிகுந்தடர் ந்தெங்கெங்கும் பரவிவந்தெதிர்க் கும்பொல் லா
அடையலர் கருவம்நீக்கி ஆண்மைசெய் வீராவாழி
கொடையிற் கற்பகமேவாழி கொற்றவர்க் கரசேவாழி
தொடையணி புயத்தோய் ராமாசூரிய குலத்தோய்வாழி.

(இராமர்.) முகத்தை நிமிர்த்திக்கொண்டு.

ஆ, காசிபனா,

(மாரீசன்.) ஆசங்கையுடன் [தன்னுள்] ஓ, இவனால் எனது பூர்வோ
த்திரம் அறிந்துகொள்ளப்பட்டதோ.

(வசனம்.) எதேது, ஒருக்காலும் இஃது ஸம்பவிக்கக்கூடியதன்று.
பின்னையோவெனில் நினைக்கின்றேன், பரமார்த்த காசிபனென்று நினைத்து
பிங்களவேடத்தைவிட்டு திரும்பவும் தன் வடிவத்தை தரித்துக்கொண்டதிற்
பயனென்னென்று சாவும் சூசனையென்றே, இருக்கட்டும் எங்ஙனமாயினும்
சரி.

(வெளிப்படை) அடுக்குமொழி.

மாதவசிடன், சூதறிவேனோ,

(இராமர் தன்னுள்.)

அடுக்குமொழி.

அந்தணன்பிங்களன், சந்தித்திருக்கலாம்,
இந்தச்சொற்சீதையென், நெந்தர்க்கியம்புதே.

(வெளிப்படை) விருத்தம்.

ஓங்குபுகழ் வெண்டிங்கள்முகி உருக்கொண்டெழுந்த வான்மின்னாள்
வீங்கிப்புடைத்து வட்டமிட்டு விம்மிவிரிந்து பொன்மார்பிற்

ஈங்கிக்குவிந்து பரந்தெழுந்த தங்கக்கலச முலைமடவா
பாங்கிப்பெண்கள் குழும்நடுப்பாவை நல்லாளர் சொல்லா

ள்
ய்.

அடுக்குமொழி.

மாதிவள், சீதைகொல்.

(மாரீசன் தன்னுள் வசனம்.) ஓ, இங்ஙனம், பிங்களவேடத்துடனி
ருந்தவன் காசிபனன்று கொல், அதனூல்த்தான் இங்ஙனமிவனிப்படிச்செப்பி
லன்.

எப்படியெனில், நீ சூது வாதற்றவனெனில் சற்றுமுன் பிங்களனாகத்
தோற்றியதென்னென்றே.

(வெளிப்படை.) இராமவிபோ, அவள்தானிவள்.

இராகம் ரீதிக்கெளளை. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நங்கையிவள்சாமி சனக நங்கையிவள்சாமி,

அனுபல்லவி.

தங்குபுகழ்துரை ச்சிங்கனேஸற்சன

சங்கனேராமா மங்களசீதையா ம்.

(நங்கை)

சுணங்கள்.

அன்னமெனும் நடையாள்

பசுஞ்சொன்ன, நிறமென்ன, ச்சொலும்வன்ன, முளநன்னயமட

வன்னமெனும் நடையாள்

அடிமேலடி வைத்திந்த ப்படிமிசையே பொருந்த

நடையிற்சிறந்த நல்ல வடிவினிலே மிகுந் த

வன்னமெனும் நடையாள்

சோதி

மின்னலெனும் இடையாள்

இவள்

அங்கமாயிர மாத்துள தங்கமாம் புடத்தினின்று

பொங்கமா யெழுந்தாலென மங்களவேள் வியிவ்வந்த

(நங்கை)

மாதபிராமி

மிகவாகு, பெற்றுமாகு, புகழ்பாகும், பழிப்பாகுமெனுஞ்சொல்

மாதபிராமி

இந்தவஞ்சியின் தனங்காணுங்க னஞ்சகியே தனினும்
மிஞ்சுமத மீறிடாதீர் என்செய்வே னெனுஞ்சிற்றி டை

மாதபிராமி எழிற்

சீதையெனும்நாமி அந்த

மாமுனிகோசிகருந்தன் மாமணஞ்செய்தற்குமக
மாமெனக்கபடங்காட்டி நேமமாயழைத்துவந்த (நங்கை)

காமனேவேவி

பாலுங்கசந்து, அங்கம்பசந்து, கைகாலசந்து, வாடிசைந்துருகும்படி

காமனேவேவி

இந்தக்கண்டெமொழி சொற்பனத்தில் கண்டெனையே மனத்திற்

கொண்டெமயலால் வெதும்பச் சண்டப்ரசண்டமாய் நித்த ம்

காமனேவேவி வருத்தலால்

சோமமுகத்தேவி உனை

காலையுமாலையும்கு பாலனேலோலனேராமா
நீலவண்ணனேகாவென ஒலமிட்டிக்கொண்டிருக்கும் (நங்கை)

(இராமர்) தளிப்புடன் தன்னுள்,

ஓ என்மனமே நீ மஹாபாக்கியசாலியாகின்றாய்.

[வெளிப்படை தொடர்மொழி.] ஆசைக்குகந்த நேசகாசிபா நம் பிங்
களன் இம்மங்கை சிரோன்மணியைக்குறித்து இங்ஙனமுறைத்தசொற் பங்க
மன்றுள்ளதே.

(மாரீசன் தன்னுள் வசனம்.) அவன் எதார்த்த பிங்களன்றான், நம்
கராளனோ இலக்குமனாவிறந்தே போயினான். அதற்கேதும் ஐயமில்லை இனி
யென்செய்வது.

(வெளிப்படை.) ஓ, ரகு குலோத்துங்க எங்கனாயகமே, அப்பிங்கள்
னெங்ஙனஞ்சென்றனன்.

(இராமர் தன்னுள்.) ஓ, ஓ, அவனிவனைச் சந்திக்கவில்லையென்பது
திண்ணம் ஈதென்கொளோ.

(வெளிப்படை வசனம்.) மாசற்ற நேசகாசிப, நின் வரவை நாடிச்செ
ன்றனன், நீ காண்டிலை கொல், ஹா, ஹா.

விருத்தம்.

விண்டலம் பரந்துமேவி விளையாடித் திரிந்துலாவுங்

கொண்டலைத் தடுக்குமுச்சிக் கொப்பினத்தருக்கள் சூழ்ந்

மண்டிகொனந் தன்னில்ப்பிங் களன்றனை மாதங்க

சுண்டத்தால் வளைந்துமுன் போற்றொந்தரிக் கின்றதோ வே.

(மாரீசன் அத்யானந்தபரிதனும் தன்னுள்) தொடர்மொழி. பிங்கள னுருவாய் இங்ஙனமிருந்தது, நங்கராளன்ருன் சங்கையொன் றிஸ்ஸையாஸ் ஏனங்ஙனமன்றே.

விருத்தம்.

பிங்களன்றினை முன்போலப் பிடித்துத்தந் தாவளந்தா ன்
சங்கடஞ்செயுமோ வென்னச் சாற்றலால்மிகச் சந்தோட ம்
பிங்களனென விருந்துபேசி ஜாலங்கள் செய்தோ ன்
சங்கையொ ன் றிஸ்ஸைத்தம்பி தானிதிற்றளம் பேன்மா தோ.

களிப்படையவேண்டிய இடத்தில் கடுத்துயரடைந்தேனே.

(வெளிப்படைய வசனம்.) ஒ, ரகுநாயக இந்தமாகந்தவனத்தில் அவ்வி தீபீதியில்லை, ஆகையால் சஞ்சலப்படவேண்டாம்.

(என) த்தியானஞ்செய்கின்றனன்.

(காசிபர்.) எதிர்ப்பில் கொஞ்சத்தாரம் எட்டிநோக்கி ஒ, ஒ,

விருத்தம்.

அல்லெனுங்குழலினுள் வில்லெனும்துதலினு ளல்லியைப்பழித்தசெவ் வாயாள், கல்லெனுந்தனத்தினுள் வல்லிமென்மருங்கினுள் காவலன்ஜனக ன்றன்பாவை, பல்லவச்சயனத்திற் பாங்கியார்குழந்திடப் படுத்தமுன்றெ முந்து முட்கார்த்தம், வல்லமன்மதன் கொல்வாழையை வகித்துவாட்ட மாய் வருந்துகின்றனளோ.

(வசனம்.) அகோ, வகோ, இதுவென்கொல், அவளோ இதற்க்கா யோஜனை தூரத்தில் கௌசிகாச்சிரமத்தில் வசிக்கின்றனள், இவளோ அவ ட்கு ஸமானவதியான மற்றொருத்தியாக இருக்கல்வேண்டும். அடித்தபக் கத்தில் நோக்கி,

(வசனம்.) பயத்துடன் அட்ட, அதோ அந்த பெரியவட்டப்பாணா யடியில் மறைவாய் காய்ந்த இந்தனங்களிற்பற்றிய அக்கினிசொலிக்கின்றது ஆகையால் நினைக்கின்றேன், விரகச்சுரத்திற்காற்றுகித் குமரி வீழ்ந்திறப்பத ற்கு வளர்த்திருக்கின்ற விதம்போல் விளங்குகின்றதென்றே.

(அட்ட) இதெல்லாம் வாஸ்தவம்போலவே விளங்குகின்றதே.

இராகம் காம்போதி, ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

இந்தவிதமெல்லாம் மிகச்சந்தேகமே இதிலுண்மை
எள்ளளவுக்கொள்ளவில்லை யந்தராத்மா.

அனுபல்லவி.

கந்தரக்குழற்சன கன்றவத்தெழுந்தமாதா
இந்துமுகச்சந்தரியாம் பைந்தொடிசையைங்கேது. (இந்த)

சரணங்கள்.

அந்தகோசிகளுந்தம்வ னந்தனில்லவோயெழி
பந்துமுலைச்சானகியும் சகிமார்களு
வந்திருக்கின்றார்களன்றி யந்தவனத்தினிலே
சந்ததமுமவளைப்போல் சுந்தரிலேறெருத்தி யோ. (இந்த)
காமவிகாரத்தினாலே ராமாராமாவென்றிவளு
பூமகன்சானகியைப்போற் புலம்புகின்ற
சோமனையுந்தென்றலையும் மாமயலாலேசிச்சும்
தேமல்முலைதனிநகண்ணீர் மாமழைபோல்பொழிகின்ற
காயந்தனையேகாம நோயிதற்குச்சகியாம்
தீயின்முகம்விழவென்றோ தீவனர்த்
சேயமாய்ச்சொலிக்கின்றது பாயமாய்ராக்ஷதம
மாயமோயிதென்னமோ அபாயமாயிருக்கின்ற தே. (இந்த)

(நல்லதிருக்கட்டும் வசனம்.) பிங்களனையாவது இராமனையாவது யா
ன் காணுமட்டிலும் இங்ஙனம் இந்தக்கொம்புகளின் மறைவுகளிலிருந்துகொ
ண்டு இதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

(என)ப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனன்.

(அப்பால்) பிங்களன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

(பிங்களன்.) வேட்டையை நாடிச்சென்ற எனதிஷ்டன் இராமச்சந்
திரனை இன்னமும் எங்கென்று தான்றேடுவேன்.

(என்று) காலுபுறத்திலுஞ் சுற்றிச் சுற்றினோக்கி.

(களியுடன்)விருத்தம்.

அடவியிற்சல்லியகரடிகள்புலிகள் அரிகன்வராகங்கண்முதலா
திடவிலங்கினத்தினுடல்கள்வெஞ்சரத்தில்ச்சிதைபட்டிரத்தங்கள்சிறக்கு
தடமதுபிடித்துவனந்தொருடந் துசார்ந்திடத்தெய்வவசத்தா
இடைதெளிகின்றன்காசிபனதனூல்இராமனில்கிருப்பதுமியல்
யெ

(என்) அங்ஙனமன்றோ.

விருத்தம்.

சொல்வினிற்பொருடென்சோலைத்துணரலர்வாசமரகம்
 புல்லியவுயிர்வசந்தம்பொருமந்தமாருதங்கன்
 எல்லைவிட்டகலாதேபோல்காசிபன்றனைவிட்டேகூன்
 வல்லவராமணிங்கேவளரிடம்நோக்குவேனல்.
 அகோ அந்தக்காசிபனது பக்கத்தில் இவங்குகின்றனன்.
 (எங்ஙனமெனில்,)

வெண்பா.

தோள்கொண்டதூணியொடுதுய்யமலர்க்கையிடத்தில்
 வாளியொடும்வில்லிநொடும்மாமணிபோல்—கேளறுகு
 வண்ணத்திருமேனிமால்ராமச்சந்திரனைக்
 கண்ணுற்றேன்றேன்மாவின்கண்.

(என) பக்கத்திற்சென்றனன்.

(மாரீசன் பார்த்து தன்னுள்.) பிங்களவேடங்கொண்ட நம் கராளனி
 தேர வந்துவிட்டான்.

(வெளிப்படை.) ஓ, கயனாபிராம, ரகுராமா, இதோ, இதோ, பிங்கள
 ன்ருனிங்கெய்தினன்.

(இராமர் நோக்கி ஸந்தோஷபரிதனாகி ஓ வசனம்.) என்னுயிர்ச்சக
 பிங்களா நின்சொல் எதார்த்தமாகப்பவித்தது, நீ என்பாற்புகன்றது மித்தை
 யன்று, உண்மைச்சொல்லிலுன்னை உறுதியாய்க்கொண்டனன்.

(பிங்களன் தன்னுள்) இதுவென்கொல், அகாரணமாயென்னை இவ
 னிங்ஙனஞ்செப்புகின்றனன்.

இராகம் நாதநாமக்கிரியை. சாப்புத்தாளம்.

பல்லவி.

உன்சொல் நிஜமென்றுறைப்பானேன் நானிவன்.

அனுபல்லவி.

முன்சொன்னதென்ன கொஞ்சமுமறியேனே. (உன்)

சாணங்கள்.

காடெலார்திரிந் துடல்வேர்த்து இவனைக்
 கண்டிடவந்தொன்றும் விண்டிலேனைப்பார்த் து (உன்)
 காரணமொன்றுமில்லாதே இராமணிப்படித்
 கழறுவதென்னவோ காண்போமிப்போ தே. (உன்)

(வெளிப்படையாய்) அடுக்குமொழி.

விர்த்திசெய்வாக்கச்சு, மர்த்தவென்னுயிர்க்,
கர்த்தனெனின்சொல், அர்த்தமறிகிலேன்.

மாரீசன். பிங்களனைத் தழுவிக்கொண்டு இரகசியமாய்.

விருத்தம்.

பிங்களனென வேவந்தோன் பேயன்காசிபன்றா னென்று ம்
அங்குநீ யினையோனம்பா லாவிமாய்ந்திட்டா யென்று ம்
சங்கையுற் றிதுகார்ட்டிந் தளம்பினே னென்கரா ளா
இங்குயிரு ளாளுய்க்கண்டே னீசரா தீனம்ப பா.
பிங்களன சிரித்துக்கொண்டு தனக்குள்

அடுக்குமொழி.

மாசுகனொளித்த, காசிபமுனியும்,
வாசகப்புலம்பல், பேசுவதென்னே.

(வெளிப்படையாய்) அடுக்குமொழி.

என்னொருரகசியத், தென்னபுகன்றீர்,
இன்னமோர்தரம், பன்னிடுவீரே.

(மாரீசன்) பயத்துடன் பரக்கப்பரக்க விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றன்
(இராமர்.) பிங்களா, என்ன திகைக்கின்றனை.

அடுக்குமொழி.

கவலைப்படுகறாய், குவலைக்கண்ணினாள், இவலைப்பற்றியே, விவரிக்கி
ன்றனம், (என) ப்புருவம் கெரித்துக்காட்டினர்.

(பிங்களன் தன்னுள்) கட்டலைக்கவித்துரை.

கோங்கிளமாழலைக்கோதைவிதேகன்குமாரிகொ லோ
பாங்கியர்சூழ்ந்து பணிசெயப் பூளுசினப் பாங்கதி லே
யீங்கெழிற் பல்லவப் பாயலினிற் சாய்ந்திருக்கின்ற ன்
ஒங்கிவடன்றசை முன்சொலெனக்கிங் குணர்த்தின னே.

(சுற்று நிதானித்து) அகோவகோ, யீதென்னபுதுமை, அவளோ, இதற்
கரை யோஜனை தூரத்தில் கெளசிகாச்சிரமத்தில், வசிக்கின்றனன்
(என) வியப்புடன், பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனன்,

(மாரீசன் தன்னுள்.) இவன் நம்கராளனன்று பின்னையோ எதார்த்த
பிங்களன்றான், அந்தோ, அந்தோ.

கலிவிருத்தம்.

எங்கராளையெண்ணியெப்பாவ மோ
சங்கைகொண்டேன்சரியாய்முடிந்த தே
(அல்லால்,) பிங்களனுருப்பீடுடன்கொண்டவ ன்
எங்களுவதொளிந்தலைவரன்கொ லோ.
(இருக்கட்டும்.)

கலிவிருத்தம்.

விதனமெய்திடவேளையிதாங்கொ லோ
சதிவன்மாய்கைச்சுதரசக்தியா ன்
கதிர்குலத்துருகாளையிராகவ ன்
கதைமுடித்திடக்கருதவேண்மோ ல்.

(வெளிப்படையாய்.) ஒ, அதிகந்தர, புயமந்தர, ரகுநந்தன, இராமச்சந்திர.
(சிங்கராக்கவி) இங்ஙனம் நோக்குக. தந்தபந்தியு, கந்தமாதிவள், சிந்தைநை
ந்து, வருந்துகின்றனன்.

(இராமர்.) பார்த்துக்கொண்டு தானிருக்கின்றேன்.
எங்ஙனமெனில்,

கட்டளைக்கலித்துறை.

கண்ணம்புயங்களின்வீழ்மகரந்தக்கணங்களென ப்
பெண்ணம்முகச்சந்திராமுத்தீர்த்தத்துப்பிந்துவெனக்
கண்ணம்நிகர்த்ததனத்தாளிவருதிர்க்கின்றகண்ணீர்
எண்ணங்குலைத்தென்மனத்தினையேஉறுக்கின்றதுவே

(மாரீசன்.) தியானம் செய்கின்றனன்.

[ஒருத்தி] இராகம் கேதாரம்.

கண்ணிகள்.

(ஒருத்தி) எதடியினிப்பொருக்கா திவள்தேகம் என்றெனக்குச்சுரம்விளம்புதே
பனினீர், சிதச்சந்தக்குழம்பைமாதங்கத்திற் றடவித்திரும்புமுன்பொறுக்காய்
கினம்புதே

இராஜன்வரநீலசரோசமலர்கள் மலர்ந்திலகிடுங்களித்திடுந்தா னே
(அதுபோல்) இராஜன்வந்தால்முகம்ப்ரகாசித்திடுவன் சுகமெய்துவளிந்தமட
மானே
இராமனைக்கண்டவுடன்மாமலர்க்குவனைகள்யெழில்பெறவிளங்கிடுமல்லவோ
(அதுபோல்) இராமனைக்கண்டாலுடன்காமநோய்தீர்த்துசுகம் எய்துவளதைச்
சொல்லவோ.

இராமர் (ஜாவளி)

இராகம் கரகரப்பிரயை. சாப்புத்தாளம்.
எந்தகிளின்னுநெவடுதுரு யென்றமெட்டு.

பல்லவி.

இந்தசகியர்மொழி யென்சொல்வேன் அய்யோ.

அனுபல்லவி.

பைந்தொடிசையைன் பக்கலிவருக்கின்ற (இந்தசகி)

சுரணங்கள்.

சுந்தரியிவருக்கு கந்தசுகமரு ள
எந்தன்பேரெடுத்தியம்பினளே அய்யோ
இந்தவசனத்தாலே சிந்தைகுளிரந்தத டோ (இந்தசகி)
மங்குலின்மழைகடம் பங்களைமுருளித் தி
லங்கச்செய்கின்றவிதமென்னவே என்றன்
அங்கமெல்லாம்புன கங்கணிற்ம்பச்செய் த (திந்தசகி)

(பிங்களன் சற்றூலோசித்து தன்னுள்.) இவன் காசிபன்னன்று, ஆகை
யால், யானிவ்விதம் ஆலோசிக்கின்றேன்.

என்னெனில்,

விருத்தம்.

வல்லமாயாவி யின்னோன் வஞ்சனோ ராக்கனாரு ம்
சல்லியுள் ளமூக்காறுகித் தாடகா வதத்துன லே
மெல்லியுற் றுனகியைப்போல் விந்தைமாயங்கள் காட் டி
வெல்லவே அல்லல்மிக்க விளைவிக்கவந்தான் கொல் லோ.

(என்றே) அதிற்சற்றும் ஐயமில்லை, அதனால்தான், இவனென்பால்
வந்த ஸம்மூகிதமாயுளறினான், அஃதென்னென்று சாவ, புதிதிலொன்றுஞ்

சொல்லாமல் திகைத்தான், பின்னும் பயந்துசஞ்சலித்துப் பரக்கப்பரக்கவிழி
நான், இருக்கட்டும்.

(யானிங்ஙனஞ்செப்புகின்றனன்.) வெளிப்படை,

ஓ, ஓ, மித்திர சிஹாரத்தின ராமபத்திரா.

விருத்தம்.

பூங்குழற் சனகமாது புங்கவயிவ னோஅன் னு
பாங்கியரிவ ரோவன்று பரிவுடனவர் வயிக்கு ம்
ஒங்கிட மிக்கானங்கொல் லொருக்காலு மில்லைரர் மா
ஈங்கிவை யெல்லாம்மாயை என்னவே விளங்குநற் தே.

(இராமர் தன்னுள்.) இதுவென்கொல், பூர்வாபரவிருத்தமாயிருக்கின்
றதிவன்வசனம்.

விருத்தம்.

சானகியிவ டானென்றான் சங்கதிநன்குணர்ந்தோ ன்
ஆனகாசிப னையிங்கே யழைக்கின்றே நெனவிழைந் து
போனவன் வந்தான் யெல்லாம்பொருந்து மாயங்களுன்றா ன்
ஏனிலை யெல்லாமாயை யெனநினைப்பது தகா தே.
(வெளிப்படை.) காசிபனா, பிங்களவசனம் கேட்கப்பட்டதோ.
(மாரீசன்.) இராமனிடத்தில் இரகசியத்தில்.

விருத்தம்.

நினைக்கின்றேன் மாய்கைவல்ல நிசிரனொருவன் வஞ் ச
மனக்கப டத்தினோடு பிங்கள வடிவந்தாங் கி
சனக்கெடு தலையேசெய்த தாடகை தனைக்கடிந் த
நினைக்கொல புரியவெண்ணி நேர்ந்தனனிவ னிங்கென் றே.

(இராமர்.) ஸரி, ஸரி, நன்குறைத்தனை, நீ சொல்வது யுத்தமேயாம்.
பிங்களனிங்ஙனம் போந்திடுங்காலிவன் யாதுகதியடைவனே.

(மாரீசன்.) தாடகை சுபாகு இவர்கள் யாதுகதியை யடைந்தனரோ.
அதுவேயாம்.

(இராமர்.) இஃதிப்படித்தான்,

பிங்களன் (தன்னுள்) அடுக்குவசனம் ஓ, ஓ, மோசம்விளைந்ததே, அன்
பிற்சிறந்த, நண்பனிராகவன், நீசநிசாசர, மோசமிதென்று, நினைக்காமல், இ
வனை நேசகாசிபனென, நினைத்து இவன் பேசுமொழியாவையும் ஆசை
யொடு கேட்கலாயினான்.

(வெளிப்படையாய்:) இவ்வுட்காமணி இரகுசுலாமணி.

அடுக்குமொழி.

என்னையலாதிவன், சொன்னதைக்கேட்கிராய்,

நன்னயமாங்கொலோ, இன்னலென்றறிவையே.

(இராமர்,) புருவபங்கத்துடன், இதுவென்கொல், மொழிக்கிடையே,
இவ்விராக்கதனும்வந்து தடங்கல்செய்கின்றனன்.

(பிங்களன் தன்னுள்.) பயமும் துக்கமுங்கொண்டு.

இராகம் பியாகு. சாம்புதானம்.

பல்லவி.

இனியென்செய்வேன் எப்படியுய்வேன்.

சுதென்னமாயம் யீதென்னவனியாயம்.

அனுபல்லவி.

நனிஇராமனுயிர்க்குயிராய் நானிருந்தேனே அவன்
எனையிப்போது விமுகங்கொண்டு எதிர்த்துநின்றனே
எவனோ பயலென்றே. (இனியென்)

சரணங்கள்.

அன்னியனென்றமட்டுந்தானே அரக்கனென்றனே அவன்
பின்னுமென்மேற் கோபஞ்செய்கின்றான் பிங்களனானே
பேச்சென்னபுகல்வே. (இனியென்)

காதகனிவன் காசிபுரமான் கள்ளராக்கதனை சூதாய்
காதிற்கோள்கள்ஒது ராமனைப்பேதித்திட்டா. (இனியென்)
இனிப்பிழைக்க ஒட்டா. (இனியென்)

வீட்டுப்பிரியா னிப்போதென்னை விறட்டுகின்றனே இராமன்
துவ்வுடஅரக்கன்சொற் கேழ்க்கின்றான் சுமுகமாய்த்தானே
துவ்வுக்காலமோ அறியே. (இனியென்)

(வெளிப்படையாய்) அடுக்குமொழி.

புவனமுதல்வீரனே விவரித்துரைப்பதேன்
இவனைமிகவுளமதிற் கவனிக்கவேண்டுமால்.

(ஏன) முகம்வணங்கியிருந்தனன்.

(மாரீசன்.) தியானஞ்செய்கின் றனன்.

(மாயாசிதை.) ஹா. சகிகாள்.

சலிவிருத்தம்.

குறைத்தவம்புரிந்தேற்குக்கோ திலா
நிறைத்தபாக்கியம் வங்ஙனம்நேர்ந்திடும்
உறைத்தவண்ணமவ் வுத்தமராமனென்
னிறைத்தனிச்சுகமெந்தனுக்கெய்துமோ.

(இராமர்.) ஹா. அடி. என்காதற்குறிய மாதுசிரோன்மணியே.

இராகம் நாநராமக்கிரியை. ரூபகதாளம்.

அடிஅன்னமே அடிசொன்னமே என் ஆவி யே
இன்ககவாவியே தேவி யே (அடி)
கொடிஇடைமென்கொம்பே குடிக்கொளுமென் அன்பே
கடமுனைபொற்செம்பே வடிவுளகண்ணம் பே. (அடி)

ஹமயிலே, ஏகுயிலே, உனக் கென்ககமெய்துதலோ, அறிதென்றனை

கட்டளைக்கவித்துறை.

மானேநினக்கென் சுகமெய்தலோ மிகவன்மையென்ற ய்
தேனையதென்னடி செப்புதிமாரன் செறுக்குணை து
நானேமெலிந்து வருந்துகின்றேனென்கணண் மலர்க்க ண்
கூனேகொடுக்கிலெளிதேபெறுவை யென்றன்கக மே.

தெ கட்டளைக்கவித்துறை.

கட்டழகிசனகன்மகனே கனகாரவிந் தி
மொட்டெழிற் கொங்கையின் மொய்குழலே உனை முத்தமிட்டுக்
கட்டியனைக்கக் குவனையங்கண்கள் கடாக்கிப்பபையே ல்
துட்டமதன் பகைவிட்டுய்குவேனடி சுந்தரி யே.

[மாரீசன் தன்னுள்.] ஓ நிரம்பஸந்தோஷம், இவனுக்கவளிடத்திலா
சையை சலியாவண்ணம் ஸ்திரஞ்செய்துவிட்டேன், ஆனதால் யானினைத்த
தெளிதில்முடிப்பேன்.

[வெளிப்படையாய்.] ஓ கோமளகாத்நிரா, ஸ்ரீராமபத்திரா.

அடுக்குமொழி.

மாமயல்மிஞ்சுமிப், பூமகள்ஜானகி, காமமுற்றாப்பெற, நீமனம்வைப்பையே.

(இராமர்) அடுக்குமொழி.

ஓ நோக்கந்தெறிந்த, வாக்குநன்னய,
சிலாக்கியகாசிபா கேட்கக்கடவாய்,

விருத்தம்.

கானகத்தில்யானைவளைக்கண்ணுற்றேன்கொல் [ஆச்சரியத்துடன்]
காதலியென்னுயிர்ச் சனகியவளாய்க்கண்டேன்.
எனகமெய்வினத்தனென்றாயுங்கால் [களிப்பனுராதத்துடன்]
என்னிமித்தமதச்சுரத்தாலெனவறிந்தேன்.
பானகவின்மொழியாள் சந்தாபந்தீர்க்கப் [புளகங்கொண்டு]
படுவதென்னுலிங்கனமாம் பகரக்கேட்டேன்
யானகமகிழ்ச்சியொடு தழுவற்பாங்கே
என்றலும்வதுவை இலாததஞ்சுறேனே.
[மாரீசன்.] தியானம்செய்கின்றன்.
[மற்றொருசகி.] எனதாருயிர்க்கண்ணாட்டி.
கொச்சகக்கலிப்பா.

கட்டிக்கரும்பே கனதனமே கண்மணியே
வட்டிக்குந்தேனே மகராசி யுன்றனுக்கென்
கிட்டர்க்கறிதுன் கேழ்வனையே கோசிகளுர்
இட்டுக்கொண்டுன்பாலிங் கெய்துவர்கா ணேந்திழையே.

[இராமர்.] ஆ, ஸரி, ஸரி, இம்மொழி பிங்கவனுறைக்கக்கேட்டிருக்
கின்றதுவே.

[பிங்களன்.] அகோவகோ ஏதார்த்தவர்த்தமானத்தையனுசரித்து சம்
பாஷிக்கின்ற இம்மாயாவிலாஸம் ஆச்சரியமாச்சரியம்.

(மாரீசன்) ஓ புவனநாயகனே, இவனுறைநின்றன் செவிப்புக்கிற்றே.

(இராமர்) அடுக்குமொழி.

நீசனிவன், பேசுமொழி, காசிபனுக், கேசரியாம்
காசிபன்றான் கேட்கவேண்டும்,

(காசிபர்) வாஸ்தவமாய் ஜானகிபரிஜனந்தானு, ஒன்றுக்கொன்று பு
லம்புகின்றது.

(பிங்களன்) என்மனது, கொஞ்சங்கூட விசுவாசிக்கிறதில்லை.

(மாரீசன்) தியானஞ் செய்கின்றனன்.

(ஒரு சகி) அடிசகி இது நிற்க.

கலிவிருத்தம்.

கனத்தமென் முலைக்கன்னி நல்லாளிவ

டனைத்த சகண்டன்றான் விரும்புறான்

எனத் தளம்பிமனம் கொதிக்கின்றனன்

அனர்த்தமா மஃதல்லால் மற்றில்லையே.

(காசிபர்) ஓ ஓ யீதொன்று பெரியான சமாசாரம், ஜனகரஜன்பால்,
இதுமட்டிலும் தசக்கிரீவன் யாசனை செய்யாமலிருக்க, யீதேதுஸமாசாரம்.

(இராமர்) அடுக்குமொழி.

ஓ ஓ இதுவென்செல்,

ஐந்திருகந்தரனும் வந்துபிரார்த்திப்பதாய்

தந்தஇவ்வாசகம் விந்தைசந்தேகமாம்.

(பிங்களன்) ஈதொருக்காலும் இல்லவே இல்லை,

கலிவிருத்தம்.

அன்னியாய மிதார்பொருப்பார் கொலோ

மன்னன் பாலிவையான் வசனித்திடல்

பின்னமாம் தக்கதன்று வீண்பேச்சதாம்

என்னையோ வல்லரக்க னென்றிட்டலால்.

(வெளிப்படையாய்) அவனிக்கரசே, இவனைப்பற்றிக் கவனிக்கவே
ண்டும்.

(இராமர்) செவிகளை வேறுசாய்த்து ஐந்திருகந்தரனும் வந்து பிரார்த்திப்பதாய்த் தந்த இவ்வாசகம் விந்தை சந்தேகமாம். (என) திரும்பப்புகன்ற
னன்.

(மாரீசன்) அதிலென்ன பாதகம் ஸ்வதந்திர மிருந்தாலும், சிற்சிலவி
டத்து பரதந்திரமும் வேண்டியிருக்குமல்லவோ.

(மாயாசீதை) கண்ணீர்ப்பெருக்குடன்) ஓ ஓ யெனைத் தசகந்தரனும்
விரும்புகின்றான் கொல், ஹ ஹ.

இராகம் முகாரி ஆகிதாளம்.

பல்லவி

இந்தவினைக்கென்னசெய்வேன்

அந்தோ அந்தோ.

அனுபல்லவி.

அந்ததச்சகந்தரணும் எந்தனையா சிக்கின்றோ.

(இந்த)

சரணங்கள்.

பத்துத்தலையுமிருபதுகையும் பிசாசுபோல்

சத்துருவந்தெனைவேட்கக் எத்தனிக்கின்றோ.

(இந்த)

சந்தரணிராகவன் வந்துமணங் செய்துசுகம்

தந்திடப்பெருமுன்னாகத் தொந்தரைவினைந்து தானால்

(இந்த)

அன்னவன்வந்துயாசிக்க என்னையென்றந்தைஜனக

மன்னவனியந்திவொனோ கன்னிகாளிதென்னமாயம்

(இந்த)

அடியே அடியே அவ்விதம் நடக்குமாயின் உடனே யென்சரீரத்தை
மாய்த்து விடுவேன்.

இராகம் புன்னாகவரானி ஆதிதானம்.

பல்லவி,

ஈதுசரத்தானே ராமனுக்கல்லா லெவர்க்குஞ்சம்மதியேனே.

அனுபல்லவி

மேதினியில் வரலாகாது பெண்ணன்மத்தீது

பாதகனுக்காளாவதேது மாதேயிப்போது

[ஈது]

சரணங்கள்.

சர்க்குணரூபதியே

எனக்குகந்த

சாமியென்னதிபதியே

அவனேசு

கிக்கப்பொருந்துமல்லா

லெவர்க்குமென்றேகம்

அக்ரமமாய்த்தொடப்

பொருக்காதிதுசபாகம்.

[ஈது]

எந்தையவனுக்கெனையே

பரிணயஞ்செய்

தீந்தாலுங்கர்மவினையே

இதுதானென்றே

செந்தழற்குழியினி

லந்தக்கணமேவாய்வேன்

கொந்துவிடத்தனை

யருந்தியாவதுமாய்வேன். [ஈது]

[இராமர்] ஆனந்தபரிதனாகி,

கட்டளைக்கவித் துறை

மாணிக்கவல்லி மரகதவல்லி மதனவல்லி

வணிக்கண்மாதுவள் ஏண்ணமெல்லா மெண்ணிடத்திலல்லாத்

காணிக்கணக்களவும்மற்றிடத்திலுக்காமத்தினு ல்
வாணிக்குயிலினனொன்மனத்தைவிலைவாங்கின ளே.

[என] ப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனன்.

[காசிபர்.] கராளனைநோக்கி, (களிப்புடன்) இதோ பிங்களன் என்னை
வந்தடைந்தனன், நிரம்ப சந்தோஷம்.

அடடா, இக்காட்டினிடமாய் வேட்டையை நாடிவந்த இராகவனைக்
கண்ணுற்றனை கொல்.

[கராளன்.] அவனைக்கண்ணுற்றது மட்டுமன்று, நின்சொல் வழிப்ப
டியே என்னால் அவனை வனந்தரவனத்திற்கு, எத்துக்கடையாய் ஏமாற்றி
யழைத்துவரலாயிற்று.

விருத்தம்.

கண்டதன்றியுன் கட்டளையின் வழிகருதியிக் கானவந்தத்தி ள்
ஒண்டியாய்வர விடுத்தனன்கணத்தே உன்னையென் கண்ணிற்காணதா ல்
வண்டன்கோளிக் கேவகொடி லக்குவன்சரமதற் கிலக்கா கி
விண்டனைவல்லுயி ரென்றொருசங்கை மேவியென்மனங் கலங்கினதா ல்.

[காசிபர்.] சற்றாலோசித்து [தன்னுள்,]

அப்பிங்களன் வடிவாகின னார்கொலிவ னார்கொ ல்
செப்புரினே யான்பக்கலிற் சேர்ந்தோங்கிடு மென் னை
ஒப்புத்தன துறவாய் நினைக்கின்ற நென்னுருவ ம்
இப்பூவினிற் புனைத்திட்ட வன்யார்கொல் யார்கொல் லோ.

இருக்கட்டும், எல்லாம் அடைவே அறிகின்றேன்.

(வெளிப்படையாய்.) இராமனிப்பொழுதிலெவணிருக்கின்மனன்.

(கராளன்.) தன்னுள்.

விருத்தம்.

கிந்தை இராகவன்பாற் சென்றதா லெனைத்தேற்றா து
வந்திது புகன்றானித் தில் மற்றிலைத் திண்ணந்தா னே

(வெளிப்படையாய்)

பைந்தொடி ஜனகிதன்னைப் பரிந்தெதிர் பார்த்துக்கொண் டே
இந்தமாகத் தத்தோரம் இருக்கின்றான் ரகுவீரன் ன்.

(காசிபர்.) இவள் சீதைதானெனத் தெரிந்தனெகொல்.

(கராளன்.) நகைப்புடன்.

அடுக்குமொழி.

அப்படிப்புகளினும் இப்பெரும்படியினில்

■ செப்பின்மையென் றொப்பமாயறிவஞல்.

விருத்தம்.

ச.திமயன் வித்திசகிக் வன்சம் பரனிந்திரா ரி
முதிர்வஞ்சு மாய்கைவல்லோர் இவரினும் முதன்மையாக த்
துதிபெருந் தாடகேயா சொல்லவுந் தரமோநின்ற ன்
விதவிதமாய ஐரலவினே வினைத்தெரி வேன்மா தோ.

(காசிபர்.) உத்யேகத்துடன் (தன்னுள்) இவனோ, மாரீசானுசான், இவனொரு அரக்கனாயிருத்தல்வேண்டும். *இதனால் அம்மாரீசனென்பவனும் மாயையாலெனதுருவத்தை வகித்துக்கொண்டு சற்றுமறைந்திருந்துகொண்டிருப்பாராயிற்று. மோடியாப்பிரதோகஞ் செய்கின்றனென நன்கறியலாயிற்று.

விருத்தம்.

இனியென்ன பிழைப்போகோகோ என்னதான் செய்வேனந்தோ
தனிமையா யொருமான்பொல் லாச்சார்த்தாலக் கரத்திற்ச்சிக்கு
நனியுயிருய்வ தெங்ஙனம் அரக்கன்பால் நா னே
வனமதிலகப் பட்டிட்டேன் வாழ்வது குதிரைக்கொம் பே.

என மனதினால் நிர்த்தாரணைசெய்து, மூர்ச்சைகெட்டு விழுந்தனர்.
(கரரான்.) ஹ, ஹ, களைப்புவிடுத்துக் கண்விழிப்பீராக.

கவிவிருத்தம்.

எண்ணி யெண்ணிச் சுமந்தின் நெடுத்தாட னே
எண்ணி யெண்ணி யவாளி நந்த கேட்டி னே
எண்ணி யெண்ணி ரகுவீரன் பலத்தி னே
எண்ணி யெண்ணி மனவேக்கமி தாங்கொலோ,

எனத் துறந்நன.

• [காசிபர்.] சற்று களைப்புத்தீர்ந்து எழுந்திருந்து கைகால் நடுங்கக்கொ
ந்து கரைந்து கண்ணீர்வழியக் கைசுப்பி அஞ்சலி செய்துகொண்டு.

இராகம் பியாகு. ஆதிதாளம்.

பஸ்ஸலி.

வல்லிசாசரவந்தனம் வந்தனம்

மனதுவைத்தாண்டருள் ஆண்டருளே.

அனுபல்லவி.

தொல்லைசெய்மாரீசு னல்லநானெளியேன்
துன்பஞ்செய்திடில் வந்துகூழ்ந்திமெப்பழியே
நல்லவார்த்தைசொல்லி நாடியைத்தாங்குறேன்
நம்பினேன் நானுனைக் கும்பிடுறேன்

(வல்)

சுரணம்.

தயைபுரிவாயே சாசுவதமா யே
ஸாமிஸகலஸம் பன்னாந்யநீயே
நயமுடண்நற்புகழாய் வாழ்வாயே
நாயகராக்கத குலபதி யே.

(வல்)

(கராளன்.) சோகவேகத்துடன்.

அடுக்குமொழி.

அண்ணன்மாரீசனை எண்ணிடும்பாவமே
திண்ணமதாச்சுதெவ் வண்ணம்யானுய்குவேன்.

ஹ, ஹ, கஷ்டங் கஷ்டம்.

இவன் பிராமணப்பயல்தான் மஹா மூடனாகிய நான். இவனை மாரீசு
னென்றெண்ணி உண்டானதெல்லாம் உளறிவிட்டேன்.

[வசனம்] ஹா மாரீசா வித வித மஹா மயாதூரந்தரா எனப் புலம்பத்
தொடுத்து, (அவ்வளவுக்குள்) அட்ட இப்பொழுதிப் புலப்பத்தாலென்பயன்
இது தருணமல்ல இது நிற்க (கோபாடோபத்துடன்) அட்டாக்கத்திரியச் சி
றுபயலே சுமித்திரையினு தீரத்தினின்றும் வெளிவந்த துஷ்டப்பயலே.

(என) உங்கராஞ்செய்து சற்றுலோசித்து, ஹ, ஹ, இவன் விஷயமாய்*அள
வுக்கு மிஞ்சுகின்றதென் பட படப்பு.

விருத்தம்.

படுபயலிராமனைப்போலிலக்குமன்றான் பலம்படைத்தோனவனை எட்டிப்பார்
ப்பதற்கும், திடமுடையனல்லேன்யான் வீரம்பேசிச்செய்வதென்னையாளை
வெள்ளாடென்செய்யும், அடல்மதமாரீசுவதம் சகியேனந்தோ அனியா
யமதற்குப்பதிலமைப்பதிந்தத், தடிமறையோன் றனைவதைத்தல்தருதியாகும்
தகுந்தகுமப்படித்தானே சரிசெய்வேனே.

(என) குபீரென்றெழுந்து காசிபனுடைய கண்டத்தை துண்டெய்ய
ஆரம்பித்தான்.

(காசிபர்.) தந்திரமாய் விடுவித்துக்கொண்டு இராமணிருக்கிற தேன் மாமரத்தை இலக்குவைத்து ஒடுகின்றனர்.

(கராளன்.) பின்னொடர்ந்தோடுகின்றனன்.

(காசிபர்) இராகம் பியாகு. ஆதிதாளம்.
தேவாதிதேவனே என்றவாண்மெட்டி.

புயபலவீமா ஜயஜயராமா	ஒரு
பொல்லா அரக்கன்ருன், எனைக்கொல்லவருகின்றான்	ரகு
பூபா, பிர தாபா, இந்த ஆபத், திற்காப்பாய்சா	மி [புய]
மோசநிசாசரன், மா ரீசனுக்கனுசரன்	இவன்
முதிர்வஞ்சமாயாவி, அய்யோ சதிசெய்திடும்பாவி	இந்த
மூர்க்கன், வந்து, தாக்காமல்நீ, காக்க வேணும்	ஸாமி, [புய]
ராமாசரணம், ஜயபூமாசரணம்,	ரகு
நாதனேசரணம், மனு, நீதனேசரணம்,	உனை
நாடி, வந்தேன், தேடி, நொந்தேன், ஒடி, என்முன்	வா. [புய]

(இராமர்.) ஆ, ஆ, காசிபனுடைய சப்தம்போல் கேட்கப்படுகின்றது. அன்பிற் சிறந்த, நண்பர் நாயகமே, அஞ்சேலஞ்சேல்.

என வினாந்தெழுந்து நடக்கின்றான்.

(மாரீசன்.) இதுவென் கொல்.

விருத்தம்.

சொலித்திடு மணிமாற்பா வென்சந்தர வரனேபா	னு
குலக்குண நிதியேராமா குறித்துன்பா விடைவிடா	து
துலக்கமா யிருக்கின்றேன் யான்காசிபன் ரோன்றல்காண்	டி
அலக்கண்ணேர் இந்தச்சத்தம் யாரதென் றெண்ணுகின்ற	ய்.

(கராளன்.) ஒருகுதியிற் காசிபனைத் தாவிக்கொண்டு, இராமனைக்குறித்து புலம்பிக்கொண்டு ஒடுகின்றனன்.

இராகம் பைரவி. ரூபகதாவம்.

பல்லவி,

பரீபாலனஞ் செய்வாய் பரந்தாமனே ஸ்ரீராமனே

அனுபல்லவி

கிருபாகர, இரவிசுல, நிருபாவெனக், கருள்வாயே

(பரி)

சரணங்கள்.

பொல்லாவொருவன் புலிமன்றே	லே	
போர்த்திவந்தாற்போல் காசிபன்போ	லே	
வல்லரக்கணுருக் கொண்டென்பின்ன	லே	
வந்திட்டானிதற் சென்செய்வோமே	லே	(பரி)

சூதுவாதற்ற வேதியன்நா	னே	
தூய்காசிபனென் நெண்ணினே	னே	
வேதைவினைந்த தென்செய்வே	னே	
விபத்துத்தவிர்த்தாள் கதிரீதா	னே	(பரி)

(என)ப்படித்துக்கொண்டிராமனை வந்திருகத்தழுவிக்கொண்டனன்.

(இராமர்.) மாரீசனிடம் ஓ என தாசைநேச காசிபனே, உயிர்ச்சகபிங்
களன் ஓடி இதோவந்தனன்.

(மாரீசன்.) களிப்புடன் (தன்னுள்) நமது கராளனிவனேயாம், காசி
பன்றானிவனைத் தொடர்ந்துவருகின்றான்.

(வெளிப்படையாய்) அடுக்குமொழி.

பூசல்மாரீசனென் வேசம்புனைந்திதோ
மோசமிங்குற்றனன் நேசநீகாண்குதி

(காசிபர்) அடுக்குமொழி.

ஜயஜயபூமா, நயகுணசோமா
புயபலவீமா, இயல்புகேள்ராமா.

விருத்தம்.

என்னுடைப் படிவங்கொண் டிராக்கத மாரீசன்ற	ன்
நின்னுடைப் பக்கல்வந்து நிற்கின்றான் சீதையென்	று
தன்னுடை மாயஜாலந் தீனையெதிர் காட்டியுன்	னை
துன்னுமோ காழிவீழ்த்தத் துடிக்கின்ற னிவனிரா	மா.

(கரளன்.) களிப்புடன் (தன்னுள்) ஓ சரி சரி இங்ஙனம் உயிருடன்
காசிபவேஷமாரீசனைக் கண்டதும் ஈசன் செயலேயாம்.

வெளிப்படை.

(வசனம்.) இன்னவன் யார்கொல், என்னுருவத்தைப்புனைந்துகொண்
டு முகத்தைத் தூங்கவைத்துக்கொண்டிருக்கின்றவன் யார்கொலோ.

(மாரீசன்) கவிவிருத்தம்.

இன்ன வன்றனை யர்க்க னென்ன வே
தன்னிக ரில்லாச் சதுரநாயக ன்
புன்னுனிக் கூர்மைப் புந்தியி ராகவ ன்
முன்னம் யோசனை முடித்திட்டான ரோ.

(பிங்களன்.) காசிபர் பாலணுகி,

தூயகாசிப வென்சொல்வேன் துங்களின் னுருவங்கொண்டான்
நேயமாய் கராளாவென்றென் நேர்நிகழ்த் தினதாலின்தோ ன்
பேயன் கராளன்றானென் பீடுடைப் படிவங்கொண்டா ன்
மாயமரீசனன்னோன் வஞ்சனை விளைந்தத் தோ.

(இராமர் வசனம்.) அகோவகோ, இவனோ, பிரத்தியக்ஷ காசிபனை, மரீசனெனவும் பிங்களனைக் கராளனெனவும் பரிவாரத்துடன் இச்சீதையை, மரையென்றும் பேசுகின்றான்.

சுதெங்நனம் இயம்புவது,

விருத்தம்.

காசிபனைமரீசனெனவு மிப்பிங்களன்றனைக் கராளவல்லர்க்கென்று ம்
வாசமலர்க்குமுலிபரிவாரத்தோடு வளர்ச்சிதையின்னரசை மாயையென்று ம்
பேசுகின்றானிவன்விந்தை இவ்விருவர்பிங்களராங் காசிபரிவ்விரண்டுபேபோ
நேசரின்னாவ்விருவர் நிச்சியந்தான்நிசிரம்ற்றிருவர் மிகநேத்திநேத்தி.

(கராளமரீசர், பிங்களகாசிபரைக்குறித்து இராமனிடம்.)

விருத்தம்.

பருத்ததிண்டோளாய் மிக்கபலம்படைத் திடுவெங்காளாய்
உரத்தராகவனே கேளாய்முன் றுடைக்கல்வேண்டு ம்
தரித்திலகிமே வேடங்கடமைக் கண்டசலித்திடா தே
நிரத்தஇவ்வரக்கர் தம்மைச்சிதைத்துமாய்த் திடுதியை யா.

இராமர் கோபத்துடன் (பொதுவ சனம்.) மூதண்டத்தையும் பிளக்கும் கோதண்டத்தில் காணியிறுக்கி பாணத்தையேற்றுகின்றனர்.

[காசிபர்] ஒ ஒ ஆபத்பார்தவ அனாதரக்ஷ அன்பர்க்குந்தவ அபிராமராமனே, ஆதரித்தருளல்வேண்டும்.

விருத்தம்.

காட்டுவாஹு மறைப்பாயன்பர் கருத்துளவிருளையெல்லா ம்
ஒட்டுவாய் ராமச்சந்திரா நீயறியாதொன்றுண் டோ
தாட்டிக மாளீசன் நன் ஜாலமாயங்களிஓ தே
நீட்டுராய் தனுவைவேண்டா நிலைத்துளம்யோசியை யா.

(இராமர்.) தன்னுள், இதுவென்கொல்.

விருத்தம்.

அவரையென் னன்பராமென் றிசைந்திருக்கின் றேன்கொல் லோ
அவரிடமெ ன்மனந்தா னவளவுபொ ருந்தவில் லை
எவரைவல்லரக்கரா மென்றெண்ணியே வெடுக்கின்றேன் கொ ல்
அவரிடமென் னோக்கத் திற்கானந்த மாகுதந் தோ.

(என) திகைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

(மாளீசன் வசனம்) ஓ ஓ, இவரிடங்களில் பாணத்தை விடுகைக்கி இவ
ன் சந்தேகப்படுகின்றனன். நன்று நன்று இதுநிற்க.

[என]த்தியானஞ் செய்கின்றனன்.

(ஒருத்தி) திரையைக் கையால்தள்ளிக் கொண்டு, பாபரப்புடன் (பிர
வேசித்து) வயிற்றிலும் வாயிலும் அடித்துக்கொண்டு) ஹ ஹ அந்தோ! அந்
தோ! அடியே அடியேயாம் அடியோடே, ஹதமாய்ப்போயினோமடி, அடியே
போயினோமடி,

மற்றெல்லவரும்) துதிபரபரப்புக் கொண்டவர்களாய், ஹா சகி அது
என்கொல், என்கொல், சொல்லுதி சொல்லுதி நமக்கு, யாதுசங்கடம் நேரி
ட்டது, அதைச்சொல்லக்கடவாய் (எனமன்றாடினர்.)

(மாயாசீதை.) உத்வேகத்துடன், படுக்கையினின்றும் கொஞ்சமெழு
ந்துகொண்டு, அடி சகி அதனை இன்னதென்று சொல்லக்கடவாய், என்மன
தை வேருடன் கெல்லுவதுபோல் என்னவோ செய்கின்றது, அதனை இன்
னதென்று சீக்கிரம் சொல்லடி,

(பிரவேசித்தவள்) அந்தோ வந்தோ அடியோடேபோயினோமடி
அவ்வமங்களத்தை எவ்நனம் புகல்வேனடி.

(மற்றவர்கள்) அஃதென்ன அமங்களமடி அதைச்சொல்லு சொல்லு,
அதற்குமேற்செய்யவேண்டியதாவதுயோசிப்போமடி,
அதைச்சொல்லு, சொல்லு.

இராகம் பியாகு ஆதிதானம்.

பல்லவி.

என்னடியாயம் யென்னடி அனியாயம்

இன்னமுயியம்பிடாதேதடி யேசகி

(என்)

அனுபல்லவி.

சின்னாபின்னமாய்மனந் தன்னே இவ்விசனம்

சிதறச்செய்கின் றதங்கம் பதறச்செய்கின் றதடி

(என்)

சரணங்கள்.

பட்டணம்பரிபோச்சோ நஷ்ட்டிகள் வரலாச்சோ

இஷ்டபந்துக்களுக் கேதேனுமுண்டாச்சோசகி

(என்)

படபடெனநீவந்த உடனேயெங்கட்கென்னவோ

அடிவயிற்றைப்பிசைந்து குடலைப்பிடுங்குதடி

(என்)

இன்னதென்றியம்பதற் கென்னமாவதளப்பு

முன்னமேதோதறிந்து முயன்றுகொள்வோமடி

(என்)

(என்) பிரலாபித்தனர்.

(பிரவேசித்தவன்) யான் வேறென் சொல்லப்போகின்றேன்.

(என்) கண்ணீரைப்பெருக்கினன்.

விருத்தம்.

கண்டம்பத் துள்ளான்வந்து கணபிரார்த்தனை கள்செய்து ம்

தொண்டிசெய் ஜனகரூலே சோதிமின் ரூரகையா ன

ஒண்டொடி தன்னையீந்தெற் குதவிடப்பெற்றே னல்லே ன்

தெண்டனைசெய் வேனென்னச் சீறியேமொழிந் திட்டாளு ல்.

(மற்றவர்.) உத்வேகத்துடன் ஹா, ஸகி, அந்தப்பாவி தசகண்டஞல் தாதை ஜனகராஜனிடம் ஏதேனும் தீங்குகள் புரியப்பட்டனவோ.

(பிரவேசித்தவன்) விருத்தம்.

என்னென்று சொல்வேனந்தோ என்னுயிர்ச் சகிகாள்நம்ம ள்

மன்னவன் ஜனகராஜன் தலைதனைவா ளால்வெட் டி

பின்னுமம் மடநல்லாளைப் பிடித்துக்கொண் டெய்தவிங்கு ம்

துன்னுமைமலை போலன்னோன் துரிதமாய் வருகின்றானு ல்.

(மாயாசீதை) ஹா, அந்தோவந்தோ என்செய்வே நென்செய்வேன்

இராகம் நீலாம்புரி சகாஸ. சாப்புதானம்.

கண்ணிகள்.

அய்யய்யோதெய்வமே, அனியாயத்தெய்வமே, அவத்திற்சோதித்தா யே
தெய்வமே
எய்யாக்கவலைக்கடல், மைய்யத்திலாழ்ந்தேனே, இனியென்செய்வேன ய்
யோதெய்வமே
அருமைஅய்யாவே நீர்பெருமையாயெனைப்பெற் றனுபவித்ததிதுவோ விதி
யோ
சூமந்தழைத்திடாதெக் கருமமோவிளைந்ததே சண்டாள அரக்கன்செய்சதி
யோ
அய்யாவென்றினிநானே யானாயழைப்பேனோ, அஞ்செல்வென்பதும் யெனக்
காரோ
ஒய்யாரமுயினி அம்மாயென்றழைத்தேனே உச்சிமுகந்திடுவாரா ரோ
கார்வண்ணராமர்க்கெனைக்கல்யாணஞ்செய்தீந்துகாக்கிகண்டிருந்தாலாகாதா
பார்மீ திலவ்வளவு பாக்கியஞ்செய்திலேனோ பழிகாரியானேனேதா தா
பாவியிராவணன் தீவினையுரிந்திங்கு படபடெனவருவதா லே
பூவிலிருக்கலாமோ ஆவிபொருந்தலாமோ பூவையரேயினிமே லே.

(என்றலறிக்கொண்டே எழுந்தோடுகின்றனர்.)

(சகியர்.) ஹா, இவ்வனியாயத்திற்கென்செய்வோம் எனப், பின்னொ
டர்ந்தோடுகின்றனர்.

(இராமர்.) பரபரப்புடன், கிட்டவணுகி.

விருத்தம்.

அஞ்செலஞ்செல் கண்ணாட்டி ஆருயிர்ச் சனகமா தே
வஞ்சராவ ணைபகாரம் வருமென்று நினைக்கவேண்ட டா
மிஞ்சுமியி வரக்கர்த்தம்மை வதைத்திடவேண்டி யென்ற ல்
வெஞ்சரங் கேடர்த்திலங்கு வென்றிவிற் சனத்தந்தா னே.

(கராளன்.) பயத்துடன், மாரீசனிடம், இரகசியத்தில், ஹா, மாரீசா,
என்ன இவ்வாறு மொழிகின்றான். இப்பொழுதிதற்கென்செய்வோம்.

[மாரீசன்.] இரகசியத்தில்.

விருத்தம்.

கருத்துடன் பூசினிக்காய் களவுசெய்திட் டோன்றோனே த்
திருத்தமாய் வருடவென்னச் சிறுபின்னைத் தனமாய்ச்சொன்னாய்

உரத்தராகவனே நம்மை உற்றவனென வுட்கொண்டா ன்
அரற்றிடை திருப்பாயிச்சொல் லவர்களைக் குறிப்பதா மே.

௩௩ (இராமர்) விருத்தம்.

திங்கினைச் சனகன்பாற் செய்தசகீவன் றன்னைச்சி றி
யீங்குயிர் பறிப்பனிப்போ திருந்தவெம் பகழியா லே
(காசிபர் வசனம்.) அவ்விதேகன்பால் திங்குபுரியயா துகாரணம் ஏதே
து நம்புதற்கிடமில்லை, ஏனெனில்.

௩௪ ஐ விருத்தம்.

ஒங்குபெண் கேட்பதற்கும் உளமில்ன் ஜனகன்பா லே
தாங்குநட் பதனாந்தத் தசகீவன் சதிசெய்வா னே.
[கராளன்.] மாரீசனிடம், இரகசியத்தில், எல்லாவற்றிலும் விருத்த
மேசெய்து வருகின்ற இப்பிராமணப்பயலை அதஞ்செய்யவேண்டும்.
[மாரீசன்.] இது நிற்க.

விருத்தம்.

வச்சிரக்கடினக்கைக் கொடுபுடைக்க வணங்கியமுகத் தைராவதத் தை
புச்சத்தைப்பருகியோட வெரட்டாமற் புரிந்தும்பர் புகழினைத்துலைத்த
மெச்சிலங்கேசன்னை வதைத்திடுதல் மிகவெளிதாய் நினைக்கின்றான்
இச்சிறுமனிதன் ராமனைச்சயிப்பர் யார்யேதுகாண் நாமெலாமிற்றோம்
[பிங்களன்.] அதிற் சந்தேகமா.

[கராளமாரீசன்.] ஒருவருக்கொருவர் பயத்துடன், பிங்கள காசிபர்க
ளின் வார்த்தையினால் ஒருவர்க்கொருவர் ஏர இடங்க விழித்தவர்களாய் இரா
மனிடம்.

[வெளிப்படையாய்] மாரீசன்.

இராகம் அடாண. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

சாமி யீதென்னயோசனை இவரைக்கொல்ல
தானே மஹாராஜ னே.

அனுபல்லவி.

பூமிபுகழ் வீரர்க்குள் தலைமையா மாண்பினீர்
நேமமாய் ராமனென்று நீயிருந்தென்ன கொள்ளீர்.

[சாமி]

சரணங்கள்.

வதுகாண் கொட்டினுற்றேன் கொட்டாட்டாற் பின்னைப்பூச் சி
என்பார்க ளறியாயோ யீதெல்லாமிக வேச்சு
பாதக அரக்கர்சொல் நீதியாய்க் கேட்கலாச் ச
பழமையா மெங்கள்சொற் பாலுங் கசப்பாச் ச. [சாமி]

வஞ்சகமாய் வந்தவர் நேரோபோவாரோ சாது
மயிலே ஓரிறகு தாவென்ற லதுதாந்
மிஞ்சுமிவர்மே லென்ன தாக்ஷணியமதை யோ து
வீளையாட்டல்ல யிவனாக் கொல்லவேணு மிப்போ து. [சாமி]

கனைகடற் பொங்கினுற் கிணர்கொள்ளுமோ அனேக ன்
கடைக்கண் சிவந்தாலுனக் கெதிற்றிற்குமோ லோக ம்
மனமடமை யாலிவர் அறியாதுனது சினேக ம்
மனதிற் பாருட்டிவந்தார் அதிலுமுண்டோ சந்தேக ம். [சாமி]

[என்] இராமனைத் துறைசெய்துகொண்டு (தியானஞ்செய்கின்றனன்.
[காசிபர்.] கடுகிடுகென, உடல்நடுங்கிக்கொண்டு.

விருத்தம்.

வையகம் புகழ்யோத்தி மன்னவ ராமச்சந்த் ரா
வெய்ய மாரீசமாயம் யிதனையோற்றிக்கல் வேண்டு ம்
தெய்வமே கண்கெட்டாயோ திக்குவேறுண்டோ உண் மை
பொய்யதாய்ப் பொய்கன்மெய்யாய்ப் போனதென் கலியின்கோ னோ.

(மாயாசீதை) விருத்தம்.

தலமிதி நெருக்கமான தருக்களிணாடு தோன்று ம்
பலமதாய்ச் சொலிக்கா னின்றபாவகந் தன்னிலிந்த ச்
சிலையேறிப்பாய்ந்துதீர்ப்பேன் சீர்தந்தை யிழந்தசோக ம்
நலமகா புருடனாலே நான்கொள்வேன்ச் சுறமுந்தா னே.

கவிவிருத்தம்.

ராம ராம நயனாபி ராம னே
ஏ மனாள் ரவிகுல சோம னே
வேம னற்குழி வீழ்ந்துன் னியித்தமாம்
காம வேட்பகை கணத்திற் தீர்ப்பனா ல்.

என்று சென்றனன்.

[பிங்களகாசிபர்.] தன்னுள், ஹ, ஹ, மாரீச மாயாப்பிரயோகத்தால் நடக்கிற சங்க்திகள் அட்ட, என்னென்ன ஆபத்தோ, அதிசயமாயிருக்கின்றது.

(வெளிப்படையாய்) விருத்தம்.

எதய்யா ராமச்சந்த்ரா யித்தனைமோக மெல்லா ம்
சூதய்யா அரக்கர்செய்கை துங்கநீயுறியா துண் டோ
ஒதய்யா அரக்கராமென் றெங்கனையுளத்திற் கொண்டா ய்
தீதய்யா யிதெல்லாம் நன்றாச்சிந்திக்க வேண்டும்கா மி

[இராமர்.] நல்லசிந்தனை, இதுநிந்தித்து யோசிக்கவேண்டியதுமிருக்கின்றதோ.

விருத்தம்.

தேகத்தைத் தீயில்வீழ்த்துஞ் செய்கையில் முயன்றுகொண் டே
ஆகத்தி லெனைநினைத்தென் மேலுள்ள ஆசையா லே
பாகொத்த மொழியாள்சீதை படித்திடுவார்த்தை யென்னு ற்
சாகத்தைக் கெடுத்தென்மர்மம் தனையறுக்கின்ற தந் தோ.

கராளன் சிங்காரக்கவி.

அடிக்கடிமாயையென்று, படிக்குமிவ்வரக்கர்த்திமை,

நொடிக்குளுத்துங்கராமா, மடித்திடவேண்டுங்கண்டாய்.

[சகியர்.] பரபரப்பொடு.

விருத்தம்.

மாதரசேநமதையாவின்மரணவார்த்தையினில்வருசோகநமக்கெல்லோர்
க்கும், பேதமிலாததுகாலேநீமுன்னாலேபிரயாணஞ்செய்திடுதலென்பெண்
பாவாய், வேதனைகொண்டுன்பின்றொடரொம்மையாளவேண்டிவ துன்கட
மையன்றோவிசேகநங்கா, யேதடியுன்பிரிவுமவந்தெய்துமாகிலெம்மையுநம்
பிடவேண்டாமிறப்பமந்தோ.

ஹா ஹா, சுடு சுடு, குடிகெட்டது குடிகெட்டது, அக்கினிச்சுவாலையிற் சானகி பாய்ந்துவிட்டனளோ.

இராகம் காப்பி.

கண்ணிகள்.

சானகியேமைதிலியே சகிஜனவாச்சலி யே

மானவிதேகன்குல மாவிளச்சேபோனயோ டி.

வச்சிரமேமாணிக்கமே வாடாமருக்கொழுந் தே
உச்சிதமாரொத்தினமே ஒமணியேபோனாயோ டி.

[வசனம்.] ஹா, ஹா, அழுதென்ன கதை, இதில் நஞ்சோகமாமுமா, கம்மாருயிர்ச்சகி, எவ்வழிசென்று, எவ்விடத்தில், எப்படிப்பிராணனை, இழந்தனனோ, நாமுமவ்வழியேசென்று, அவ்வக்கினிக்குண்டத்திலேயே ஆவியிறப்போம்.

[எனச்] சென்றனர்.

[இராமர்.] வில்லைக் கீழேயெறிந்தனராய் வயிற்றிலும் வாயிலுமடித்துக்கொண்டு.

இராகம் கரம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

என்னுயிர்க்குயிரான கண்ணாடியே அடி
எழிற்சீதையே நீயுமிறந்தா யோ.

அனுபல்லவி.

அன்னியாயமிது சொன்னாலெவர்க்குமேச் சே
முன்னாட்செய்சற்பினையோ, யெண்ணியதெல்லாம்போச் சே. [என்]

சரணங்கள்.

வடிவழகியேயுனை மனதிற்கொண்டுகன மே
மன்மதவிகாரத்தால் வாடுறேனேதின மே
பிடிஇடைச்சனகியே உன்றன்கனதன மே
பிடித்துமருவுமுன்னீ மடிந்ததென்னஅன மே. [என்]

எண்ணிக்கோசிகர்பிணை யேற்றுக்கொண்டதும்போச் சே
இதுமட்டிலுமழைத்து வந்ததும்வீணைச் சே
வெண்ணை திரண்டெவரத் தாழியுடைந்தயேச் சே
வீண்மனப்பாங்குடித்தது வெனஇதுமாச் சே. [என்]

மயிலேயுனையர்க்கன் வந்துதொடுவா னே
வஞ்சகஅர்க்கனை வைத்துப்பார்த்திடுவே னே
அயில்விழியேயவனைக் கொல்லாமல்விடுவே னே
அனியாயமாயிறந்தா யதுசகித்திடுவே னே. [என்]

ஹ, ஹ, இனியென்னகதி கஷ்டங்கஷ்டம்.

விருத்தம்.

என்மனோரத்தருவேர் பரிந்தழிந்ததே யிப்புவிக்கெழிற் பெருஞ்சோபை
தின்மையேயாயின தயன்புகழ்குரைந்தது தீர்ந்தது திருக்குறையந்த ம்
வன்மைசேர்மாரண் மண்டலஞ்செய்க்கும் மதமெல்லாமிறந்த தம்மங் கை
தன்மனங்கொதித்து தந்தையின்மரணத் தாலழற்பாய்ந்த தகூண் மே,

[மாரீசன்.] தன்னுள், இவனுக்கு சோகாக்கினியை விருத்திசெய்கி
ன்றேன்.

[வெளிப்படை.] ஆ, ஆ, தீயிலவள் மூழ்கினளா.

ஹ, ஹ, அந்தோ வந்தோ ஹா, ஜானகி.

விருத்தம்.

உயர்மகமதனி லுற்பவித்தவளே உத்தமவிதேக நற்குலத்து ஸ்
சுயம்பிரகாசத் தொளிர்மணிவிளக்கே சொற்றிரிபுவன சுந்தரியே
நயகுணராம மயமதாஞ்சீவ நங்கையேநீயுஞ் செந்தணற்பாய் ந்
துயிரிந்தனை கொலுனக்கு மிவ்விதியோஓர் தெய்வவிவரிதம்ஓகோ.

[எனப்] புலம்பி மூர்ச்சைகெட்டுக் கீழே விழுந்தான்.

[கராளன்.] மாரீசனைக்குறித்து, ஹா, காசிபா ஆ சுவாஸம்பெறுவா
யாக, ஆசுவாஸம்பெருவாயாக, எனத்தேற்றினன்.

[இராமர்.] ஹா, காசிபன்றான் நமக்கு முந்தியே மோகத்தையடைந்
தான்.

[இராமர்.] சோகவேகத்துடன்.

 விருத்தம்.

மலையின் மீதேறிக்கீழே மடமடென்றுருள் வேன்கொல் லோ
அலைகடலாழ் வேன்கொல்லோ ஆலமுண்டிடு வேன்கொல் லோ
குலைசெய்து கொள்வேன்கொல்லோ

[கராளன்.] தன்னுள், அட்டா, கூத்திரியப்பயலே, தாடகை சுபாகு
இவர்களைப்போய்க் கேட்கக்கடவாய்.

[வெளிப்படை.] மாரீசனைக்குறித்து, ஓ, ஓ, காசிபா இங்ஙனம் மயங்
கினால் நமக்கு கதியாது கொல்.

[மாரீசன்.] சற்று மயக்கந்தெளிந்து, நம் உயிர்ச்சகனுக்கு யாதுகதி
யோ அதுவேயாம்.

 (இராமர்) ஓ விருத்தம்.

குறித்தனல் தனில்வைதேகி

நிலமை மெய்துவன்கொல்

•[மாரீசன்.] தன்னுள், இதுவேசரி, எவ்ஞ்ஞடைய கோரிக்கையெல்லாம் இதுவன்றி மற்றியாதுகொல்.

(வெளிப்படை.) ஓ, நண்பர் நாயகர் அவளுன்மேல் நாட்டிய அடங்காத ஆசைவிசுவாச நேசத்திற்கீதெவ்வளவு.

(இராமர்) ஓடி விருத்தம்.

வேறுநிவிர்த்தியென் மனநோய்க்குண்டோ.

(பிங்களகாசிபர்.) இரகசியத்தில், அந்தோ வந்தோ இன்னிசிரர்களின் மாயாவிநோதங்கள் அதிகசிக்க யோக்கியமாயிருக்கின்றன. ஏதார்த்த மூன நாமே, நமதிஷ்டனுக்கு கொஞ்சமேனும் நம்புதலுக்கிடமில்லாதவர்களாக ஆய்விட்டோமல்லவோ எனக், கிலேசத்தை அடைந்தனர்.

(இராமர்.) சோக ஆச்சரியத்துடன்.

விருத்தம்.

செந்தளிர்ச்சயனத் திருந்துசேடிய ராற்சேவித்துப் பணிசெயப்பெற்று சந்திரகலபோற் றனுவிளைத்தொளிக டாங்கிக்களு னந்தவடிவாய் ச் சந்தரமில்லங்கயிருந்துவன்னங்கைதொல்லையிக்க திகொண்டாளென்றால் இந்தவன்னுயரம் சகித்திடவசமோ யென்னதானினிச் செய்குவேனே.

(நல்லதிருக்கட்டும்) யானே, இதோ இருக்கிற பெரியகரும்பாறையிலேறி அப்பாற் சொலிக்கின்ற அக்கினிக்குழியில் யென்மனோரத்ததைச்செய்கின்றேன்.

(என) பாரையின்மேல் பாதத்தை நாட்டுகின்றனர்.

(பிங்களகாசிபர்.) தங்களுக்குள், அந்தோ வந்தோ.

விருத்தம்.

அந்தோகோ இனியென்செய்வோ மரக்கரா லாவிபோக் வந்தோமிப் பயல்களாலே வஞ்சிக்கப் பட்டோமிக் நொந்தோமென் றுறைப்பரார்கொல் நொடியினிற் பதிவமைத்துச் சந்தோடம் நமக்குண்டாக்குந் தந்தைகோசிகர் பாற்று னே.

(எனப், புலம்பினராய் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

(மாரீசன்.) தன்னுள், என்கோறிக்கை பலித்தான்.

என, ஆனந்தபரவசத்தை அடையலாகினான்.

(வெளிப்படை) விருத்தம்.

அனுசகராளா நம்மளன்னை தாடகையைக் கொன்
மணிதனிப் பாவிராமன் மாயைமைதிலி மாய்ந்திட்

கனவினில் வீழ்வென்றே கல்வின்மேற் காலவைத்தான்
இனியென்ன பயங்காண்டம்பி ஐயஞ்செய மிதினெப்பாராய்.

(கராளன்.) புருவங்களை நெறித்துங் காரத்துடன், இப்பொழுதொன்
றுஞ் செப்பிடெலென்றியம்புமாறு முகத்தை அலைத்துச் சாடைசெய்தனன்.

(பிங்களன்.) காசிபனுடைய கையைத்தட்டி, நகைத்தனன்.

(காசிபர்.) ஒ, ஒ, வரசக, ரகுநாயகா, நுன்றன் உண்மைச்சிந்தைக்குக்
ந்த, இந்த விசுவாசமேச காசிபன் பேசிய வாசகம் நுன்செவிக்கேறிற்றே.

(இராமர்.) ஆ சங்கையுடன், இதுவென்கொல், இவளரிங்ஙனஞ்செப்
பியது [என முகத்தைத் திருப்பினர்.

(மாரீசன்.) கராளனைக்குறித்து, இரகசியத்தில், தம்பி கராளா, அந்
சந்தோஷபரவசத்தினால் அறிவிழந்தவனாகி ஆலோசியா திங்ஙனம் உளறிவிட்
டேன், இனியென் செய்குவாம்.

(கராளன்.) மற்றியா திருக்கின்றது.

விருத்தம்.

விரும்பி ஆக்கிப்பொருத்து வெந்ததாறிடப் பொருக் கா
தருந்திராப் பொத்தபின்னர் ஆஆவென் றலறுமாப்போ ல்
தரும்பிற யாசமெல்லாம் சதுரமாய்ப் புரிந்தந்ததி ல்
திரும்பி மூடத்தனத்திற் றியங்கினாற் செய்வதென் னே.
[இனி மான்வேடமெடுத்தோடவேண்டியதுதான்.]

(—) திரை.

இராகம் தஞ்சு. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ராமா ரகுராமா ஜயஜய

ராமா ரகுராமா

அனுபல்லவி.

ஸ்ரீமான் றசரத சோமானருந்தவ

பூமா பலவீமா ஜயஜய

(ராமா)

சரணங்கள்.

கோசலைபாலா குணநய சீலா

நேசருக்கனுகடலா ஜயஜய.

(ராமா)

சுவியுமந்தரா கோமளசுந்த ரா

ரவிகுலராமச்சந்தரா ஜயஜய

(ராமா)

எல்லவரும் வியப்புடன் நோக்குகின்றனர்.

(சுராளமாரீசர்.) இரகசியத்தில், இதுவென்கொல்.

விருத்தம்.

சீதானுகமனஞ் செய்திடவெண் ணிராகவன்சிலையி லோரடிவைக்கவு ம்
தீதாக்கிடந்த வப்பாறையே ஓர்பெணாய்த் திவ்யமங்களருபமா ய்
போதாம்பற் கண்முகிற்சூழல்கனதனங்களாய்ப்புகழ்ச்சிறையுடையங்கமாய்
சுதாரொருத்தி முனிராரியாய்க்காண்கிரு ளினியென்னசெய்வமந் தோ.

(இதுவென்கொல்) எனச் சிந்திக்கின்றனர்.

(இராமர்.) இவர் ஆரோ, தாயார் கௌசலையைப்போலழைக்கின்றனர்

(அப்பால், முனிபத்தினி பிரவேசிக்கின்றனர்.

(முனிபத்தினி) விருத்தம்.

அருந்தவக் கொழுநரிட்ட சாபத்தாற் கருங்கலா கி
வருந்தினென் வெகுநாளாக மனுகுல மணியிரா ம
பரிந்துன் பொற்பதத்தூளாலே பரிசுத்த மாணென்கண்டா ய்
தெரிந்திடா யெனைக்குழந்தாய் தேவியகலிகை யென் ரே.

(இராமர்.) தன்னுள், இவ்வம்மணியை, கௌசிக முனிவரால், அடிக்
கடி சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றோம்.

(வெளிப்படல்) ஒ ஜனநீ, ஒ பகவதி, தாசரதியாகிய இந்தராமன் சா
ஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரிக்கின்றனன்.

(முனிபத்தினி) சிங்காசுக்கவி.

நேசமாயெனது, மாசெலாந்தீர்த்த

கோசலகுலப்பிர, காசனேவாழி.

(பிங்கள காபெர்.) கிட்டவனுகி, ஒ அம்மணி பகவதி, சதானந்தஜ
னநீ, அனந்தவந்தனம், அன்புடன் நந்தனம் [எனப்பணிந்தனர்.

(அகலிகை.) குழந்தைகள், சிந்தித்தகாரிய முந்திக் கைகூடுமால்.

(இராமர்.) அன்னாய், இன்னவர் யார்கொல்.

(அகலிகை.) குழந்தாய், கோசலை தனையா.

விருத்தம்.

இவன்றாய முனிவர்கீடன் எழிற்பெரு காசிபன்றா ன்
இவனுன்ற னுயிற்சூயிரா யிருக்கின்ற பிங்களன்றா ன்
இவனே மாரீசப்பாவி யிவனே கராளத்துரோ கி
இவையெலா முனைமோகிக்க வியற்றிடு மாயையை யா.

(என) கைநீட்டிக் காண்பிக்கின்றனன்.

(கராளமாரீசர்.) பயத்துடன், மான்வேடங்கொண்டு ஒட்டமெடுத்த
னர்.

(அகலிகை.). குழந்தாய், ராமபத்திரா.

விருத்தம்.

பாவிவல் லரக்கரந்தோ பரிந்துமா னுருவங்கொண்	டு
தாவியே யோடுகின்றூர் சதிசெய்யிப் பயல்கடம்	மை
ஏவெடுத் தென்முன்பாக யெம்புரிக் கேவிவிட்	டு
வாவினைத் தொருநொடிக்குள் மனுகுல மணிவினக்	கே.

(இராமர்.) கோபமூர்த்த தன்னியத்துடன், அடடா, சூடிகேடர்களால்
பதிதராக்கூஸ் நீசர்களால், எங்ஙனம் ஒடுகின்றீர்கள், எனப்பின்றொடர்ந்துசெ
ன்றனர்.

(பிங்கள காசிபர்) ஆசிரியவிருத்தம்.

பஞ்சசதகோடிப் பிரபஞ்சச்சொருபச் சபாவதத்துவங்களெல்லா	ம்
பரிவோடும்அகளங்க வறிவினாலறிகின்ற பகவதீ பராத்தரத்தி	ல்
நெஞ்சார்ந்தகம்நீங்கி நிஷ்டைபரிபூர்ணராய் நித்யராய்த் தானதா	டு
நிமலரா யாதிகுருவான கௌதமபத்தினீ யுனதுசாபம்நீங்	கி
கஞ்சானனீ னின்சொருபம் அடைந்ததுங் கருதியுன் சொலினாலிவ	ன்
கள்ளரக்கதனைக் கடிந்திடச்சென்றதுங் காட்டிலுயிர் போய்த்திரும்பி	
அஞ்சாதுயாங்களு முவந்திருக்கின்றது மாத்தெய் வாநீன	மே
அகிலபுவனங்கட்கு மனுசூலம் தெய்வமல்லாது வேறேதன்னை யே.	

(அகலிகை.) பாலர்களால், நன்று நன்று யுக்தமாகச் சொல்லினீர்கள்,
பாலர்களால், கொஞ்சம் எட்டிநடந்து இங்ஙனம் நோக்குக நோக்குக.

விருத்தம்.

சக்கரம்போற்றனுவிளைத்துநாணிபூட்டி சாமிராஜராமன்விசொர்த்துனாலே
வக்கிரதந்தக்கராளன் நன்கண்டமஅபட்டுப்பிழைதருமா ன்வடிவம்நீங்கி
உக்கிரமார்தன்னுருவோடி நந்துவிழ்ந்தானுயர்ந்தோங்கிவளர்ந்து சொலித்
தெழும்புய்வெங்காட், டக்கினியாலெறிபட்டுவிழுந்தாளம்போலதிசயம்பா
ரீரமர்ஆர்க்கின்றாரால்.

[வசனம்] ஒ, ஒ, இன்னமும் மாரீசனே, மாயையால் நயனமார்க்கத்
திற்குப் புலப்படாமலே மாயமாய்விட்டான்.

ஆகவே, அம்மாரீசனைமட்டும் வதைசெய்யாமல் விட்டுவிட்டு சராரோப
தனு வுடைக்கையனாய் குழந்தை இரகுவீரன் திரும்பிவருகின்றனன்.

(அப்பால்) சராரோபதனுவுடைக்கை ராமன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

(இராமர் வசனம்.) அம்மணி, தெய்வத்தன்மைபொருந்திய மஹா பரிசுத்தமுள்ள பகவதிதெய்வாதீனமாய் யாம் நின்னாலனுக்கிரிக்கப்பெற்றனம்.

(அலிகை.) குழந்தாய் கௌசல் யானந்தவர்த்தனா.

இராகம பூபாளம ஆதிதாளம்.

அய்யாரகுராமா, ஆதித்தியகுலராமா, ஆனந்தராமா, அபிரா மா
வையகம்புகழ்ந்திடும்செய்யசெங்குமுதவாயனேமங்களுணராமா
சிந்தையிற்சினத்தாலே எந்தன்கணவர்கருஞ்சிலையாய்ச் சபித்தரெனையெய்ய
உன்றன்பதாம்புயத்திற்கிந்தும்பராகத்தாலென்னுடையவடிவங்கொண் டே
னய்யா

பத்தியாயுன்பதபதும்பணியோர்க்கெந்தப்பதங்கிடைக்குமோஅறியே னே
குற்றந்தீர்த்தேனருள் கொண்டேனுண்மகிமைகூறயாராஅண்டிபெறியோனே
கணவர்க்குப்பணிவிடைசுருதிமுன்போற்செய்யக்காதல்மிருந்தேன்விடைதா
குணபூடணரகுலநாயகவருள்கூராய்விடைதாராய். [ராய்

(இராமர்.) அம்மணி, இவ்வளவு செப்பல்வேண்டுமா, நல்லதப்படியே
ஆகட்டும் நமஸ்கரிக்கின்றனன்.

(அகலிகை) விருத்தம்.

பங்கயப் பதிக்குலத் துற்பன்னே	ஜனகிதன்	னை
மங்கள் மணம்புரிந்து வல்லரக்கரை மடித்		து
தங்குமுப் புவனங்கட்குந் தானதிபதியா யார்க்கு		ந்
துங்சடாயகளுய் நாளும் ககமொடு வாழிவா		ழி.
என, ஆசீர்வதித்துச் சென்றனன்.		

(இராமர் ஆதரத்துடன்) பிங்களகாசிபர்களைக்குறித்து, [வசனம்] உயி
ரிற்சிறந்து, ஒளிபெற்றிலங்கும், உத்தமநண்பர்காள், உமதுமுகாரவிந்தங்களி
ல் ஏறிட்டுநோக்குவதற்குக்கூட என்மன திலச்சையை அடைகின்றது.

இராகம் ஏதுகுலகாம்போதி. சாப்புத்தாளம்.

பல்லவி.

வஞ்சகஅரக்கன்செய் மாயத்திற்குள்ளாகி
மயங்கியிகவருந்தனேனே.

அனுபல்லவி.

அஞ்சலென்றும் களையாளாமல் நான்
கொஞ்சமுமுங்கள் சொற்களாமல்,

[வஞ்சக]

சரணங்கள்.

■ திரிலங்கஜேப்போல் மாயையாலுருக்கொண்	டு	
இராக்கதென்ற நென்முனுங்களைக்கண்	டு	
மதிமோசத்தால்நீனும் மெய்யென்றெண்ணிக்கொண்	டு	
மயங்குக்கிடந்தேனே மென்னைப்போலெங்குண்	டு.	[வஞ்சக]
உளத்திற்கபடங்கொண்டு ஜனகியைப்போ	லே	
ஒருத்தியைக்காட்டினான் மாயையினு	லே	
வெளுத்ததெல்லாம்பாலென் மெண்ணினேன் தீயின்மேலே		
வீழ்த்தவருடனானும் விழமுயன்றேன் மென்மே	லே.	[வஞ்சக]
உள்ளத்திலுரக்கொ மெய்யென்றெண்ணினே	னே	
உங்கலாயர்க்கரென்றெண்ணிக் கொண்டிருந்தே	னே	
கள்ளனைப்பிள்ளையென்று பிள்ளையைமறந்தே	னே	
காக்காச்சிப்பியைவைத்து வெள்ளியைத்துறந்தே	னே.	[வஞ்சக]

(பிங்கள காசிபர்.) ரகுதிலகா, இதில் வருத்தப்படுவதென், மாரீசன் மாயையன்றோ இவ்வளவு வீரோதஞ்செய்தது.

(இராமர்.) வாஸ்தவமே, ஆயினும்.

விருத்தம்.

- அன்னைதாடகை யைக்கொன்ற அடத்தினுற் சீதையென் று
மன்னுராக்கத ரென்பாற்செய் மாயையில் மயங்கிட்டாலு ம்
இன்னவர் நண்பரென்ன யினந்தெரியாத தல்லா ல்
பன்னுமப் பேர்களான பதங்களில் மயக்கமுண் டோ.
(ஆகையால், எனதாசை நேசர்காள்.)

அடுக்குமொழி.

இங்ஙனம்நடந்த, சங்கதியாவும்,
நங்கண்மனம்விட், டெங்கும்விடாதீர்.

(காசிபர்.) வசனம். அங்ஙனம் சரியே, இஃது இனையவள்ளலிக்குவனிடத் தும், பகவான் கௌசிகரிடத்தும் தெரிவிக்கவேண்டுவதுதான், ஏனெனில், இம்மாயாப்பிரயோகங்களுக்குப் பதில் வினைவிக்கக்கூடியவராகையால்தான்.

(இராமர்.) ஆனால் சரியே.

(—) திரை.

- ஓ, ஓ, சேனாதிபர்கள்.

விருத்தம்.

வேட்டம்நாடிய ராமன்செல்வழி யீதுவிலங்கின்ப பிணங்களாலறிவீர்
ஓட்டமாய் வருகண்டிரவங் கண்டிரோடியா லிதைமாய்ப்பீ ர்

கோட்டுவெங் கரிகளோடநற்பிடி பின்கொண்டலிற் குமரிநொந்தே க
ஆட்டங்கொ ணயனமானினினை விட்டகன்றிடுங் கூச்சலிடாநீ ர்.

(இராமர்) ஓ என்னைத் தேடிக்கொண்டு வருகின்ற நமது பரிஜனங்க
ளின் ஆரவாரம்போலும் கேட்கப்படுகின்றது.

(பிங்களன்) ஆம் ஆம் வாஸ்தவமே,

எங்ஙனமெனில்.

விருத்தம்.

பண்டபுரியும்பேரெலியி ன்சிங்கங்கர்ச்சனைசெய்யும்பதறியேங்கு ம்
நடைமலைகன்பல்லுகங்களோடிமிகத்தத்தளிக்கும்நயனங்கோட் டி
கடைமுதற்பற்காட்டிவலிக்குங்கவிகள் மரத்திலங்குங்கனகுந்தத்தா ல்
அடிபொருபுல்வாயிழ்த்தகுட்டிதனைமான் முகக்குமணியார்கான ம்.

(காசிபர்) ஆம் ஆம் இதுவாஸ்தவமேயாம்.

(பிங்களன்) இஷ்டன், இரவிகுலசிங்கன், வேட்டைக்கி வந்து வெ
குநேரமாயிற்று.

(இராமர்) சுற்றி நாற்புரமும் நோக்கி, ஒ ஓ நடுமத்தியானகாலம், அதி
கடோரமாய் விளைந்திட்டது போலும்.

விருத்தம்.

சஞ்சரிப்போர் தஞ்சரண் கடஞ்சமென்னச்சாயைகள் யாசிப்பதெனத்தா
ளிற்சார, வஞ்சகத்துமண்டலங் கண்டிடப்போற்பாணு உச்சியின்மாகத்தே
றப்பிகங்கடாகம், மிஞ்சிடத்தங்கொழுனர் தருதளிற்குண்ணாவேதைகொ
ள வளியினங்கடம்பெண்டிற்குத், தஞ்சிறைகள்விரித்துவிழற்றந்து வீசித்
தாபமதை நீக்குபகற்றருணந்தானே.

ஆகையினாலே இனித்தாமதிப்பது தகாது, அதிசீக்கிரம் நமது ஜாகையி
ல் ஸகந்தவார்த்தைச் சேருவோம்.

(என) எல்லவரும் சென்றனர்.

மூன்றாவதங்கம் முற்றிற்று.

நாலாவது அங்கம்

ஆரம்பம்.

(அப்பால்) கந்தருவன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

(கந்தருவன்) இப்பொழுது,

விருத்தம்.

குமர்தளத்தொடு தாடகைப்பெணைக் கொல்கராள சுபாகு வை
சமரினிற்குலை செய்தனுப்பினன் சாமிராமனென் னாட்டிற்கென்
மெமனனுப்பிடு வாசகந்தனை இந்திரன் கேட்டெண்ணுற ன்
அமரர்க்கரை வதைசெய்நாடகமதில் முன்வேடம தென்ன வே.

ஆகையினுற்றான்,

விருத்தம்.

அகிலசுரவந்தித பதராவிர்தன் அமரரவதிக்கரசனாகண்டல ன்
மகிழ்வுடனெனைச்சித்திராங்கதா நீ வதைபடைக்கதை கேட்டிலங்கைதன்னில்
முகமிரண்டைந் துளா னின்னம்வேறுமுயல்கின் றகுதறிந்தொருநொடிக்குள்
மிகவிரைவில்வந்தெனக்கறிவித்திடவேண்டுமென்றேவினான்மேவிவந்தேன்.

சுற்றுநிதானித்து,

விருத்தம்.

சதமகபதிதனக்குச் சிதிரகுணராமன்மீ தி
வதிகமாய்ப்பொருந் துவாஞ்சை அதனினுங்கடி யிலங்கைப்
பதிதசகீவன்மீது பத்துப்பங் கதிகமர க
முதுபகைத்துவேஷந்தானே மூண்டிருக்கின்ற தந் தோ.

(இருக்கட்டும்) யானோ மாயையாற்றரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற இவ்விராக்
கதவேஷத்தொடு. அதிகக்கட்டுக்காவலொடிருக்கினும், அன்னிசாசாராஜதா
னியில் சர்வ சாதாரணமாய்ப் பிரவேசிக்கத்தகும், ஆகையாலங்ஙனஞ்செய்கி
ன்றனன்.

(எதிர்போக்கி) ஒ, ஒ, இவளார் ஓரர்க்கி என்னையே, நோக்கித்திரும்பு
கின்றனன். ஆ! இவளோ என்னருபும், என்ன அலங்காரம் அட்டா.

இராகம் காம்போதி சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

அதிருபவதியிந்தமாதே அட்ட ஆனாலும் போழகி

அதுசொல்லொண்ணாதே

(அதி)

அனுபல்லவி.

சதிர்பெருகு நீளமோ ரொட்டைச்

சாணளவு அதிலுஞ் சுருட்டை சுருட்டை

குதிரைரோமம்போற் செம்பட்டை

உள்ள

குழலாடுகின்ற தலங்கோலஞ் சப்பட்டை

(அதி)

சரணங்கள்.

ஒட்டகமுகம்போல் வதனமும்

இவட்

கொருசிறுகிளாக்காயள வாயோர்தனமும்

வட்டமாமலைபோலோர் தனமும்

துந்துபி

வாத்தியம்போலேவயிறும் வண்டிபோற்சகனமும்

(அதி)

வாகுகள்மலம் பாம்புபோலும்

மத்த

மதகரியின்கால்கள்போலே இரண்டுகாலும்

தேகமிசைதொங்குகின்ற தோலும்

எந்தச்

சீமையிலுங்கண்டதிலே இப்படியானாலும்.

(அதி)

(இன்னமும்) விருத்தம்.

உருவமிப்படித் திகழ்கின்றதிலு முதட்டிற் குண்டலந்தூங் க

இருசெவிகளி னத்துப்புல்லக்குக ளிலங்கச்சட்டி மூக்கிசை ய

கரமிரண்டிலும் பதசரங்களுங் கண்டத்திற் பாடகங்கலிக் க

வருமரக்கியின்பணியலங்காரவைபவ மென்னென்றுவறைவேன்.

(அப்பால், இராஷ்டிரி பிரவேசிக்கின்றனள்.)

(அரக்கி.) நீ, யாவனடா, கராளனா, அல்லதன்னியன்கொல்.

(கந்தருவன்.) தன்னுள், இவளுடன் ஸம்பாஷிப்பதற்கு இவள்தானே வழிகாட்டுகின்றனள்.

(வெளிப்படை.) ஆம், கராளனேதான்.

(அரக்கி.) வியப்புடன், ஆ, இங்ஙனங் கல்லப்போல் விளங்குகின்ற னையே.

விருத்தம்.

கனக்குறல்வா யரக்கியர்கள் கட்டியழுவவந்டுவிற் கணவாஉன்னை ஃ
சினக்கொடிய ராமசரம்செற்றது கொலந்தோவென் செய்வதென்னை த்

தனிக்கவிட்டுச் சென்றனையென் சாமி துயர்செய்யெனைத் தாணாக்கண்ணுள்
உனக்குரியான் கழுகமுகியாரி லடித்தழுவதின்ன மொழிந்தாளல்ல

(கந்தருவன்.) தன்னுள், ஆ, கராளனைப்பவனுடைய கணவியோ, அக்கழுகமுகியென்பவள், ஸரி, ஸரி மிகவுமுகாயிருக்கின்றது, ஆனாலும் வெகு பொருத்தந்தான்.

(வெளிப்படை.) அன்னவட்கிங்நனம் இயம்பியதார் கொல்.

(அரக்க) விருத்தம்.

தாடகைசபாருவுங் கராளனுந்தான் சாமிரகுராமனெனுந் தனியனாலே
கேடடைந்தார் நமனுலகுசார்ந்தாரென்னக் கீழ்மூச்சுமேஸ்மூச்சோடலறியா
வென், றோடிவந்திலங்கேசன் றனைக்காணாமலுற்றபிரகஸ்தன்முதலோர்
பாலோதி, நாடினன்கோகர்ன்ன மிசைத்தவஞ்செய்தற்கு நவீவ்சோகமா
மனமாரீசனய்யா.

(ஆகையாலிந்த ஸமாசாரம் இங்குள்ளயாவருமறிவார்கள்.)

(கந்தருவன்.) ஓ, ஆனால் இலங்காபுரியில் இலங்கேசனில்லையோ.

[இராக்கூவி.] அன்றன்று, அதனால்த்தான்.

அகவல்.

என்றன்களுளை இன்புளமனாள்	னை
மந்திரிவித்திச் சிக்குவன்மனையி	ல்
எங்குற்றனறென் நெதார்த்தமறிந்	து
இங்கெனக்குவந் தியம்புவையென்	றே
அந்தமந்தோதரி அனுப்பினனென்னை	யே
வந்தனன்னவன் மனையிற்காண்கில	ன்
அன்னவன்மனைமா யாவதியென்பவ	ள்
யென்னிடம்சில தெடுத்தியம்பிட்டன	ள்
போந்திவனுற்றேன் புதுமையறிந்தாநா	ன்
நேர்த்தகின்காகூதியை நினைத்தெதிரிற்றிகிறே	ன்.

[கந்தருவன்.] மாயாவதி, வழுத்தியதென்கொல்.

[அரக்கி வசனம்.] அது மிகரகசியம், அதை யெப்படிச்செப்பலாகும், ஆயினும் இங்நனம் ஜனகராஜன் பக்கத்தைச் சார்ந்தவனொருமிலறே, அவர் கள் தீபாந்தரத்திலன்றோ, இருக்கின்றனர், ஆகையாற் சொல்லக்கூடும், கேட்கக்கடவாய்.

விருத்தம்.

மனிதனிராமன்மீதி லடங்காக்காதல் வகித்திட்டஜானகியை மணஞ்
செய்தற்கு, சனகனிடம் தசகரீவன்ராமவேடஞ் சாரணனிலக்குமண வடி

வங்காதி, முனிமகன் நனுநு வித்திச்சிசுவன்பூண்டு முதிர்மாயையாலவனை
மோசஞ்செய்ய, கனிவுடன் சென்றனொன்ன வறைந்தாளென்பாற் காரி
கை மாயாவதியாள் கண்கராளா.

[கந்தருவன் வசனம்.] நன்று, நன்று, வெகு இணக்கமாயிருக்கின்
றது. அந்த ஜானகியினுரை இராமனிடமென்பது உல்கம் யாவும் பரம்பிய
சமாசாரமன்றே.

[அரக்கி கனிப்புடன்.]

• வல்லீ கராளனாகில் மயங்குநின் மனைவிபக்க ல்
ஒல்லையிலோடி நீதானுற்ற தோர்க்கேமந் தன்னை ஸ்
சொல்லியாங் கவடான்கொண்ட துயரொலா மாற்றிப்பின்ன ர்
நல்லபற்பல சம்மானம் நயம்பெறப் பெறுவன்மா தோ.

[கந்தருவன் வசனம்.] ஏன், துக்கப்படவேண்டிய இடத்தில், சந்
தோஷிக்கின்றாய், யானே, கராளனன்று, அன்னியன்றான்.

[அரக்கி.] திடுக்கிட்டு நடுங்கிக்கொண்டு, ஆனால் கராளன்கதி அவ்வி
தமே முடிந்ததுதானே.

(கந்தருவன்.) அதிலுஞ் சந்தேகமா.

(அரக்கி.) அந்தோவந்தோ, ஏன் மனோரதம் வீணாய்முடிந்தது, நீ அன்
னியனென்றால் யாவன்.

(கந்தருவன்.) யான் வீபீஷணனுக்கனுசரன்.

(அரக்கி வசனம்.) நல்ல திருக்கட்டிம், யானே மஹா ராஜாத்தியாகிய
மந்தோதரியின்பால் ஏவல்கேட்கச் செல்கின்றேன்.

[எனச்] சென்றான்.

(கந்தருவன்) யானே.

தசமுகன் கபடமெல்லாஞ் சனகன்பால் முன்புணர்த் தி
விசையுடன் விண்ணுடெய்தி விளங்கிடு குலிசக்கையா ன்
சசிமண வாளர்க்குப் பின்சாற்றுவேன் ஜானகிப்பெ ண்
நலசமணம் விரோதமின்றி நலம்பெற விசைப்பேன்நா னே.
(எனச்சென்றான்.)

(அப்பால், ஜனகராஜனும், சதானந்தரும் பிரவேசிக்கின்றனர்.)

(ஜனகர்) விருத்தம்.

நிசிசரர்ப்தி வந்தென்பாற் கேட்குமுன் னிருபனு ன
தசரதன் புதல்வனுக்குச் சனகியை மணஞ்செய்தீ ய
நிசுமென தாஷசயீதை நிறைவேற்றி வைப்பார்கொல் லோ
குசிக நந்தனராலுந் தான்கூடாத கொள்கைதா ளோ.

இராகம் ஆரபி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

என்னவாகுமோ அறியேன் சதானந்தரோ.

அனுபல்லவி.

தன்னமையாம் சதானந்தமுனியே இங்கு
கன்னிமாமணத்தினிற் றெய்வம்நமதுபங்கி ல். [என்]

சரணங்கள்.

அந்தஅரக்கனென்ன செய்வாளுமாய ம்
அவன்வந்துகேட்கி லதைவிடவுண்டோ அபரயம்
இந்தஜனகிதன்னை அந்ற்குமுன்னேநேய ம்
இராமன் நனக்குமணஞ் செய்யவென்னப்பிராய ம். [என்]
எனதப்பிராயம்போற் பிணை கொண்மிமாமு னி
எந்தைகோசிகர் இராமனையழைத்துந னி
இனிதாய்வருவேனென்று சென்றார்காண்கிலன்ற னி
இராக்கதமோசமின்றிச் செய்வாரோயேதோவி னி. [என்]
கன்னியெழிற்சுகி தானேராகவன்மே லே
காதல்மிகுமிகக்கொண் டிருக்கையினு லே
நன்னயமாமணமென் நளினக்கண்ணு லே
நான்காணக்கிடைக்குமோ யாதோயினிமே லே. [என்]

(சதானந்தர் வசனம்.) ஓ, மஹாராஜனே இதுவென்கொல், விசாரப்படவேண்டுவதில்லை, குசிககுலப்பயோநிதி பாரிஜாதராயிருக்கின்ற அந்த விசுவாமித்திர மஹாமுனிவரின் மகிமையென்ன, தெரியாததா, ஹ, ஹ, வீண்கவலை வேண்டுவதில்லை.

இராகம் கல்யாணி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

சிந்தைக்கவலைவிடுவீர் மனச்சந்தைகங்கள் போக்கிடுவீர்

அனுபல்லவி.

விந்தைநரிக்கரிபயந்தே விலகிப்போமோ
அந்தராவணனின்கு வந்தாலதனாலமோ.

[சின்]

சரணங்கள்.

வாகாயுமதுகன்னி யோகமென்சொலவோவன்
பாகக்கோசிகர்பிண யாகயேற்றுக்கெண்டதால்
மோகமையலொழித் தேகத்தைப்பணிசெய்
னேகயோகமகிழ்வி தேகமன்னாவும் து. [சின்]

சொற்கஞ்செய்யவுஞ் சுரர்வர்க்கம்வர்க்கமாய்வந் தெ
திர்க்கமுடியாமலே வெட்கமுற்றும்உடல் ன
கெட்கமுற்றுந்துதித்து நிற்கவருள் செய்தவ ர்
மிக்கவன்பாய்ப்பிணை யிருக்கையிலேஉமக்கே ன். [சின்]

வண்டேயெனுங்குமுற் பூச்செண்டேயெனுந்தனங்க ட்
கண்டேயெனுஞ்சொல்லை பண்டேசெய்நற்றவந் தி
ரண்டேயிங்ஙனேவருக் கொண்டேவந்ததெனப்பி ர
சண்டவிஜயகோ தண்டராமன்வருவா ன். [சின்]

விருத்தம்.

சித்தமே காக்கரமாகச் செய்தவாக் கினியிற்றா னே
கூத்திரிய த்வமென்னுந் தங்கநற் கட்டின னே
வைத் தருக்கிப் பிராமணத்துவ அணியதா க
நித்தியந் திகழானின்ற நிர்மல விசுவாமித்திர ர்.

(வசனம்.) ஆகையால் கவலையடையவேண்டிவதில்லை, ஜானகிக்கும்
இராமனுக்கும் கரக்கிரஹண மங்களம் நிறைவேறிடினும் திரிபுவன ஜயவீர
னான, இராவணன் வந்தென்செய்வானோ என்ற கவலையும்வேண்டிவதில்லை.
(வெனனிவ்.)

விருத்தம்.

இயல்பினிற்சிரம் பகமுதலத்திர சத்திரவேற்ற மந்திரங்க ள்
உயர்முனிகௌசிகர் கற்பிக்கக் கற்றுணர்ந்தோங்கு முதாரகம்பீரச்
சுயபலத்தினும் பதின்மடங்காகித் துலங்கிடு ராமனைக்கொண் டி
புயமலையரக்கர்பதியினைச்செயிக்கப் பொருந்திமையமேனையா.

(அப்பால், கௌசிகவேஷங்கொண்ட வித்திச்சிசுவனோடும், இலக்கும

ணவமவங்கொண்ட சாரணனோடும், இராமவேடங்கொண்ட இராவணன் பிரவேசிக்கின்றனன்.)

(இராவணன்) விருத்தம்.

வன்சபாகுவிஞ்ஞ வ்லியமாரீசனை மாயைசேர் தாடகையிவ னா
என்சொலிவிடுத்தனம் அன்னவரதனையிற் றுவவொன்றிருந்தாலு ம்
இன்சொலச்சனகியின்கரம்பிடித்திடவேயியல்நரவடிவத்தைப்புனைந்து ம்
என்செய்வேம்மனதுதான்கொஞ்சமுஞ்சுலியா திருத்தலவகித்திலவென்னே

(வித்திச்சிசுவன் வசனம்.) ஓ, ராஜா திராஜா மஹாராஜா இதுவென்
கொல், நிர்னிமித்தமாய் இவ்வளவு கோழைத்தனம் வகிக்கலாகுமா.

விருத்தம்.

நலந்திகழ்நளினச்சோபைகொண்ணையனநாட்டமும்நாணிவற்சரங்கொள்
பலங்கொளுங்கரமும்நீலவம்புதம்போற்படிவமுந்திகழுனைப்பார்த்து க்
கலந்தொளிர்கருடமணிமுத்தாரம்போற்கு திர்பசம்புல்லருகமைந் த
மலர்ந்திடுமிலுப்பைமாலேகுட்டிடுவன்மங்கைராகவனெனமகிழ்ந் தே.

(இராவணன்.) அதிற்கூட அவ்வளவாத்திரமில்லை.

(பின்னையோவெனில்,)

விருத்தம்.

முன்னர்பொற் குறியிட்டநற் கரங்களும் முகில்போன் ற
பின்னிவிட்ட தோர்பின்னலுங் கண்டனன் பேரா சை
துன்னுகின்றது மென்னெனி லங்கவன் சுபமேவு ம்
நன்னயந் திகழவயவ முழுவதும் நாடுற வே.

(சாரணன்.) இராஜா திராஜா, மஹாராஜா ஒரே ஒரு விண்ணப்பம்.

விருத்தம்.

இரதியைப் பழிக்குமந்த யெழிலுடை நங்கைநின்பா ல்
வரித்துநன் மாலேகுட்ட வந்தபோ திருகண்ண லே
சிரமுத லங்கமெல்லாந் தெரிசித்து மணந்துபின்ன ர்
இருபது கண்களாலு மிலங்கைபோய்க் காண்டல்வேண்டி ம்.

(இராவணன்.) முகத்தைச்சுளுக்கி, மிதிவேசன திருப்பிடத்தையடுத்தனம்.

(இராவணன்) விருத்தம்.

சங்கரர் சடையிலங்குஞ் சந்திர ரோகைபோ ல
தங்கநற் கேதகைப் பூந்தனிநிறந் தழைக்குமே னி

மங்கைதேன் மொழியாளந்த வனமுலைச் சனகன்பா வை
எங்ஙனன் காண்கின்றான் சொலங்ஙன மெய்திட்டோமா ல்.

(வாசற்காப்போன்.) பிரவேசித்து, ஐயஜய மஹாராஜா, விஜயீபவா.

(ஜனகர் வசனம்.) றோ, றோ, உஜார ஸ்வகா, தெரிவிக்கவேண்டிய
தைத் தெரிவித்துக்கொள்வாயாக.

(வாசற்காப்போன்) விருத்தம்.

மகிபனே போற்றிபோற்றி வள்ளல்விதேகா போற் றி
பகலவன் குலத்தில்வந்த பாலகர் யிருவரோடு ம்
இகபர முணர்ந்து மாயையென்பதைத் துலைத்தமுத்த ற்
மகமுனி விசுவாமித்திரர் வாயில்வந் தணுகிரோ ல்.

(ஜனகர், அத்தியானந்தபரிதனாகி வசனம்.) பகவன், சதானந்தரோ
திரிசங்குச்சுவர்க்க சிருஷ்டி கர்த்தரான தூதன பரமேஷ்டியாகிய விசுவாமித்
திரமுனிவர் இரகுபாலர்களோடு விஜயமாவதால் தாமே அதிசீக்கிரத்தில்யெ
ழுந்தருளியாகி அர்க்கமுதலிய உபசாரங்கள்செய்து அழைத்துவரவேண்டும்
சதானந்தரோ.

(சதானந்தர்.) நல்லதப்படியே செய்கின்றேன்.

(எனச்சென்றனர்.)

(சனகர்.) இதுவென்கொல்.

வெண்பா.

இல்லிடத் திராகவரோ டெய்தியுமிக் கோசிகளு ற்
சல்லிய வென்சின்தை சலிக்கின்ற—தெல்லையற் று
மீதுச பரங்களெனும் மீன்பற்றவே நளின ப்
போதாடு கின்றவிதம் போ ல்.

இதற்கென்செய்வாம்.

[அப்பால்] சதானந்தமுனிவரும், இராம லக்ஷுமண கௌசிக வேட
தாரிகளான இராவணன் முதலானபேர்களும், பிரவேசிக்கின்றனர்.

[சதானந்தர்.] ஜனகரிடத்திலே, விசுவாமித்திராதியொன்று, வித்திச்
சிகுவாதியரைக் காண்பித்தனர்.

[ஜனகர்.] ஆஸனத்தினின்றெழுந்துகொண்டு.

விருத்தம்.

அத்து விதத்தையன்றி யனித்தியமான வெல்லா ம்
மித்தை யென் றுணர்ந்து நான்குவேதத்தின் முடிவைச்சார்ந்

தத்துவா தீதாபோற்றி சந்தமகிமை தங்கு ம்
முத்தனே போற்றி விசுவாமித்திர முனியேபோற் றி.
[வீரத்துவ்ஹுகிய, விதேகன் கமஸ்கரிக்கின் றனன்.]

[வித்திச்சிசுவன்.] அனககுல, ஜனகராஜா, நினக்கனேகமங்கள முண் டாகு.

[சாரணன்.] இரகசியத்தில், இராவணனைப்பார்த்து.

விருத்தம்.

புவனங்க னெல்லாமிக்கப் புகழ்மக ராஜன் றீ யே
தவமக டனைமணந்து ஜனகன் றன் மருகளு ல்
அவன்மிகத் தன்யனன்றோ அனேக மங்களமுண்டா மே
இவனது வாழ்த்தலாலோ எய்துவ திலங்கைவேந் தே.
(இராவணன்) களிப்புடன் ஆம், ஆம்.

(வித்திச்சிசுவன்) புருவத்தைநெரித்து, நயனபாஷையில், இராவண னை ஜனகராஜனுக்கு வந்தனஞ்செய்யும்படி யேவுகின் னறன்.

(இராவணன்) சாரணனிடம் இரகசியத்தில்..

விருத்தம்.

எண்டிசைக்கதிபர் தாமுமென்பதம் பணியவேண் டி
கண்டொர்த்திருப்பர் நாளுங்காதல் மந்தோதரிப்பே ர்
பெண்டினோடேல்வந்தாற் பேச்சினிற்கழிப்ப தல்லா ல்
தெண்டனிட்டறியேனின் ன மிவனுக்கோ சென்னிதாழ்ப்பேன்.

என்மனம் இலச்சையை அடைகின்றது, என்செய்குவேன்.

(சாரணன் தன்னுள்.) தூர்அகங்காரத் தூர்ப்புத்தி குடிகொண்ட இவ னுக்கு, ஜானகிலாபமுஞ் சந்தேகந்தான்.

(இரகசியத்தில்) வெளிப்படை [வசனம்.] இராஜாதி ராஜமஹாராஜ னே, ஏதிர்ப்படி உத்திரவாகின்றது, காலத்திற்குத்தக்கபடி கோலமென்று தையிலுங் கேட்டிருப்பதில்லையோ (எடுத்தவேடத்திற்குத்தக்கபடி நடக்க வேண்டும் மஹாராஜனே.)

(இராவணன்) விருத்தம்.

தசரதர்புதல்வளுனே தான்பணிகின்றேனையா.

(சாரணன்) விருத்தம்.

தசரதர்புதல்வளுனே தான்பணிகின்றேனையா.

(ஜனகர்) ஷெ விருத்தம்.

குசலமுற்றிருப்பீரின் பங் கொண்டெற்கீர்த்தி கொள்வீர்
திசையெலாங் கட்டியான்வீர் செல்வர்காள் வாழிவர்

[சதானந்தர்] பகவன் காதிமைந்தரே.

விருத்தம்.

ஈடிளாறெழிலின்மிக்கா ரிங்கிதப்பார்வையுஞ் சொ
சாடைநன்னடை வளர்த்திச்சுதைப்பற்றுஞ் சமமதாக
சோடியாயிருத்தலாலே சொல்லிலக் குவளர்கொல்
நாடெலாம் புதம்பெற்றோங்கும் ராமநாமன்றூன்கொ

[வித்திசிகுவன் தன்னுள்,] இங்கொருவருமில்லை.

இராகம் கரகரப்பிரியை, ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

இவனே இராமன், ரவிகுலசோமன்.

என்சதானந்தரே எழிற்காமன்

[இவனே]

அனுபல்லவி.

அவனிபுகழ் நவமேகசாமளன்

ஆருயிரனுஜன்மீ தனுக்கமுள்ளான்

[இவனே]

சரணம்.

உருக்கியதங்கம் ஒத்ததோர்தே

ஒளியோடண்ணன்பணி யொழியாஉளத்தொ

இருக்கின்றனே இவனேஇலக்ஷ்மண

ஏற்றகுணவிசேடம் வாய்த்தவிலக்ஷண

ன்

ன்.

[இவனே]

[இராவணன்] சாரணனுக்கு தனித்துச்சொல்.

இராகம் இந்துஸ்தான் தண்டகம் ஜாவளி

ஸாமிக்கு ஸாரியேவாரீ என்றமெட்டு.

பல்லவி.

இன்னஞ்சானகி வரக்காணேனே

அனுபல்லவி.

அன்னவடனைக்காண ஆத்திரமாகுதே

[இன்னம்]

சரணங்கள்.

சகசண்டித்தனமெல்லாஞ் சாற்றுதின்ருன்னக ன்
மகடனையழைப்பியா வகையே தோ [இன்னம்]

எப்போதுகாண்பே நென்றென்மனந்துடிக்கி தே
மைப்பிவிழியினுள் வாரா ளோ. [இன்னம்]

[சாரணன் தன்னுள்] அகோவகோ இம்மூடசிகாமணிக்கென்ன அ
வஸம், அட்ட இப்போதுதானே ஜனகதரிசனமே.

இராகம் கம்போதி. ஸாலம்யாலான என்றமெட்டு

பல்லவி

இத்தனை ஆத்திரம் சுத்தமோசமாமே.

அநுபல்லவி

அத்தையலிவனுக்கமை வதைய்யமாமே [இத்தனை]

சரணங்கள்.

கேமங்கேட்குமுன்னஞ் சேகிசொல்லுமுன்னம்
பூமிவந்திங்குநாம் பொருந்தமிதிக்குமுன்னம் [இத்தனை]

கருதிச்சனகனைக் கண்டதற்குள்ளாகப்
பரபரப்பேனந்தோ பாவமென்னமோகம் [இத்தனை]

மூர்க்கநாயகனும் மூடசிகாமணிக்
கேற்குமோயேதேது யேந்திழையம்மணி. [இத்தனை]

(வெளிப்படை) இரகசியத்தில்.

அடுக்குமொழி.

வெற்றிலங்கேசா, கொற்றவமணியே
உற்றதுபொருந்தும், சற்றுபொருத்தருள்.

[சதானந்தர்] பகவன் கௌசிகரே.

[இராவணன்] சாரணனிடம் இரகசியத்தில்.

(கோபத்துடன்) ஹிருத்தம்.

அம்முனிமாமரீசனா விறந்தொழிந்த பின்னு ம்
இம்முனியியம்பானின்ற இந்தக்கௌசிக சபத்தா ல்

நம்மவ நவனாபநாடும் நவின்றிடப் பெறுவனென் றே
எம்மனத் தெண்ணுகின்றே னினிஇதற்கென் செய்வோ மே.

[சாரணன் இரகசியத்தில்] மகராஜ் அது இந்தச்சானகியின் பாணிக்
கிரகணேற்சுவ பரியந்தந்தானே.

[சதானந்தர்]

விருத்தம்.

தரணிதனில் வயதறுபதாயிரங்கடாவிநடந்தன பின்னேத்தவஞ்செய்தந்த
நிருபதசரதன் வருந்திப்பின்புதாய நேயவிபண்டகசுதரால் நியமித்திட்ட
ஒருமகத்தில்விதிதூணையாலுலகமுன்று மொளிர்கின்ற குணத்தினராயொப்
பீஸ்லாராய், அருமையதாயிரண்டு புதல்வர்கள்வந்தவதரித்தவிதமெனக்கா
னந்தமைய்யா.

[வித்திச்சிசுவன் தன்னுள்] வசனம். ஓ, இவன் அகலிகை மகனன்
ரே, ஆனந்தாம்புதியில் ஆழ்கின்றனன்.

அடட, அதிகக்களிப்பு, விதனக்குறிப்பு யென்னும் பழமொழியறியான்
போலும்.

வெண்பா.

எவ்வளவிற சந்தோட மெய்தினன்கொல் ஜன்மத்தில்
அவ்வளவில் மார்சனா விறந்தான்—வெவ்வழிமே த்
ருவிவரு ராமனைச் சாற்றுமுரை கேட்குமு ன்
மேவிடுவ னவ்வி தன மே.

[வெளிப்படை.] ஆனந்தம் உமக்குமட்டுமன்று, சதானந்தரே அகில
உலகத்திற்குமே ஆனந்தந்தான்.

[இராவணன்.] இரகசியத்தில், சாரண.

விருத்தம்.

சனகிபரிணய மெனுஞ்சொல் வானமுதத்தை யென்செவியூற்றறா ய்
அனுசரர்களுடன் முனிவன்கௌசிகன் அங்ஙனம் போந்திடுகின் ற
இனியவரவினைத் தடுத்தல்தாடகைக் கௌரியதாகுங் கொல்லிலகொ ல்
எனவென்றன் மனங்கவிலகொண் டெறுகின்றதென் செய்வன்சாரண.

(சற்றாலோசித்து.)

ஆசிரியவிருத்தம்.

உயர்மாமரத்தளிர்நுனியிளர்த்திலைபோ

ஒருகணமும் உறுதியற்

உயிர்வாழ்வு கொண்டன ருனதுண வினுக்கா

உபகரண மொக்கின்றவ

தயர்மார்தர் தம்மோடு பொரவெண்ண லுசித	மோ
தோன்வலியு யுத்தமதமு	ஞ்
சொல்லுனக் ஞாதாயினீடித்த வாயுட்	ச்
சொலிக்கின்ற சுரர்களோ	டு
பயமானசமர் விளைப்பாயென்று சுரமு	னி
பரிந்துரைத்தாலு முன்ன	ம்
பாசிலத்தயரதனைவதை செய்திருப்பனே	ல்
படுபய விராமனிவ	னே
நயமாயுதித்திடுவ தெங்நனஞ் சனகியா	ம்
நங்கைதன் மனத்தாசையு	ம்
நாடிடுவ தெங்நனங் காரியாம்சங்களி	ல்
நான்மூடனான் மூட	னே.

(சாரணன் இரகசியத்தில்) வசனம். மகராஜ் நாரதவாக்கினால், இராக்கத் தப்பிரபுவாகிய தம்மால் எதிர்த்து உயித்தஞ்செய்யத்தகாத மனிதனென்று அத்தயரதன் விடுபட்டானென்பது சரியே,

(கேட்கக்கடவீர்.)

துதிவத்தர லீசனருளத்திர சத்திரப்பயிர்ச்சைத் துணிவுமுள்ளா	ன்
அதிபலபராக்கிரமன் மந்திரதந்திர மிகுந்தோனடமே கொண்டோ	ன்
முதிர்பகையால் கூத்திரியர்குல மறுப்பதாய்ச்சபதம் மூண்டுவந்தோ	ன்
சதிர்பசுராம நவனுந்தானந்தத் தயரதனைக்கொல்லாமற் றவிர்த்திட்டானே.	

(இராவணன் இரகசியத்தில்) ஆனந்தோற்சாகத்துடன்.

கவிவிருத்தம்.

நன்குணர்த்தினை ஞாபகம் சார	ணை
தன்குமா ரமோடச சுதன்ற	னை
என்கருத்திற் கிசைந்த சினேகித	ன்
வன்கொடாறிக்கை ராமனால் மாய்ப்பு	னே.

(சாரணன் இரகசியத்தில்) மகராஜ் நமது தாடகா மாரீசருக்குத் தப்பி னாலன்றோ, இந்தயோஜனை யோசிக்கல்வேண்டும்.

(ஐனகர்.) பகவன் கௌசிகரே.

விருத்தம்.

தசரதனாத்தையருதித்திட்ட தன்மைதனைக்கேட்டுச் செவிக்கமுதந்தழை த்துநின்றேங், குசிகமுனிந்தனருங்கருணை யுலெகுறித்தவனாக்கண்டுகண்

ஞானந்தங்கொண்டேம், பசியசைவலமுடியான் சனகிதன்னைப்பரிணயமு
மவண்ணைப்பின்படிசெய்வித்தால், நிசமெமக்குமட்டுமன்று நித்தியானந்தம்
நிமிசுலமெல்லாம்வினங்கும் நிமலமூர்த்தி.

(ஆகையால்) வசனம். விசுவாமித்திரரே இப்பொழுதே அதிசீக்கிர
த்தில் யாகதீக்ஷையில் பிரவேசியுங்கள். நாங்களும் கன்னியின் கல்யாணக்கா
ரியத்தில் எத்தனஞ்செய்கின்றனம்.

(சாரணன் வசனம்.) இரகசியத்தில், மகராஜ், திரிலோகாதிபதியான
இவ்விலங்கேசுவரன் வந்து பரிணயஞ்செய்வதில் அதனினும் நித்தியோற்ச
வமாகாதா.

(இராவணன்.) அதிலென்ன சந்தேகம், நித்தியோற்சவமென்பதற்
கையமா.

(வித்திச்சிசுவன் தன்னுள்.) இதுவென்கொல், வீண்சங்கடம்.

நல்லதிருக்கட்டும், அதிலென்னபாதகம்.

சலிவிருத்தம்.

கோசிக னரக்கராற் கொல்லப்பட்டா னெனி	ற்
மோச மாகாது நாமுயன்ற காரிய	ம்
நாச மாகாதிவண் நாடிடில் நாப்ப	ணை
வேசங் கொணுமறைந் தோடிட வேண்டுமா	ல்.

(இராவணன்.) அவ்விதமேயாம், எனதெண்ணமும்.

(சதானந்தர்.) ஜனகமகராஜனே.

விருத்தம்.

வேந்தருக் கரசேனான விதேகரே யுமதுகன்	னி
மாந்தளிர்க் கரத்தாளான மங்கையூர் மினையையன்பா	ய்
வாய்ந்தெழில் விலாஸனான வள்ளலிவ் வினையானுக்	குப்
பாந்தமாய்க் கொடுக்கல்வேண்டும் பரிணயமிக நன்றுமா	ல்.

(வித்திச்சிசுவன்.) இரகசியத்தில், அட சாரண.

விருத்தம்.

அட்ட சாரணநாம் நம்மளதிபனுக் குதவியாக	த்
திடமுடன் வந்தோம் அஃதிற்சீர்த்தியுன் வரவுநன்	றே
இடைவழி தனிற்புதைய லெதிரினிற் கிடைத்தல்போ	ல
மடமயி லனையாணிற்ரு வலுவிலே வாய்த்ததப்	பா.

(ஆனால், என்வரவுதான் பிரயோஜனமில்லாமற் போச்சது.

(சாரணன்.) இரகசியத்தில், ஆ, அங்ஙனமன்று.

(வசனம்.) ஏதுகாண், வித்திச்சிருவ, உமது வரவுதான் முதன்முதலிற் கைகண்டபலன், என்னெனில், நீர்இப்பொழுது யாகதீகை செய்வதில் அந்தக் கோசிகனுடைய மக்கள், சீடர்கள், பசுக்கள் முதலியன சகிதமாய் அவனது பாரியே உமக்குப்பாரியாகவிருந்து புற்பிடிக்கப்போகின்றனன் அல்லவோ, ஆகையாற்றான் உம்முடைய வரவே முதன்முதலில் நல்வரவென்று ரைக்கல்வேண்டும்.

(வித்திச்சிருவன்.) இரகசியத்தில், சாரண.

விருத்தம்.

ஆமடா மெய்தானப்பா ஆகிலுமெனக்கு வாய்த்	த
மாமுனி நாரிமிக்க வன்கிழ டவடனங்க	ள்
கூமடி புறஞம்பைபோற் கூனலுங் கொண்டாளப்	பா
நாமினிச் சொல்வதென்னை சாரண நகைக்கின்று	யோ.

(ஜனகர்.) வசனம். பகவன், சதானந்தரோ அதமட்டு மன்று.

பின்னையோவெனில், எனதனுநன், குசத்துவநன் மிதிலையினின்றும் தன்னுடைய கன்னிகைகள் மாண்டவி சுருதி கீர்த்திகளை பரத சத்துருக்கள்களுக்கும் கல்யாணஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டியதென்று பெண்களோ அனுப்பியிருக்கிறான்.

(இராவணன்.) சாரணனிடம், இரகசியத்தில்.

விருத்தம்.

என்மூடத் தனத்துனாலே யின்னமு மிருவர்தம்மை	த்
தன்மாயஞ் சூட்டியந்தப் பரத சத்துருக்களாக	ப்
பின்கூட்டிவந்தேனல்லென்பிழைசெய்தேனினியென்செய்வேன்	
துன்மார்க்கமுனிவனின்னோன் சொல்லெல்லாந்தொல்லாதானே.	

(சாரணன் இரகசியத்தில்,) வசனம். வித்திச்சிருவன் விசுவாமித்திர வேடத்தோடு வந்தும் காரியத்தைக் கெடுத்துவிட்டனன், என்னசொல்லப் போகின்றேன்.

(சதானந்தர்.) பகவன், கௌசிகரோ, என்ன தசரதர் பரத சத்துருக்களர் இவர்களை அழைத்துவரவில்லையோ.

(சாரணன்.) இராவணனிடம், இரகசியத்தில்.

விருத்தம்.

பெண்டிபள்ளை ளோடுற்ற தயரதன்றனைப் பின்கூட்டி	
கொண்டுமா முனியிங்கெய்தக் குறித்துச்சென்று நென்றேநான்	
கண்டவந் துரைத்தேன் முன்னம்கௌசிக னுருவந்தா	னே
அன்னமோ வித்திச்சிருவ னறிவிலனதை விட்டா	னே.

• (இராவணன் இரகசியத்தில்) வசனம். இருக்கட்டும் இப்பொழுது ஜானகியைக்காண்டல் விஷயத்தைப்பற்றி யோசிக்கல்வேண்டியது.

(வித்திச்சிசுவன்.) பரிவார ஸகிதரான தசரதர் மார்க்கத்திலுண்டாய சிரமத்தினால், இடைவழியிற்றாமதிக்கின்றனர்.

 (ஜனகர்) விருத்தம்.

ஆடா சேர்வைக்காரா,

[வாயிற்காப்போன்] வசனம்:

மகராஜ், ஆக்ஞாபனம் உத்தரவாகட்டும்.

 (ஜனகர்) ரெ விருத்தம்.

அதிவினா வாகச்சென்று

சேர்பெறு கன்னிமாராச் சீக்கிரமழைத்து வாரா ய்

கூர்ந்தவத்தினி லுயர்ந்த கோசிக முனிவர்தம்இ ப்

பார்புகழ் நளினமொத்த பாதவந்தனத்திற் சின் ரே.

(வாயிற்காப்போன்) அப்படியே ஆகட்டுமென்று சென்றனன்.

(இராவணன்.) சாரணனிடம் இரகசியத்தில், அடா சாரண, என்விஷயத்தில் தெய்வானுகூலமுமிருக்கின்றது.

விருத்தம்.

பூமகளிப்போது வந்தாற் புயல்வண்ண ராமனுட ல்

ஆமெனு மென்னங்கங் கண்டாவ லலங்கரிக்கு ம்

தாமரை நற்பூவழகைத் தான்கவர்ந் திலங்குமி ரு

காமசினேக ரஸங்காட்டுங் கடைக் கண்ண லே.

(—) திரை.

விருத்தம்.

சதிர்ஜனகஉன துமகடனேவிவாகந்தான்புரியமாயையினுலர்கர்வேந்தன், துதிஇருகுராமனுருப்புனைந்துகாதிசுதனுருவோடிலங்குவித்திச்சிசுவனோடும், மதமிகுத்தசாரணிலக்குவன்றன்வேடம்வகித்திடவன்னவனோடும் வந்திட்டானென், நிதுவிபரஞ்சுதியினில்வாயிற்காப்போர்யாரேனுமிறைவன்பாலியம்பல்வேண்டும்.

எல்லவரும் கேட்கின்றனர்.

(இராவணன்.) வித்திச்சிசுவனிடம் இரகசியத்தில், உத்வேகத்துடன்

 விருத்தம்.

பேசுநாயின்றி இத்தைப் பிறருணர் வகையுமில்

வேசநம் கூடந்தன்னை வெளியிட்டதார் கொலல்

தோ

(வித்திச்சிருவன்.) இராசியத்தில், பயங்கெகத்துடன், மகராஜ் என்
னென்றுசொல்வேன் ஆச்சிரியமாச்சிரியம்.

 றெ விருத்தம்.

ஆசைப் பெண்டாட்டி மாயாவதியன்றி யறியார்மற்றே ிர்

(சாரணன்.) தன்னுள், ஓ, ஓ, நம்பிரவிர்த்திகளை

 றெ விருத்தம்.

மோசஞ்செய் திட்டானெந்த முண்டையின் மகனோமுற்று ம்.

(வெளிப்படை.) பகவன், சதானந்தனோ இவ்விதஞ் சப்தங்கொடுத்தது
யானெ விசாரிக்கல்வேண்டும்.

(சதானந்தர்.) தன்னுள், ஓ, இவர்களே, இராம லக்ஷுமண கௌசிக
வேடதாரிகளாய்வந்த இராவண சாரண வித்திச்சிருவர்களோ.

(வெளிப்படை.) இலக்ஷ்மண, அஃதென்னென்று விசாரிப்போம்.

(ஜனகர் கவலையுடன் தன்னுள்.) அடட, இதுவென்கொல் விவரீத
மாயிருக்கின்றது.

கவிவிருத்தம்.

எம்மனோ ரதம் யாவு மிசைத்தி ட
இம்மை தீர்முனி யெய்தின றென்று மே
செம்மை யாய்மனந் தேர்ந்து களித்துட ல்
விம்ம லுற்றனன் வேராய் முடிந்த தே.

(வெளிப்படை.) அடா, அங்ஙனம் ஆரடா.

(வாயிற்காப்போன் ஒடிவந்து.)

அடுக்குமொழி.

ஒன்னாப்பணிசும், பன்னாவீனையும்,
பொன்னாய்மிதிலை, மன்னாபோற்றி.

ஆக்ஞாபனம், உத்திரவாகட்டும்.

(ஜனகர்.) அடா, சேவகா அங்ஙனமறைந்ததானெ விசாரித்தல்வே
ண்டும்.

(வாயிற்காப்போன்.) மகராஜ், அதிலென்ன விசாரணை யிருக்கின்றது

விருத்தம்.

அண்ணலே திவ்யமேனி ஆனஒர் புருடன்வந்தி வ்
வண்ணம் இங்கறைந்துவிட்டு வான்றனிற் கிளம்பிச்சென்ற ன்
மண்ணில் வேறிராமலக்கு மணர்களா மிருவரோடு ம்
கண்ணிய முடனேமற்றோர் கௌசிகர் வருகின்ற ரோ.

[ஜனகர்.] ஓ, இதுவென்கொல், சதானந்தோ, இதுவென்புதுமை
(சதானந்தர். ஜனகரிடம் இரகசியத்தில், இங்ஙனஞ்செப்பிய திந்திர
தூதனாயிருத்தல்வேண்டும்.)

விருத்தம்.

எய்தினர் தாங்கொலோ இங்கினிவரு கின்றூர்தா ளே
பொய்திக முரக்கொன்னப் பொருத்தமா யறியல்வேண்டு ம்
(வெளிப்படை.) வித்திச்சிசுவனிடம்.

விருத்தம்.

மெய்திகழ் தவம்நிறைந்த விசுவாமித்திராரோ இந்த ஸ்
செய்திகன் புதுமைத்தாகும் யாதுவை யென்செய்வோ மே.
(வித்திச்சிசுவன்.) தன்னுள்.

விருத்தம்.

காசினிதனிற் போலீசுக்காரன் சோரரைப் போலந்த க்
கோசிகனெமைத் தடுத்தாக் கொண்டன னினியென்செய்வே ம்

[வெளிப்படை.]

விருத்தம்.

வேசமெம்மைப் போற்கொண்டு மேவுராக்கதர் வரட்டு ம்
மாசதானந்த நாங்கள் மற்றோர்பாற் செல்கின்றோமா ல்.

(இராவணன்.) சாரணனிடம், இரகசியத்தில்.

சாரண, ஆனால் இந்த கூத்திரியப்பயலால் தாடகாதியர் இறந்தேபோயி
ருப்பார்களோ.

(சாரணன்.) இராவணனிடம், இரகசியத்தில்,
அதேது, ஈதொருக்காலும் நடக்குமா.

விருத்தம்.

அலங்கனன் மார்பாவெங்க ளாண்டவ அதிபரே ரே
கலங்கிடா வல்லதாட காதியர்தமையுங் கொல்ல ப்
பலங்கொண்டா னெனிலோ அந்தப்பாலகன் தன்னால்கம் ம
ளிவங்கைமே வரக்கொல்லா மிறந்தன னென்கொள்வா யே.

(இராவணன்.) வித்திச்சிசுவனிடம், இரகசியத்தில் (இனிராம்செய்வ
தென்னே?

[வித்திச்சிசுவன்] இராவணனுக்கு, இரகசியத்தில் (வசனம்.) மகராஜ்,
திரஸ்க்கரிணி மகிமையால் நம்மை காம் மறைத்துக்கொண்டு இங்கிருந்தே

நடக்கின்ற நடபிடிக்கைகளைக் கண்டறிந்து, உசிதம்பேல் நடக்கவேண்டியது.

[இராவணன் வசனம்.] ஸரி, ஸரி, உரைத்தது வெகு பொருத்தமாயிருக்கின்றது, அப்படிச்செய்கின்றது.

[ஜனகர்] சதானந்தரிடம், இரகசியத்தில், (வசனம்.) சதானந்தோ இவர்கள் நெறுங்கி, நெறுங்கி இரகசியம் பேசிக்கொள்கின்றார்கள். அதனால், நினைக்கின்றேன், இவர்களே இராக்கதர்கள், இவ்வித வேடத்துடன் வந்திருக்கின்றனவென்றே.

[சதானந்தர். அவ்வண்ணம் யானும் நினைக்கின்றேன், ஆகிலுங்கண்டறிவோம்.

[வித்திச்சிகுவன்.] மகாராஜ ஜனகா.

விருத்தம்.

பார்த்திவ விசாரமென்கொல் பகர்தசக்ரீவன்றன்னைச்
சீர்த்தியா யுசிதம்போலச் செய்யுபசாரஞ் செய்து
கேர்த்தியா யனுப்புவாயுன் னேரிழை யீவதாக

வார்த்தை யொன்றுரையேல் நாங்கள்மற்றொர்பாற் செல்கின்றோமால்

[ஜனகர்.] நல்லதென்றெழுந்திருந்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டு (மார்க்கம் காட்டுகின்றனர்.)

இராவணன் முதலானவர்களெழுந்திருந்து அடித்தபக்கத்திற்சென்றனராகி திரஸ்க்ரிணியால் மறைந்துகொண்டு ஸமீபத்தில் வந்திருந்துகொண்டார்கள்.

(சதானந்தர்) வசனம். மகராஜ ஜனகா, வருகின்ற கௌசிகர் முதலானவர்களை அரங்கமுதலிய உபசாரங்கள் செய்து அழைத்துவருகின்றேன், (எனச்சென்றனர்.

அப்பால், இராம லெக்ஷுமண ஸகிதராய், கௌசிகர் பிரவேசிக்கின்றனர்.

(கௌசிகர் தன்னுள்.)

விருத்தம்.

கனவினிலிந்த ராமனைக்கண்டு காமமுற்றி குளையர்பேண
இனமுறுதளிரின மளியினிருந்தாங் கிரவொடு பகலையுங்கழிக்கும்
வனமுறுஜனகி மீதினில்ராமன் மாறிடாமயல் கொளவருத்தேம்
கனிவுள ரொருவர்கொருவ மெவ்வனத்தர் காதல்கூர்சேர்க்கைதான்நன்றே.

இன்னமும் ஆசிரியவிருத்தம்.

உத்தமகுணத்தின ரிராமலக்குமணர்கள் ஒங்குபுய வீரரொனினும்
ஒளிர்சிரப்பகமாதிரிப்படைகள்யாமுதவிடப்பெற்றனரதால்

மெத்தவனுடலமேஎன்னெனிலிராவணன்மேவுதன்னவரையமரிஸ்
 வெவ்வுயிர்பறித்தவிஷயத்திலுங்காதல்சேர்மெவ்வியற்சனகமரதை
 நத்தியேநன்மணமியற்றுவிஷயத்திலுந்நனிமனத்தடங்காச்சினம்
 நவில்ராமன்மீதுகொண்டடல்முளுவானெனில்நவியாது முப்புவனமு
 இத்தனாயில்வென்றவனெனினும்ராவணனையேஎமபுரிக்கேற்றவிப்ப [ம்
 வெவ்வளவுபலம்வேண்மெவ்வளவுமிராமனுக்கெய்தியதுநன் றுநன்றே.

(அன்றியும்) விருத்தம்.

மாயையிலிராக்கமனன்வல்லொன்றே மாராபிராமலக்குமணர்களோடும்,
 தேயமொடுகுமரியின்விவாகந்தன்னேநிர் விக்னமாகநிறைவேற்றவெண்ணி,
 காய்கரியும்பாய்பரியுங்கனகத்தேருங்காலாளும்மேலாளுங்கணக்கில்லா து
 மேயவனாத்தயாதீனப்பிரிந்துமுன்பே வினாவிலெமதரணியத்தில்மேவிவந்
 தேன்.

(வெளிப்படை.) பாலர்காள்.

இராகம் பியாகு ரூபகதானம்.

பொன்னுர்மேனியனே யென்ற வர்ணமெட்டு.

பூவலங்காரர்களை	புகழ் புண்புகுமாறர்க	ளே
மேவெழிற்கூர்களை	வினய மேவிடுவீரர்க	ளே
உத்தமநற்குணர்காள்	எங்கும் ஒப்பில்லாநிபுணர்கா	ள்
வெற்றிநற்பூடணர்காள்	விளங்கு மெய்ராமலக்ஷ்மணர்கா	ள்
வாசகமீதொன்று	மற்ற மகிபர்கள்போலன்	று
பூசிதமாய்நின்று	ஒழுக்கம் பூணுவீர்மிகநன்	று
தவமுனிபாக்குவல்க்கர்	தம்மாற்றவிர்த்துளம்ஸாரனாக்க	ம்
உபநிடம்யாவுமொக்க	உணர்ந் தோங்குமகிமைமிக்கா	ன்
ஜனகமகராஜன்	சோடசகலேநிறைராஜ	ன்
முனிவர்க்கெலாம்ராஜன்	நீர்ந்தமுத்தன் ஞானராஜ	ன்
ஆனபடியாலே	நீவிர் அச்சனகன்பா	லே
போனவுடன்மென்மேலே	வணக்கம்பொருந்துவீரொருக்கா	லே.

(இராமலக்ஷ்மணர்.) நல்லதப்படியே செய்கின்றோம்.

(இலக்ஷுமணர் வசனம்.) பகவன் முனிநாதரோ, இவ்வரசனுடைய
 யாகபூமியில் உழுவின்ற கலப்பையினுணியினின்றும் சிதையென்றொரு கன்
 னிகாமணி உண்டாயிருக்கின்றனென்றோர் ஆச்சரியசமராசாரங்கேட்கப்படுகி
 ன்றதன்றோ.

(கௌசிகர்.) ஆம், ஆம்.

(இராமர் தன்னுள்.) அனுஸ்மரணத்துடன்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

மாதனற்குழியில்வீழ்வீழவப்படிச்செய்தமாயையென்றே தின்னமாய்
வரிசையாயோர்ந்தனனென்னுமாதங்கமும்வளர்கோபமும்எனித ய
மீதுபொழுதும்விட்டகன்நிலவிதேகனைஇன்னவதைசெய்ததா க
வெய்திசெமாசாரமெய்யன்நனிசமாயியற்றிஞ்சாலமென் றே
பேதமையிலாதுதெளிவாயுணர்ந்தேனென்னும்பிசகிடாதோர்நொடிக்கு ட்
பேயன்நிசாசரன்கொடியமாபாதகன்டீபெளஸஸ்தியன் ன்
ஒதிசிரங்களிர்நாந்தினையும் ஏவினலோர்பனங்காய்கள்போ ன்
உருளும்படிக்கறுத்தெறிவதில்மிகவாசையுண்டாகுதுண்டாகு தே.

(இன்னமும்) விருத்தம்.

தவதனகௌசிகர்மகமாமெனும்வியாஜஞ்சாற்றியெனைச்சகலபெந்துக்க
ளோடும், அவனிகுமாரியின்மன்றல்முடிப்பவேண்டிஅழைத்துவருகின் ற
னொன்றெனதுசொந்த, நவின்மனமெவ்வணம்வர்த்திக்கிறதென்றக்கால்
கன்குநினைக்கின்றதாச்சுவாஸம்நல்கும், குவிதயைகொள்கின் நதப்படித்தா
ன்மிக்கக்குளிரானந்தமடைந்துருவதுதின்றே.

(வெளிப்படை) விருத்தம்.

புதுமைவே ரென்றுகள்வி என்னென்றிற் புராரியா லே
இதம்பெற வளித்ததென்றும் சுராசுரர் யாவராலு ம்
அதுவனாக் கொணாததென்றும் அவ்விதே காதிபன்ற ன்
நிதமர்ச்சித் திடுவதென்றும் வில்லொன்றும் நிகந்தான்கொல்லோ.

(கௌசிகர்.) புன்னகையுடன், ஆம், ஆம், இதுவுமிருக்கின்றது, எல்லவரும் நடக்கின்றார்கள்.

(சதானந்தர்.) பிரவேசித்து, மகராஜ ஜனக.

இவளே, பகவான், குசிகநந்தனர் இவர்களே, தசரதகுமாரர்கள்.

(ஜனகர்.) தன்னுள் எமது சதானந்தரு, இவர்களது வேடத்திற்கு
னுருணமாய் ஸம்பாஷிக்கின்றனர்.

[வெளிப்படை.] நிரம்ப ஸந்தோஷம்.

(என, உசிதம்போலுபசரித் தெல்லவரையும் உசிதாதனங்களில் வீற்றி
ருக்கச்செய்தனர்.)

(சதானந்தர்.) தன்னுள் இவர்களோ இராக்கதர்கள், இருக்கட்டும்.
ஆயினும் யான் இவ்விதம் புகல்கின்றேன்.

(வெளிப்படை.) இராமலக்ஷுமணர்களோடும் கௌசிகபகவான் இங்
வனம் வந்தருளியது தெய்வாநீனமேயாம்.

[ஜனகர்.] தன்னுள் யானும் சதானந்தருவின் வார்த்தையை அனுஸரித்தே பேசுகின்றேன்.

(வெளிப்படை) விருத்தம்.

விதிவத்தாய் ரிசியசிருங்கர் தயரதர் வீட்டில்வந்தா ர்
விதிவத்தாய் அவராற்றானே வேள்வியை முடிக்கப்பெற்று ர்
விதிவத்தாய் புதல்வாநால்வர் விளக்கென வவதரித்தா ர்
விதிவத்தாய் தம்மாவென்பால் மேவின ரிருவர்தா மே.

(இராவணன்.) வித்திச்சிசுவுணைக்குறித்து,

இதுவென்கொல், அடடா, வித்திச்சிசுவா, இச்சனகன் பரமார்த்த புத்தியுடன் பகர்கின்றான் கொல்.

(வித்திச்சிசுவன்.) அதேது, மகராஜ நம்மிடங்களிலன்றோ இவனுக்கு வாஸ்தவபுத்தி.

(கௌசிகர்.) ஆம், ஆம், வர்த்தமானத்தைக் கேளுங்கள், குமாரசதானந்தராலும், இஷ்டரான ஜனகராஜனாலும் ஸாவதானமாகவிருந்து கேட்கக்கடவது.

[இருவரும்] நல்லதென்று, செவிகொடுக்கின்றனர்.

(இராவணன்) அடுக்குமொழி.

நாடியிக்கௌசிக, மூடன்றுரர்த்துமா,

கேடென்புகன்றிடப், பீடிகைகள் போடுறன்.

[வித்திச்சிசுவன்.] அடட, இதுவென்ன அறியாததா, அடைவே, மார்க்கமத்தியில் வந்து தடுத்துக்கொண்ட நமது பரிஜனங்களை வஞ்சித்துக் கடந்துவந்தோமென்றே புகல்வான்.

(சாரணன்.) அங்ஙனமவர்களை வஞ்சித்திடாமற்போனால் இவர்களிங்கெப்படி வரக்கூடும்.

 கௌசிகர் விருத்தம்.

மகமெனத்தாரங்களொடு மக்களோடு மகிபதயரதனைவர வழைத்துக்கொண்டு, மிகவிரைவில்வருகையில் மண்மாரிபெய்து மேவிதொடகையிற்றடுக்கப்பெற்றேம்,

(இராவணன்.) களிப்பதிகரித்தவனாய்,

பல், தாடகாய், நல்ல நல்ல சம்பிரதாயமா யுன்னால்வந்து மறிக்கப்பட்டது.

(வித்திச்சிசுவன்.) அவர்களெவ்வாறு அவளை வஞ்சித்து கடந்துவந்தார்களென்பதைக் கேட்கவேண்டுவது.

(இராவணன்.) விலக்ஷணக்குறிப்புடன்.

வெண்பா.

இச்சச்சிறுவ ரொடுமிம்முனி யிங்கெய்திய தோர்
வித்தைக்குறி யிதனைமெய் மறந்தேன்—சந்தோடத்
தான்மதுபான த்தில்வருதன் மையைப்போற் சாலவுமே
யான் வசமற்றிட்ட படியால்.

❧ (கௌசிகர்) முன்விருத்தத்தொடர்ச்சி.

ரகுபதல்வன் திரிஇவனென்றி நந்திட்டாலுமே வென்றுகார்முகத்திலெழு
ம்பிற்றையா,

(இராவணன்.) இந்த கூத்திரியப்பாலனிடத்துப் பெருமையை ஆரோ
பணஞ்செய்தற்குச்சீர்கெட்ட இம்முனி எத்தனை எத்தனைஞ்செய்கின்றனன்.

(சாரணன்.) ஆ, சங்கையுடன்) மேல் என்னநடபடிக்கை நடந்திருக்கி
ன்றதென்பதைக் கேட்டறிதலவேண்டும்.

❧ (கௌசிகர்) முன்விருத்தத்தொடர்ச்சி.

புகுந்தகவள்மார்பிவிரண்டாய்குகிர்ந்துபூமியில்வீழ்த்தியதாவி பொன்றிட
னே.

(ஐனகர்.) சதானந்தரைக்குறித்து, இரகசியத்தில்.

❧ விருத்தம்.

பரித்திடுமாயை வல்லபாவி வல்லரக்க னின்றோ ன்
தரித்திடு வேடந்தன்னைத் தளர்ச்சியுறாது நன்றாய் த்
திரப்பதித்திடவே திண்ணம் செப்பிடு கதையிதா மே

❧ (சதானந்தர்.)

உடைப்பதென் முழுதுங்கேட்டா லுற்றதுபொருந்து மன் னா.

(ஐனகர்) வெளிப்படை வெண்பா.

இச்சச்சிறு பைய்ய நெவ்வளவு கன்னமதச்
சிந்துரத்தோராயிரங்கன்சேர்பலத்தாள்—அந்தத்
தொனியசனித்தீக்குறல்வாய்ச்சொற்றாடகைப்போர்
சினவரக்கி யெவ்வளவு சீ.

(இராவணன்.) ஸரி ஸரி, ஐனகனால் நன்றாய் ஆகேபணை செய்யப்
பட்டது.

(சதானந்தர்) அடுக்குமொழி.

மதிசுலமகராஜா, அகிபதிமிதிலேசா,
விதிபலமுளதாகில், எதுவுமுடிந்திடுமாவ்.

(வித்திச்சிசுருவன்.) அதனைச் சம்மாளித்துப்பேசுகின்றான் சதானந்த
த்திமனத்தன்.

(சாரணன் வசனம்.) ஹா, தாடகாய் ஸ்திரீ என்றறியப்பட்டும் இம்
மூடனல் விடுபடாமற்போயினையா.

• (இராவணன்.) ஆ, சங்கையுடன்,

அவளது அனுசரர்கள் எவ்வகையுரிந்தார்களோ அதுவறிந்திலம்.

(ஜனகர்.) மேல் மேல்.

(கௌசிகர் வசனம்) அப்பால், கூற்றுகிர்த்த சபாருமுதலிய கொடி
யராக்கதர்கள் குழந்தை இராகவனை வந்து வளைந்துகொண்டார்கள்.

(இராவணன்.) ஆம், தாடகாவதத்தை எப்படிச்சகிப்பார்கள்.

(சாரணன் வசனம்.) ஒ, ஒ, தானே வீனென்று மானித்துக்கொண்
டிருக்கிற இந்த ராமனால் அவர்களிடத்தும் என்ன என்ன அக்கிரமம் செய்ய
ப்பட்டதோ.

(கௌசிகர்.) மற்றென்ன கேட்கக்கடவீர்.

கட்டளைக்கவித்துறை.

குலையுண்டிடுங் கபந்தங்களோ னேவாய்குடித் தெப்ப டி
நிலைகொண் டிடாதுகழுவின மாடினரீள் களத் தே
வலிகொண்ட நீச்சுபாருவைச் சேனையை மாய்த்துநெடுஞ்
சிலைகொண்ட ராமசரம் லீலையப்படிச் செய்தது வே.

(சதானந்தர்.) ஜனகனைக்குறித்து, இரகசியத்தில்) இவ்விதமிருக்க இவ
ர்களிடம் என்னென்று நினைக்கின்றீர்.

(ஜனகர்.) சதானந்தனைக்குறித்து இரகசியத்தில்,

கமது கன்னி ஜானகி பல பரீகையின்பேரில் கொடுக்கவேண்டியவ
ளென்று பிரதிக்கினை செய்யவேண்டியது.

(சதானந்தர்.) இரகசியத்தில், அஃதெப்படிக்கொத்தது.

(ஜனகர்.) இரகசியத்தில், சிவதனுவை நாணியேற்றிடுவதே தான்.

(சதானந்தர்.) இரகசியத்தில், ஒவ்வாநினைப்பொடு நகைத்து.

விருத்தம்.

அமரகுலமடங்கலும் வந்திறைஞ்சிநிற்ப அசைந்திடுமாமேருவென வங்
கங்கொண்டு, குமரிடுவெம்பூதகணம் நெருக்கமாகக் குலவிடவுமில்ங்கிடு
வக்கைலைதன்னை, தமதுகரவிரனுணியாற் கெல்லவானிற் சதிர்பெறப்பற்
தாடு தசகரீவனுக்கே, உமையிடப்பாகன் றனுநானேற்ற லென்னவோர்
பெரிதா பணயமீ துதவாதன்றே.

(ஜனகர்.) இரகசியத்தில், பகவன் சதானந்தனோ அதிலிருக்கின்ற கூ
டார்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றேன்.

விருத்தம்.

சித்தகந் தருவாலுந் தேவதான வர்களாலு ம்
வித்தியா தரர்களாலும் மேவுவல் லரக்கராலு ம்
இச்சனுவனைக் கொண்டுதென்றியம்பி யீய்ந்திட்டார் முன்ன ம்
உருத்த பகவானுன் தாலிகு துசித்தந் தனே.

(சதானந்தர்.) இரகசியத்தில், அங்ஙனமாயின் இந்தப் பந்தயம் மிக
நன்று.

(வித்திச்சிசுவன்.) எல்லவரையும் வதைசெய்ததாய்த் தான் இயம்பு
கின்றானே இக்கௌசிகன்.

(சாரணன்.) இஃது வாஸ்தவமே, இல்லாமற்போனால் ஒருவராலுந்
தடுக்கப்படாத மஹா மாயா துரந்தர மாரீசன் முதலானவரைக் கடந்தெங்
னம் வரக்கூடும்.

இலக்கமணன். விருத்தம்.

முதல்வரின் பகழிபாய்ந்து முனிந்துமா ரீசன்றன்னை க்
கதியுடன் றுறத்திற்றெங்கோ காண்கிலனின் னமுந்தா ன்
அதமதாய் மடிந்திட்டான்கொல் அல்லதுதப் பிட்டான்கொ ள்
விதமின்ன தெனவுணர்ந்திலம் பெங்கள் வெற்றிவேந் தே.

(இராவணன்.) கோபத்தோடு பெருமூச்செறிந்துகொண்டு,

(இராவணன்) ஆசிரியவிருத்தம்.

நஞ்சனமெனிற் கிட்டவந்துலவ வஞ்சிடு ம்
ஞாயிறுதன்னெளி யுள்வாங்கு ம்
நற்றீச்சுடா மனப்பீதியா லகிலமு ம்
நடுகடுங்கிட வாணே யே

மிஞ்சிமில் விலங்கேச்சுர னின்னமு	ம்
வியனுலகு காக்கின்றன	ன்
மேவுநம்மேவற் றெழிற்ருடகைப் பெறெ	டு
வீரப்படை கடமையு	ம்
வஞ்சமிகுமாயைச் சபாகுவையும் வதைசெய்	து
வரிசையா யிவ்விராம	ன்
வல்லுயிர்ப்படைத் தினமும்வாழ்ந்திடவு மெண்ண	மோ
மாறாம லிவனையந்த	ப்
பஞ்சைமுனி கோசிகனபயமது தந்துகா	ப்
பாற்றிடவு மெண்ணமோதா	ன்
பற்கள்குடை கின்றதப்பா கடித்துமிழ்வதி	ற்
பழுதென்கொல் பழுதென்கொ	லோ.

(என்று பற்களைக்கடித்து கண்கள்சிவந்து ஆக்கிரமித்தாரவாரித்து எழுந்திடவாரம்பித்தனன்.

(வித்திச்சிசுவன்.) தடுத்துக்கொண்டு, இராஜா திராஜ மஹாராஜனே. சற்றுப்பொருத்தநுளல்வேண்டும், மேலும் பார்த்துக்கொள்வோம்.

(ஜனகர்.) தன்னுள் என்னிதயம் தெளிவெய்துகின்றதுபோலும்.

(வெளிப்படை) ஆனால் மாரீசன் இந்த ரகுமாரனால் முடிக்கப்பட்டான் கொல்.

(கௌசிகர்.) ஆம், ஆம்.

(சாரணன்.) தன்னுள் அந்தோவந்தோ.

விருத்தம்.

இத்தனைகால மிவன்புயலங்க ளிசைந்தனத் தனிநிறைவா கி
வெற்றியையடைந்து மேவினஒர்கால் விளம்பிடுதவறு தலா லே
மத்தியிலிவறற்பின்மைதடைந்துவரிசையிற்குன்றினவிதனா ல்
எத்தன்மையெனில்ராகுவாற்கதுரோனெய்திடுதெசையெனவின்றே.

(இராவணன்.) பற்களோடு பற்களை நொறுங்கக்கடித்து ஹா, ஹா, இந்த கூத்திரியப்பயலை இனியெளிதில் விடப்போகிறதில்லை.

விருத்தம்.

உருத்திரன்கிரியை யெடுத்தவென்கைகளோ ரிருபதுமினமுள	வே
பருத்ததிண்டோடிசை மன்னரைத்துளைத்தபகழிசேர் தூணிபத்துள	வே
கருத்தமெய்யம்மயன் கொடுத்ததாங்கூற்றினுங்கடியதோர் சக்தியுமுள	வே
உரைத்திடவென்பயந்தரிப்பதேனுயித்தத்திலோங்குவரெவரெங்ஙனுள	ரே.

(வித்திச்சிசுவன்) விருத்தம்.

அங்குலித் தட்டினாலே அச்சிறு மனிதன்ரு னே
இங்குயிர்தரிக்குமோகாண் எலிவேட்டைக்கேன் டம்மானம்
தங்கனக் கற்கடள்ளச் சதிர்கடப் பாரையே னே
எங்கணும் புகழ்லங்கேச இத்தனைகோபம் வேண்டா ம்.
(சதானந்தர்.) ஜகத்தினில் ராமன், மருத்துவமுடையான்.
(இலக்குமன்.) அதனற்றான்.

விருத்தம்.

துங்கமா முனிவராமித் தூயகௌ சிகராலென் னே
டெங்கனாக னிராம னேற்றமந் திரங்கனெல்லா ம்
பொங்கமா யருளப்பெற்றார் பொருந்துமத் திரங்கடாமு ம்
தங்கையில் வாங்கப்பெற்றார் தைரியம் பெற்றாரன் றே.
(வித்திச்சிசுவன்.) மகராஜ் இலக்குமன் சொல் செவிக்கிலக்காயிற்றே.
(இராவணன்.) அடட, இந்தக் கொட்டிக்கெல்லா மிந்தப்பேயாடுமா,
இதற்கெல்லாம் பயப்படுவதும் நாமோ.

(சாரணன்.) ஆரம்பமுதலே அக்கௌசிகனே நமக்குக் கெடுதல்விளை
வித்துக்கொண்டு வருகின்றான்.

[கௌசிகர்.] தன்னுள் வசனம் இந்த ஜனகராஜனும், சதானந்தரும்,
என்னையுமிப்பாலர்களையும் வேராய்நினைக்கின்றார்களெனத்தோற்றுகின்றது.

அதனால் இவர்கள் முன்னதாகவே மாயாவியளாயிருக்கின்ற அரக்கரால்
எதேனும் வஞ்சிக்கப்பட்டார்கள்போலும்.

[நல்லதிருக்கட்டிம்.] வெளிப்படை.

வசனம் ஓ, ஓ, அனககுல ஜனகராஜனே, ஓ, ஓ, சதானந்தராய்விளங்காநின்ற
சதானந்தரே என்பாலேதோ அன்பாற்சொல்ல இச்சிக்கின்றீர்கள்போலும்.

அஃதை எடுத்துரைப்பதில் தடையென்கொல், அஃதையாநிலிப்பல்
செய்வீர்.

[ஜனகர்.] சதானந்தரை நயனபாஷையால் ஸப்கைஞ்செய்தான்.

(சதானந்தர்) விருத்தம்.

திரிபுவனத் திலுந்தான் திகழ்மன்னர் புதல்வருக்கு ன்
ஒருவன் யானொன்னு மீசனுயர் தனுவளைப்படுகி ல்
அருமைநற் குணத்தொப்பில்லா ளற்புதக் கன்னிசீ தை
வரசெனந்தரியை அன்னோன் மணந்திடப் பெறுவன்மா தோ.

[இவ்விதம் ஜனகராஜனுடைய கோறிக்கை.]

[கௌசிகர் வசனம்.] கலீரோன நகைத்துக்கொண்டு, அகோவகோ, எம்மிடத்தும் உங்கட்கவநம்பிக்கை யெய்தியதென்கொலோ.

ஆம், இல்லாமற்போனால் யாவராலுந்தடுக்கப்படாதவர்களாயும் கொடிய மாயையின் நிரத்தால் எளிதிற்பெறும் நானாவிதவடிவினர்களாயும் இருக்கின் ற மோசரிசாசரர்களின் நெறுக்கத்தில், யார்க்குத்தான் யாரிடத்தில் நம்புத லுண்டாகும்.

ஆகையால், எங்கே அந்தத் திரிபுராந்தகனுடைய சராஸனத்தை வாயு யுங்கள், ஆரோபத்தினிமித்தம் அதிசீக்கிரம்வரும்படி செய்யுங்கள்.

(ஜனகர் வசனம்.) பகவன், சதானந்தோ தாமேசென்று சம்புவின்ற னுவுக்குச் சம்பாவனைசெய்து கூணத்திலிவண் சார்ந்திடச்செய்வீர்.

(சதானந்தர்.) நல்லதவ்விதமே செய்கின்றேன்.
எனச்சென்றனர்.

(இராவணன்) விருத்தம்.

ஈசன்கைலா யந்தன்னை யெடுத்தெறிந்தி ட்டவென்
கூசுமவ்வில் விற்பாலே கொஞ்சமும் நகட்டொனா தே
காசினிதனி லவ்வில்லைக் கைக்கொண்டு வளைப்பதற்கு ப்
பேசுமிச்சிறு வனுக்கென் பேதமை பலமுமுண் டோ.
(வித்திச்சிருவன்.) அந்தோவந்தோ.

விருத்தம்.

ஈதென்ன சர்வமுட்டா னிப்படிச் சபதஞ்செய்தா ன்
பூதலம் பாதலம்விண் பொருந்துமே தலத்திலுந்தா ன்
மாதுமை நாதன்வில்லை வளைத்திட ஒருவனுண் டோ
பேதமை கொண்டானிந்தச் சபதம்விண் பெற்றியா மே.

[இராவணன்.] ஆகாயத்தில் லக்ஷியத்தை நாட்டிக்கொண்டு
ஹா வராகீ, ஹா ஜானகி அதிஷ்டவீரோய், அட்ட, என்சொல்வேன்
கஷ்டங்கஷ்டம்.

இராகம் காபி.

பல்லவி.

மோசம்வினைந்தடி முற்றம்வினையாக்கதே.

அனுபல்லவி.

எசனகிரின்னதிஷ்டம் எல்லாம்வெளியாச்சதேடி.

சரணங்கள்.

எனெளிலென்னிஷ்டன் பெண்ணு	ம்	
இவனையபகரிக் கொண்	ணு	
தென்றுனை யெடுக்கவெண்	ணு	
திருந்தேனடி, என்கண்ணு	ய்.	[மோசம்]
ஒருவன்மேலாசை கொண்டா	ய்	
உனைக்கேட்கில் திண்டுமிண்டா	ம்	
ஒவ்வாதென்றோந்தேன் கண்டா	ய்	
ஒகோபாவம் உணாகண்டா	ய்.	[மோசம்]
பின்னும் உன்னாவலா	லே	
பேய்கொண்டான் செய்கைபோ	லே	
பேசன்னரன் வடிவா	லே	
பீடிழந்து வந்தும்மே	லே.	[மோசம்]
வேடம்பூண்டு வந்துநின்று	ம்	
வினைவிளைந்தாற்போல	ஒன்று	
வில்வனைப்புச் சபதமென்	று	
விபரீதமாக யின்	று.	[மோசம்]
தனுவினைப்பாம் விவகார	ம்	
சாற்றலாமோ அதுதிபார	ம்	
தந்தைசெய்த நிஷ்டரே	ம்	
தகாதடி யின்னேர	ம்.	[மோசம்]
என்னாலாகாத வில்	லே	
யார்வனைப்பார் வௌுமில்	லே	
ஏற்றமணை நெஞ்ருமில்	லே	
என்னசொல்லவேன் மிகத்தொல்	லே.	[மோசம்]
மணமில்லா வகையா	லே	
மகிமையி லெவ்வனத்தா	லே	
வசைசொல்வார் புவிமே	லே	
மாநேசுநே, ஆரலா	லே.	[மோசம்]

விருத்தம்.

மந்தர கிரியானுலு வளைக்கலா மதைவளைக்
எந்தனா லாகாதென்றால் யாவரா லாகுமர்
இந்தவீற் சபதம் வைத்ததென்ன விச்சனாகன்செய்
விற்பையென் சொலுவேன் சீதைமணமென்ன விதமாயா மோ.

(சாரணன்.) மஹராஜ் அவளிடத்து அவ்வளவெண்ணமிருக்குமாயி
ன் அவளை எவ்விதமும் அபகரித்துக்கொண்டு போகவேண்டியதுதான்.

[சதானந்தர் பிரவேசித்து]

விருத்தம்.

பூபதி ஜனகமன்றா புகழ்மதிக்குலமாணிக்
தீபனை செல்விமன்ற னிமித்தம்பந்தய மாய்ச்சொற்
மாபெருங்கிரி நிகர்த்த மஹேச்சுர னருள்மகாப்
தாபவிச் சாபந்தனை சாற்றியபடி கொணர்ந்தே

[கௌசிகர்.] அட குழந்தாய் இராமபத்திரா இதனைப்பாராய்.

(இராமர்.) குரு வாக்கியப்படியே, எனக்குப்பீரெனவெழுந்து சராசனத்
தினருகிற்.செல்கின்றனர்.

 (இராவணன்) விருத்தம்.

திடுக்கிடா திவன விண்ணோக்கித் தீரமாய்நடக் கின்றான்கொ ல்

 (வித்திபிசுருவன்)

வெடுக்கெனக் கரத்திறுாக்கி வில்வினைவளைப்பான் கொல் லோ

 (சாரணன்)

சூடக்குசச் சனகியாம் நற்கோகில வாணியத்

மடக்கொடி ஜனகிதன்னை மணமுஞ்செய்திடுவான் கொல் லோ.

(அப்பால், அழைத்தசேவகன் முன்னால் கொஞ்சத்தூரத்தில் நடக்க சிவ
ந்த பட்டாடைகட்டி பவிஷாய்நடக்கின்ற சீதை முதலிய கன்னியர் பிரவே
சிக்கின்றனர்.)

(சீதை.) தங்கைகான், மஹானுபாவரான கௌசிகமாமுனிவர் வந்தி
ருக்கிறதினால் நாம் வந்தனஞ்செய்யவேண்டியது.

(இராமர்.) இதுவென்கொல், தன்னுன்,

விருத்தம்.

ஒங்கமுத வீரதங்கா துற்றமொரு சாரிகையி

யிங்கினிய வாலாபம் இதுமுன் னனுபவித்

தாங்கெழின் மாயாமயமாம் ஜானகிதன் வாய்மொழியை ப்
பாங்குட னினைப்பிக்கின்ற பான்மையிது வென்பகர்வே ன்.
(ஊர்மிஜை.) நங்கைகல்லீர், அக்கா ஜானகியின் வசனம்கேட்டார்களா.
(இராமர்.) - பார்த்து (தன்னுள்) ஓ இவன் ஸாக்ஷாத் ஜானகியோ.

விருத்தம்.

தென்றலிற்சீதந் திங்களிற்றிருக்கின் சீர்களிப்புட னறுங்காவின்
நன்றுளவிறைவு நள்ளிருளகற்றும் நற்சகங்குயினி னுதத்தி ன்
ஒன்றியவின்பமோ தனத்துருசி ஒங்கிவை திருடியமின்ற ன்
என்றனுக்கெதிர்ப்புண் காண்கிலாதவ ளவ்வேந்திழையின்று காண்டனனே.

(அட்ட, இவளை இந்த இரண்டிபுயங்களாலு மிருகத்தழுவி குளிரும்படி
ஆலிங்கனஞ்செய்யவேண்டும்.)

(சற்றரலோசித்து.)

விருத்தம்.

ஆத்திர மடைதலாவென் அரன் றனு வளைத்தாலன் ரோ
நேத்திரா நந்திதன்னை நிமிடம் நீங்காதவண்ண ம்
கோத்திரத் தனமென்மார்பிற் குத்திடத் தழுவல்செய்ய ப்
பாத்திரமாவே னந்தப்ராதிபந் தந்தனைத் தீர்ப்பே னே.
(என வீணாவில் நடந்து வில்லைநோக்கின்றனர்.)

இராகம் பியாகு. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

ஈதொன்று சேதி என்னடிமானே.

அநுபல்லவி.

மாநரசேயென் காதில்வீழ்ந்ததடி.

(ஈதொன்று)

சரணம்.

கோசிகருடன்வந்த இரஜமைந்தரிருவ

ர்

கோடிமன்மதனினை யாவாரா

ம்.

(ஈதொன்று)

(சீதை) ஆம், ஆம்.

(மாண்டவி) ஓச சரணம்.

அவரிலொருவனொரு அரிவைதன்மனந்தன்

னை

அபகரித்திட்டவ னுவானு

ம்.

(ஈதொன்று)

(சீதை.) அழுக்காறுடன், மாண்டவி என்னடிபுலப்பம் சுமமா
வாயடக்கிக்கொண்டுவா.

(என்று கையிலிருந்த லீலாநளினத்தாலடித்தனன்.

(ஊர்மிளை.) சிரித்துக்கொண்டு.

விருத்தம்.

மாண்டவி வசனத்தாலே மனஞ்சுகியாத தென்	ஞே
எண்டியுன்றனைச் சொன்னாங்கொ லேந்திளமுலயின	ளே
வேண்டியபடி தனக்கு மேற்போட்டுத் தாங்கிக்கொண்	டு
தாண்டிவந்த தட்டுகின்றாய் ஜானகியுனக்கேன் கோப	ம்.

(சீதை) விருத்தம்.

விரித்திடவேண்டாங் கண்டாய் விஸ்தாரக் காரிநீ	யே
தரித்தபோர் ஊர்மிளைதான் சமத்திதான் சரிதான்போ	போ
அற்றிநீடேலுன் மதத்திற் காளல்ல வெதிருன்	பா
லுரைத்திடல் தகுதியன்றே தூரத்தி லோடிடா	யே.

(சுருதிகீர்த்தி.) ஹா, ஸகி, ஜானகி ஏதடி இத்தனைகோபம்.

இராகம் நாதநாமக்கிரியை. ஏகதாளம்.

பல்லவி

சுந்தராகங்கியே கோபமேதம்மா.

அநுபல்லவி

மந்தரக்கனதனமைதிலியே அடி

(சுந்த)

சரணங்கள்.

கந்தர்ப்பினேநேர் ராஜமைந்தனொருவனைத்த	ன்
கனவினிற் கண்டு மிகமயற்கொண்	டு
வந்தகோடைகாலத்து சந்ததம்நதிநீர்போ	ல்
வற்றிமெலிந்ததேகமுற்றதாரோ	அடி. (சுந்த)
கூதிராபிஷேக தானாகொண்டிலகி	டு
செய்யதனித்தங்கப் பதுமையைப்போ	ல்
கோவிரகவாதை மீறிடமெய்வெருத்	து
குளித்தவன்போற் கண்ணீர்வடித்தவனார	டி. (சுந்த)
காமவேட்கடுங்கோவி மாமலர்க்கணையே	வி
சுருதியென்னக்கத் துறைத்தான்பா	வி

சோமனுந்தென்காலும் வேமனலாச்சுதென் று
சொன்னவனாரிந்தக் கன்னியர்க்குள் அடி. (சுந்த)

விஸ்தாரமணிய உத்தியானவனத்தி ல்
விளங்கிடுமா துள டெறுக்கத்தி லே
சுற்றிநாளிகோஞ்சேர் மத்திமாதவீமண் ட
பத்திற்றளிர்ச்சயனத் திருந்ததார டி. (சுந்த)

செந்தளிர்ச்சயனத்திருந்த பூங்கொடியின்மே ல்
சந்தண்க்குழம்பிட்டு சகியரா லே
தந்தண்குள ஆரம் மென்றனங்குளிறே ம்
சாற்றிவைத்திடப் பெற்றதையலாரோ அடி. (சுந்த)

சேநிழலுமந்த வாதமுமாயுகந் த
சிறந்தயிடத்திற் சகியர்சேவையுட ன்
வதடிநாதன்வா ராசிருப்பதென்னெ ன்
றிப்படியேநாட் கழித்ததாரோ அடி. (சுந்த)

(தவிரவும், உதயகாலத்தில் காமவிலச்சையுடன் ஒருவரும் இல்லாததே
காந்தஸ்தலத்தில் சகியினிடத்தில் இவ்வீதம் இரகசியமாயுரைத்தவளாரோ.

(மாண்டவி.) அடி, அடி சுருதிகீர்த்தி அபெப்படி சொல்லு சொல்லு.

(சேதை.) சுருதிகீர்த்தி இப்படிச்செப்புவன்.

(சுருதிகீர்த்தி) ஆசிரியனிருத்தம்.

அரிதரிதுகண் சற்றாங்கிடுவ தொருவே னை
அவசமாயிமை சாற்றிடி ல்
அப்போது திகழுமென் சொற்பனத்தினில் மிக
அபிராமவர சுந்தா ன்
இரவிகுலமதிவந்த ஸரஸகுணசீலன ம்
இரகுராமனெனு மெவ்வன ன்
எதிர்வந்திலங்கு மன்னவன் மெள்ளமெள்ள வே
என்பக்கல் வந்தெய்துமா ல்
தெரிவையர்க்கரசி காணுன்னடிமை யென்றிடு ள்
செப்புமுலை மேன்முந்தியா ள்
சேலையைக் கடசாதிழுத்திடம் புருவங்க ன்
சேதிச்சுளிப்பதி லவ ன்

காமெடுத்தஞ்சலிகள் செய்யும் யேமாற்றினி ம்
கனிபோற் சுவைத்துமுத்தி க்
களியொடு புறம்பினினகைப்பன் றிகெக்கென க்
கண்விழித்திடிற் காண னே.

(என்றே)

(ஊர்மினையும் மாண்டவியும்.) சீதையின் முகத்தை நோக்குகின்றனர்
(சீதை.) தன்னுள், இலச்சையுடன் ஒ, ஒ, இவர்களால் நமது விருத்
தாந்தம் யாவும் அறிந்துகொள்ளப்பட்டது. இனிமென்செய்வது துதியென்
கொல்.

(வெளிப்படை.) தங்கைகான் நீவிர் அறியீர். இதுவெல்லாம் பரிகா
ஸவதியான மெச்சகி சீலவதியின் கேலிக்கட்டுமானம். எவ்வனமெனில்,

கொச்சகம்.

பாலருக்குமுத்தோர் பகர்கட்டுக் காதைகன்போ ல்
சீலவதி கன்னியென்றே சீதைமெய் வெருத்திளைத்தா ள்
மாலடைந்தா ளிப்படியப்படி யானொன்று வந் து
கேலிசொல்லிக் கிண்டிவிட்டாள் சுருதிகீர்த்திக்கே உனிச ம்.
(மாண்டவி.) எதிரோநோக்கி.

ஆசிரியனிருத்தம்.

இதுவென்கொல் பாதலம்புகுகின்ற குகையெ ன
இலங்கயப்பெட்டி தன் னி
லேயிருப்பதில் திதம்பூசசெய் சுகந்தங் க
ளேற்றயிச்சிவசாபமெ வ்
விதமிங்குவந்ததோ அதன்பா லகோவ கோ
வினயமதிருண சீலன ய்
மிக்ககம்பீரனாய் குமரனாய் சகலக லை
விஞ்ஞானன யெவர்க்கு ம்
துதிபெற்றிலங்கு சிறுமதிபோற் கணுநர் த
சொருபனாய் முகில்வண்ணன ய்
தோற்றமில்வுடச பூமிக்கலங் காரன ய்
சுந்தர விலாஸன டி
அதிவிசாலம்பெற்ற கர்னாந்த மேவிடு ம்
அம்புயக்கண் கடைகளி ல்
அருணனாய் கரிகரபுயத்தனாய் நிற்கிறு ன்
ஆர்கொவிவனார் கொலம்

(சீதை.) நிதானித்து தன்னுள் (வசனம்.)

ஓ, இந்த சுந்தாகிருதியானது என்சொற்பணத்திற் காணப்பட்ட மனோ
ரதவல்லவனிலுன்றானென்று வழுத்தல்போலும், ஆகையால் இனியென்ம
னோதம் பவிக்குமென்பதிற் சந்தேகமில்லை.

இராகம் தனாக. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

கண்ணாளனைக் கண்டேன்

அனுபல்லவி.

விண்ணாட்டரசனாக் கண்ணாயிரவனுங்

வேதனும்புகழா தித்தியகுல நாதனும்பரக்யாதன.

சரணங்கள்.

அங்கஜன் தன்பா ணங்கனென்ற	ன்	
அங்கமெல்லாந்துளைக்கவும்	தென்றல்	
அடிக்கவும், யான்றுடிக்கவும்	இந்த	
திங்கட்கூடவும் யானோவதைக்கண்	டு	
தெய்வந்தான் தந்ததுவோ இவனையெ	ன்	(கண்)
	ய	
னைந்துமய்யிலத்தீர்க்கவோ	யான்	
என்செய்வேன், மதன்மிஞ்சுரான்,	என்	
சுந்தையினினவேமுடிந்த	து.	
வந்தன்பாக்ய மிவ்வுருவாய்வந்த	து.	(கண்)
பந்தைநிகரெழி லென்றனங்க	து.	
வந்துதினவுகள் தின்பதும்	மதப்	
பயல்செய்வீம் பதையுமே	நான்	
எந்தவிதத்திலு மொருகைபார்க்கிறே	ன்	
இனியென்ன மனக்கவலை	திர்க்கிறேன்.	(கண்)

(ஹ, ஹ, என்செய்யப்போகின்றேன் மதனவாதை சகிக்கவசமா இது
தான் சமயமென்றே மன்மதன் என்னைக்கொல்கின்றான்.

இராகம் காபி. ஆதிசாய்ப்புத்தாளம்.

பல்லவி.

இவனையனைந்துசுகம் பெறுவேன் இவனையனைந்துசுகம்

அனுபல்லவி.

புவனாங்காரனை புகழ்மருவீரனை
புயல்வண்ணன்கனவினிற் பொருந்துகெட்டினை
எவளஉதாரனை யென்மனசோரனை (இவனை)

சாணங்கள்.

கரும்புவினாளு லெண் வண்டு மலர்கள்
கனை களனைக்கொண்டு
உருவிலிழைப்படைத் தோங்குறான் தேர்த்தி
ஒர்ப்பெண்டினை வருத் துறான்பகீர்த் தி
வருமென்பனை பாமல் வாட்டுகின்றன. (இவனை)
கடலில்வயித்ததாலே பழக்கம்
காளகூடததைமேலே.
உடலிழைந்து கொண்டொருவிதமா சு
உற்றதெனக்கபடதொடு நிலவீசு ம்
உடுபதுக்கின்றான் ஒகோவென்செய்வே ன் (இவனை)
தென்றிசை பொருந்தலாலே எமன்
சேர்க்கைமிகுதியாலே.
தென்றெனாமனிலன் சிறுநன் பா வி
சிறிதுந்தையயில்லாமல் ஸ்திரீபழி மே வி
கொன்றிடத்திரிகின்றான் குடிக்கேடுபுகின்றான். (இவனை)

(என) பொதுவிருத்தம்.

வள்ளலிராமன்றனை வகைவகை நோக்கிக்காம ந்
துள்ளவும்பரவசாழி தோகைஜானகி யாழ்ந்தென்ற ன்
உள்ளபுண்ணியங்கொல்லா முருக்கொண்டு வந்ததோவெ ன்
துள்ளத்திற்புகன்றுகொண்டாளோ விமம்போனின்ற னே.
(மற்றக்கன்னியரும் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றனர்.)
(சதானந்தர்.) தினகரகுல ரகுமாரனை பாருங்கள் பாருங்கள்.)

(ஜனகர்) விருத்தம்.

சகடமோடுட்டிப்ப பஞ்சசதவல்லவீரரா லே
மிகமிகவருத்தத்தோடு மேவியேயீர்த்துவந் த
மகசராசனத்தை லேசாய்மித்து மிப்பாலன்கொஞ்ச ம்
அகமதிற்பயமில்லாம லதனையேநோக்கின்றான் ல்.

 (கௌசிகர்) விருத்தம்.

அனைவரும்பாரீர் ராமனவ்வில்லை வினையாட்டா க
தனதுசெங்கரத்திற் றாக்கித்தரையினி னிருத்துகின்ற ன்

 (இலக்குமணன்.)

தனுவிதைநொடிவளைத்துச் சாற்றிநானேற்றுகின்றார்.

 (ஜனகர்) சந்தேகாஷ்வியப்புடன்.

எனதுளக்கவலையோடும் வளைத்திட்டான்.

 (சதானந்தர்.)

இறுத்திட்டானால்.

(சனகர்.) ஆச்சரியத்துடன்.

விருத்தம்.

ஊழிகாலத்துறுமு முகிற்சுலத்தோசை யாமெனவொப்பி வன்ராகவன்
பாழிசேர்ப்பனை வில்லிறுத்திட்டவோர் பாரசத்தத்திலான பயத்தினால்
ஆழிசூழ்புவனங்கள் திகிலடைந் தந்தந்தப்படியே களைப்பெய்தி ன
கீழ்விழுந்து தெளிந்துபினுந் திடுக்கிட்டெழுந்தி தென்னென்றுவியந்தன.

(அகோ அகோ, சதானந்தர் இரகசியத்தில், ஓ மஹராஜ ஜனகா, உற்ற
சங்கதி முற்றுமறிந்தனம்.

விருத்தம்.

மாமுனி விசுவாமித்ர மாதவரிவ ரயோத்தி க்
கோமகனினையா னின்னோன் கோதண்டராம னின்னோ ன்
காமமுற் றுருவமாரிக் கபடமாய் முன்னர்வந்தோ ர்
தீமைசேர் அரக்கரென்றே தெளிந்திட வெளியாச்சன் ரோ.

(ஜனகர்.) இரகசியத்தில், ஆம் ஆம், நன்கறியலாயிற்று.

(சதானந்தர்.) இரகசியத்தில், நம் கவலைக்கடல் கடந்தவாறு கபடக்க
டலினின்றும் கறையேறியது தெய்வச்செயலேயாம்.

(கௌசிகர்.) ஓ, மதிசுலஜனக மகாராஜனை, கேட்கக்கடவீர்.

இராகம் காபி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வில்லொடிந்த வேடிக்கைபாரீர்.

அனுபல்லவி.

தொல்லவினேகடர்த்து ஆதியாய்யேக ஃ

சோதியையனுதினந் தொழும்பா க

தொல்லுலசெலாம் புகழும்விதே

சூரியகுலோத்துங்கனாள் நமக்குகேரோ

க.

(வில்)

சரணங்கள்.

திரிபுவனத்திலுள் வீரத்தன்னு

லே

சித்தப்ரமணங்கொண்டு நிற்கும்படிமென்மே

லே

பிரளையகாலத் திடையைப்போ

லே

பெரியவோசைசொண்டே புவிமே .

லே.

(வில்)

அயன்வாய்முடினான் அரணிடப்பாகத்

தை

அணைத்தான்வலக்கையா லாரப்பதைக்கத்

தை

வியன்மார்பணிந்து மறைத்தான்மால்கத்

தை

மென்முழற்பெண்டுகளை ரக்ஷிக்கயிவ்விதத்

தை.

(வில்)

(ஜனகர்.) ஆம் ஆம், இது வாஸ்தவமே.

(வித்திச்சிசுவன்.) ஓ, இந்த கூத்திரியப்பயல் மகாபராக்கிரமசாவிதா
ன் ஏன் அங்ஙனமன்றோ.

விருத்தம்.

இந்தமகராஜன் எமனூரில்முன்னமியற்றிடு வெஞ்சுமரினீற்ற னீனூர்
தான், கந்தரமுங்கணகணைக் கண்களிற்றீக்கண மெழும்பக்கனவிடிபோ
ற் கர்ச்சித்தானால், சிந்துரங்கள் செவிடுபடத்திசையோ ரெட்டுந்திகிலடை
யச் செய்தனவச்சத்தமொப்பாம், வீந்தையரன் வில்லொடிந்த ஓசையோரில்
மிகப்பலவானிரவிகுலச் சிறுவனானே.

(சாரணன்.) என்ன என்ன, வித்திச்சிசுவனால் மிக மிக வர்ணிக்கப்
படுகின்றாற்போலுமிருக்கின்றது. யாதொரு ஈசுரதனுர்ப்பங்கமானது மே
மகராஜனுடைய மனோரத்ததை வேர்களைந்ததாயிருக்கின்றதோ, அப்பேர்க்
கொத்த விஷயத்திவ் மிக மிகப்புழச்சி விஸ்தரிக்கின்றவிதமென்னை.

(இராவணன்.) வித்திச்சிசுவனைக்குறித்து, கோபநகை செய்துகொ
ண்டு.

விருத்தம்.

இந்துதான் நனுவொடித்திப்பயல்வைதேகியினைமணஞ்செய்கின் நவனி
ச்சனகன்றானும், மந்திரங்கள்புகன்றீகின் நவனிதெல்லாம்மா முனியிக்கோ
சிகன்சீர்டப்பிக்கின்றோன், நிந்தையதாய்ப்பானுருவந்தரித்துவந்தும்நிர்ப்ப
லனாய்ச்சுமாவில்விலங்கைவேந்தன், வந்தவழிபோந்துவருகின்றதென்றா
ல்மகிமையென்கொல்நீனைக்கும்வகையென்கொல்லோ.

(வித்திச்சிசுவன் தன்னுள்.) ஓ, இவ்வரசனே கோபமடைகின்றான். ஹா ஹா, நன்று நன்று, ஆகையாலிவனை அனுசரித்தே பேசுகின்றேன்.

(வெளிப்படை.) யாதொருகாரியம் இக்காலோசிதமோ அதை இங்கி தந்தெரிந்த மகராஜனுக்கு யானெடுத்துறைப்பதென்னே.

(இராவணன்.) அங்ஙனமாயின், இதனைக் கேட்கக்கடவாய்.

விருத்தம்.

நத்துமென்ற மரைக்கொன்ற நரனைமுன் கொல்லல்வேண்டு ம்
மித்திரனெனினும் பின்னர் விதேகனை வெட்டல்வேண்டு ம்
சித்திரப்பதுமையென்ன சீதையைச் சேரவொட் டா
தித்திரங் கொடியவஞ்சு மியற்றிய விதத்தினு லே.

(சாரணன்.) இங்ஙனமாயின்.

கட்டளைகலித்துறை.

கைக்களையா லந்தமானிடக் குட்டிவக்கத் தலத் தை
நொக்குநொக்காக கொறுக்கிக் கொழுப்பைறுகர்ந்து கொண் டே
அக்கணமே ஐனகன்றனை வாட்க்கொடறுத் திரத்த ம்
மிக்கவுருஞ்சிக் குடிப்பன் விடைதரல் வேண்டுமின் றே.

(வித்திச்சிசுவன்.) தன்னுள்,

விருத்தம்.

இதுபுதுமை இதுபுதுமைவிடவராவை எதிர்த்திடவோர்மண்கேமிசை வதென்ன, அதிகருவத்துடனெழுந்தான்சாரணந்தோஆளில்லாவிடத்தசை வமேதஞ்செய்வான், விதவிதமந்திரங்கள்முனியருளப்பெற்றுவிளங்குரகு வீரன்முன்வேந்தன்றானும், குதிகொளமர்செயநிமிடம்பொறுப்பான்கொல் லோகூத்தாடிச்சிலம்பம்பகைகொன்றிடாதே.

(வெளிப்படை.) அடடா, மூர்க்கா என்ன உளறுகின்றாய்.

ஓ, இராஜா திராஜ மஹாராஜனே, சற்று தயையசெய்து கொஞ்சம் செவி கொடுக்கவேண்டுகின்றேன்.

(இராவணன்.) ஸரி ஸரி, இத்ததைச்சொல்கின்ற மந்திரிகளின் வார்த்தைகளை கேட்கவேண்டுவதுதானே கடமை (எனத்திரும்பினன்.

(வித்திச்சிசுவன்.) ஆலோசிக்காத காரியம் அத்தனையுமபத்தமென்ற படி யோசியாதெதிலும் பிரவேசிக்கலாகாது. அத்தனை யோஜியாது அவசரத்திற் பிரவேசித்த ஒருகாரியம் முடிவுபெறாமல் மத்தியில் கெடுதலை அடை

யுமாயின் அக்காரியத்தையே திரும்பவும் மந்திரிகளுடன் நன்காலோசனை புரிந்து முடிவுக்கு கொண்டுவரவுங்கடமொகையால்.

விருத்தம்.

தலங்களெல்லாம்பரவுகின்ற புகழ்ப் பரதாப தசக்ரீ வசாரணன வசாலமகவுந் தப்பாம், பலங்களெல்லாந் தெரிந்ததுதான் விறுதாப்பீத்தல் படபடப்பாயுள றுகின்றன்கேட்டுகொணாதே, இலங்கையிற்போ யமைச்சர்களாற்றெளிந்து நாமேஇன்னவளைஇணக்கவழிஇசைப்போம்சாமி, கலங்கவிடாதும்மனதை த்திருத்திக்கொள்வீர்கடுகெனச்செல்வோமி துவென்கருத்தய்யாவே.

■ (இராவணன்.) ஸரி ஸரி, வித்திச்சிசுவன் விளம்புவது ஸரியே, நன்று நன்று, இந்தச் சீதாதரிசன குதூகுலத்தினாலென்னை திரும்ப விமான மேறி இலங்கைபோய்ச்சேருவோம், யாதொருத்தி பலாத்காரமாய் அபகரிக்கப்படவேண்டியவளோ அது விஷயமாய் யோசிக்கவேண்டும்.

என இராக்கதர்கள் எல்லவருஞ்சென்றனர்.

(ஜனகர்.) அத்தியாணந்த பரிதளய்,

இராகம் பியாகு. ரூபகதானம்.

லோககுருவே சங்கரநாமதருவே என்றமெட்டு.

பல்லவி.

மாதவோ, மாமுனியே வந்தனமய்யா.

அனுபல்லவி.

காதிவம்சோததிமதியே

அருள்க்

கௌசிககோ கருணாநிதியே

ஞானப்

பதியே நீரே

கதியே.

[மாதவ]

சரணங்கள்.

கவலைக்காட்டமெறித்த

கனலே

அரக்கர்

கவடக்கனலவித்த

புனலே

தவச்

செனலே கிருபைத்

துனலே.

[மாதவ]

சிந்தித்ததுதவிடுந்

தேனுவே

மனச்

சந்தேகவிருணீக்கும்

பாணுவே

தவப்ர

தானுவே காதி

குணுவே.

[மாதவ]

மனவிசாரந்துலைத்தாய்

வந்தனம்

மகன்

நினைவின்படிமுடித்தாய்

வந்தனம்

அனேக

வந்தனம் அன்பாய்த்

தந்தனம்.

[மாதவ]

(சதானந்தர்.) பகவன், கௌசிகரோ.

விருத்தம்.

வெற்றிவேல் விழியான் சிதைவீர னிராமனுக்கு ம்
பெற்ற ஊர்மிளைப்பெண்ணைப் பின்வரும் வள்ளலுக்கு ம்
மற்றநம் கனிவ்டருக்கு மாண்டவி சுருதிகீர்த் தி
உற்றவிம் மணப்பொருத்தம் உமக்குஞ் சம்மதமதா மே.

(கௌசிகர்.) நன்று நன்று, அவ்விதமேயாகட்டும்.

(சிதை தன்னுள் தொடர்மொழி.) முக்கணன்றன் உக்கிறகோதண்ட
த்தை வெடுக்கென முறித்தெறிந்திட்ட மனோதவல்லவன்றன் மிக்கமதவே
தண்டசுண்டம்போல்நீண்ட வாசுபலத்தால் ஒருமன்மதன் நன் இக்குவில்லு
முறிக்கத்தக்கதுவே.

அடுக்குமொழி.

கன்னமதச் சிறுவேழங், கன்னலைப்போ ல்
மன்னனிந்த வல்லவனாள், துன்னுமான் வில்லுமிகச், சின்னபின்னமா
னதுவே. ஆச்சரியமாச்சரியம்.

அடி ஊர்மிளாய், இதைன்னடி.

(ஊர்மிளை வசனம்.) அந்தோவந்தேர், இந்த ரகுமாரன் மஹேச்சவ
ரன்றன் சராசனமிறுத்த பிரிையகால் இடிகிர்த்த பயங்கரமான பெருஞ்சப்
பத்தால் கிடிகிடென நடுங்கினவர்களாய் ஒருவருக்கொருவர் கையொடுகை
பற்றி காலொடுகால்பின்னி முகுளித நீலோற்பலலோசனை களாயிருக்கின்ற
நமக்கு திகப்பிரமைகொண்டு ஒன்றுந் தோன்றாதிருக்கின்றதடி.

(மாண்டவி.) ஆகையால், நாம் கௌசிகர்தம் பாதவந்தனத்தைச் செய்
துவிட்டு அந்தப்புரஞ்செல்லோமடி.

(சுருதிகீர்த்தி.) நன்று நன்று, அவ்விதமே செய்வோமடி.

(ஜனகர்.) ஆனந்தஸ்கேக வெருமானத்துடன், வத்ஸ ராம, ராம மங்க
ளராமா, மனோக்கியரராமா வாராய் என்னருகில் வாராய்.

இராகம் கமாஸ். ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வா வா வா கண்மணியே

ரவிகுல மாமணியே.

(வா)

அநுபல்லவி

மூவுலகிலும்நிகரில்லாத ரூபா

மூவருந்தேவரும் புகழும்பரதாபா.

(வா)

கோசலதேவத்திராஜன் செய்தவமீடேர **செய்யாய்க்**

குவிலையத்தில்வந்தவதரித்த **ஐயவீர**

மோசநிசாசரியை நாசஞ்செய்தாயிஷ்ட

முனிபத்தினிக்கருள்செய்தவனே ஸ்ரீமானேகிட்ட. (**வா**)

ஐம்பதுபத்துக்கிங்கர் கொணர்ந்திடுவிலைச்சால லேசாய்
அரைக்கணத்திலரெண்டா யொழித்தெரிந்தசிறு பாலா
நம்புமுங்களைப் பொய்யென்றிருந்தேனே பாவி
ராகுத்தரெமெய்யென்றிருந்தேனே மேவி. (கா)

பூவைஜானகிசெய் புண்ணியமென்னசொல்வே	சூ	அவட்டுப்
பொருந்துங்கணவனாக நீவரத்தவமென்னசெய்தே	சூ	
ஆவலாயுந்தனைத் தழுவவேணும்	ராமா	
ஆகையாலென்னருகில் வாகயனாபிரா	மா.	(வா)

(வாயிற்காப்போன்.) கன்னியர்கள் வந்துவிட்டார்கள்.

(சீதை நோக்கி தன்னுள்.) அந்த ஆரன் வில்லொடித்த அதிவீரசிங்கம்
அதோ இருக்கின்றது, என் கை கால்கள் பயத்தினால் விரைவாக நடைகொ
ள்ளவில்லை.

(என மாண்டவியின் பார்ச்சுவத்தில் மறைந்து நடக்கின்றனள்.

(இராமர்) தன்னுள் கட்டளை கவித்துறை.

மின்னனையா டிணக்காண மென்மேலும் விருப்பமுள் ள்
என்னிருகண் கதிதன்னைத் தமிக்கின்ற தேற்றகு ளு
சன்னதி யென்பதிலுண்டாம் வியனஞ் சரணணியி ன்
நன்னயநாதச் சிவவணத்தால் நனிநான் மன்ய னே.

(ஊர்மிளே) தன்னுள் விருத்தம்.

அரசன் நனுவொடித்ததிவனுடைப்பக்கலாடகப்பேரொளியழகன்
வனாநிகர்புயத்தன்மன்னவனிலக்குமணனிவனிருக்கின்றான்மகிழ்ந்தி
திருவருவத்தைத்தெரிசித்தான்நன்சிற்தையச்சித்தஜன்லீ
மிருகமதாசுவகித்தன்னென்னேமிகமயக்கின்ருதென்விந்
தை.

(என ஜனகராஜன் பக்கத்தைச்சார்ந்திருக்கிறான்.)

(இலக்குவன் தன்னுள்.) ஓ ஓ யென்ன சௌந்தரியம்.

இராகம் பியாகு. ரூபகதாளம்.

பல்லவி

இவள்கடைக்கண் கயிற்றூலிழுத்திட்ட வென்
இதயந்திரும்பிவர வில்லையே.

அநுபல்லவி.

நவநீலமுகிற்சூழலால்மறைத்தா	னோ
நங்கைநெற்றிற்றிலதமாய்வகித்தா	னோ
கவலையுண்டாக்குதே காதல்மயக்கு	தே
காமன்கணைக்கு லக்காக்கு	தே. (இவள்)

சரணங்கள்.

கச்சமென்றனத்திலோ கனசகனத்தி	லோ
கனிவாயிதளமுதந் கமழுமெவ்வனத்தி	லோ
இச்சையுடன்பொருந்தி யெனைமறத்திட்ட	தே
இன்புறவே மயங்கிட்ட	தே. (இவள்)

மாரன்கொலுமண்டப வாசலில்நாட்டி	ய
வாழையாந்துடைகளிலோ வளைபூட்டி	ய
ஆரமனையகையெய்ய யாரத்திலோமுந்	கி
அயிக்குயமாயினவே மயங்	கி. (இவள்)

கட்டுடையிலோதந்திடை யுந்திப்புடையி	லோ
காரிகைஅஞ்சமென நடக்கின்றறடையி	லோ
எட்டுணை யுயிவளை விட்டகலா	து
இருந்தரமிக்கின்றதே இதுபொல்லா	து. (இவள்)

(எனப் பராமுகமாயிருந்தனர்.)

(ஜனகர்.) குழந்தைகள் இந்த பகவான் கௌசிகரை வந்தனஞ்செய்
யுங்கள்.

(கன்னியர்கள்) விருத்தம்.

ஐயனேபோற்றி யெங்கனாரிய போற்றி ஞான	த்
துய்யனேபோற்றி கன்மத்துக ளறுத்திட்டோய் போற்	றி
மெய்யனேபோற்றி விசுவாமித்திர முனியே போற்	றி
நைய்யிடைக் கன்னிமார்க ணுங்களேபோற்றி போற்	றி.

(கௌசிகர்.) கன்னியர்களே, உங்கள் உங்கள் மனோரதம் நிறைவேறுக நித்தியகல்யாணமுண்டாகுக.

(கன்னியர்கள்.) கொஞ்சம் ஐயுடையது அதுவந்திரமணியஸ்தலத்திலுட் கார்ந்திருக்கின்றனர்.

(கௌசிகர்.) சந்தோஷம் சந்தோஷம் குருகுதா, நன்று நன்று, யானே, இப்பொழுது யாகதீகையிற் பிரவேசிக்கின்றேன் ஒ ஒ மிதிலேசா, தும்சப தத்தைப் பூர்ணம்செய்யின்.

(ஜனகர்.) ஏ ஏ சேவகர்களே! அமைச்சர்களை வரச்செய்வீர்.

(சேவகர்கள்.) உத்திரவுப்படியே.

[எனச்சென்று மந்திரியர்கள் சகிதம் திரும்பவந்து] மந்திரியர் வந்திட்டார்கள் மகாராஜனே.

(ஜனகர்.) ஒ ஒ மந்திரிகளே, கன்னிகைகளின் விவாகோற்சபம் ஆகையால் வாசலிற் வாழைகாண்டி பழவிதானங்கள் அதிசிக்கிரம் சிறப்புச் செய்யும்படி திட்டஞ்செய்யுங்கள்.

(மந்திரிகள்.) உத்திரவுப்படியே,

(என மற்றவோலக்காரர்களைக்குறித்து,

இராகம் காம்போதி ஆதிதானம்.

கண்ணிகள்.

ஸ்ரீமன்மிதிலேசன் செல்வமகள் சிதாதேவிக்கும் ஸ்ரீராமன்னைக்கு ம்
திருமணமின்றெற் றறிவியுங்க னெல்லாத் தேசங்கடோறும்சேவக ரோ
மாமஞ்சட்காப்பிட்டு மங்களபதிகை மன்னர்க்கெலா மனுப்பிடுங்க ன்
வாரணங்கண்மற் சிங்காரித்து டம்மானவாத்தியங்கண் முழக்கிடுங்க ன்
வீதிக்கடோறும் பூப்பந்தல்விதானம் விதவிதமாக விசானித் து
மேற்பட்டிகன்கட்டி ரதனங்கனால் ரஸக்குண்டுகளாலும் நிதானித் து
நூணுக்குசநூ னொருச்ச ணுக்குச்சுண் நல்லசொன்னப் பதுமையுண்டாக்கி
தோரணங்கன்கட்டி பன்னீர் ளித்தெங்கும் ஸொம்புபெறத்தூளைப்போக்கி
வாழைகமுருகாண்டி வரிசையாய் மாணிக்கத் தீபங்களேற்றி ப்
வானளவாய் திருக்கல்யாண மண்டபம்வான் றச்சுறற்செய்யின்றேத் தி
நல்லதப்படியே செய்கின்றோம்.

(எனச் சென்றனர்.

(—) திரை.

மிதிலேமானகரா னெங்கள் வெண்மதிக்குலத்தோய்நாளு ம்
துதிபெறு பொன்னாடாளுங் குலிசனைத் துயர்தீர்த்தாண் ட

பதியெனுந் தயாதேந்தான் பாலரும் மனைவிமாரு ம்
கதியுள படைபுஞ்சூழக் களிப்பொடு வந்திட்டாரா ல்.

(ஜனகர்.) பகவன் கௌசிகரோ இது தேவவிரத சமாசாரம் ஆகையால்
எமது ஆசாரியசதர்னந்தர் இராம லெக்சுமணர் கன்னிமார்கள் இவகர்ளுட
ன் நாம் எதிர்சென் றுபசரித்து அழைத்துவரவேண்டும்.

(கௌசிகர்.) ஆம் ஆம், அப்படியே.

(ஜனகர்.) அடா தேவவிரதா வருகின்ற. கோசலேசுவரன்றன் அந்தப்
புரஸ்திரீகளை உபசரிப்பதற்காக எமது அந்தப்புரஸ்திரீகளை அழைத்துவருவா
யாக.

(என எல்லவர்களுஞ்சென்றனர்.)

விருத்தம்.

திருவெனுந் சிதாதேவி சிந்தைக் கிசைந்தராம ன்
திருமணக் கோலங்கொண்டான் சீதையுங்கோலங் கொண்டா ள்
திருமண மண்டபத்திற் சீர்பெறக்களித்து வந்தா ர்
திருமண முறையேசெய்தார் தேசத்தோர் மகிழ்ந்தார்மா தோ.

கான்காவதங்கம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவதங்கம்.

ஆம்பம்.

(அப்பால் விராதன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

விராதன் விருத்தம்.

அடவியிற்சன்னியாசிகளுக்கபயமீந்தே அரக்கர்குலமறுப்பதெனச் சப
தம்பூண்டு, மடமயிலாஞ்சனகியொடு மனுசனோடும் வயிக்கின்றான்ராமனெ
னக்கேள்வியாகி, சமதியிலன்னவனை வதைத்திடுவாயென்றென் சகனமக்கர
ன் விடுக்கத்தாவிவந்தேன், திடமுடையயாரு ஒரு மித்திட்டபோதுஞ் சிறு
மனிதனினியேறு திண்ணந்தானே.

(கர்வபுன்னையுடன்.)

விருத்தம்.

பலசாலிலங்கைவேந்தன் அகனினுங்கரன்பலிஷ்ட ன்
தலைமையன்னவரினும்அச் சதிலவன்சாற்றலாகு ம்

நிலமிசையெவர்க்குமேலாம் நிகரற்றபலவான்நா னே
குலவிடெம்வீராமென் றெவரென்முன்குறித்துநிற்பா ி

(வசனம்.) அங்ஙனமாயின். தனக்குத்தாழ்மையான பல்வானாகிய இ
ராவணனை இலங்கைக்கரசாக்கி வைத்ததெல்லாம் கேகசியின் சுதனென்று
நமது சம்மதத்தினாலல்லவோ) சுற்றலோசித்து ஆச்சரியமாச்சரியம்.

விருத்தம்.

திரிசாசரர்குலத்தைச் சிதைத்திடச்சபதம்பூண் ட
கரன் றயிசியமென்சொல்வேன் நகமிமாலயமேபோலா ம்
கரணுரையிலயென்றாலுங் கடிந்திவன் றனைவதைத்த ற்
சரிபெறுமவனுத்தாரந் தந்துந்தாமதந்தப்பா மே.

விருத்தம்.

முகுளங்கணிறைந்தாசையை மூட்டெம்நிழல்காட்டு ம்
வகுளங்களுயர்ந்தோங்கிடு வராயின் றடமதி லே
அகுளங்கமைதிவியோடிடல கின்றானன்னரனை ப்
புகழங்குயில்வடிவாய்நனி பொருந்தக்கண்டன னே.

விருத்தம்.

பலவானசந்தனவாடியின் பக்கல்வளமிக்
இலயாலொளிர்குடிசிறநில எதிரிலினையானு ம்
விலவாளியைக்கீழ்வைத்துறை வெள்வாடமையுற வ்
துலயாறுகணைக்கின்றனன் தூய்விண்டலமதி லே.

(அகோவகோ, இவனுடையதீரமும் பராக்கிரமமும் என்னென்று சொ
ல்வேன், அட்ட,

(கோழைத்தனத்துடன்)

இராகம் காம்போதி, ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

இவனைச்செயிப்பார் திரிபுவனங்களிலு மில்லை
என்னலாகுமோ ஆகாதே,

அநுபல்லவி

கவனமில்லாமலந்தக்

கரணனுப்பிடவந்தேன்

கண்டேன் மிகவும்கவ

குண்டேன் மனம்நெதந்தேன்

(இவ)

சரணங்கள்.

அரியைநீரியுமத கரியைவெள்ளாடும் கல்
 லரவைத்தவீனையும்வென் றிட்டாலும் மேரு
 கிரியைநிகர்ப்புவன் னரனைவெல்லவோஎன்றும்
 கிட்டவாகிலும்போக எட்டுமோஎதொருக்காலும். (இவ)
 தீரெனம்பீரன் வீரசபாவத்தன்
 சிவசிவசாலக படசித்தன், மிகத்
 தூரத்திருந்துகாண இவனவுபயமானால்
 சொல்லவாவேனுமிவனை சொல்லவுரான்ருளே சக்த்தன் (இவ)
 இவனுக்கிவளவானால் இவனினும்பெரியவன்
 இராமனைச்செயிப்பதர்க் கிடமேது, இந்த
 அவனியிலுயர்மீ தாசையற்றவன்
 கவன்முனெ திருக்கவேண்டும் அவனேகொல்வான் றப்பாது. (இவ)

விருத்தம்.

மனிதொன்றுணைக்கப்போமோ வலுத்தவரிவர்பாற்செல்லே ன்
 இனியென்னசெய்வெனந்தோ இவனுயிர்த்தலைவியா ன்
 வனிதைஜானகியுமின்னாள் வனப்பினிலுயர்சீமாட் டி
 அனநடைஇவளைநானே அனைந்திடஆவல்கொண்டே ன்.

செவிருத்தம்.

பைந்தொடிஇரதியுமிப் பாவையினெழிற்குநே ரோ
 இந்தவல்லியைநீங்கா திருக்கின்றான்ராமனென்னு ஞ்
 சுந்தரச்சுடிகைப்பாந்த ளிடத்தினிற்றுலங்காநின் ற
 மந்தரத்தனைவையேகிமணியை யெவ்விதம்யான்கொள்வே ன்.

இராகம், பியாசு. ருபகதானம்.

பல்லவி.

வஞ்சியிவன் நெஞ்சிரங்கியே கொஞ்சவாராளோ
 என் மிஞ்சுமையல் தீராளோ (வஞ்)

அனுபல்லவி.

பஞ்சபாணன்றன் வெஞ்சரங்கனும் பாயுதென்மேலே
 கஞ்சமலர்க்கண்ணாற்பாராளோஎன்றன் காதல்தீராளோ
 கட்டிமுத்தந்தாராளோ. (வஞ்)

சரணங்கள்.

மங்கைஇவடன்செங்கமலம்கேர் வதனமுந்தனமுமி
எங்கணும்புகழங்கஜன் ரதசர்ஜகனமும்

கண்டிழுக்குதென் மனமும். (வஞ்)

பாக்கியமென்செய்தேனே இந்தப்பாவையைக்காண
பார்க்குன்யார்க்கும்சிலாச்யவதியாய் பார்க்கையிற்றேண

பகருதேஇவன் காணம். (வஞ்)

மன்மதன்பாணம்பாயப்பாய வாடினொந்தேனே
கன்முலைஇவனேரிட்டுப்பார்க்கக் கண்ணிற்கண்ணே

கலந்தனைந்திட காணே. (வஞ்)

விருத்தம்.

வனசமலர்மாலையொன்று கோவிலங்கின் வனசரத்தில்வினங்க சிறுமா
னதன்மேல், அனவரதமாகைகொண்டா லாவதென்னை அவ்வாறுமென்னி
னும் யானவனைவிட்டு, வனிதையிவடனித்திருக்கும்வேளை நாடிமனிதனை
னெனுருவுதனை வகித்துக்கொண்டு, மனமுவந்தஇடத்திலகடனைச் சேர்ந்தி
வட்டம் வந்தபடிமருவிரிதம் சுகிப்பேன்மன்றே.

சை விருத்தம்.

குவனையங்கண்ணி இக்கோதையைக் கொள்வனே	ல்
இவளுடை வியோகத்தாலி ராமனிதப்பன	ல்
நுவலினே யானுமன்றொடியிற் பொன்றுவ	ன்
கவலைகொள்காணுகாரிய மாகுமா	ல்.

(வசனம்.) ஆகையால் ஜானகிதனித்து அவனைவிட்டு வெளியே வரு
கின்ற வரவை சமையம்பார்த்துக்கொண்டிதோ சமீபத்திற்றென்பகின்று
கோவிதாரவனத்திற்றங்கியிருக்கின்றேன்.

நன்று நன்று இவ்விடத்தில் சடாயுவைக் காணப்படவில்லை, ஏன் ஸரி
ஸரி, நிச்சயமாய், தன்றமையன் ஸம்பாதியை வந்தனஞ்செய்துவரப் போ
யிருத்தல்வேண்டும்.

(எதிர்கோக்கி) ஒ ஒ இவங்கைத்தீவில் நின்றும் சூர்ப்பனகை வருகின்
றனன்கொல்.

[எனகடக்கின்றனன்.]

[அப்பால்] சூர்ப்பனகி பிரவேசிக்கின்றனன்.

[சூர்ப்பனகி] வசனம். யானோயஞ்சுவடியில் வந்திருக்கின்ற இராமன் மனையை என்னிமித்தம் கவர்ந்து வருவாயென்று மஹா ராஜலங்கேசுவரனு லனுப்பப்பட்டு யஞ்சுவடிதீரம் வந்துசேர்ந்தேன்.

கலிவிரூத்தம்.

வந்துவஞ்சுளன் வடிவம் புனைந்	த
எந்தன் கண்ணினைக் கிலக்கதாயினு	ள்
அந்தமானிட னண்டையிலேயு	தோ
சந்தராங்கி துலங்கிரு ணேர்த்தியா	ய்.

வசனம். நன்று நன்று, இவளை எவ்வாறபகரிப்பதென ஆலோசிக்கின்றேன் [இது நிற்க] கந்தர்ப்பசந்தராய் நீலோற்பலம்போல் சாமளகாத் திராய் விளங்கானின்ற இவ்விராமன்பால் எனது நயனங்கள் செல்லவே காமனா லென்னிதயங்கவர்ந்து கொள்ளலாயிற்று.

கலிவிரூத்தம்.

மதனையொத்தவம் மன்னவராமனெ	ன்
னெ திரிற்றென்பட வென்மனக்கந்துக	ம்
அதனிலேரி யென்னொசைநொடிக்கு	ளே
சதிருடனவன் நன்னிடஞ்சார்ந்த	தே

[ஆகையால்]

விரூத்தம்.

ஒண்டியாயவனு லாற்றுமொரு சமையத்திலநா	னே
வண்டமர்க்குழலி யாமம்மைதிலி வடிவங்காட்	டி
அண்டியேயேமகூட மதிலன்னோ னுடனேசென்	று
சண்டப்ரசண்டலீலை தான்புரிந்தினிது சேர்வே	ன்.

[என] நடக்கின்றனன்.

[விராதன்] அடி சூர்ப்பனகாய் வா நல்வரவா.

[சூர்ப்பனகி] ஆ, விராதனா நன்றாயிருக்கின்றனகொல்.

[விராதன்] அடி சூர்ப்பனகாய், இராஜா திராஜ மஹாராஜலங்கேசுவரன் குசலன்கொல்.

[சூர்ப்பனகி]

கலிவிரூத்தம்.

குவிபுயா சலக்கூற்ற விராத	னே
கவலையற்றுக் களித்திடு காலமு	ம்

அவனைவந்து பொருந்திடு மாகில்ந்
சுவமங்கெய்தும் விதிதுணை வேண்டிமால்.

[விராதன்] [தன்னுள்] இவனுக்கப்படிக்கு விசாரமென்கொலோ,
[வெளிப்படை]

கலிவிருத்தம்.

அந்தராம னரக்கர் குலத்தினைச்
சிந்தமாய்ப்பதாய்ச் செப்புசபதமா ம்
இந்தச்சங்கதி யேற்றலன்கேசர்த ம்
ஐந்துநாலு செவியடைந்திட்டதோ.

[சூர்ப்பனகி வசனம்] மஹாராஜன் கேள்வியுற்றதுந்தவிர மேனடக்
கவேண்டியதைப்பற்றியும் அமைச்சர்களோடு ஆலோசனைசெய்து சாரணுகிய
அகம்பனால் பிறர் யாருமறியப்படாத யேதோ ஒருசமாசாரத்தை அக்கரணு
க்கறிவித்துவிட்டு வேறுவிதங்களு முயர்ச்சித்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

(விராதன்) [தன்னுள்] ஸரி ஸரி அதனற்றான் அந்தக்கரனால் வெகு
ஆத்தரத்துடனுபசரித்தழைத்திங்னுப்பிடப்பெற்றேன்.

[வெளிப்படை] அங்கனமாயின், அரக்கர்களின் வதத்தின் பொருட்
டாகத்தானிங்கு ஜனஸ்தானத்தில் இவ்வரசினோர் எய்தினர்போலும்.

[சூர்ப்பனகி] ஒ ஓ விராதனே, கேட்கக்கடவாய், நமது மஹாராஜனின்
லங்கைச் சக்ரவர்த்தி தேடிக்கொண்ட சுயங்கிரதானர்த்தத்தைக் கேட்கக்கட
வாய்.

[விராதன்] ஆதரத்துடன்] அஃதென்கொல், நன்றாய்க் கேட்கின்
றேன் சொல்லக்கடவாய்.

[சூர்ப்பனகி]

இராகம் நாதநாமக்கிரியை, இந்துஸ்த்தான் கோட்டி.

பல்லவி

ஜனகரென்னும் இராஜரிஷி தானருக்கிரார்.

அநுபல்லவி.

அனகமதிக்குலத்திலவ தரித்திருக்கிரார் (ஜன)
(விராதன்) ஆம் ஆம் தெரிவேன் தெரிவேன்.

அடுக்குமொழி.

சுசபூசைவி லாசயிக்கவன்

ராஜனுக்கவன் நேசனல்லவா.

(தெரிவேன் தெரிவேன்.)

[சூர்ப்பனகி] ஆம் ஆம் அவர்தான்.

விருத்தம்.

அன்னவன் நவருமாரி ஆயிழையழகின் மிக்கா ன்

கன்னிகைசிதாதேவி கருததெல்லாம் ராமன்மீ தி

லென்னவேதெரிந்துகொண் டிராமன் நனுருவம்பூண் டி

மன்னவனவனை நன்குமன் றலே புரியச்சென்றா ன்.

[விராதன்] தன்னுன், அட்ட என்னைப்போலவனும் இவளிடத்திலா சையை நாட்டியிருக்கின்றனன்.

விருத்தம்

யானோஇப்போதவண்மேல் மையல்கொண்டேனிலங்கேசனதர்க்கு மு னமென்பெ ற்சொக்கி, பன்னிரண்டுமொழி பாடன் கருத்துக்கேர்க்கப் பரனு ருவந் தரித்தெவ்வெருப யமாக, நானாவிதங்களெலா முயர்ச்சைசெய்து நாடிநனியிருக்கின்றான் நன்று நன்றே, ஆனாலும்பெண்மயக்குப்பொல்லாதந் தோ ஆர்மயங்கார்முனிவர்களு மயங்கிடாரோ.

[வெளிப்படை] நன்று நன்று அப்பால் மேற்சொல்லடி.

சூர்ப்பனகி விருத்தம்.

அதன்பிறகவ்விதேக னருமைப்பெண் கல்யாணத்தி ல்

இதுவொருசுபதமென்ற நென்னென்றிற்றுதி கைலா ஸ

பதிசராசனத்தினாரோ பணம்நனி முடித்தபேர்க் கு

வதுவைநடாத்தலாகு மெனவுரை வழுத்திட்டானு ல்.

(விராதன்) ஓ ஓ அது இராக்கதத்துவத்தினால் நமது மஹாராஜ ராவ ணேசுவரனால் முடிக்கப்படாத காரியமல்லவோ.

[சூர்ப்பனகி] ஆகையினாலேதான் அந்த இராமனென்பவனால் அந்தச் சானகி மணந்திடப்பெற்றாள்.

[விராதன்] அப்பால் மேனடபடிக்கை என்ன அதை விளம்படி சூர் ப்பனகாய்.

மனதின் குடில்லங்காட்டுமுடல் மாபிசாசங்கேசயன்றன்
றனையயரங்கைகேசியையுந் தயரதனையும்வளைந்தது வே.

(விராதன்.) எப்படி, மேல் மேல்,

(குரப்பனகி). யாதொரு மந்தரைப்பிசாசு அயோத்தியாபுரியில் முத
லில், கைகேசியென்ற பட்டமகிவழியினுடல் மூன்று நிமிசமித்தது.

விருத்தம்.

கேசயராஜன்றனையத் தசரதேந்தன் கிள்த்துவிடிகளைத்தியின்சொற்
கேள்வியாலே, மோகமதாயவன்மக னிராமனுக்கு முருட்டமுயன்றதுன்
பால் மோசங்கண்டாய், ஆகையினுற்பரதனுக்கம் முடிபைவைப்பாய் அரணீ
யவாசம்ராம னடையச்செய்வாய், வாகுபெறுமுன் வரங்குரிண்மேநல்ல
வாய்ப்படியோமகராசிவழியிதாமே.

வசனம். (எனக்கிண்டி மனம்பேதிக்கும்படி எடுத்துரைத்தமந்தரை
யின் தந்திரத்தை யுட்கொண்டு அதற்கிசைத்தவளாய் ஆங்கனமே புரிகின்
றேனென, கோபாகிரகத்தைச் சார்ந்த அக்கைகேசியின் பக்கல் தயரதன் வந்
து, ஹா, ஹா, மின்னரசே, யிதேது புதுமை, என்னக்கண்ட நேரிட்டது,
ஹா, வேண்டாம், வேண்டாம், என்று தன்னிரு மனமுதுக்கி ஆசுவாஸ
ஞ்செய்ய, அம்மடநல்லான்,

விருத்தம்.

மன்னவரேவெருளாயங் குறையொன்றில்லை மானம்வைத்துவரிசையு
டனாண்டிரிப்போ, தென்னவென்றுகேட்கவந்தீர் போம்போமென்ன இரு
ந்ததயரதராஜன் மனங்கலங்கி, மின்னரசேயென்னகுறை விதனம்வேண்டா
ம் வேண்டிவெதலாம் பெறுவைவிளம்பாயென்ன, முன்னமருள் வரமிர
ண்டுங் கொடுப்பீரென்றான் முனிவுதணித்திடுகி தந்தேன் முற்றமென்றார்.

இவ்வுரைகேட்டெழுந்த கைகேசி.

விருத்தம்.

முன்னொரு வரம்பரதன் முடிபெற வேண்டுமய் யா
பின்னொருவரமிராமன் பெருஞ்சடை முடிதரித் து
நன்னயக்கானகத்தில் நாடியே வாசஞ்செய் ய
மன்னவா அருள்வீரெண்டு வரங்களுமிதுவே என்று ன்.

(வசனம்.) இவ்விதம் மந்தரைப்பிசாசின், மயக்கத்தைக்கொண்ட
கேசியின், கடினவார்த்தையைக்கேட்டதயரதன், அதிகசோபதாபங்களைடைந்
தவனாய் கீழேவருமாறு புலம்பத்தொடுத்தான்.

(விராதன்.) வப்படி,

(சூரப்பனகி) ஆசிரியவிருத்தம்.

படியினில்மிகப் புதுமைகடினகற் குண்டாய்ப்படிப்ப தென்னிருகைமா னே
பதராதுநா விசைத்ததுவோ நின்மகனினும் பகர்கனவின்னுமன்புதா ன்
குடிகொண்டராமனைத்தாயினும் பெருமையாய்க்கொண்டானேமுடிதாங்கநற்
கோலமானவனை நன்னால்வரில் முதல்வனைக் குளிர்காட்சிகாணவந்
துடிதுடிப்புடனுனையிகழ்ந்திடப்பழிதேடிதுர்க்கதிக்காளாகியே [தோர்
சுகிகாணிலேகவருளென் றனையெனுவியைத்துறந்தெங்ஙனமுய்குவேன்
அழபாவவுருவமே சுடிகையரவாய்க் கலையுமாரகுமென் றறியனந் தோ
ஆனயில்லாளல்ல கருணை யில்லாணீயுமல்லோ அரக்கிதா னே.

(இதுவுமது) விருத்தம்.

மானதனகேகயன் றன் றனையாகிமாசிலிரவிக் குலத்தென்மனையாய்வா
ய்த்து, தேனெதிரம்போல்வாழ்ந்துவிடமாகிசெய்வையென்றோளிருந்து
செவியிழுத்தபான்மை, யானினிக்கிளர்த்துவதென்மாசண்டாளியெழிற்ப
ரதனிதுகேட்கிலிசைவான்கொல்லோ, ஆனநன்னெறிதவறிமொழிந்திட
டாய்நீ அனியாயமனியாயமாகாதாகா.

(இதுவுமது) விருத்தம்.

நயனாபிரமணைஇராமணைவிடேன்மற்றுநாடிடெல்துவமீவே ன்
அயனானையாரியானையென்மொழிமறுப்பையேலாருயிரிழப்பனதன ல்
பயனானைச் சொல்மாபாசகீதோதகீபாழ்நரகில்வீழ்வையந் தோ
கயனாவெடுத்தினியுதைத்திடேல்சுமுகமாய்க்காண்கைகைமகராசி யே.

(வசனம்.) இவ்விதமாய் சகிக்கொணாத சோகாக்கினியால் சகதகவெ
ன்றெறிகின்ற இதைதத்தொடு தயரதேந்திரன் தடுத்தாத்திடவே, செந்த
ணற்பொரி கண்கவரிலெழச்சினங்கொண்டம் மந்தரைப்பிசாசம், அன்னவன்
றனுடவிலும்புக்கி, யன்னென்சிறதை குழம்பும்படி கலக்கிடவும், அப்போது
கைகேசியென்னும் கனிமொழியான் அம்மன்னனுக்கு சுறுக்கென்றிட சரமு
டுருவவிட்டதுபோலும் சிற்சில ஞாயத்தோடு கடினச்சொற்களால் அடியில்
வருமாறு உத்தரித்தனன்.

(எங்ஙனமெனில்),

இராகம் எதுகுலகம்போதி. ஆதிதானம்.

பல்லவி

மன்னவனோரும் அன்னியாயஞ்செய்தீரே மக்களிற்பக்கபாதமாமோ.

அநுபல்லவி.

என்னயோஜனைசெய்தீர் தசாதராஜ னே
இளைமையல்லவேநீரும் யெந்தன் பிராணேசனே.

[மன்ன]

சரணங்கள்.

நேயமவளிடத்தில் நிஷ்ரேமென்னிடத்தி ல்
ஞாயமோஉமக்கீது ஞாலமென்னென்றேது ம்
நாயகநயத்தில், நீவிர்முனுநாத் த
வாய்மையைவிடுத்தீர், தீவினையொடுத்தீ ர்
வண்ணமணிமகுடம் ராகவன்பூணு ம்
மகன்பரதனவர்க் கடிமையாய்நாணு ம்
எண்ணமிதுவோநல்ல திருக்கட்டுங்காணு ம்
எல்லாமறிவேனெனக் கிசைந்திடவேணு ம்.

[மன்ன]

சூதுசெய்யநினைத்தீர் தோதகிசக்களத் தி
போதனையோபூமி பொருக்குமோயென்சா மி
கோதில்நற்குலத்தி, லேதனுமெடுத்தி ர்
சாதனைவிடுத்தென், மீதருள்பொருத்து ம்
சந்ததமும்பரதன் முடிதாங் க
சதிர்வனத்தில் ராமன்வசுத்தேரங் க
இந்தவரங்களிப்பீர் மெய்வீங் க
யென்மனங்களிக்கு மி துநல்லபாங்கா ம்.

[மன்ன]

(என்றே)

(விராதன்.) ஸரி, ஸரி சூர்ப்பனகரய் மேலுளசங்கதி நன்சறியலாயி
ற்று.

விருத்தம்

இனிச்சொல்வதென்னை யெல்லாமெடுத்துரைத்ததுபோற்றா னே
தனிச்சனாகும்விருத்தன் தயரதனெனினுங்கைகை க்
கனிச்சுவை வாயாள்சொல்லக் காழுகளுநா தா லே
வனத்தினில் ராமன் தன்னை வரிசையா யனுப்பிவைத்தா ன்.

(சூர்ப்பனகி.) ஆம், ஆம், அவ்விதம் இராமன் வனத்திற்செல்லவே.

விருத்தம்.

இலக்குமன் யெழில்வைதேகி யிவர்களும் ராமன்பின் னே
விலக்கொணு நிழல்போற்சார்ந்தார் வெவ்விராக்கதப் பேய்நீந் க
துலக்கமாய் மகன்பிரிந்த சொல்வதை யறிந்தமன்ன ன்
கலக்கமாயுயிரிந்து காலனார் சென்றான் மா தோ.

(விராதன்.) ஹா, ஹா, ஓ நம் அரக்கர்வேந்தனால் தயரதன் ஆவிபொ
ன்றினுன்கொல், என்று நன்று, மேல் மேல்.

(சூர்ப்பனகை) வசனம். அப்பால், இதைத்தெரிந்த பரதன் மிகவும்வரு
த்தமடைந்து தந்தை கடன்முடித்து வனத்தில் இராமனையடைந்து துக்காக்
லாந்தனும் அடியில்வருமாறு புலம்பிப் பிரார்த்திக்கின்றனன்.

(எப்படியெனில்,)

இராகம் கௌளிபந்து. ஜம்பைதாளம்.

பல்லவி.

இதற்கோ உடம்பெடுத்தேன், யென்பாவமேதோ ஸாமி
இப்பழிக்காளானேன், என்னமாய்வாழ்வே னே
இராகவா, இராகவா, இராகவா, ராகவா. [இதம்]

அநுபல்லவி.

கதைகளிலாவதுண்டோ, கனிஷ்டாதிகார ம்
காணனேநீயித்தாரம், கானில்வந்ததின்னோ ம்
கஷ்டமே, கஷ்டமே, கஷ்டமே, கஷ்ட மே. [இதம்]

சரணங்கள்.

தமையனைக்காட்டிலோட்டி, தம்பியச்சொத்தைக்கட் டி
சதிசெய்தானென்றேசுட்டி, சாற்றிடுமேவையந்திட் டி
தர்மமோ, தர்மமோ, தர்மமோ, தர்மமோ. [இதம்]

கெஞ்சம்பதைக்குதையோ, நீபரதேசிபோ லே
நிற்கின்றயென்முன்னாலே, நின்றைக்கிடமாய்மே லே
நீதமோ, நீதமோ, நீதமோ, நீதமோ. [இதம்]

சொர்னமணிமகுடம், தூக்கசத்தனானேசொல்லா ய்
துரையேநீயேவல்லாய், சூட்டியான்ஜகமெல்லா ம்
சொல்லினேன், சொல்லினேன், சொல்லினேன், சொல்லினேன். [இதம்]

(என்றே கொய்யோ முறையோவென்றழுது கறைய.

செவ்விருத்தம்.

இப்படிவே ண்டிரின்ற யெழிற்பாதனாக் கிராம ன்
பற்பல புகன்றுதேற்றி பாதுகை தம்மையீந் தே
அப்புனல் வாவிசூழும் அயோத்திக்கே யனுப்பிவிட் டு
வெப்பறுங் கானகத்தில் மேவியுலாவு கின்ற ன்.

(விராதன் வசனம்.) சரி, சரி, சூர்ப்பனகாய் சங்கதிகளெல்லாம்நன்கறிந்து கொள்ளலாயிற்று. ஆனால் இவ்வளவு வீருத்தாந்தத்திலும் மஹாராஜனுக்க னார்த்த சம்பாதனம் ஒன்றுங்காணவில்லையே, முதன்முதலில் இராமனை வன த்திற்குவரும்படிசெய்து அவனது பிரபு சத்தியைக்கெடுத்துவிட்டான். அது னால் மந்திரசக்தி உற்சாகசக்திகளும் தானே கெடுதலடைந்தது, ஆகவே அவ ன்செய்திருக்கிற மந்திராலோசனையும் நமது மஹாராஜனுடைய நடபடிக் கைகள் அதி நிபுணமாயிருக்கின்றது.

நன்று, நன்று சூர்ப்பனகாய் நிரம்பசந்தோஷம் ீ இங்குவந்த வரலாற் றை யெடுத்துரைப்பாயாக.

(சூர்ப்பனகி தன்னுள்) அடுக்குமொழி

வந்தனன்ராமனை, யெந்தவிதத்திலும்.

சிந்தைமகிழ்ந்துபு, ணர்ந்திடவேண்டியே.

(சூர்ப்பனகி.) விராதனிடம் வெளிப்படை.

ம.

என்வரலாற்றைக்கேளா விராவணேச்சுரனுக்கா க
கன்முலைச்சனகியென்னுங் கன்னியைக்கானினின்று ம்
என்பெருமாயயாலே யெடுத்துக்கொண்டேகவந்தே ன்
தன்மையாய்மன்னென்பாற் சாற்றியேவிடுத்தான்கண்டா ய்.

(விராதன் தன்னுள்.) அவடானின்விராதனா லபகரிக்கப்படப்போகின் றனளே.

வெளிப்படை.

உனக்கிதசாத்தியமாகும்.

(சூர்ப்பனகி தன்னுள்) விருத்தம்.

என்னுடை விவசாயங்க ளிராமனை யுபாயமா க
மின்னவள் சனகமாதின் வேடத்தை வகித்துக்கொண் டு
தன்னமை யுடன்போய்க் கிட்டித்தழுவிட வாதலா லே
இன்னவன் தனக்கிணங்க விப்படிப்புகல்வேன் மா தோ.

(வெளிப்படை.) அதனற்றான் இலங்காபுரிக்குத் திரும்பச்செல்கின்

(விராதன்.) தன்னுள், சந்தோடத்துடன் என் உத்தேசகாரியத்தில்
நேரிட்டிருந்த பெரிதான விகாதமானது விலகிற்று, நன்று நன்று நிரம்பச்
சேர்வதும்.

(வெளிப்படை.) ஆம், ஆம், அவ்விதமேசெய்கிறது சூர்ப்பனகாய்.

(சூர்ப்பனகி.) ஓ, விராதா நீரெவணிநுந்திவணி ராமாச்சிரமத்திற்கு
வந்துசேர்ந்தீர்.

(விராதன்.) யானே,

அடுக்குமொழி.

மாவனந்தனில், மேவுராமனை,
ஆயிமாய்த்திட, த்தர்விவந்தனன்.

இராமன் வதைசெய்யப்பட வேண்டியவனென கரனாலனுப்பப்பட்டே
னடி சூர்ப்பனகாய்.

(சூர்ப்பனகி தன்னுள்) விருத்தம்.

கரனில்லாகவ னைக்கண்டு கருத்தெலா மவன்பாற்செல் ல
மானமில்லனங்கனென்னே ஸட்டவுமிகமயங் கி
ஜானகியுருவங்கொண்டு தழுவிடத்தகுமென்றோர் து
காடுனென்றுநினைக்கத்தெய்வம்நண்ணியொன்றெண்ணிற்றின்றே.

கொ கொச்சகக்கவிப்பா.

வல்லவனைக் கொல்லுகைக்கோ வந்தாய் மகபா வி
புல்லவெண்ணு மென்மனத்திற் பொன்னாசி யூடுவிட்டா ய்
நல்லமனப்பால் குடித்தாய் நன்றுநன் றிருந்திருந் தே
தொல்லெசெய் துட்டப்பயலே தூரத்திற் செல்லா யோ.

(வெளிப்படை.)

ஹா, விராதா, உன்னாலுமீதாகாத காரியந்தான்,

(விராதன்.) தன்னுள் இதனென்ன.

கொச்சகம்.

பைங்கிளி யைத்தங்கப் பதுமைத னைமாஜன க
மங்கையைக் கவர்ந்தவனை மருவி வினையா டி
பொங்குசுக மெய்திடவிப் போதிச்சை யானதின ல்
இங்கிவட் கிணங்கவுரைத் திவளையனுப்பிடுவே ன்.

ஆகையாற்றான் ரூர்ப்பனகாய் யென்னாலாகாதென்பதைத் தெரிவிப்பதற்கு கரணிமீதோ போகப்போகின்றேன்.

(ரூர்ப்பனகி.) தன்னுள், யான்நினைத்தகாரியத்தில் தெய்வாதீனமாய் துரிதநிவாரணமாச்சது.

வெளிப்படை.

ஆலைப்படியே செல்கிறது.

(வெ யிருவருஞ்சென்றனர்.)

[அப்பால், பஞ்சவடியில் பன்னகுடியில் வாசஞ்செய்கின்றவிதமாய் இராமனும் சீதையும் பிரவேசிக்கின்றார்கள்.

(இராமர்.) அடி, பிராணநாயகி, ஜானகி, என்னருகில்வா, பங்கஜலோசனி.

விருத்தம்.

சசிதரன் நன்சரா சனமென்ன அற்பமோசை லமொப்பாமலோதாக்கி
விசையுடனெனையு மினல்ச்செயுந்துவச மீனவன்வில்லென்ன மிதமோ
இசைகொளும்பரசுராமன் நன் வீரமென்னசற்றெளியதோ எல்லாம்
விசயஞ்செய்துனை நான்மேவிடப்பெற்றாய் மிகவெளிதாகவே மின்னாய்.

(சீதை) புன்னகைகொண்ட வதனத்தினளாயிருந்தனள்.

(இராமர்) சிங்காரப்பத்தியம்.

சொன்னவான் மின்னலே சுகபோகச்சென்ன	லே
தோகைஜானகி தளிர்ச்சுந்தரான்	கி
அன்னநன்னடையாளே அழகுள்ள துடையா	ளே
ஆருயிர்க்கண்ணாட்டி அருகில்வாரா	ய்
துன்னுங்குயிற்பேடின ரொளியென்செவிகனா	டி
துயருற்றதவைகள் சுகிப்பதற்	கு
மன்னெவ்வனத்தாளே மதுரவசனத்தா	ளே
வாய்திறந்தொரு வார்த்தைவழுத்துவா	யே
பொன்னளினச்சோபை வகித்திருத்தல்சரிதா	ன்
பூவைநின்முகமளித் தொனிசெய்கின்	ற
நன்னளினச்சிறப்படைதல் நன்றேயாகு	ம்
நங்கையேதங்கைமலைக் கொங்கையா	ளே.

இராகம் நவரோஸ். ரூபகதாளம்.

கண்ணிகள்.

வாய்திறந்தோர் வார்த்தைசொல்ல மனமும்வல்லே	யோ
வஞ்சியென்றன் பாலுன்கிருபை வரவுமில்லை	யோ

நேயமுடன் நானயந்து நிகழ்த்துறேன் டி
நீயதையெண் ணுதுசும்மா நிர்க்கின்றாய் டி
யேகாந்த வேளையிலும் யென்னமென மோ
என்னுடன்பே சாமலுனக் கெங்கேகவன மோ
தோகாயுன் இன்சொற்கேட்கத் துடிக்குதென்கா து
சொல்வதற்குப் பிரியமானால் சுருக்கில்நீயோ து.
(சுதை.) சினேகத்துடன்.

இராகம் தனாசு. திரிபுடைதாளம்.

பல்லவி.

ஸாமீபொருத்தநுள் சாணஞ்சாணம் மென்

அநுபல்லவி.

ஸ்ரீ மாணுமதுபுகழ் சிந்தித்திருந்திட்டேன்.

சிறிதும்விகற்பமில்லை சீதைநான்கும்பிட்டேன். (ஸாமி)

சரணங்கள்.

பண்பவில்லொடித்ததும் பரிந்தென்கைபிடித்தது ம்
சுண்பூவுணுநானந்தக் கொள்கைநினைவிற்கொண் டி
குறித்துத்திகைத்திருந்தேன் குற்றமிதனைக்கண் டி. (ஸாமி)

வலிகொண்டபார்க்கவன் மதங்கொண்டெதிர்க்கவு ம்
நலங்கொண்டபலன்யாவும் விடுத்தோடவுநான்கண்டேன் டி
நாதாஉம்பலமுன்னி நான்நிறைப்புகொண்டேன். (ஸாமி)

ஆகையால் அடியாளமீது சற்றிற்பெருத்து தயையெய்தருளல்வேண்
டம்.

(இராமர்.) ஹா, பிராணகாந்தே இதுவென்கொல், தயையெய்தருளல்
வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கின்றாய், ஒரு விசத்திலும் நீ குற்றஞ்செய்ததாய்
க்காணப்படவுமில்லையே, எனக்கு கோபகாரணம் யாதொருவிதத்திலும் தோ
ன்றவில்லை.

பின்னை, காந்தே கேட்கக்கடவாய்.

விருத்தம்.

கைபினிற்கிடைத்தஇராச்சியம் விடுத்துக்கருதியெங்குருமொழியாலே,
வெய்யகானகத்திலெய்தியவென்னை விரும்பியேசிந்தைநோய்கொண்டென்,
அய்யர்விண்புகவும் அரக்கர்சஞ்சார அதிபயங்கரவனமிதிலே, தையெலந்து
யர்கடவிர்ப்பதுன்சகசஞ்சரிப்பன்றோசந்திரமுகியே.

சீதை விருத்தம்.

மானத வென்மணுள மகராஜ ராமரா	மா
தினையாளோ நின்றன் நிருச்சன்னிதானத்தா	லே
நானிலம்புக ழயோத்தி நன்னகர் தனிலுமிந்த	க்
கானகந்தனிலே பெற்குக் களிப்பதிகரிக்கு தைய	யா.

(இராமர்.) ஆம், ஆம், நீ சொல்லுவது ஸரி, இதோ இங்கே பார்க்கக் கடவாய்.

விருத்தம்.

எவ்வளவற்பமச் சிருமியர் காணமீவ்வளி இசைத்திடுமிசைக் கே
இவ்வனக்கரியின்கன்னவாத்தியத்திற்கெதிரிலப்பேரிகைமுழக்கம்
செவ்வையம்பலவச்சயனமிங்கிருக்கத்தேடுமோதாவியினம் ளி
திவ்வியமதுரக்கனியுணவிதுமயோத்தியைமறந்திடச்செய்யு ம்.

(சீதை.) (வசனம்) மகராஜ் விசித்திரவிசித்திரமாய் மிருககணங்களென்
ன பட்சிகணங்களென்ன இவைகளின் விளையாடலோடு விளங்காநின்ற இ
வ்வரணியப் பிரதேசமேனம்மனதிற்கு மிகவும் திருப்திகரமாயிருக்கின்றது.

(இராமர். ஹா, பிராணநாயகி நன்றாய்ப்புகன்றாய்.)

விருத்தம்.

நீர்க்கடம்பதனிற்றோகையைவிரித்து நீர்க்கின்றமயிலினம்பாரா ய்
நீர்க்கமாந்நயனமானினர் தழையையத்தின்று வாய்மென்றுகொ ண்டிருக்கும்
வர்க்குமத்தகத்தாலுயர் நெடுஞ்சினையை இபத்திரம் ண்டியிட்டிடிக்கு ம்
பார்க்குமீவ்வனம் யார்க்குநற்களிப்பாம் பங்கயமங்கையாம் நங்கா ய்.

[இன்னமும், அடி யென்னுயிர்த்தலைவி.]

(வசனம்) இதோ, இதோ மாமரக்கிளையில் மாந்தளிர் அருந்தி அழகிய
குயில்கள் இனிமையாய் சப்திக்கின்ற கோலாகலததைப்பார்.

இக்கொடிகள் படர்ந்திருக்கும் விர்தையைப்பார்.

களிப்போரையாடுகின்ற கிளிப்பேடினைப்பார்.

நடையிலழகிய பிடியினைப்பார். அடி காதல் கண்ணாட்டி.

இராகம் கானடா. ஏகதானம்.

பல்லவி.

அடிகாதலி இந்தக்கானமே அநிசோபையாலுனக்குச் சமானமே. (அடி)

அறுபல்லவி.

வடிவீழ்சிறந்த

மதிவாண்முகி

மங்கைஜானகி

சுமுகி

நாய்கி.

(அடி)

சுபணைங்கள்.

என்மனோரி நின்னளகபாழ

த்

தெழில்வகித்தே இலங்குதேமயூர

ம்

பொன்மானினநோக்கம் புகழுன்கண்ணின்சிராய் ப்

பொருந்துதே நேராய்

பூவையே நீபாராய்.

(அடி)

இபமஸ்த்தகம் இணை முலைபோலு

ம்

இளந்தளிருன்கைக் கிணை யாகலாலு

ம்

சுபநற்குணசுந்தரீ ஏக்காலு

ம்

சோபைமென்மேலும்

துலங்குவதினாலும்.

(அடி)

குறலோகையில் கூவிக்காட்டு

தே

கொடிநின்னிடையோல் பாராட்டு

தே

பிறைதுதலாயுன் பேச்சைநாட்டு

தே

பெடையஞ்சுகம்

பிடிநடைகூட்டுதே.

(அடி)

(சீதை.) ஆசையுடன், தன்னுள். (வசனம்)

எனது மாமனார் மகன் என்னை வர்னிக்கத்துடங்குகின்றனர். ஆகையால் இவர் மனதை வேறுபக்கந்திருப்புகின்றேன்.

(வெளிப்படை.) மகராஜ் இங்கே இப்படித்திரும்பல்வேண்டும்.

இராகம் பந்துவராளி. ஏகதாளம்.

கண்ணிகள்.

வெண்டாமரைத்தண்டென்ன நிர்மலகோமளமா

ய்

விளங்குமிகத்துப்பற்கள் மின்

ன

இவை

கண்டால்யார்க்கும்பீதி கரமாய்விஸ்தீர்ன்னமாய்

ம்

காணுமுகங்களுடன் துன்

ன

வினோநன்னிலவெனவே சரீரங்களுட	ன்	
வினாயாடுகின்றதிதோ மன்	ன	ன்
வளலேயென்பிராணாதா யென்னமிருகங்களி	வை	
வழங்கும்பெயர்தா னிவைக்கென்	ன்	
சூதீரஸாகரத்தில்கெண்டிங்க னொழுவெண்டி	ரை	
சோவருதுரை போ	லே	மிக
சேர்பெருவெண்மையாய் அழகாய்விளங்குத	ன்	
நீண்டவால்வீசிக் கொண்டிப்பா	லே	
லோலவிழி+ளுடன்நிற்கும் இவைகளை	வை	
லோகநாதனை சொல்லுவீ	ரோ.	

(இராமர்.) அடி, நானகந்தனீ, எனதாருயிர்க்கண்ணாட்டி.

இராமம் பூரிகல்யாணி.

கண்ணிகள்.

தாலர்புகழமுடி கோலமணிவிளக்	கே	
ஜானகியே இதைச்சொல்வே	னே	எழிற்
பாலசிங்கங்களைய பார்த்துச்சவரிமாண்க	ள்	
பதுங்கிநிற்கின்ற திவைதா	னே	
காதலியேஅரிகள் வினாயாடுவதுங்கண்	டு	
கவரிமாண்கள் பயந்தொளிப்பது	ம்	குறை
மீதுநின்றும்பாய்த்து கடுவாய்க்கிடாக்க	னோ	
லிறட்டிக்கடித்துத்தின்று களிப்பது	ம்	
காட்டுப்பன்றிகளினதோ மேட்டுத்தலத்தழைக்கா	ல்	
கடுந்தாவாய்ச்செய்வதுங் காண்டியா	ய	
சேட்டையாய்க்கவிகள் தேன்றாட்டையிழுக்கவீக்க	ள்	
சிறிக்கடிப்பதும் நீகாண்டியா	ல்.	

(சீதை.) (வசனம்) கோக்கி, வாஸ்தவந்தான் இதோ திரிசவிராகுத்தின் கிளைகளிற்றாங்குகின்ற தேன்றாட்டுகளில் ஒவ்வொன்றில் பதக்கு முக்குறு னிதேன் இருக்கலாம். அதில்வடிகிற தேன்களை வானாங்கள் குடிக்கமுயல, அக்கடந்தைகள் முகத்திற்கொட்டிவிட கீச்சப்பீச்சென்று கத்திக்கொண்டு சிதறியதேனைக்குடித்து திரிகின்றன.

(இராமர்.) ஆம்.

(சீதை.) இதுவெல்லாம் அர்த்தபரண்களுடைய பிரகாரமாயிருக்கின்ற து. எப்படியெனில், ஒருவன் சேர்த்துவைப்பதை மற்றொருவன் அனுப விகின்றான்.

தேனீக்களால் தேடிவைத்தமதுவை பலவானாகிய மனிதன் பறித்தனுப
விக்கின்றான்ல்லவா.

(இராமர்.) தன்னுள், இவர் அர்த்தபாறாக இல்லையென்றென்னிடத்
திலிவளுக்கெண்ணம்.

(வெளிப்படை.) ஒருவன் சேர்த்துவைப்பதும், அதை மற்றொருவன்
அனுபவிப்பதும் பாக்கியவசத்தினாலாகும்.

(இதோபார்.)

விருத்தம்.

புத்தமுத னையதேனை பூவையே மாரன்றே டி

வைத்தனன் நின்னுதட்டில் மாதவஞ் செய்ததா லே

சித்தமதுவந்து பானஞ் செய்கின்ற இந்தநா னே

இத்தலமிருக் கின்றேனே இந்தவா ரெக்குமா தோ.

(சீதை.) தன்னுள், வல்லவர்செய்யும் பரிகாஸம் வர வர மிஞ்சுகின்
றது என்றிலச்சையுடன் தலை கவிழ்ந்திருந்தனன்.

(இராமர்.) தன்னுள், இப்பொழுது இந்த என்னுடைய வார்த்தையி
னால் இவளடைகிற இச்சை அதுவும் ஓரழகாய் ரமணியமாயிருக்கின்றது.

(எங்ஙனமெனில்,)

வெண்பா.

புளகக்க போலத்தின் பொற்பி னெடுங்காதி

லுளகட் புறாவிழிக னோடும்—வளமிக்கும்

தன்முகத்தை மட்டுமன்றிச் சற்றுந் தளரவென்

நன்மன த்தையும் வணக்கி னாள்.

நன்று, நன்று, ஆகையால் வேறு காண்பிக்கின்றேன்.

அடுக்குமொழி.

(வெளிப்படை.) காவியங்கணி, ஆவியானவென், தேவிஜானகி, மே
விகோக்குதி.

விருத்தம்.

துப்புதல்நின்னுமிழ்நீரின்னைவின்றித்தாளுப்பூச்சொரியாநிற்கு ம்

ஒப்பில்வனப்பேந்திழைநீபுனைதற்காய்க்கேசரிசுகந்தமோங்கு ம்

அப்பரிசாலாங்கங்கேயிருந்துவந்த அளிகண்மொய்த்தழகாய்நிற்கு ம்

செப்பரியநிறையொழுகுன்வேணிதனக்கிணையாகுஞ்சிறப்பைக்காண்பாய்,

(சீதை.) தன்னுள்,

விருத்தம்.

என்களுக்களிற் சங்கர்ப்புதேசையில் யெதிரிலிரகு வல்லோனிருந்து
புன்சிறிப்புட னின்பவின் பங்களாய்ப் புகல்வசனாதிநாந்தொழிற்சு
நன்கியற்றிடுமுறைகளெவ்விதங்கொல்நனவிலுமென்முனம்நன்றாய்
வன்புயத்தினரவ்விதஞ்செய்யவும் மகிழ்வுற்றேன்வித்தைமாவிந்தை.

அடுக்குமொழி.

(வெளிப்படை.) மாமனார்க்கு மனமகிழ்மைந்தரே, மாமனாளரே வரி
சைநோக்குவீரே.

விருத்தம்.

புகழ்மழைக்காலம் பொருந்திடுளாம் புயலெனச்சாமள வணமாய்
மிகுமணிய கோமளமாகி மேம்படுசீதல குணமா ய்
திகழலர்ப் பூங்கொத்தினங்களோ டழகாய்ச்சீர்வனத்திவ் விடஞ்சிறக்க
பகரதசியார் தருவிதுநேராய்ப் பரிந்துவாழ்கின்றது பாரீர்.

(இராமர்.) தன்னுள், பலேபலே, இவள் என்வார்த்தைக்கு பதிற்சொ
ல்லுகிறமுறையாய், நம்மை மிகச்சாதுரியமாய்க் கேலிபண்ணுகின்றாள் நன்
நன்று.

(வெளிப்படை.) அடிவனதரிசன குதூகலினீ, ஸர்வாபரண பூஷிதா
லங்காரீ, அடி ஜானகி.

இராமர் விருத்தம்.

பஞ்சவர்ன்னமார்தா துக்கள்பக்கல்பட்டர்ந்தொளிபரவிடப்பாய்ந்து
மிஞ்சவேகத்திலுடல்வெடவெடர்த்துமேவிடுகிரிநதிபாரா ய்
கஞ்சப்போ தினிலஞ்சங்களுடற்கலகத்தாலிணைச்சலிட்டெழுர்பும்
அஞ்சத்தங்களோசினவதியுன் றனமைணிச்சத்தம்பே. லா மே.

(சீதை.) விலக்ஷணபாவத்துடன் தன்னுள், (வசனம்) நன்று நன்று, அ
ண்ணல் மாமனார்க்கருமை மைந்தனார் முன்னம் வனப்பிரயாணகாலத்தில் எ
ன்னால் மிக மிகப்பிரார்த்திக்கப்பட்டிருந்தும் என் அனுகமனத்தைத் தடுத்து வி
ட்டாடொன்று கோபங்கொண்டவளாய் புருவங்களைநெரித்து முகத்தைமாற
வைத்துக்கொண்டு அதிவினாவாய் நானந்தப்புரஞ்சென்ற எனது கமனத்தையு
ம் அப்போது சப்தித்த யெனது மணிமேகலையின் சப்தத்தையும்க் நினைத்து
க்கொண்டெனக்கு ஞாபகப்படுத்துகின்றனர், நல்லதிருக்கட்டும் யானிவ்வ
ண்ணம் புகல்கின்றேன்,

(வெளிப்படை) விருத்தம்.

அரக்கர்சஞ் சரிக்குமிந்த அடவியில் முனிவர்தங்க ட்
 குரத்தினு லபயமீந்த உமையடுத் திட்டவெற் கு
 திரத்தொடு மபயமாகச் சீர்வனத்தினி லென்னென் ன
 கருத்துக் குகந்தவைக ளையெலாங் காண்கலா மே.

[இராமர்.] கேட்டுக்கொண்டே, சற்றை தூரத்தில் நளினலோசனங்களை நாட்டினர்.

விருத்தம்.

மேவுயானைமுடி கோவையானஒரு வீரகுலமொடு மாவின் ம்
 சாவமாறுபொரு தீவியாக்கிரக சருமமான உடைதானுமா ய்
 கோவையானவிழி ஆலமானஉட லானுமாகிவெகு கோரமா ய்
 கோவிதாரவன மூடுலாவியரு கொலையாக்க னிவனாகொ லொ.
 ஒ, இது தம்பி இலக்குவன் அழிகின்றானில்லை.

[அப்பால்] இலக்குவன் பிரவேசிக்கின்றான்.

[இலக்குவன்.] ஒ, ஒ, இவன் யாவனோ ஒரிராக்கதன்கே கோவிதாரவன த்திற் பிரவேசிக்கின்றான், இவன் யார்கொலோ.

நல்லதிருக்கட்டும், இவனை இப்பொழுதே எழுபுரிக்கேவிவிடுகின்றேன்.

[என] ஆயுதக்கிரகணத்தைச் செய்கின்றான்.

[சீதை.] மற்றோர்பக்கம்வாய்ப்பொடு நோக்கி, ஒ மாமனாள் என்மாம னார் மைந்தனோ.

விருத்தம்.

மலையிலுப்பைத்தோப்பிதன் றுகன்னிகரவனமாமிதோவருவ தரக்கனன் று,
 பலவிகற்றுப்பற்களோடார்க்குமிக்கப்பயங்குமாயிலங்குகின்றமுகத்தி னோடும்,
 அலையஞ்சுணாக்காய்களெனமுலைகளோடும்அதனினுமுன்னதங் காட்டுமுதரத்தோடும்,
 நிலையிலுந்திக்கிடங்கொடும்விருபமானீலநிறக்கொ டியநிசாசரியாமன்னே.

[இராமர்.] எங்கேபார்க்கின்றனை, யானிங்நனமன்றோ எடுத்துரைக் கின்றான்.

[சீதை.] நோக்கி, அங்நனந்தோன்றுவதரக்கனன்றே, அண்ணல் செ ங்கமலக்கண்ணனையான அழகுளநீவீர்தானன்றோ.

[இராமர்.] தன்னுள், ஒ இவனென்னை இராக்கதனாவும் வர்னித்துக் கொண்டு பரிஹவிக்கின்றான் கொல்.

திரும்பவும் செங்கண்பாப்பி,

[வெளிப்படை.] ஆச்சரியமாச்சரியம் ஒ, ஒ, திரும்பப்பார்க்கையில் இராக்கதனை என்னுபத்தைத் தரித்துக்கொண்டவனுப்காணப்படுகின்றனன்.

(சீதை.) முன்னோக்கிய திசையினிற் கண்மலர்பாப்பி, வியப்புடன் ஒ, ஒ, இதோ கன்னிகாரத்தோப்பிற் பிரவேசிக்கின்ற இவ்வரசுக்கியும், எனது ரூபத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றனள்.

வாய்த்தமனாள் மாமனாற் கண்மணியே நோக்குக நோக்குக.

[இராமர்.] பார்த்து, ஆச்சரியத்துடன் அட்ட, இவர்களுக்கிவ்வருவ த்தால் யாது பயன் கொல்.

(சீதை) இந்தக் கிரிசிகரத்தினின் றங்கீழிறங்கி இவ்வேடிக்கையைக் காண்போம்.

[இராமர்.] அங்ஙனமன்று இங்கிருந்தே பார்க்கின்ற நமக்கு சுற்றி ஒருயோஜனை தூரமட்டுமுள்ள யாவையும் நன்கறியலாகும்.

[இலக்குமன்.] திரும்ப நோக்கி வியப்புடன் அந்தோஉந்தோ.

நொச்சகம்.

கொல்லவென்றே ஆயுதங்கள் கொண்டவரு முன்ன	ம்
வல்லரசுகளெங்கோ மறைந்திட்டான் மாயமதா	ய்
சொல்லுபிரதிகூலினையால் துட்டனைவதைத்திட	வே
வில்லினோடாகவனை மேவினன் கொல் மெய்யிது	வே

[அங்ஙனமன்றோ.]

விருத்தம்.

தனுவிடக்கையிற் றங்கிடக்கூர்மைத் தங்கப்பட்டங்களோடெழிலாய்
கணகன்னிநமாய் கங்கபத்திரமார் சரமவலக்கையினிற் கலிக் க
நனிபடக்கின்றான் நாயகராமன் நவிலரக்கன் மறைந்திட ட
தனியிடம் நடவெனவங்குமிங்கும் தரமரைக்கண்ணொளிதழைக்கு ம்.
(சுற்று நிதானித்த, அங்ஙனமாயின் ஜானகிப்பிராட்டி யெங்ஙனம்.

லீதாப்பிராட்டியும் ஸ்ரீ ராமச்சந்திரரும் இந்தப்பருப்பதச் சிகரத்தினன் றோ யேறினார்கள்.

எந்தாய் சீதாப்பிராட்டியைத்தனியாய்விட்டுவிட்டு ஆர்யஸ்ரீராகவர்தான் மாத்திரமாய் கீழிறங்கிவிட்டார்கொலோ.

என்று கிரிசிகரத்தை உயரநோக்கி ஆச்சரியத்துடன்.

இராகம் பியாகு. ஆதிதானம்.

பல்லவி.

அண்ணனிதோ மாயலையில் வீற்றிருக்கிறான்.

அநுபல்லவி.

வண்ணமணி ஜானகியாம் மாதுடனன்பாகவே
கண்ணனாத்திண்ணனாந் கார்நிறத்தவண்ணனாம்.

(அண்)

சரணங்கள்.

கங்ஃபத்திரம்புனை சரமங்கார்முகமு ம்

சையழகும்மலர்ந்த அரவிந்தமுகமு

தந்துகெம்பீமொளிர மணிமாற்புகென்சொ

ஸயிமாம், பூமகள் ஜானகிமணுள்னொனு

(அண்)

வந்தஅரக்கன் அவனே ராமவேடம்பூண்டன

வஞ்சகமாய் வருகின்ற நென்றறிந்நொண்டன

பைச்சொடிஜனகியுடன் பாரமலையேறி

பங்கயக்கண்களால் யெங்கெங்கும்பார்த்தனாகொ

(டண்)

(வசனம்) நல்லதிருக்கட்டி, இதோ இந்த செடிகள் கொடிகள் படர்ந்தடர்ச்சியாய் நெறுங்கியிருக்கானின்ற வனமார்க்குத்தோடே மறைந்து மறைந்து பின் சென்றே இவ்விரதையைப்பார்க்கின்றேன்.

என, மறைந்து மறைந்து நடக்கின்றான்.

(அப்பால்) இராமவேடம்பூண்ட விராதன் பிரவேசிக்கின்றான்.

(விராதன் எதிர்போக்கி) ஓ, நன்று நன்று, அதோ கன்னிகாரவனத்தினின்றும் அந்த ஜானகி அடுத்த செண்பகாடவிக்குள் வருகின்றாள் கொல்.

நன்று நன்று, கொஞ்சம் கிட்டி நடந்துபார்க்கின்றேன்.

(அப்பால்) சீதாநுபதாரியான சூர்ப்பனகி பிரவேசிக்கின்றாள்.

(சூர்ப்பனகை) யானிப்போது இந்தச் செண்பகாரண்யத்திற்குள்ளே செண்பகமலர்களைக்கொய்கின்றேன், இரகுநத்தனனும் இங்கேயேவந்துசேர்வான்.

(என,ப்போது கொய்தலைப்புரிகின்றாள்.)

(விராதன்) நோக்கி தன்னுள், ஹ ஹ, இந்த ஜானகி நிகரற்ற ரூப லாவண்ணியசாலினீ, அகோவகோ இந்தப் பிரமசிருஷ்டி அபூர்வமாயிருக்கின்றது.

விருத்தம்.

சனகிஇவடன்னமுனைப்பார்க்கக்கண்கள் சதகோடிசங்கைவரம் பெற்றே
னல்லேன், இனமுகிலம்ண்டலமேற்றீழிந்துபிம்பயிலங்கின்றதெழிற்சுனை
விண்ணிதற்குமேலே, கனகையமாலைகள் மணர்க்குன்றின்மீழ்ச்சலிமாயிர
ண்டதலைமீழாய்க்காணும், மனமகிழிச்சிருஷ்டியகோபுதுமைத்தாகும்மன்
தன்செய்திட்டதென்றேமனத்தோர்கின்றேன்.

(ஆகையாலிலை எவ்விதத்திலும்அபகரித் துக்கொண்டுபோய் ஸைச்ச
ந்தமாய் வினையாடப்போகின்றேன், இராமலக்ஷணர் வருவதற்குள் அபகரி
த்துச்செல்கின்றேன்.

(சூர்ப்பனகை.) பார்த்து.

இராகம் எதுகுலகாம்போதி, கிதானம்.

பல்லவி.

இங்கேதான் கோக்குகின்றான் எந்தனிதயசோரன்.

அநுபல்லவி.

துங்கபாதுகுலத்திலவந்த தோன் நல்லருவீரன் (இங்கே)

சரணங்கள்.

எனதெண்ணத்தின்படியே எங்கோசீதையைப்பிரிந்து
ஜனகிவடி வந்தரித்தவென்னைத் தானவளென்றறிந்து (இங்கே)

அதிருபன்மதனுக்கும் ஆசையைத்தருங்காமன்
சதிராய்நான் நமுவறினேத்த ஸாமிஸரஸராமன் (இங்கே)

சாமளவண்ணனிற்ருஞ் சாடையில்மையற்பெருக
தேமற்படர்முலகன் விம்மிச் சேரவென்மனமுருக (இங்கே)

ஓகன்று நன்று இதோ என்னிதயசோரன் இங்கெனக்கெதிர்ப்பிற்
ருனே வருகின்றாற்போற்றெரிகின்றது இவரோ.

விருத்தம்.

உத்தமவெழிற்றருணலெர்பலவாயிரமுண்டாக்கிகான்முகன் ன
கைத்திரம்வெளிப்படுத்திட்டதெனசிருஷ்டித்தகட்டழகனிகுறங்கொலோ
கத்திமகிழ்சுகலபுவனத்திரயனங்கள்செய்தநபுண்யராசியே யென்
சித்தமுருகிடவிந்தவடிவஞ்சமைந்ததோதெரிகிலேன் தெரிகிலே னே,

ஆகையால் இவனைத் தந்திரமாய்பகரித்துக்கொண்டு போகப்போகின்
றேன், என, பார்த்துக்கொண்டே போதுகொய்தலைப் புரிகின்றனன்.

பொது. இராகம் காம்போதி. சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

சூர்ப்பனகை பூப்பறிக்கத்துணிந்தான்.

அன்னுபல்லவி

வாய்ப்புடன்சீதாதேவி வடிவோடுவந்த (சூர்ப்ப)

சரணங்கள்.

ரகுமரானிங்கென்னை நா	டி	இதோ	
எதிர்வருகின்றனவனைக்கூடி வினையா	டி		
சுகம்பெறுவென்று மனங்கூ	டி	எழிற்	
சுகநாசினேர்நகத்தாற் கொய்துமலர்சூ	டி.		(சூர்ப்ப)

தேட்டமுடன் செண்பகப்பூந்தோட்ட	ம்	தன்னிற்	
சென்றிராமனென்று விராதன்மேற்கண்ணோட்டம்			
போட்டுமிகமகிழ்வொடு கொண்டாட்ட	ம்	உடன்	
பொல்லாதமையலைப் பூட்டிவுயிர்வாட்	ட.		(சூர்ப்ப)

(விராதன்.) கிட்டவணுகி, அடி ஜனகநந்தனி, ஆருயிர்ச்சானகி.

இராகம் நவரோச ரூபகதாளம்.

கண்ணிகள்.

கண்ணமுதே பெண்ணரசே காதல்நாய	கீ
காவலன்வி தேகன்மக ளானஜான	கீ
வண்ணமணி கண்ணமுலை மானெயென்றே	கே
மாவனத்தில் நீபிரிந்த கையெயென்சொல்வே	கே
அங்கம்பூசந் தங்கமன்றோ அந்தோநோசூ	மே
ஆவியேநீ அலைந்தாலா யாஸமரூ	மே
பைங்கிளியே இங்கேயென்ன பார்க்கின்றாய	டி
பரிந்தென்பா லறைந்திடாதேன் வேர்க்கின்றாய	டி
செண்பகப்பூ வேண்டுமென்றால் சாடையாயென்பா	ல்
சற்றேசொன்னால் நான்பறித்துத் தானோனோவன்பா	ல்
தன்பெருலீ லாவிவிய தாசனிருக்கிறே	ன்
ஜனகியுனக்கேன்சிரமம் நானேபறிக்கிறே	ன்.

(சூர்ப்பனகை.) களிப்புடன் தன்னுள், இன்னவன் என்னைக் கண்ணி
ஜனகியென்றே கருத்துட்கொண்டான் அந்தோ அந்தோ, . . .

விருத்தம்.

பதுமநன் ஞானீதின்று பகரஞ்ச நாதமொப்பா ம்
கதிர்குட பதிய மின்னொன் கண்டததுத் தொனியுதார ம்
சதிரபெழமிழை ஞாநி சாஞ்சாதரிய வார்த் தை
சுதைவருடங் ளு மென மதேனச் செவி பெருக்கிறம் மா.

நல்ல ஞான சகடீரீ ஸ்வே சங்கையன்னியில் கவர்த்துகொண்டு பேசுக
வேண்டிய விஷயம், . . . விசய புரஸ்கின்றேன்.

வெளிந் றுட னாய் ஆரயிற்றலவ, ஆரியபுத்திரரே இவ்விடத்
தைச்சு . . . மூலம் கொஞ்சதூரத கலந்தா அவ்விடத்தில் மன்மதன் பிரதாபத்
தை விஸ்தரிப்பனபோல் விசுலிசது விளங்காநின்ற செண்பகசூகமங்கள் மிக
மணீயமாயிலங்குகின்றன, ஆகையால் அங்ஙனஞ்சென்று புட்பங்கள் பறி
ப்போம், என நடக்கிற தனன்.

(விராதன் தன்னுள்.)

விருத்தம்.

தன்மனனெனவென்றனைத் தான்நினைத்திவன் நடப்போடு ம்
இன்மொழிநாதாவென்றே இயம்பிடக் கேட்டவிப் போ
தென்மனமடமான்ருட்டி யெழின்மத கிராதகன் ன்
சொன்மலர்க்கணை வலைகருட் டின்னென விழுந்ததந் தோ.

(நல்லதிருக்கட்டும்) இவன் தூரத்தில் நகண்டிபோகிற மட்டிலும் இவ
சபசரிக்கப்படுவதற்கிசைவுதான்.

(வெளிப்படை) (காமாஸமோகன கல்யாணியின் கருத்திற்குக் கந்தபடி
பாகட்டும், எனப்பின் நடக்கிற தனன்.)

(இலக்குமன் வசனம்.) அநோ செண்பகவனமத்தியில் நம்ஜானகிப்பி
ராட்டியின் சப்தம்போலுங்கேட்கின்ற தென்னை ஆலெ, ன்னென்று பார்க்கு
ன்றேன் (என) நாலந்தடி நடந்து இதுவென்கொல்.

விருத்தம்.

மாமருத்தலைக்காரின்ற வஸ்திரத்தலைப்பி னோ
பூமகள் சோப்பிராட்டி புன்னகையொடுமுகிழ்ந் து
வாமபாகத்தத்தத்திற் றுமரைத்தொன்னைவைத் து
கேசுமநர்செண்பகப்பூக் கெய்திடச்செல்கின்றளா ல்.

ஆகையாலிவரும் ஓராக்கியாய்த் தானிருத்தல்வேண்டும் (என) நோக்கி
க்கொண்டிருக்கின்றனர்.

[சீதை.] எனதாசைசேசப்பிராணேசா, இங்ஙனம் நோக்குக நோக்குக.

விருத்தம்.

இளையவென்கொழுந்தன்நீவினொன்றிராக்கதனையெண் ணி
பளபளவெனத்துலங்குபகர்பட்டாக்கத்தியோடு ம்
வளாவில்லிவெறிந்தோணினிதன்னையும்வகித்துக்கொண் ட
கிளையிருங்காவிற்பின்னாற்கிடையேநடக்கின்றா னே.

(இராமர்) அடுக்குமொழி.

அடி, காமஸ்ரஸவிலாஸமனோன்மணி

கேசுமவிலக்கணப்பூமகள்ஜானகி.

இங்ஙனம், நன்குநோக்குவது, வளத்தினையான் மரங்களில் ஒளித்தொ
ளித்துச் செல்கின்றான் பார் ஆகையால் இவன் அவனை இராக்கதனைத்
தெரிந்துகொண்டு தான் சொல்கின்றனென்றறிந்துகொள்.

[விராதன்.] தன்னுள் அடட, என் எதிர்ப்பில்நடக்கின்ற இந்தஜான
கியின்பேரழகை யென்னென்றுசொல்ல.

கொச்சகம்.

கமனவெழிலோவியமாங்கல்யாணியின்சகன த்
தமர்மணிகன்மேகலையினூரவங்கடாளணியி ன்
ரமணியசத்தங்கண்மனத்தென்னவோசெய்கின்ற தே
திமிநயனத்தாளிடத்திற்சிந்தையொப்பித்திட்டேனா ல்

[வெளிப்படை.] அடி, கந்தரக்குழல் மந்தரத்தன சுந்தரீ வனந்தரத்தி
லெவ்வளவுதூரம் செல்கின்றாய்.

(சூர்ப்பனகை.) தன்னுள், எவ்விடம் விஜனமாய் என்னாலுன்னையப
கரிக்க ஏற்ற இடமோ அதுவடைசெல்கின்றேன்.

[சூர்ப்பனகை.] வெளிப்படை, ஓ, என் வாழ்வளித்திடுமாமணவாள
னோ, இதோ எதிரிற்காண்கின்றதே அவ்விடந்தான் சற்றுப்பொருத்தருள்
வேண்டும்.

(இராமர்.) ஓ, ஓ, அவ்வாக்கி அவ்விராக்கதனை தூரத்திலிழுத்தலைக்கி
ன்றவிதமாய்க் காணப்படுகின்றது.

[சீதை.] என்கொழுந்தனிலக்குவனும் ஆங்கங்கேசெல்கின்றான்.

[விராதன்.] தன்னுள், அடட, என்னென்றுசொல்லஇந்தப்பேரழகை

வெண்பா.

அல்லோ அறலோ அலர்க்குந்த லண்டுது னை
வல்லோ வரையோ வளர்தனங்கள்—மல்லுல வு
பூங்கமுகோ பூணத்தோ பொன்மிடற்றிப் பூவையர்க்கு
மாங்கனியோ வானமுதோ வாக்கு.

விருத்தம்.

இன்னவடன்னைப்போல்நாநென்குமேகண்டதில் லை
அன்னம்போனடக்கின்றாளாலாபிக்கின்றான் பிகம்போ ல்
வன்னமான்போனோக்கின்றான் வான்மின்போற்சோபிக்கின்றான்
சின்னவான் றிங்கட்போற்றிருக்காணந்தஞ்செய்கின்றான்.

விருத்தம்.

இவன்குழலிருட்குலந்தானெழின்முகமதுபிம்பந்தா ன்
பவழந்தானதரமீன்தான்பதுமவஞ்சனக்கண்டொங்
நவமதாய்ச்செய்நற்றங்கனிக்ருடந்தானிங்கேதா ன்
கவாந்திடக்கருதுகின்றேன்கண்ணாட்டிதனையிப்போ தே.

நன்று, நன்று இவளை எவ்வாறு அபகரிக்கப்போகின்றேன். இராமணி
ருக்கின்ற இடத்திலிருந்து வெகுதூரம் வந்தாய்விட்டது.

வெளிப்படை.

இராகம் கமாஸ். தாளம் ருபகம்.

எந்துருவாடலகிநாடோ என்ற வர்ணமெட்டு.

பல்லவி.

பைக்கிளியே இங்கேவாராய் பாவையேநேராய்.

அனுபல்லவி.

மங்கையே யென்மைதிலியே மயிலேகுயிலே.

[பைங்]

சாணங்கள்.

எட்டிஎட்டிமுன்னடந்து வகின்றாய்மானே என்
கட்டழகிஇவ்விடம்நல்ல கனிவுள்ளயிடந்தானே.

[பைங்]

செண்பகப்பூவாடைகொண்டு தென்றல்நம்மையே இங்கு
புண்பொடிருக்கப்படுமாறு பரவுதுண்மையே.

[பைங்]

விருத்தம்.

மெல்லியலிவணில்வாசமேவியசெண்பகத்தி ல்
அல்லியம்போதமோகமாயைநீயும்நானு ம்
சொல்லியபூக்கொய்வோம்வாருதுசேரக்கர்மேன்மேல் ச்
சல்லியமிருத்தகானிற்றையலெத்தூரம்வந்தா ய்.

[இலக்குவன்.] அடே, அடே இந்த நிசாசரணிவளை சீதையென்று நினைத்துக் கொண்டு இராமவேடத்துடன் அபகரிக்க நினைக்கின்றான் கொல் நன்று நன்று.

[சூரப்பரகை.] தன்னுன், நானே நிசாசரிதானே, அன்னியில் வேறார்.

[வெளிப்படை] வசனம். ஓ, வீராதி வீர ஆரியபுத்திரா, யானெவ்வளவுதூரஞ்சென்றாலுமென்னை நிசாசரகுலவதப்பிரதிக்கினை செய்திருக்கின்ற தேவரீர் என்னிதானத்தில் யெனக்கென்னபீதி.

[இலக்குமன்] தன்னுன், வசனம். இவ்வாக்கி இவளை இராமனென் மெண்ணிக்கொண்டு ஜானகி பிராட்டி, இராமனைப்போல், அனுசரித்துவெகு பொருத்தமாய்ப் பேசுகின்றான்.

இவளுக்கிவ்வுருவத்தாற் பிரயோஜனம் யாதோ, ஆனால், சுந்தரராமனை ஆசைகொண்டு வஞ்சிக்க நினைத்து விளையாடுகின்றான் கொல்.

[விராதன்.] தன்னுன், அங்ஙனமன்றே என் சபதம் அடிபேதே.

வெண்பா.

என்சபதமீதன்றே இராக்கதாவேரழப்பா ன்
முன்சபதஞ்செய்ராமன்முற்றுயிர்போல்—உன்றனையே
வவ்விக்கொடுபோகவல்லவோமாமதிபோ ன்
செவ்வித்திருமுகப்பேதே.

வெளிப்படை.

விருத்தம்.

வழுத்ததிலென்னஊனம்வகதையின்மகளேஞான ம்
பழுத்தமெய்த்தவத்தோர்க்கெல்லாம்பயம்பெருவஞ்சையு ம்
செழித்தசாகரம்போற்றமுந்திரப்படைச்சேனையோடு ம்
கொழுத்தவக்கரணைநானேகொல்லாமல்விடுவதுண் டோ,

[இலக்குவன்.] புன்னகையுடன், அடட, இவ்விராக்கதன் எனதாரி யரைப்போற் பேசுகின்றன்கொல்.

[சூர்ப்பனகை.] தன்னுள், மனங்கெகத்துடன், இவன் என்றமயனை அவ்விதம் திங்குசெய்யப்போகின்றானென்றென் மனந்தவிக்கின்றது.

[வெளிப்படை.] நாதா, இராவணனைக்காட்டிலும் அதிகப்பலகானன்றோ அக்கரன், அவ்வனமிருக்க அத்தகைய கரனைக்கொல்ல சுலபமாய்ச் சபதஞ்செய்ததென்னையோ.

[இலக்குவன்.] அந்தோ அந்தோ, இவன் இவனை ஆரியமொன்ற பரமார்த்தபுத்தியுடன் இவன் மனதைச்சோதிக்க இப்படிப் பேசுகின்றான், இவளாக்கிதான், அத்தகையமில்லை.

[சீதை.] மகராஜ் இவர்களுொன்றுக்கொன்று என்னென்னவோ ஸம் பாவதித்துக்கொள்கின்றனர்போலும் காணப்படுகின்றனர்.

[இராமர்.] ஆம், ஆம்.

[விராதன்.] தன்னுள்.

கலிவிருத்தம்.

என்னகேள்வி இராமனைக்கேட்பேறோ
அன்னகேள்வி அவளெனைக்கேட்கிறான்
வின்னிபாஸ மிருக்கட்டுமேவிநான்
இன்னவாறுரை இயம்புவேனேரோ.

[வெளிப்படை.] அடி பேதாய் அறியாய்கொல் பரசுராமனைச்செயித் தவன் பராக்கிரமம் அறியாய்கொல்.

[இலக்குவன்.] ரெப்ப ஸரி, இவனுத்தரம் உசிதமாயிருக்கின்றது.

[சூர்ப்பனகை தன்னுள்.]

ஆகையால்தான் தன்னுடன் சஞ்சரிக்கின்ற என்னை என்கய ஜனங்க ளாலுங்கூட பாதிக்காமலாயினா நனைக்கின்றேன்.

[வெளிப்படை.] நல்லது நல்லது, மனப்போது கொய்தலைப்புகின்றனன்.

[விராதன்] தன்னுள். அட இவன்.

விருத்தம்.

அண்ணாந்தமுகமலரும் உயர்ந்ததுமிருக்காமல் கலிந்தமயம நிற்கும்
கண்ணாந்தகுசத்துணையும் விலையிலாக்கொடி மருந்துநன் கலையுணையும்
உண்ணாந்தவெக்குண் முடிப்பூன்று கீழ்க்கானுனிகளுடன் பூக்கொய்யும்
தண்ணாந்தகுவினாவிழி இவளிருப்பென் மனப்பதித்த தன்மையா மே,

இராகம், பியாகு கோட்டு ஆகிதாளம்.

பல்லவி.

காதலி இந்தமா துசெண்பகப்போது கொய்கின்றான் சாதுரியராய்.

அனுபல்லவி

பாதாங்குளிகளில் மேதினிடொட்டுப்
பதுமமலர்! வதனமுத்தா! நிதமுடனே! இதமுடனே (காதலி)

சரணங்கள்.

செங்கமலக்கைகளுயரீட் டி
சிறகுடமுலைசணியிர்த்திக்காட் டி
சங்கிலிபோல் மயிரொழுங்குகாட் டி
தத்திடையி! மிர்த்தெக்குள்! மென்றுகில! வித்திடையே. (காதலி)

கத்தைக்குழல்க ளவிழ்த்துசரி ய
கருதியணிந்த மலர்கள் சொரி ய
நெற்றிற்றிலதம் நனைந்து தெரி ய
நேர்பெறவே! சீர்முகத்தில்! வேர்வையெனும்! நீர்திள்ள (காதலி)

வளர்மரமிதில் மலர்கள்கொய் ய
மணிக்கைநீட்டினா லெட்டுமோ ஐயோ
குளமொழியிவள் மேனிடொய் ய
கொங்கைக்கு! லுங்ககுதித்! திங்கெழிலாள்! பொங்கமுடன். (காதலி)

(வெளிப்படை.) (வசனம்) அடி, என் ஆவலுக்குரிய நாயகி, மலர்கொய்த
லென்னும் ஸாகஸத்தில் நின்றும் நீங்குவாய், நீங்குவாய் போதுகொய்தது
போதும் போதும், ஏனெனில் இதனால் மிகவும் இளைப்படைகின்றீனா.

(ஆசையுடன்) (வசனம்) இவ்வாமற்போனால் அடி மட கல்லாய் உன் புட்ப
ம்பரிக்கின்ற வினியாஸத்தை திரும்ப ஒத்தாங் காண்பிப்பாய்.

ஏனெனில், உன் முகேந்துவானது ஒருவித சோபையை அடைகின்ற
தன்றோ.

விருத்தம்.

இங்கிதக்குண வொய்யாரி யெழிலுன்மு கேந்துதன்னி ல்
குங்குமக்கபோ லவன்னக் குறிகளிற்கொ ஞ்சங்கொஞ்ச ம்

மங்கிடவேர் வைசுந்தம் துவுமோர் வனப்பதா
மங்கனச்சோ பைசெய்யும் மலர்கொய்யும் வினியாணந்தா ன்.

(சூர்ப்பனகை.) இலச்சையுடன் குருநகைகொண்டு, (தன்னுள்) என்ம
னோக வல்லவ ருநந்தனனுடைய இந்த வசன்மானது கிரீடைசெய்யுட்படி
யென்னை ஏவுகின்றது, ஹ.

(வெளிப்படை.) பிரானேசா இந்தச் செண்பக புட்பங்களிடத்து எ
னக்கிருக்கும் ஆசைக்களவிலீல, பின்னை சிரமத்தினாலன்றி மற்றெவ்விதத்
திற் கைக்கூடும்.

இலச்சுவன் விருத்தம்.

இவ்வரக்கியை அரக்கனெழிற் பெறுசீதை யென்று ம்
இவ்வரக்கனை அரக்கி ரவிகுலரா மனென்று ம்
ஒவ்வொரு வருமனத்தி லுண்ணையாய் நினைத்துக்கொண் டே
ஒவ்வொருவரும் பேசிக்கொண் டாசையா லுலவுகின்றா ன்.

(விராதன்.) அங்நனமாயின் என்னாலேயே புட்பங்கள் பரித்துத்தரப்
பெறுவாயாக.

என்று மலர்கள் கொய்கின்றனன்.

அடி, என்னுசைக்குகந்த வைதேகி.

விருத்தம்.

கொம்பினைவனை த்துக்கொண்டு குயின்மொழி நாளேகெய் த
சம்பகமலர்க டம்மைச் சடையினிற் றரித்துக்கொள்வா ய் .
கும்பல்சேர் குழல்முடிப்பை யுலையேற் சகோரக்கண் ணி
அம்புவிதனிற் புட்பங்க ளவளவுஞ் சிதறுமன் றே.
(சூர்ப்பனகை.) களிப்பனுராகத்துடன் தன்னுள்.

விருத்தம்.

என்னைச்சானகி யென்றெண்ணி இந்தவென் னுசைநாத ன்
தன்னமை யொடுநயந்து சதுரமாய்ச் சாற்றுகின்றா ன்
இன்னவன்றனை க்கொண்டேகி ன்நிஷ்டப்படி யெவ்வா றே
நன்னயக் கலவிசெய்து நான்சுகம் பெறுதல்மன் னே.

வெளிப்படை. இராகம் பியாகு. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

மலர்க்கொய்து தாரும்ஸாமி மாமணுளரே.

அறுபல்லவி.

தலமகிழும் ரகுபதியென் தன்கணுளரே.

(மலர்)

சரணங்கள்.

உயர்செண்பகத்தாருவிங்ங னேங்குதல்	வோ	
நயமிகுமோர்வசனமுட்பால் நான்சொல்ல	வோ.	(மலர்)
என்கணவாநான்குனிவேன் யென்முதுகே	றி	
இந்தமரத்துயர்ந்தகொம்பின் இன்மலர்தாரீ	ர்.	(மலர்)
எந்தமலர்கள் உகந்ததோவென் னிஷ்டமபோல	வே	
எந்தன்முதுகில்நின்று கொய்வீர்யிப்போசால	வே.	(மலர்)

(இலக்குமன்.) நகைத்துக்கொண்டு ஓ, இவ்வரக்கி இவ்விராக்கதனை ஆரிய ஸ்ரீராகவொன்றெண்ணி அபகரிக்க இச்சிக்கின்றனன்.

(விராதன்) தன்னுள், இது எனதபிப்பிராயத்திற்கிடங்கொடுக்கின்றது.

இராகம் காதநாமக்கிரியை.

ஓரடிவைத்து மற்றோரடிவைக்குமுன் என்றமெட்டு.

ஜானகி இன்சொற்றேன் பானகி மதிமுகி தையலென்றையகியே	அடி
மானெனும்விழி மடமானே யெனக்குகந்த மாதுவைதேகி	யே
மாங்குயில்நீயெனைத் தாங்கவும் வசமோவஞ்சி நுண்ணிடையன்றே நா ன்	
தேன்குமுலுன்மேல்ப் பாங்குடனேறுதல் தேவீ இதுநன்	ரே
நீகுனிந்தலுன மேகமுடிக்கனம் நின்னைக் கீழிருத்தாதோ	கீழே
வேகமோடுனைத்தன பாரமுயிழுத்துனை வீழ்த்தி வருத்தா	தோ
நானேகுனிந்திடுவேனடி நீயென் நன்முதுகேறிநின்று	இந்தக்
கூனிலாஉயர் கொம்பில்பூநிறைத் திருப்பதைக் கொள்வாய்மிக	நன்று.

என, உடலை வணக்கிக் குனிந்துகொண்டனன்.

(இலக்குவன் வசனம்.) அகோவகோ இவளை சிதாப்பிராட்டியென்று தீர்மானமாய்நினைத்து இவளை அபகரித்துக்கொண்டிப்பாக இவனெத்தனிக் கின்றான்.

அகோவகோ இதுவென்ன புதுமையாயிருக்கின்றது.

நல்லதிருக்கட்டிம், மேலும் கிட்டவனுதி நடக்கின்ற விந்தையைப்பார் க்கின்றேன் (என நடக்கின்றார்.

(சூர்ப்பனகை.) தன்னுள், (வசனம்) இருக்கட்டிம் அதனென்னபாதகம், இவன்முதுகிலேறி நின்றுகொண்டு மலர்கொய்யும் பாசாங்குகாட்டி கால்க ளாலிவனுடலை வணத்துகொண்டந்தரத்திற்கினம்பி ஆகாயமார்க்கமாய்க்கொ ண்டிப்போய்விடுகின்றேன் (என்று அவன் முதுகிலேறுகின்றனன்.

(சீதை.) ஆ, ஆ, பிராணேசா, இதோ இவர் யார் இருபக்கங்களிலும் விசாலமான மேகராசிகளுடன் அயுன்னதபருவதம்போல் ஆராயத்திற்பென்படுகின்றார்.

(இராமர்.) நோக்கி, அடி ஜானகி தனது முதல்வராகிய ஸம்பாதியை வந்தனஞ்செய்து க்மதய்யா ஜடாயுவருகின்றார்.

(சீதை.) ஆசைசேசப்பிராணேசா இதோ இதோ பார்த்தவேண்டும். இவ்வரக்கி அவ்விராக்கதன்மேலேறி நிற்கின்றாள்.

(இராமர்.) ஆச்சரியத்துடன் இதுவென்கொல், அடி ஜானகி இந்த விந்தையைப்பார்.

விருத்தம்.

பைத்தொடியுன்னுருவமைந்தாடன்னையிர்த்தப்பயலென் வடிவம்படைத் தோன்றுக்கிக்கொண்டு, விந்தையதாய்மகவேகத்தொடுசெல்கின்றவிதந்தனைபெங்கிருந்தேதகண்ணுற்றார்போலும், தந்திரமாயென்னுருவோடெவனோஉன்னைத்தான்சதுசெய்தானெனஒர்ந்திட்டார்போலும், வந்திஜடாயுமன்னனெதிரோநேர்ந்துவழிதடுப்பதெனவவர்முன்வருகின்றாரே.

(சீதை.) நகைத்துக்கொண்டு, ஆச்சரியமாச்சரியம் இனிமேல் நடக்கப்போகின்றதின்னதென்றறிகிலேன்.

(இலக்குமன்.) ஹ ஹ, ஜானகிருபாக்ஷியை இராமருபராக்கதன் அபகரித்துக்கொண்டு அந்தரத்திற்கிளம்பிச்செல்கின்றான்கொல்.

என உயரநோக்கி, ஓ ஐயா ஜடாயுவருகின்றார்போலும், இவனைக்குறித்து யேகதோ புகல்கின்றார்போலும்.

விருத்தம்.

இராகவனுரு வந்தாங்கி யேத்திளைச் சனகிதன்	னை
மோகமாய்த் தூக்கிக்கொண்டு முன்பின் கவனித்திடாம	ற்
போகின்றார் சில்லுசில்லு பொல்லாத பயல்நீயாவ	ன்
சாகஉன் நனக் கிவ்வேனை தானிது சபதங்கண்டா	ய்.

எனவே, எடுத்துணாக்கின் நனர்போலும்.

ஆகவே இவர் இவ்வரக்கியை வாஸ்தவசீதையென்று நினைக்கின்றனர்.

(சீதை.) இவர்கள் ஆரியஜடாயுவைக்கண்டதும் பயத்தினால் அவசரத்திற்கீழ்விழுந்தவர்கள்போலும்.

(இராமர்.) தம்பி இலக்குவனும் இவர்களெதிரில் கட்கபாணியாக கிட்டெறங்குகின்றான்.

(சூர்ப்பனகை.) நடுக்கத்துடன் தன்னுள்,

விருத்தம்.

வல்லாரூராமனல்ல னிவன்வேறாரோ மாறாமன்வடிவத்தால்மயக்குகின்
றான், அல்ல திந்தமனிதனுக்குவான்கிளம்புமத்தனைக்கியதிவேகமதுவுமுண்
டோ, மெல்லியலஞ்சானகியென்றன் மெல்மையல்பிகக்கொண்டிவ்வுருவத்
தோடொருவன்றுக்கிச், செல்லலெனத்தோற்றுகின்றத்தோவென்னசெ
ய்வதினிமோசமாமோசந்தானே.

(வெளிப்படை.) அட்டா நீ யாவனடா, என்னையபகரித்துக்கொண்டு
ஆகாயத்திற்கிளம்பினவன்.

(விராதன்.) தன்னுள்,

விருத்தம்.

இணை முலையாளிவனையபகரித்தலென்னுமென்சோலிக்கிடையூறிக் கழு
கால்நேர்ந்த, தணை நீரைத்தடுத்தலெனவ துநிறுட்டும்ஆயிழைச்சானகியல்ல
இவடானாரோ, குணபுருவத்தாளவடன்னுருவங்கொண்டான் கொண்டிவ
ளோடியர்கிளம்பிச்செல்லுமென்னை, துணை ப்பதங்கொண்டிறுகப்பினனித்
துக்கிக்கொண்டே துரிதமாய்க்ககனமதிற்சென்றிட்டானே.

(விராதன் வெளிப்படை.)

விருத்தம்.

கேலெனும்விழியினுளே	மேவியென்றனை	நீயுன்ற	ன்
காலினிலிடுக்கிக்கொண்டு	கடுகவான்	செல்வதென்	னை
மேலவர்கன்னிதாளே	வித்தியாதரர்	தம்பெண்	னே
நீலிராக்ஷரியோநீயும்	ஆரடி	நிகழ்த்துவா	யே.

(இலக்குவன்.) கிட்டநெருங்கி நீங்களிருவரும் அரக்கனு மாக்கியுமே
யாம். ஒருவருக்கொருவர் வஞ்சிக்கப்பட்டீர்கள்.

(சூர்ப்பனகை) சூரபகம் ஓர்ந்து ஒ நீ லிராதன்கொல்.

(விராதன்) சற்றாலோசித்து அடி நீ சூர்ப்பனகையா என்ன.

(இலக்குவன்) அட்டா பரதார சோரப் பரவிப்பயலே நீ இதோ மடித்
தாய் மடிந்தாய். (என விராதனைக்கரத்தாலெட்டியப் பிடித்தனன்.

(விராதன்) கோபத்துடன் விடுவிடென்ற கையைத்திமிரிக்கொண்டு
நிஜரூபத்துடன் குலத்தைக்கொண்டு சுழற்றினான்.

(சூர்ப்பனகை.) நிறுபத்துடன் பிரவேசித்து வேகத்துடன் அகோ பிரமாதம், பிரமாதம், கூட இவ்விராதன் அகப்பட்டுக்கொண்டான், இலக்கு மகாதகன், பக்திராஜன், இவர்களிடத்திற் சிக்கிக்கொண்டான்.

(எனக்கூக்கரவிட்டமுகின்றான்.)

ஜடாயு பிரவேசித்து (தனனுள்.) அடட இவன் சூர்ப்பனகையா.

ஹ ஹ ஜானகியினுருவத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

[வெளிப்படைய.] வஸ்ஸ இலக்ஷ்மண இவ்விராவிசண்ட கவிராதனை விட்டு விடாதே.

[சீதை] ஓ இவ்வரக்கி தன்வடிவத்துடன் அகப்பட்டுக்கொண்டான். அவ்வரக்கனும் நிறுபத்துடன் கொழுந்தனலும் ஜடாயுமாமனாலும் தகையப்பட்டான்.

[இராமர்] ஆவியன்னவென் நேவிஜானகி! தெய்வாதீனமாய் வர்த்தி க்கின்றோம்.

(எங்கனமெனில்)

விருத்தம்.

இலக்குவனவ்வரக்கன் கைச்சூலந்தன்னை இரண்டுதுண்டாய்ச் செய்தனனே ரேவுனாலே, துலங்கமுள்ளகத்தியினுற் புயங்கடம்மை துணுக்கிட்டான் பின் னுமத்தத்துட்டன் நன்னை, பலக்கயத்தை வீழ்த்தலென அந்தோபாராயப் படு குழியில் வீழ்த்தியிசுப்படபடப்பாய், இலைக்கழிகள் குழைதழைகள் கற்கள் மண்களிலைகளினால் மூடிவிட்டானினை யான்றோனே.

(சீதை) எனக்கு மிகத்திருப்தி நிரம்புந்தோஷம் நிரம்புந்தோஷம்.

(சூர்ப்பனகை) சோகவேகத்துடன், ஹ ஹ அந்தோ அந்தோ அனியாயம் அனியாயம்.

(சூர்ப்பனகை) விருத்தம்.

எஞ்சுகோதரகரினேகிதா எபலம்படைத்திட்ட விராத னே வஞ்சராமவதர்செயவந்தநீ வல்லசெயமொர் மானிற்பட்டாலெ ன கொஞ்சலகருமனால் மடிந்தாயடா கோதையைக்கொடுவாயென்றுகோவுனால் நெஞ்சுவந்துவிதித்திடவந்தனன் நிந்தனைக்கிடமாகி கொந்தேன டா.

அந்தோ அந்தோ அனியாயமே(வசனம்)இலங்கேசன்உத்திரவுப்படி சீதையை அபகரிக்க யென்னாவுமுடியாமற்போனாலும் இராமன்மேல்மையல் கொண்ட படிஜானகியின் உருவத்தைப் புனைந்தேனே அப்படியாவது எதேச்சையாய் இராமனை அபகரித்தேமகூட்டுசென்று கட்டிப்பிணர்ந்துசுமனுபவித்தேனே,

அ துவயில்லை, பின்னையோ என்ன அனுபவித்தேனெனில், ஐயையோ விவாதா நின் வதந்தைக்கண்டு சோகநீரிற் குளித்து துக்கமேகதியாய் நிற்கின்றேனே அதுதான் - (என்ற முதுதலறுகின்றான்).

(ஜடாயு) அட குழந்தாய் இலக்ஷ்மண இவ்வாக்கியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டனையோ,

விருத்தம்.

இவன் மொழிசெவிபுக்கற்றே இராமனைக் கொல்லவென்றே
அவனிங்குவந்திட்டானாம் அவ்விராதனை மடித்தாய்.

இ (இலக்குவன்.)

கடடலங்கேசனே வச்சனகியைக் கவருதற்கே
இவளின்குவந்திட்டானாம் இவளையும் விருபஞ்செய்வேன்.

(எனக்கத்தியைப்பிடித்தனன்).

(இராமர்.) பார் மடந்தை நீ, பார் மடந்தையே.

விருத்தம்.

திரத்தவென்றும் பிஇலக்குவன் சிறித்திகழ்கத்தியாலறுத்திடவும்
அரக்கிதன்மூக்குச்செவிமலைமுலை களறுப்புண்டிரத்தமோராராய்ப்
பெருக்கிவிண்ணசெவிவளிபடத்து திருதிரபிந்துக்களிர்திரகோபத்
திரட்டரைமேயும்விதமெனவீழ்ந்து செவேலெனப்பூதலஞ்சிறக்கும்.

வசனம். ஸந்தோஷம் ஸந்தோஷம் அடி நங்கையர்க்கரசி இனி நாம்
இந்தக்கிரி சிகரத்தினின்றும் கீழிறங்குவோம். ஐயா ஜடாயுவை வந்தனை
செய்யவும்சததுருசம்காரத்தம்பி இலக்குவனை வெருமானிக்கவும் வேண்டும்
சீக்கிறமிறங்குவோம்.

[சீதை] மாமனா மதலைக்கி மனமுகத்தபடியே)

என்று இநவரும் இறங்குகின்றனர்.

[இலக்குவன்] ஆரிய ஜடாயு ராஜனே இதோ இந்தக்கிரிசிகரத்தினி
ன்றும் சீதாப்பிராட்டியுடன் என்றமயன் இராகவர் இறங்குகின்றனர்.
ஆகையால் நாரும் பன்னசாலை போய்ச்சேருவோம்.

(ஜடாயு.) லெலதப்படியே செய்வோம் (என, இருவரும் கடக்கின்றனர்).

(இராமர்.) அடி, இன்பத்தருமேந்தினமுலையாய், ஜானகி,

விருத்தம்.

கனகாங்கிநின்கரத்தாலென்னைப்பற்றிக்கொளவுஞ்சுவைவகிச்சாதுவா
ராய், வனமார்க்கமிதுகொடிதுபன்னியிங்கேவன்கற்களிவைகளிற்கால்வரு
ட்டாதே தனகாடிண்ணியக்குமரிமெள்ளமெள்ளச்சலுக்குப்பிலுக்கினைவிட்
டுத்தனாக்காய்வாராய், இனமானமுட்கடமைப்பார்த்துப்பார்த்துன்எழிற்ப
தங்செனெடுத்துவைப்பாயென்கண்டி.

(சீதை.) பிராணேசா ஆய்ஜடாய் மாமனும் கொழுந்தனிலக்குவனும்
அதோ பன்னசாலையின் வாயில அடைகின்றனர்.

(இராமர்.) நல்லதிருக்கட்டும், நீ அங்குமிங்கும் பாராதே, எங்ஙனம்
பார்க்கின்றாய்.

விருத்தம்.

சேறுகொண்டதிவ் வழியினடக்கொணுது சிற்றடமவ்வழிகோணலெ
னினுஞ்செவ்வோம், ஆறுகொண்டநீர்கடக்கின்றோங்காற்சேலையதுமுழங்
கான்மீதுகொஞ்சமகற்றிக்கொள்வாய், மாறுகொண்டமரக்கொம்பில்வருடி
டாமல்வாண்மதிநேர்முகம்வணங்கிவருவாய்மாதே, தூறுகொண்டமாதூ
யில்மாட்டிக்கொண்டதுகின்றமுந்திவிடுவிப்பாய்தோகைநல்லாய்.

(சீதை.) அவ்வண்ணமே இராமனைத் தொடர்ந்துவருகின்றனர்.

(ஜடாயு) இங்கில்கே மெத்தசந்தோஷம்.

விருத்தம்.

சலசலோசனியாள்ளாநகிவளர்த்தசுதிரம்யிலினங்கண்மானினங்க ள்
ருவலிவாழ்த்திடவும்மலர்களிப்போதுகொய்திடுபான்மையாய்க்குளிரா ய்
கலசமாங்குயத்தாந்கலசநீர்வார்த்துக்கமழ்தரவளர்த்ததாய்க்காணு ம்
பலதருவினம்சூழ்ப்பன்னவாச்சிரமம்பகர்மக்குக்களிப்பாரு ம்.

(இராமர்.) அடி மனோகரி.

விருத்தம்.

மலைமுடியினின்றென்னோடிருங்கிவந்தமாதேயிகச்சிரமம்வகிக்கின்றாய்
நீ, சலசமுகம்வியாவைநீர்க்கணங்கனோடுதழைத்திடெபோலங்களுடையதா
கி, கலவமுதபிந்துவினைததூற்றாநின்நறன்னிலவார்சசிமண்டலத்தோடொ
ப்பாம், நிலையையடைகின்றதகோருளிர்கந்தஞ்சேர்நிழற்சோலையிதற்சற்று
நின்றிடாயே.

அடி, கையலர்க்கரசே சிரமவிமோசன நிமித்தம், இதில் சற்றுத்தங்கி
இருந்துபோகலாம்.

(சீதை.) பிராணகாந்தா மெள்ளமெள்ள ஆச்சிரமம்போய்ச்சேருவோம்
இலக்குவனும், ஆரியஜடாயுவும் வரவை யெதிர்பார்த்திருப்பார்கள்.

(இராமர்.) அப்படியானால் இவ்வழியாய்ச்செல்வோம் இங்கோ.

விருத்தம்.

நீர்த்துளிக் கணங்களோடு நிகழ்த்து கல்லாரவா	டை
சேர்த்து நற்கந்தமாகி சீதளமாகி நன்றாய்	ப்
பார்த்து காரண்டவங்கள் பரிந்தவ்வி யக்தமா	க
ஆர்த்திடும் படிபராவி அனில னுலாவுதிங்	கே.

(என்று, நடந்துகொண்டே பார்த்து, ஐயா ஜடாயுராஜனே.

விருத்தம்.

எந்தைநின் வரவுகண்டேன் யான் றசரத குமார	ன்
வந்தஜடாயு மன்னா மலர்ப்பதம் போற்றிபோற்	றி
(ஜடாயு.) வஸ்ஸ ராமபத்திரா சிரஞ்சீவியாக வாழக்கடவை.	

சீதை ஷே விருத்தம்.

சந்ததம் புகழ்ச்சிமிக்கத் தங்கிடு மாமனா	ரோ
பைந்தொடி சீதைநானே பதமலர் பணிகின்றே	னே.

(ஜடாயு.) குழந்தாய், ஜானகி, வீரப்பிரஸுவையாக பவிக்கக்கடவாய்.

(இராமர்.) இலக்குவனே இருகத்சமுவிக்கொண்டு, தம்பி தெய்வாதீன
மாய் ஜயம்பெற்றவனாய் நின்னைக்காண்கின்றேன்.

(இலக்குவன்.) எல்லாம் ஆரியஜடாயுவின் அனுக்கிரகத்தினாலேதான்

(ஜடாயு.) வஸ்ஸ ராமபத்திரா, இளையான் வெற்றியுணர்ந்தனைபோ
லும்.

(இராமர்.) சைலசிகரத்தினின்றும் எல்லாம் எங்கனால் நன்கறியலா
யிற்று.

(சீதை.) ஆனால், மற்றதெல்லாமறிவோம். அவ்வரக்கனரக்கியின் பே
ரும் ஊருமட்டுமறிகிலேம்.

(ஜடாயு.) அவன் ஜனஸ்தானத்தில் சஞ்சரிக்கின்ற வீராதனென்னு
ம் அரக்கன்.

விருத்தம்.

கனத்தசதைக் கொழுப்பினருன் மத்தந்தியர்கண்டகர் பொல்லாமனத்தர்
காலரான, சனத்தானத்தி ரோழாயிரமர்க்கர் தமக்கதிபன்கொடியகா னென்

போனோர்பால், அனர்த்தவினைக்கா கரன்விராதனோர்பா லரியதவத்தினர்க்
கல்லதுவேசெய்வோர், தனத்தையிழந்தவனந்தக்கரன் நன்றங்கைசதியர
க்கிஞர்ப்பனகி அவுடன்பேபோ.

(இராமர்.) ஒ, அவ்விராதன்ருளே இப்பொழுது தம்பி இலக்குவனாவி
மந்தவன்,

சினேக வெகுமானத்துட னிலக்குவனோனோக்கின் மனர்.

(இலக்குவன்.) வணங்கின முகத்தினனாய் விளங்குகின்றான்.

(ஐடாயு.) ஆம் ஆம்.

(இராமர்.) மற்றெல்லார்களுடைய வதங்கள் என்னுடைய பாகங்கள்
எனத் தீர்மானிக்கப்படுகின்றதுகளல்லவா.

(ஐடாயு வசனம்.) ஆம், விருபையான தன் தங்கை சூர்ப்பனையைப்
பார்த்ததக்ஷணமே ஒருமுகூர்த்தப்பொழுதில் உக்கிரகோபாக்கிரககரனானவன்
தனது சேனாசமுத்திரங்களோடு உயுத்தஸன்னாஹனாய் நினைவந்து வளை
ந்துகொள்வான், இப்பொழுதே வரலாச்சுதே.

(இராமர்.) உற்ஸாகத்துடன், நன்று நன்று வந்தாலென்ன, வரட்டும்
வரட்டும்.

(ஐடாயு.) ஸரி, ஸரி சிரமபரிகாரநிமித்தம், குஞ்சங்களடர்ந்த சிகரக்கு
ன்மறமடைய இச்சிக்கின்றேன்.

விருத்தம்.

பகலவன் குலத்தில்வந்த பாலக ராமச்சந்தி	ரா
சுகநிகர் மொழியாடன்ன சுகழித்துக் காக்கத்தம்	பி
அகல்வுற் றிடாமற்பாரா யரக்கரை மடிப்பாய்நா	னே
சிகரவான் குன்றஞ்செவ்வேன் செலவுதந் தனுப்பும்பிள்ளா ய்.	

(இராமர்.) அங்ஙனமாகட்டும், அப்படியே செய்கின்றது.

(ஐடாயு.) குழந்தாய் இனிமேல் ஸாவதானமாயிருத்தல்வேண்டும்.
என்று சென்றனா.

(—) திணை.

விருத்தம்.

துட்டநிசாசரசரன் மனடியில்வீழ்ந்து சூர்ப்பனகைமூக்குமுலையிழந்தே
னென்று, முட்டிவிழுந்தலறினாவளைத் தேற்றிமுதிர்கோபத்துடனாக்க
னுணையிக்கோலம், இட்டதுயாருளாயெனத்தாசாதியென்னயிசைந்தவனோ
யுயுத்தமகுதியுற்றச்சேனைக், கட்டுகளோடெழுந்தன னிவ்வுயுத்தம்பார்க்கக்
கருத்துளறேலென்போற்கேசரோவாரீர்.

(இலக்குவன்.) ஹா அண்ணா, வீணைவிநோதராய் பிரமபுத்திரராய் கலகப்பிரியராயிருக்கின்ற காரதமுனியின் சப்தம்போலும் கேட்கின்றது.

ஆகையால் நாம் ஸன்னத்தமாயிருத்தல்வேண்டியது.

(இராமர்.) யான் தயாராய்த்தானிருக்கின்றேன். தந்தை ஜடாயுவின் ஸன்னிதானத்தில் இனிவருகின்ற தளங்களோடுகூட அக்கரணை ஸம்ஹரிக் கவேண்டிய தென்னுடைய பாகங்களென்ற தீர்மானிக்கப்பட்டபடி ஜாகரு களுகவேயிருக்கின்றேன்.

தம்பி இலக்ஷுமண ஆகையால்,

கலிவீருத்தம்.

சாவதானம தாய்ப்பன்னசாலையி	ல்
தேவிஜானகி தன்னுடன்சென்று	நீ
காவலாயிரு தம்பிகராதிரி	யை
மேவியாண்டுகொன்று மீண்டிடுவேன	றே.

(சீதை.) பிராணகாந்தா, அஜாக்கிறதையாயிருந்துவிடக்கூடாது ஸா வதானமாயிருத்தல்வேண்டும்.

(இராமர்.) என்ன சந்தேகம்.

(இலக்குவன்.) அப்படியே செய்கின்றது, என, சீதாப்பிராட்டியுடன் சென்றனர்.

(—) திரை.

வசனம். ஹே ஹே, கூரம்புகள் கைக்கொண்டாரவாரஞ்செய்கின்ற கோசொருபங்களான என் வீரப்படைகள், இங்ஙனம் தாரத்தொடு தம்பி யொடு தாபஸவேடங்கொண்டு கெம்பீரத்துடன் வசிக்கின்ற இக்ஷ்வாகுருல இராஜகுமரனைவந்து வளைந்துகொள்ளுங்கள், வளைந்துகொள்ளுங்கள்.

(இராமர்.) ஆனந்தச்சிரிப்புடன், ஓ கரந்தான் வந்திப்படி கோஷிக்கி ன்றாண்கொல்.

வீருத்தம்.

அட்டதுன்மார்க்கா மூர்க்கா அக்ரமஞ் செல்லாதிங்	கே
படபடப்பா யென்னென்ன பரிவுடனார்க்கு கின்ற	ய்
வடிகணையொ ன்றந்தசேனை வகையுடனு னையுமின்	று
கிடம்பெரு மேமனுக்கு வீருந்துசெய்கின்றே ன்றிண்ண	ம்.

என்று கவசமணிந்து சரசாபஹஸ்தனாய் அம்பருத்துணியொடு குபீரொ னவெழுந்து நடந்துகொண்டு.

விருத்தம்.

கவனமாய்நுந்த கரநின்னாலிறந்தார் யாவோ அவர் கடத்தெனும் . 4
தவனமாய் விளங்குகின்றதே யாவர்தங்கடந் தவத்தினைக்காப் ப.
அவர்களாற் பொருக்கப்பெற்றனை கொல்லோ ஆமுனைப் படையுடனறுத் து
நவவிருந்தளித்துப் பறவைகட்கவர்க்கு நல்குவன் களிப்பினைநா னே.

ஐந்தாவதங்கம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவதங்கம் முற்றிற்று.

ஆறுவதங்கம்

ஆரம்பம்.

(அப்பால்) அனலை பிரவேசிக்கின்றனள்.

(அனலை.) எதிர்நோக்கி, ஓ நம் தந்தை விபீஷருடைய அமாத்தியரா
ன ஸம்பாதியோ, இங்கேயே வருகின்றார்போலும்.

(அப்பால்) ஸம்பாதி பிரவேசிக்கின்றார்.

ஓ, இவன் நமது விபீஷண இராஜகுமாரி அனலையோ, ஆம், கிட்டவனு
கி, அடி குழந்தாய் அனலாய் எவணிருந்து வருகின்றாய்.

[அனலை.] வித்திச்சிருவன் நன் வீட்டிலிருந்து,

[சம்பாதி] அங்குனக்கு யாது காரியம்.

(அனலை.) அமாத்தியவரோ கேட்கக்கூடவீர், இருக்கின்றாளன்றோ,
மஹாராஜலங்கேசுவரின் நங்கை சூர்ப்பனகையென்பவன்.

(சம்பாதி கலகலென நகைத்துக்கொண்டு, வசனம்.) அத்தையென்ற
றையத்தக்கது யாதாமொருத்தி, இராமனையிச்சித்து, இலக்குமனால், விருபத்
தையடைந்தனளோ, யாதாமொருத்தியினிரக்கமான சொற்களினால் தனது
அனுசராளோடு கராதியர் இராமபுஜப்பிரதாபப் பெருந்தணலிற்வீழ் யீசர்க்க
ணமாகப்பவித்தார்களோ, அப்பேர்க்கொத்தவளை அத்தையெனச் செப்பிட
லாகாதோ.

(அனலை.) அவன் வித்திச்சிருவன் நன், மனைவி மாயாவதியிடம்.

விருத்தம்.

வினயமாயா வதிப்பெண் மேவுமென் னெதிரின்ன னை
உனதுமூக்க ருந்ததான காரணமுறைத் தியென் னை

வினவிட விளம்பாரின் விற்தையக் கதையினூ டே
 னனியவன் ராமருபமிது வதுவென நலின்று ன்.
 (சம்பாதி.) மேல், மேல்.

ஜீ (அனலை) விருத்தம்.

ரகுராமனுருவெழுதிவிலங்கானின்ற விசைந்நிமோவியப்படமுன்வீத்
 திச்சிருவன், வெருகாவலாய்க்கொணர்ந்தானது விம்மட்டும்மேவியென்க
 ணமர்ந்திருந்ததைவிரும்பிப், புகழ்மாயாவதிராமனெழிற்றான் காணப்போ
 ருந்நிமெப்படந்திரும்பவீயென்றளால்,

(சம்பாதி.) மேல் மேல்.

(அனலை) ஜீ

திகழ்தருமப்படந்தனையன்னுக்கைக்கீயந்து திரும்பவருகின்றெனன்
 செய்தியீதே.

(சம்பாதி.) அந்தச்சித்திரப்படம் உன்னிடமிருக்கவேண்டியதென்னை
 யோ.

(அனலை) விருத்தம்.

சேர்க்குமாமணத்தின்முன்னஞ்சேதையால்மையல்கொண் டி
 ஏர்க்கவேவனாந்ததானெழிற்பெருபடமீ திங் கே
 தீர்க்கமாம்பிரிவாற்றாமையவடனைச்சேர்ந்தா லே
 பார்க்கவப்படத்தைக்காட்டிப்பரிதாபந்தீர்த்துவைப்பே ன்.
 (சம்பாதி.) சற்றாலோசித்து, ஆச்சரியமாச்சரியம்.

விருத்தம்.

சேதையை அபகரித்திடுவதி லரசனாற்சென் றிறந்தனன்மாரீச ப்
 பாதகன் பொன்மயமானெனமாயையாற்பரிவொடுலாவியேநின்றும்
 கோதிலக்கலுழன் றமையனாற்புதல்வன்குறித்திடுகழுசாசானே ன்
 வேதையைவகித்துமடிந்தனனாகும்வீரஜடாயுவென்போ னே.

வசனம். நல்லதிருக்கட்டும், அப்பால் அடி பெண்ணே அனலாய்
 இனிமேல் அந்த ஜானகியின் ஸந்தாபம் எவ்வாறு தணிவிப்பாய், யாதாமொ
 ருத்தி மிகப்பழக்கத்தினாலே உன்னிடத்திலேயே ஆப்தசகிஸனேகானுபந்தத்
 தை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றாளுகொல், அத்தகைய அவயெரம் எப்படிமா
 ற்றுவைக்கப்போகின்றாய்.

(அனலை.) இனி, என்செய்வது.

இராகம் பியாகு. ரூபகநாளம்.

பல்லவி.

அவள்விரகமெப்படியாகுமோ அறியேனே

அனுபல்லவி.

தவமிஞ்சுந், தரத்தனியா, டயங்கின்றூ, டனியாய் இந்தத்
தாலமகிழ், கோலநயனத், தையத் சனகியா ம். (அவள்)

சரணங்கள்.

பர்த்தாவைப்பிறிந், தேழுமாதம், பரந்துபோச்சுதே இதுவோர்
பாக்காமினித், தோப்பாந்துயர், பவெதாச்சு தே. (அவள்)

காவல்மட, லோவியமுங், கைகடர்ந்து தே எதைக்
காட்டித்துய, ரோட்டிவைப்பேன், கவலைபடர்ந்து தே. (அவள்)

சிறையகப்பட்ட, நெருகுவதென், செப்புவேனய்யா அவன்
தேகமுய்யு, மோவதுஞ்சந், தேகந்தானய் யா. (அவன்)

விருத்தம்.

தந்தநுந் துதிந்நிடு முத்தங்கனொத்த கண்ணினீ ர்
தனைவடித்தச் சனகியா டனங்களை நனைக்கிறு ள்
சிந்தைநொந்து சுவாஸம்விட்டு சீர்மையி லழுக்கட ர்
சேலைமுந் தியாலேகண் கடிசமுறத் துடைக்கிறு ள்
சந்தமாப டத்திலங்கும் தன்பிராண நேய னை
தாமரைக்கணால் விரும்பிச் சந்ததமும் நோக்குற ள்
இந்தவாறுசிம் சிபாதருத் தலத்திருந்து கொ ண்
டேங்குறான் கண்ணேக்கிலா னொறேழு மாதமாச்சு. தே.

(சம்பாதி) விருத்தம்.

வாலியின் வதத்திற்கிப்பால் வள்ளல் விபீடணர்க்கு ம்
மாலியவான் முதலாம் மந்திரிமார்கட் கெல்லா ம்
மேலினி ஜனகிதன்னை வீரகோத ண்டாராம ன்
பாலினி லொப்புவிக்கும் படிமனே பீஷ்டமம் மா.

அவ்விதம் ஒப்புவித்தால்தான் நமக்கு நன்மையுண்டென்று அபிப்பிராயம்.

(அனலை.) ஆ, மகராஜலங்கேசுவரனைச்செயித்த அந்த வீரவாலியும் இராமனால் மடிந்தான்கொல்.

(சம்பாதி.) ஆம், ஆம்.

(அனலை.) ஆனால் மகராஜலங்கேசுவரன் என்னென்றினைக்கின்றார்.

(சம்பாதி.) அடி பெண்ணே அனலாய், இந்தச் செய்தியை மஹாராஜனுக்குத் தெரிவிக்க மந்திரியர்கட்குள் வல்லவர் யாவர்.

இப்போது விருத்தம்.

குளிரநிலன்கொணர்ந்திடுநந்தனவனப் பூவமளிதனைக்கொண்டோனாகி
நளினநயநாளமணிவருணனல்கத்தரித்தவனாய்நாளும்நீங் கா
தளிவருநற்குழற்சனகியவன்பாலற்பிதமனனாயவ்வன்விட் டு
வெளிவருதலறிந்திலமால்யிப்படியாய்க்கழிக்கின்றனரக்கர்வேந்த ன்.

வசனம். ஆகையால் அனலாய், தனக்கு நாசத்தைக்கொடுக்கக்கூடிய தான பறக்கிரமப் பிரபலசத்துருவின் பகை கிட்டியதை அறியாதவனாயும், மந்திராலோசனை செய்யாதவனாயும், முக்கியமாய்ச் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்யாதவனாயிருக்கிற, இராவணனுக்கு, வாசுபனியாஸத்தால் வாலி வதத்தைத்தெரிவிக்கிறதற்கு அசக்தர்களான மந்திரிகளால் ஒருவித யேற்பாடுசெய்யப்பட்டிருக்கிறது. என்னெனில், சுக்கிராசாரியரால் இராமகதையைக் கவியாய்ச்சேர்க்கச்செய்து இராவணனுக்கு நாடகரூபமாய்க் காண்பிக்கவேண்டாமென்றே.

(அனலை.) ஓ, அது எதிலிருந்தாரம்பம் எதில் முடிவு, எவ்விதமாய்ச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

(சம்பாதி.) இராமன் சீதையைத்தேட வாரம்பித்தது முதல், வாலி வதைபரியந்தம்,

(அனலை.) மேல், மேல்.

(சம்பாதி வசனம்.) அதையும், அவசியம் பார்க்கவேண்டியதென்று அந்தப்புர பரிஜனங்களால் அரசனுக்கு அறிவித்திருக்கின்றது. அப்ஸரஸ்களால் நடத்தப்பட்டதென்று ஆவலுடன் பார்க்க விரும்பி மஹாபாரசனென்னும் வினோதமந்திரியுடன் மஹாராஜன் தெய்வவசத்தால் ஸங்கீதசாலையில் விஜயமாயிருக்கின்றார்.

(அனலை.) அது சரியே, நீர் எதை உத்தேசித்துப் புறப்பட்டீர்.

(சம்பாதி) விருத்தம்.

மந்திரிவ ர்க்கத்தோடு மன்னன் விட்டணன்றா ன்
சந்தத மனனோய்கொண்ட தசானன் சதசிலன்பா ய்
கந்தர்வ நாட்டியக்காரர் தம்மையங் கழைத்துவாரீ ர்
இந்தநேரத்தி லென்றா னென்வறலா நீதாமா ன்.

(அனலை வசனம்.) அப்படியானால், ஒரு காரியமனுக்கடலமாச்சது, என்னெனில், இதுபரியந்தம் தனது நாயகனுருவத்தை எழுதியிருந்த சித்திரப் படத்தைப்பார்த்து துக்கநிலிர்ந்தி செய்துகொண்டிருந்த என்சுகி ஜானகியும் இனி இந்த நாடகத்தில் பிரத்தியக்ஷத்தில் இராமவேடத்தையும், கதையையும் பார்க்கின்றதுனால் சந்தோடத்தை அடைவனன்றோ.

(சம்பாதி.) அதுசரியே, திரஸ்கரிணீ மகத்துவத்தினால் மறைந்திருந்த கொண்டு பார்த்தல்வேண்டும். அதற்கு யாதுபாயமோ.

(அனலை.) அதற்கு உபாயமிருக்கின்றது.

(சம்பாதி.) அஃதெப்படி.

(அனலை) விருத்தம்.

காரிகைமாயாவதி இராகுஸாந்தங்கரணமணிக்கங்கணங்களிரண்டந்தாண்முன், சீரியவவ்விரண்டிலொன்றையென்கைக்கிட்சீதையின் கைக்கொன்றிட்செறிப்பதாக, நேரிலன்ருடகச்சாலைக்கெய்தியோர்பானின்றுகொண்டவ்வேடமுதலெல்லாங்காண்போம், ஆரியசம்பாதியையாய் துபாயமன்றிவேறென்றுளதோ அதுநன்றாமல்.

(சம்பாதி வசனம்.) ஓ, ஸரி ஸரி முன்னமே இது கேட்கப்பட்டிருக்கின்றது. எப்படியெனில், பூர்வத்தில் கௌசிகரால் ஜானகிக்கொடுத்து அப்பால் அவளிடத்தில் சாரணன் வெகுமதியாகப்பெற்று இலங்கேசனிடங்கொடுக்க அவனால் வித்திச்சிருவனிடம் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்றே.

(அனலை) ஆம் ஆம், நன்று நன்று, அமாத்தியவரோ இராஜாக்களையெல்லாம் பூர்த்திசெய்வீராக, யானே தபித்துக்கொண்டிருக்கிற ஜானகியை மனோவினோதன நிமித்தம் சங்கீதசாலைக் கழைத்துக்கொண்டுவருகின்றேன்.

(நல்லதென்றிருவருஞ்சென்றனர்.)

(அப்பால் மஹாபாரசனுடன் இராவணன் சங்கீத சாலாமத்தியில், பிரவேசிக்கின்றான்.)

இராவணன் கொலு.

இராகம் கமாஸ். ஆதிதானம்.

பல்லவி.

கொலுவீற்றிருந்தானே இராவணன் கொலுவீற்றிருந்தானே.

அனுபல்லவி.

புலவகைர்தன் சிங்காசனமேலே புலமுளமைநாக மலையனைப்போலே.

சரங்கங்கள்.

கங்குலகந்தும் பத்துக்கதிர்களைன்	ன
கனகமகுடம்பத்துத் தலைகளிலும்பிரசன்	ன
தங்குபுயங்களில் வீரலகழிமிதுன்	ன
தடக்கைநாலேத்திலும் வீரவாளொளியின்	ன. [கொ]
மருத்துகந்தமிரு மலர்போ	ட
வருணன்பணினீர் தெளித்தோ	ட
திருத்தியவாரங்கள் மார்பா	ட
சீவூதையெண்ணி மனம்மிகவா	ட. [கொ]
தேவர்கள்வந்தனு தினம்பணிகேட்	க
சேடனொளிமணிகள் செவ்வடிகளிற்சேர்க்	க
காவலர்கள்வந்து முடிதாழ்க்க	க்
கட்டியஞ்சொல்லோசை திசையெட்டிலும்போயாரக்	க. [கொ]

(கட்டியம்) விருத்தம்.

பைன்கு மென்னப் படையோடி சிறு	ம்
ஒன்னார்க டம்மை யுடைவாட்க் கைகொண்	டு
சின்னாபி ன்னஞ்செய் தேவா பறாக்	கு
மைன்குதத் தோளாய் மன்னா பறாக்	கு.

பறாக்கு பறாக்கு பறாக்கு.

எச்சரிக்கைப்பெண்கள் கண்ணிகள்.

இராஜராஜ மகாராஜனே பிரகாசனே எச்சறிக்	கை
யீசன்கைலதனை வீசியெறிந்திடு லங்கேசனே	எச்சறிகை
வீரனே ரணகுரனே ஓய்யாரனே	எச்சறிகை
மேருகிரிநேர் கெம்பீரபுய விஸ்த்தாரனே	எச்சறிகை
பூபவனி தைஸல்லபவகிலப்ர தாபனே	எச்சறிகை
தாபதர் சுரர்யாவரும் நடுங்குங்கோபனே	எச்சறிகை
அட்டதிக்குஞ் செயித்திட்ட வீரப்ரக்கியாதனே	எச்சறிகை
அஷ்டைசுவரியம் நிறைந்திட்ட இலங்கைக்கரசே	எச்சறிகை

மஹா பார்சவன் விருத்தம்.

தனபதினைச் செயித்துப் புட்பகந்த னைப்பறித்	து
கனம்பெருநிக் கயங்கள் கொம்பையும் மார்பிற்காட்	டி
மனங்கொண்ட தலங்களெல்லாங் கைக்கொண்டு புவனமூன்றும்	
தனியடியோர் குடையிலாநுந் தசானனா போற்றிபோற்	றி.

[இராவணன்.] மஹாபாரச்சா நாடகதரிசனத்தின்பொருட்டு மந்திரி ஜனங்கனால் தட்டாயஞ்செய்யப்பெற்றோம் அஃதென்னை.

[மகாபாரசன்.] ஆம், மகாராஜா சானகிரிமித்தம் அனங்கதாபத்தாலே வருந்துகின்ற இருதயத்துடன் வருத்தமடைகின்ற மகாராஜாவின் மனோற் சாகிரிமித்தம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

[இராவணன்.] ஆ ஆ, அப்படியா அங்ஙனமாயின் அன்னாடகக்காரர்களால் ஆரம்பஞ்செய்யப்பட்டும்.

[அப்பால்.] அந்தரநாடிகை ஆரம்பம்.

[அப்பால்.] நாடகக்காரரிலொருவன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

விருத்தம்.

எவன்விடு பகழிக்காற்றா தெழிற்கலா தானுமந்த	ச்
சிவனுந்தன் னங்கத்தோர்பாற் றேவியைப் புனைந்திட்டா	ளே
எவனதாம் பதியர்க்கின்பன் யாவளோ வியோகியர்க்	கு
தவனவின்னாச் செயச்சித்தசன் மிகத்தழை க்கின்றானா	ல்.

[இராவணன்.] இது எதார்த்தம் எதார்த்தம்.

(நாந்தியந்தே சூத்திரதார்.)

விருத்தம்.

மயிலொன் றிருதுசாத்து வந்திடமே கந்தன்	னை
இயல்பதாய் மாகந்தன்னிற் காணும லெங்கியேங்	டு
உயிருயிர்ச் துடலுங்கூசி ஒகோவென் றழுதுகானி	ல்
நயம்பெரு மேனிவாடி நாடிசுஞ் சறிக்குதந்	தோ.

[இராவணன்.] ஓ என்னொலபகரிக்கப்பட்ட ஜானகியை காணக்கிடை யாமல் அலைகின்ற கூத்திரியப்பயலின் வியாபாரம்போல் சூசிக்கப்படுகின்ற து.

(மகாபாரசவன்.) யானுமவ்வண்ணம் நினைக்கின்றேன்.

அப்பால் நடி இஷ்டதேவதாவந்தனமாக கானஞ்செய்கின்ற விதங்கா ன்க.

இராகம் முகாரி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆதிமுகுந்தா அபயவரந்தா.

அனுபல்லவி.

வேதவேதாந்த விமலசச்சிதானந்த

மாதவகோவிந்த மணக்கும்பாதாரவிந்த.

(ஆதி)

சரணங்கள்.

எங்கும்நிறைந்த நிதியே
வெங்கடாசல பதியே
சங்கட அவதி
சாற்றர்க்கனவதி
இங்கெனக்கார்கதி
எனையகழிப்பாய் ததி

எங்குலதெய்வ
ஐயாபென்
யே
யே
யே
யே, (ஆதி)

மலையைக்குடையாய்ப் பிடித்தாய்
மழைப்பிரளயத்தைத் தடுத்தாய்
கலைகொடுத்த தாதரித்தாய்
கரியினிடர் தவித்தாய்
கலவமுதங் கொடுத்தாய்
கனிசுரத்தமைக் காத்தாய்

கோவலர்க்காக
பாஞ்சரவிக்கன்று
ய்
ய்
ய், [ஆதி]

தேவசகாயனே
காவலாண்டருள்மரையனே
மேவுமெழிற்
வெண்ணையுண்ட
யாவுமான துய
இலக்குமி சேய

முத்துசுப்பனின்
காயரம்புநிற்
னே
னே
னே
னே, [ஆதி]

(—) திசை.

ஹா ஹா, தம்பி லக்ஷ்மண சீதையைத்தேடுகின்ற என்னால் பன்னசாலை
குனியமாக்காணப்படுகின்றது.

(ஆத்திரதாரன் வசனம்.) மகராஜலங்கேசுவரா இதோ காடகாரம்பஞ்
செய்கின்றேன், கவனமாயிருந்து பார்த்து சந்தோஷிக்க வேண்டுகின்றேன்.
இப்பொழுது பிரவேசம் யாரெனில், இலக்குவனுருப்புணந்திருக்கின்ற கிரு
தாசியுடன் இராமவேடந்தரித்த புஞ்சிகஸ்த்தலையென்ற கந்தருவஸ்திரி, பிர
வேசிக்கின்றனள்.

எனச்சென்றனன்.

பிரஸ்த்தாவனை.

(இராவணன்.) ஹ ஹ நன்று நன்று, இன்னாடகாரம்பம் நன்று நன்று,
இதில் எந்தக்காரணத்தால் சீதையைக்காணாமல் இராமனென்னசெய்கின்ற
னென்பதை அறியவிரும்புகின்றேனே, அதனற்றான்.

அப்பால், ஒருகைக்கங்கணம்பூண்ட சீதை பிரவேசிக்கின்றனள்.

(சீதை.) சகி அனலாய்,

அந்தர் நாடிகை.

விருத்தம்.

கற்புள பெண்கள்கொண்ட கணவனைப் பிரிந்தயல்வீ ட்
 டிற்புகுந் திருப்பதுண்டோ யென்னைப்போற் பாவியுண் டோ
 சற்பனையாய்க் கொணர்ந்த தசானனன் தனக்கெதிர்ப்பி ட்
 எப்படியிருப் பேனம்மா நாடகமெனக்கு முண் டோ.

கொச்சகவிருத்தம்.

அந்தப்புரத் தலத்தில ரக்கர்ப்பதி கெதிர்ப்பி ல்
 இந்தப்பெருங் கெ டியா ளெய் தவதோ நிர்க்கதியா ன்
 சிந்தைக் கொடுஞ்சோகத் தீயினா னாலு ம்
 எந்தன் கொழுனன்கதை யென் றுவந்தே யான்வந்தே ன்.

(அனலை) பிரவேசித்து, வாஸ்த்தவம் சகி ஜானகி ஆகையாலிங்கு சங்கீத சாலாமத்தியிலுட்கார்ந்து பாப்போம்.

(சீதை.) நடுக்கத்துடன்) அடி அனலாய் இந்தப்பரதாரக்கிரகண பரமச ண்டாளப்பதிதராக்கூஸபதி, இதோ சமீபத்திறென்பகின்றுன், என்செய் வேனடி.

[அனலை வசனம்.] அதனாலென்ன, அரக்கர்களின் சுட்புலனடைக் கும் மணிக்கடகங்களணிந்திருக்கின்ற நாம் சங்கையற்றிற்கிருந்தே யாவுங் கண்டிகளிக்கலாம்.

அவனிருக்குந்தாரம் ஸமீபமாயிருந்தாலும் நாம் சொல்லிக்கொள்ளும் வார்த்தைகள் ஒருவருக்கொருவர் கேள்க்கக்கடியதன்று, ஆகையாலிதுவே யோக்கியம்.

[சீதை வசனம்.] ஸரி, முன் அயோத்திவாசிபோல் முனிவேடந்தரி த்துவந்த இராக்கதனுக்கு என்னால் சம்மானமாய்க்கொடுக்கப்பட்டதான இரா க்குசாந்தங் கரணமணிர்க்கங்கணங்களிப்போ தெனக்குத்தானுதவியாயிற்று.

[அனலை வசனம்] ஆச்சரியமாச்சரியம், மாமுனிவரின் மகத்துவம் என்னென்றுசொல்ல, யாதாமொரு கங்கணதாரணத்தினாலிப்போது நீ என் னாலேயுங் காணப்பகின்றாயில்லை, கேவலம் குருடானவன்போலிருக்கின் றேன். நின்னை ஸ்பரிசமாத்திரத்திலறிகின்றேனென்றறிந்துகொள்.

[சீதை.] நீயும் மற்ற அரக்கர்களால் காணமுடியாதவளாகவே விளங் குகின்றாய், ஏனெனில் உன்கையிலும் அதிலோர் கங்கணமணிந்திருப்பதால் தான்.

[அனலை.] அப்படியுரைப்பதேன், உன்னாலேயே உன்னையுங்காணமு டியாதென்றுறைத்தல்வேண்டும், ஏன் என்னை எதனால் யானே அறியவில்லை யோ, அதனால்த்தான்.

[சீதை.] அது நிற்க, அடி அன்னாய், அரசர்களுக்குத்தான் காணெண்ணாதவர்களாயினோம், இன்னடை வேடதாரியர்களான அப்ஸரநாரிகட்க்கெப்படியாகின்றோம்.

[அனலை.] இவர்கள் பார்ப்பதனாலென்னகுற்றம்.

அப்பால், இலக்குவனுடன் இராமன் பிரவேசிக்கின்றான்.

[இராமர்.] பரபரப்புடன்.

நீர் விருத்தம்.

இல்லாதயிலைக்குடிசிற்றனைக்கணுற் றென்னிதயமதைத்துக்கவனலெறிக்குத
ந்தோ.

[இராவணன்.] ஸந்தோஷத்துடன், எறிக்கட்டுமெறிக்கட்டும்.

[சீதை.] கண்ணீர் பெருக்குடன்.

கொச்சகம்.

என்வலவ நென்மீ திருத்திடுஞ் சினேகமி தோ
தன்மனங் கொதிக்கின்றான் சாமி அவன்கண்ணு லே
நன்மைபெறக் காணுதற்கு நானின்றி ருளியமா ம்
இன்மையி லிலைக்குடிசி லேர்க்குநல்ல பூத்திர மோ.

[இலக்குவன்.] ஆயாஸப்படவேண்டாமண்ணு.

முன்விருத்தத்தொடர்ச்சி.

நல்லோயிம்மலைக்கருகில் மயினின்றும்நற்றலமா நிகுஞ்சமதில்நாடலாகும்

[இராவணன்.] கலீதென நகைத்து, இவன் என்னாற் சீதை அபகரிக்கப்பட்டாளென்பதை யுணர்ந்திலன்.

[சீதை.] என் கொழுந்தன் நடப்பில்லா அபிப்பிராயம் நவில்கின்றனன், ஆனால் நாயகர்க்கு சோகமாற்றமுபாயமாகும்.

இராமர் முன்விருத்தத்தொடர்ச்சி.

எல்லாரும்போ விவணமின்றியெங்கு மேகமாய்ப்போக வடியெடுத்திடானே

[இராவணன்.] ஆம், ஏற்பட்ட கோழைத்தனத்தாலன்றி இவன்மீது என் ஆசைநேச விசுவாசத்தால்மட்டுமன்று.

[சீதை.] இது வாஸ்த்தவம், என்னெனில் எனது மாமனார் திருமகன் வளர்ஸன்னிதானமன்றி மற்றெவ்விடத்தினும் எனக்குப்பிரியம் வருகின்றதில்லை.

அந்தரநாடிகை.

இலக்குவன் முன்விருத்தத்தொடர்ச்சி.

வல்லோய்தெய்வார்ச்சினைக்கிமலர்கள் கொய்யமனங்கொண்டு புன்னாகவாழிக்
கேடும்

[இராமர்.] அங்நனமாயின், அடா லக்ப்புண அவினைத் தேடிப்பார்க்க
வேண்டும்.

[இலக்குவன்.] அங்நனமாகட்டும்.

என நடக்கின்றனன்.

[இராவணன்.] அட்ட, அவன் புன்னாக வாழிகையிலன்று, பிண்டி
யோ அவன் அசோகவனத்தை அலங்காரஞ்செய்கின்றனன்.

[சீதை.] அந்தோ அந்தோ, அந்தத்தினத்திலிது முந்தியே ஆச்சது,
சகி அனலாய் அவ்வவஸ்தையை நினைத்து சோகத்தினும் பரவசத்தை அ
டைகின்றேனடி.

விருத்தம்.

அன்னமே யனலாயந்த அவஸ்தையை யெண்ணியெண் ணி
என்னுரு சோகத்தாலே யான்பர வசமானே னே
மன்னவன் றனைக்காணாது வல்லரக்கனைக் கண்ணுற்
சன்னயில் வளிக்குட்பட்ட கதலியாய்ச் சலித்தேன்மன் னே.

இராகம் காதநாமக்கிரியை. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

அன்னாளிலென் அவஸ்தைசொல்ல அடங்காதடி அனலாய்.

அனுபல்லவி

மன்னவனுஞ்சின்னவனும் மானின்பின்னே பாணபோ தினில், [அன்]

சரணங்கள்

நட்டநடுக்காட்டில் தானாய் நானிருந்தவீட்டி ல்
மொட்டைத்தலைச்சன்யாசிபோல் முன்வந்தரக்கண்ணின்றிடும். [அன்]
வாய்புழுக்கயிவ்வரக்கன் வம்பாய்ச்சிலதியம்ப தியில்
காயவைத்தயீயம்போல்நான் கறைந்தேனங்கம்பரந்தே ன். [அன்]
சிரமீணாந்துங்கரம்நாலுந்தும் திக்கண்களைனாங்கும் உடைய
சருமலைபோலுருவத்தோடிக் கண்டகனென்னன்னடைவந் த. [அன்]
கம்பத்தினைக்கண்டேனுடற் றம்பித்துநானின்றேன் மிக்க
வெம்புமனத்துன்பங்கொண்டு வீழ்ந்தேன்மண்ணிற்சாய்ந்தேன். [அன்]

பாரோடெனைத்தேரில்வைத்து பத்துத்தலைப்பாவி வெகு
திரத்துடன்சோரத்தனஞ் செய்துவரும்போதி ல். [அன்]

[அனலை.] ஸகி ஜானகி, ஆனாலும் நல்ல சுத்திரியருலப்பெண்
ணுகையால் அத்தருணம் மனத்தையசாலியாகத்தானிருந்தாய்.

[சீதை.] அன்றன்று, அத்திரிமுனிவரின் பத்தினி அனருயையால்
கொடுக்கப்பெற்ற திவியாங்கராகமென்ன வெண்பட்டென்ன இதுகளின்
மகத்துவத்தினாலென்றறிந்துகொள்,

[அனலை.] ஸரி ஸரி.

[இராமர்.] ஹா, பிராணகாந்தே, ஜானகி, எங்கனமகன்றாய்கொளோ.

[சீதை.] வேகத்துடன் ஹா, அந்தோ அந்தோ அச்சமயத்தில் எனது
பிராணைகள் இவ்விதமாய்த்தான் அங்கலாய்த்தவறியிருத்தல்வேண்டும், ஹ
ஹ கஷ்டங்கஷ்டம்.

[இராமர்.] அந்தோ அந்தோ.

இராகம் சங்கராபரணம். ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

எங்கேதான் சென்றிட்டாளோ, என்னாயகி.

அனுபல்லவி.

பங்கயவிலோசனத்தாள் பண்ணெழில்யாழ்வசனத்தாள்
தங்கவரையார்தனத்தாள் ஜானகிதூயமனத்தாள். (எங்)

சரணங்கள்.

எந்தனைவிட்டொருபோதும் யேகிடாளெங்குமீதே து
பைந்தொடியவனோசாது பாரவனத்தின்மீ து. (எங்)

போதுகொய்யச்சென்றிட்டாளோ பூவையெங்கேநின்றிட்டாளோ
வெததுபுகன்றிட்டாளோ யிதைவிட்டேனகன்றிட்டாளோ. (எங்)

ஹ ஹ கஷ்டங்கஷ்டம்.

கொச்சகம்.

காதலியென் நேவிதனைக் காணுமற் சோகயிரு நி
தாதாமொன் றில்லா தறற்றி விளையாடுசு க ம்
கோதிவினிய குறற்கொண்டு பஞ்சாத் துழ ல
மாதவன் வனத்திருவோ டெங்கு மறைந்தன னோ.

அந்தாநாடிகை.

(இராவணன்.) ஆம், இருக்கலாம்.

(சீதை.) கருணையுடன், கையொடு கைபிசைந்துகொண்டு, ஹா சகி, அனலாய் யான்வளர்த்த சுபுத்தியென்ற பெயருடைய அச்சுக்கப்பேடானது என்னைக்காணாமல் சற்றுநேரங்கதறி அப்பொழுதே ஆவீச் சோர்ந்திருத்தல் வேண்டும், இனி இதற்கென்செய்வேனடி ஸகி.

(அனலை.) சகி, வேண்டாம் வேண்டாம் இத்தகைய தெய்வவிபரீதத்திற்கு யாம் செய்வதென்னை அழுதாலாவதுண்டோ.

(இராமர்.) ஹ ஹ, கஷ்டத்தின்மேற்கஷ்டம்.

விருத்தம்.

குகையெனவாய்திறக்கவைத்துக் குளிர் பலவநாளமதைக்கொடுக்காளி
ன்ற, தகையுடைப்புன்னகையாளேத்தேடலெனவிலைக்குடிசிறலங்களெ
ல்லாம், மிகவிழையவாயிலேது திக்கைச்சிருவேழமுழல்கின்றவிதமென்சொ
ல்வேன், சுகமொழியாண்மதிவதனசுந்தரியென்பைந்தொடியெங்குற்றான்
கொல்லோ.

(இராவணன்.) அட்ட, இதனால் ஜானகிக்கென்ன குறைந்துவிட்டது, அவள் விரும்பினாவிடபடி ஆயிரம் விதங்களாய் நம்பாலிருக்கின்றன, இதுவென்ன ஆச்சரியம்.

(சீதை.) அனுகம்பத்துடன், ஹா என்னருமைச்சுதனே காளமேகா; யானிங்ஙனமன்றோ, என்றவார்த்தையிலேயே.

அடி சகி, அனலாய் இது நாடகமன்றோ ஏதிர்ப்படி வாய்விட்டுப் புலம்பினேனடி.

[அனலை.] ஸகி ஜானகி, நீ வைத்திருந்த ஆசையினால் அந்த யானைக்குட்டி உனக்குப் பிரத்தியக்ஷம்போலவே தோற்றுகின்றது.

இராமர் கொச்சகம்.

கோலவிளையாட்டெயில்குறித் துடசத்துண்ணுழைந்து
சாலவிறைவாய்வெளியில்ச்சார்வதும்அடிக்கடி யே
நாலுபுறம்நோக்குவதும்நாடிடிலென்றாகியா ம்
சேலெனுங்கட்சானகியைத்தேடலெனக்காண்கின்றேன்.

[இராவணன்] அட்ட, இது மற்றென்செய்யும், என்னுலகரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற ஜானகியின் விஷயமாய் யென்செய்யக்கூடும்.

சீதை விருத்தம்.

நேசத்துடனையேனைநினைத்துநினைத்துச்சோகமுற்றமுனம்
ஆசைக்கிளியேயான்வளர்த்தஅருமைக்கிளியேஐந்நுவண் த்
சேசுக்கிளியேவினையாடுஞ்சின்னக்கிளியேதித்திக்க ப்
பேசுக்கிளியேசுபுத்திபெணப்பேர்வாய்ந்திட்டபெண்கிளியே,

ஹா ஹா, கஷ்டங்கஷ்டம், அன்றுனக்குணவருத்தித் தீருமுன், பாவி
அரக்கனாலபகரிக்கப்பட்டேனே, ஹா சுடுசுடு அப்பால் அனேகநாள் யென்
னைத்தேடிக்காணாமல் நிச்சியமாய் நீ வாயும்பிளந்து காலும்பிளந்து மாய்ந்தி
ருப்பாயென்பதிற் சந்தேகமில்லை, (எனப்புலம்பி.

இராகம் முகாரி. சாப்பு.

பல்லவி.

பாவிநானேன் பிறந்தேன் பொல்லாப் பழிபடவோசிந்தேன்.

அனுபல்லவி.

பூவுலகிலுள்ள யாவருந்தேவரும் புகழுவேயன்பாக ஏனே
மேவியிருந்தபென் புருடனைவிட்டுப் பிரியவோ பெண்ணாகப் [பாவி]

சரணங்கள்.

புருடனைப்பிரிந்துநான் அரியஇச்சிறையினிற்புலம்பிந்நாவிப்பதற்கோபுண்ய
புரவலனாதிதிலேசன்கீர்த்திபைப்பொருந்தியழிப்பதற் கோ. [பாவி]

என்னுடைநாயகனைன்னைநினைத்துளமேங்கியங்கிடவோ அதை
உன்னிஉன்னிநானும்தன்னந்தனியேஉருகித்தயங்கிடவோ. [பாவி]

அய்யோவிதியேமயிலுங்கிளியுமென்னுளையும்பேரச்சலவோ பாவி
தெய்வமேநீயெனைக்கைவிடலாகுமாசிறுமையிங்காச்சலவோ. [பாவி]

என்றழுது புலம்பி களைப்புற்றனள்.

(அனலை.) ஆ, சங்கையுடன் கரங்களாற்றழுவிக்கொண்டு, தன்னுள்,
ஓ ஓ, இவள் மூர்ச்சை அடைந்தனள் கொல்,

(வெளிப்படட.) அடி அடி சகி, இதேசடி ஆசுவாஸங்கொள்ளடி,
ஆயாஸந்தீரடி, ஆரணங்கே.

(சீதை.) சுற்று தெளிந்து, அடி அனலாய் இப்படிப்பட்ட மகத்தான
துர்த்தெசைகளே அனுபவிக்கவென்றே பாவி தெய்வம் என்னைச்சிருஷ்டித்
ததடி, இதற்கென்செய்வேனடி.

அந்தர நாடிகை.

இராமர். நினைத்து நினைத்து, அடி காரொத்தகருங்குழற் காதல் கண்ணாட்டி.

(வசனம்.) ஹ ஹ, கஷ்டங்கஷ்டம், எனது இளையான் எங்கெல்லாந் தேடி அலைந்திளைக்கின்றானே, அங்ஙனம் அலைந்திட்டாலும், காட்டிற் பிரிந்தவனைக் கண்டேனென்றென்பாற் கழறப்பெறுவேனே, ஏதேது, எங்ஙனம் நின்று பரிதவிக்கின்றானோ, இனிக்காண்பதேது, கஷ்டங்கஷ்டம்.

இராகம் நாதநாமக்கிரியை. திசிர சாப்புத்தாளம்.

பல்லவி.

காண்பதேது, றயோயினித், காண்பதேது இந்தக்
கான, கத்திற், சாணகிட, மானை, பிப்போ து. [காண்]

அனுபல்லவி.

வாண்மதி முகத்தினுளை மாண்பெறு தனத்தினு ளோ
வஞ்சியை அபரஞ்சியை, வானோ, வேலை, நேரும்விழி, யானோயினி மிலே. [கா]

சரணங்கள்.

என்னுயிற் யென்கண் ஶீன
மன்னன் னுன கன்பெண் ளோ
கன்னியை யென்றன் பன்னி னைய
கால, கதி, யாலே, பிறித்த, காரணத்தா லே. (காண்)

தனியாய்விட் டேனகன்றே ன்
அனியாயத் தவிக்கின்றே ன்
எனைநாடி யவன் சென் றே
எங்கா, கிலும், நின்றுகொண் டேய னெருளோ அறியே ன். (காண்)

தேடிவரப்போன தம் பி
காடெலாமலைந்துவெம் பி
வாடுகின்றானே காணாம ல்
வந்தேன், கண்டேன், என்ற, பாலென், வயிற்றில் வாட்ப்பனே. (காண்)

புனற்குளித்தயீரமதுபுலர்த்தவேண்டிபொற்கொடியின்நின்கொங்கைப்
பொருப்பின்மீதே, கனக்கருங்குழலைவிரித்துன்கரங்களாலேகமழ்தரவடிக்க
டிக்கோதிடுங்காலத்தில், முனைக்கிரகடமிவினத்தோடிற்றங்கிவந்தமுகிற்கு
லமென்றெண்ணியுனமுன்பிற்கேகா, நனிக்குறவின்விளையாட்டிமயினின்
ரூமென்றோகைவிரித்துமனங்களித்துநாளும்.

(இராவணன்.) இது வாஸ்தவம், எங்ஙனமெனில்,

விருத்தம்.

எந்திளமு லையாளான யிரதிநேர் சிதாதே	வி
கூட்தலைக் காரென்றெண்ணி சூதித்திடு கின்றதந்	தோ
வாய்ந்த வென்னிதய மாமபூரம்போல் வாய்மையென்பா	ற்
சார்ந்தவன் னானேநானே தழுவியே சுகிப்பதென்	றே.

(சீனத.) அடி அனலாய், யான்வளர்த்த சித்திரதெரிசனனென்ற பே
ருடைய அம்மபூரத்தின் சிறப்பான அவ்விளையாடலை என்னுயகரால் நன்கு
ணர்த்தப்பெற்றேன்.

(என்று, சோகநீரைச் சொறியாநின்றனள்.

(அனலை.) ஆ சகி, இப்பொழுது அம்மயிலோ கதாசேஷமாய் முடிந்
திருக்கின்றது, அங்ஙனமிருக்க, அதன் விளையாடலை, நினைத்தாவதென்னை,
அதனாலென்பயன்.

(இராமர் அடுக்குமொழி.) அடி, ஆவியன்ன, சிதாதேவி, பூவமர்ந்த,
காவடர்ந்த, மாவனத்தினில், மேவியெங்ஙனந் தாவிச்சென்றாய் கொலோ,
ஹா, பிராணகாந்தே.

இராகம் ராதநாமக்கிரியை. ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

மாமயிலே யிவ்வனத்தனில் எனைப்பிரிந்த மாயமேதடி.

அனுபல்லவி.

கோமளவாணி, சாமளவே	ணி	
தாமரைப்பாணி, க்ஷேமகல்யா	ணி.	(மாமயி)

அந்தரநாடிகை

சரணங்கள்.

அனமே, நீ, எங்கேசென்றாயடி, அனமே
ஆருமில்லாத, கான, கந்தனில், அனமே

தனியரசையும் விட்டு
அனைமுதலோரை விட்டு

வனமதில்வந்து புருந்தேனே துணையாய்
உணையே கம்பியிருந்தே னே அடியுள்

சென்னமயநிறமா ன
தலுசுறமுதலா ன
கனதயர்தருகா னத்
துளிலைவண்போனாய்.

(மாமயி)

கட்டழை உணைப்பிரிந்து நான்
கணமுயிர் தரிப்பேனே சகிப்பேனே கட்ட

இட்டமோடெந்தையின் சொற்
றட்டிடாதுங் வந்தே ன்

கட்டமிது பெறத்தானே, வீட்டுவிளக் கை
வெட்டவெளி கவிழ்ப்பேனே, ஐயய்யோபாவ ம்
இட்டனல் பெழுதானேன், பட்டுதிர்சருகானே ன்
நட்டுகால் முடகானேன், கொட்டுகண் குருடானே ன். (மாமயி)

(எனப்புலக்பி, மோகத்தை அடைந்தனர்.)

(இராவணன்.) ஸந்தோஷ உற்சாகத்துடன் ஆ, (வசனம்) இவனுக்கி
ப்பொழுது நேர்ந்த சொக்குதலான தளர்ச்சியானது தெளிவுறாமலே பவிச்ச
வேண்டும். அங்ஙனமாயின், இந்தச்சானகி இவனிட ஆசையற்றதனாலுட
னே இந்த என்னுடைய மனியில் உல்லாசமாய் வந்துசேர்வனன்றோ.

சீதை கொச்சகம்.

சகியனலா வெந்தன் சாமிரகு நாயகனா ஈ
மிகவுமயங் கிட்டனரால் வேதையடைந் தென்பொருட் டே
தகையிலனாய் வச்சிரயிதயத் தினளாய்க் கொடுப்பா வி
சுகதலமெ லாமிகழத் தானிருக் கின்றேனடி யோ,

(அனலை.) ஹா சகி ஜானகி, நீயுமிவனிமித்தத்தில், கூணே கூணே மோகப்பெருங்கடலில் முங்குகின்றும், அதினின்றும் உஜ்ஜீவிக்கும் படி க்றையேற்றுதல் மிகப்பாடாய் முடிகின்றது. அங்ஙனமிருக்க வச்சிர யிதயத்தினளாய்ப் பவிக்கின்றதெங்ஙனம்.

(இலக்குவன்.) கிட்டவனுகி, ஆ, அண்ணா ஆய்ஸந்தீர்தாகவாஸம் பெறுவீராக.

(இராவணன்.) அட்ட, கேடுகெட்ட இவ்விலக்குவன், இவனை ஜீவிக்கும்படி ஆசுவாஸஞ்செய்கின்றனன்.

(சீதை.) ஆ தெய்வரதினமா யிலக்குவன் வந்தென்னாதனை உய்யுமாறு களைப்பாற்றிவைக்கின்ற விதமாய்க்காணப்படுகின்றது.

(இராமர்.) தெளிவுற்று, அடா லக்ஷ்மண,

(அடுக்குமெரழி.) புன்னாகவாடியில், மின்னாளிருத்தனன்கொல், பொன்னாரசுணங்குமுலை, யென்னாருயிர்க்கணவி.

(இலக்குவன்) தன்னுள், அடுக்குவசனம். தனிநின்முழற்றி, மனமும் அற்றறி, முனவன்முடித்து, வினவுமிதற்கிங், கனம்யானெடுத்து, நனியாது னாப்பன், கஷ்டங்கஷ்டம்.

(இருக்கட்டும்.)

(வெளிப்படை.) அண்ணா, அரையக்கேண்மோ.

இராகம் முகாரி. ஆதிதாளம்.

பாலிப்பவம்மா யென்றமெட்டு.

பல்லவி.

தேடினென்குஞ் சென்றங்குமிங்குக்.

(தேடி)

அனுபல்லவி.

பாடுமிசைப்பிரசம் ஆடுமலர்க்குழலான்

பாவையை எழிற்சீதா தேவியை மணந்தா.

(தேடி)

சரங்கங்கள்.

வளர்புன்னாக

வாடி

மீதோங்கும்

வனமெலாமிக

நாடி

அண்ணாநான்

குளிரும்பூஞ்சோலை

கூடி

குயில்களுடன்

கொண்டாடி

கோதையாள்

விளையாடிக்

மொண்டிருப்பா

மென்றோடித்

(தேடி)

அந்தரநாடிகை.

மதுகரமுரணி	சை	ரீங்கார
மாகந்தவன	மிசை	கிரிநதியின்
சதிரமணற்குன்றத்தி	சை	
சக்கரவாகம்நடந்தி	சை	
சரணடையாளந	சை	
தானதினூறு	வீசை.	(தேடி)

(இராமர்.) உத்வேகத்துடன், ஹா ஜானகி, காணப்படவில்லையா.
(பெருமூச்செறிந்து.)

இராகம் கமாஸ். ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

பைங்கிளியே, தங்கமேநீ, பாரவனத்தெங்கோ போய்ப்பதுங்கிளையடி.

அனுபல்லவி.

இங்கெனைத்தவிக்கவிட்
வகிளையோ, பாகுமொழித், தோகையேவை தேகியேயென். (பைங்)

சரணங்கள்.

வெம்புமனத் துன்பமெல்லா ம்
மெல்லியலுன்னுலே நான்விலக்கினன டி
கொம்பிழந்த மந்தியைப்போ ல்
குலைகுலைந்து நினைகுலைந்து அலையுமன மலைவடைந்தென். (பைங்)

ஆசையைச் சோதிப்பதற் கே
அப்பாலேபோ யொளித்தாயோஅடியே ண்
யோசியாதெந் கோசென்றாய் நீ
ஒண்டியதாய்ச்சென்றிடலே திண்டுபிண் ஒண்டொடியென். (பைங்)

ஹா பிராணகாந்தே, இனியென்செய்வேனடி, என் ஆசை மனோகரி,
நீ எவ்வனஞ்சென்றாய் கொலோ.

கட்டளைக்கவித்துறை.

சோகானலம் வளர்ந்தென் மனத்துடு சொலிக்குதந் தோ
வேகாமல் வேகுது சந்திபந்தங்களை வெட்டுத ரோ

தோகாயெங் கண்ணெதிர் தோற்றிடக்காண்கிலை சுந்தரியே
பாகார்மொழிச்சியென்செய்குவனென்னுயிர்ப்பைபங்கிளியே.

(இராவணன்.) ஆம், உத்தமஸ்திரீ வியோகனுக்கும் இவ்விலங்கேச
னுடைய மனோபீஷ்டத்திற்கும் யாதுசிதமோ, அதையேசெய்யத்தக்கது.

(சீதை.) அந்தோ அந்தோ, அடி அனலாய்.

இராகம் காம்போதி. சாப்புத்தாளம்.

பல்லவி.

செய்வதின்ன தென்றறியேன், ஐயய்யோ நான்
ஐயய்யோ, நானொரு, பெண், பிறந்தேன். (செய்)

அனுபல்லவி

வையகம்புகழுமென் மணவாளனைவிட்
வன்சிறையகப்பட்டு, வாடுகின்றேன்
வாடுகின்றேன் சகியே அனலாய். (செய்)

சரணங்கள்.

என்னைப்பிறிந்ததுயர், தன்னாலென்றாயக
இன்னுயிர்பொருப்பாரோ, பொருத்திடா
பொருத்திடாரோ, எப்படியாகுமோ. (செய்)

செவ்வத்திற்பிறந்துநான், சீராடியேவளர்ந்
திஞ்சிறைபுகுந்தேனடி, நான் பா
நான்பாவி, ஆவி, துடிக்கு தே. (செய்)

(சகி, அனலாய் இதற்கென்செய்வேனடி.

கட்டளைக்கவித்துறை.

எனைக்கண்ணுறாமலென்றேன் நலுமிக்கவிநங்கவவன்
றனைக்கண்ணுறதுதமியாடயங்கச்சகியனலாய்
வினைப்பயனாஇவ்விரண்டுமென்றாகொல்மென்மேலுமம்மா
மனக்கவல்லுளுதுசெய்வதென்னோவடிமாதரேச,
(என்று, சோகமுற்று மோகித்தனன்.)

அந்தாநாடிகை.

(அனலை.) வசனம். ஆ, ஸகி ஆயாசப்படவேண்டாம், ஆசுவாசம் பெருவாயாக, மிகச்சமீபகாலத்துள் திரிபுவனங்களிலும் நிகரற்றவீரனாகிய நின் மணவாளரகுராமச்சந்திரன் வந்துசேர்ந்திடப் பெறுவாயம்மா ஜானகி கிலேசம்வேண்டாம்.

(சீதை.) சற்றுதெளிந்து, ஆ ஆ அடி சகி அனலாய்.

விருத்தம்.

மாதெழில் னலாயென்றன் மணவாள ராமச்சந்திரன் *
வேதனை கொண்டுகொனில் அலைந்துமென் மேலும்வா டி
யேதிதுவ னாயுந்தானே இறந்தான் கொலிருக்கின்றன்கொ ல்
யீதுசந் தேகஞ்சேர்வா யென்றுரை தந்தாயென் னே.

(அனலை) ஆ அம்மா, அந்த சந்தேகமும் இந்த நாடகத்தில் அகற்றுவையம்மணி.

(இலக்குவன்.) அண்ணா தைரியத்தைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும். குறைவனப் பிரதேசங்களெல்லாம் சென்றலைந்து யார்த்தல்வேண்டும், அழுது கொண்டிருப்பதிற் காரியமாகுமா.

(இராமர்) இராகம் இந்துஸ்தான் காபி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஐயோ இனிமேல்நான் என்செய்வேன்.

அனுபல்லவி

மைய்யவனத்திலென் றையலைக்கைவிட்டேனே இந்த
மா, பா, தகத்துட், பட்டே னே. (ஐயோ)

சரணங்கள்

எங்கென்றுதேடுவேன், யெங்கவளைக்கடுவேன் இவளை
எண்ணி, யெத்தனை, போதுவாடுவே ன். (ஐயோ)
காட்டாளைவந்ததோ, கோட்டாற்பிளந்த தோ அவளைக்
கடித்துத், தின்று, கடர்ந்த தோ. (ஐயோ)
(எனப்புலம்பி எதிர்நோக்கி)

விருத்தம்.

மந்தமாருத முலவிடக்கந்த மலர்கண்மாமாரி போல்வழங்கு ம்
சந்ததங்கு ளிர்தங்கிடநிழலைத் தருகின்றகிளை யொடுதழைக்கு ம்
எந்தரேர் வளரிளந்தருவ குளமீதுவைதேகிக்கு மெனக்கு ம்
அந்தரங்கமாம் சங்கதியெல்லா மறிந்ததோர் சாக்ஷியாமன் றோ.

(இராவணன்.) அதனுவென்ன.

(சீதை.) ஓ இது எனது மர்மத்தைப் பேசிப்பிக்கின்ற பூர்வவிருத்தந்
தத்தை உணர்த்துகின்றது.

இராமர் விருத்தம்.

கிட்டியேவின வல்செய்வேன் கிருபைசெய் வகுளமேயெ ன்
இஷ்டநாய கியைநீயு மிவ்வழி வரக்கண்டா யோ
எட்டியெங்ஙன ஞ்சென்றாள் கொ லென்னென்ன புகன்றிட்டாள் கொ ல்
திட்டமாயுரை செய்மென்பால் செப்பு வ துருகியீ தே.

(இராவணன்.) கோபத்துடன், அடா அடா குட்டிமாமே, மட்டித்த
னமாயுளருதே.

(இராவணன்) விருத்தம்.

ஆவலாய் மனிதன்கேட்க அகந்தையால் மரமேநீயு ந்
தேவனாமி லங்கேசனா ன் சீதையைக்கொ ணந்தானென் று
கொடுத்த நரத்தாலுன்னை நறுக்கியே இரண்டுமூன்றாய் ச்
சிவியானெறி வேளிர்தச் சிர்சந்த்ர காசத்தா லே.

[மகாபாரசவன்.] தன்னுள், ஹ ஹ.

கலிவிருத்தம்.

குத்துமா முலைக்கோ தைவைதேகி மேல்
வைத்த ஆசையில் ராமனு மாமுத ம்
பத்துளா னுமேரோ தப்பாங் குள ல்
மத்தர் போல மயங்கி விட்டார றோ.

[வெளிப்படை.] இராஜா திராஜ மஹாராஜலங்கேசுவரா இதேகிப்படி
மயங்குவது, இத்தரு, அசேதனமன்றோ, தவிறவும் இது நாடகமன்றோ.

[இராவணன்.] ஓ ஓ, மந்தபுத்தியுடைய என்னால் யீதறியவசமில்லா
மற்போயிற்று.

[சீதை.] ஹ ஹ, என்னகவ்டம் என் மரமனா தம் வரிசை மகனா

அந்தா நாடிகை.

கேவலம் உன்மத்தனாப்போல் அசேதனமாகிய மரத்தையுங்கேட்கலாயினார். ஆகவே, என்மீதுள்ள சினேகாணுபத்தே அவர்க்கப்பராதியாக ஆகின்றது.

[இராமர்.] அட்ட, இது கொஞ்சங்கூடக் கணித்தெதிருணாக்காதிருக்கின்றதே, என்ன விபரீதம் இருக்கட்டும் இதனாலென்ன.

விருத்தம்.

பூகாவனாத்தி சீதையெத்திசையிற் பேயினட் புகன்றிடாதிருந்தால்
மேதகுபகழியாலுனையடித்துமிகுமிசுப்பொடிப்பொடிசெய்வேன்
மோதிமுற்பகையைச்சாதிக்கவிருக்கும்முத்தநின்வையியாஞ்சண்ட
வாதம்பொழுதேமீதுணைக்கிளப்பிவாருதிகளிற்புகுத்திமொல்.

(இராவணன்) கலிவிருத்தம்.

இத்தரா தாமேத் திழையின் செய் தி
சித்தமே துணிக் செப்படிச் செப்பிடு ம்
ஒத்ததாம் வச்சிரா யுதமென் னுமெ ன்
கைத்த லத்தினடி கண்டிரு ந்து மே.

(சீதை) விருத்தம்.

மட்டையே மரமே வனத்துயர் வறையே
இட்ட நாயகியை இயம்புவீ ரென்றால்
சட்டை செய்திடுங் கொலசே தனமன் றே
கட்டமா மிதனைக் காணவும் விதி யோ.

[இராமர்.] ஹ ஹ, இது கொஞ்சமும் சலிக்கிறதில்லையே.

[இருக்கட்டும், இந்த கிரிந்தியைக் கேட்கின்றேன்.]

விருத்தம்.

மலைமடிவயிக்கும் நினைப்போலென்றன் மடிவீனையாடு மென்மனையாள், தொலையெங்குற்றாள் கொல்சொல்லுந் திகழப்பெற்றாங்கிடாப் பங்கயக்கண்ணாள், நிலைநுக்கவரு மதுகரநெய்க்க நிலைநாழுவலி னணிய்போல், நலவெழிற்கோகத் தனத்தினுடனை நீநலநுடனாடனை கொலோநதியே.

[இராவணன்.] ஆ இதுவுஞ் சொல்லப்போகின்றதா, என்னிடமிருக்கின்ற பயத்தினுலிப்பயம் உடலெல்லாம் நடுங்குகொண்டே போகின்றதே இது எப்படிச்செப்பும் ஒருக்காலமுறைக்காது.

[இராமர்.] ஒ இதுவும் சலரூபத்தால் நின்று நிலைத்துப்பேசுகின்றதா, யில்லையே, ஹ, அஷ்டங்கஷ்டம்.

இராகம் உசேனி. சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

எளிமையடைந்தேனென் நிவ்வனமுமறிந்த தென்செய்வேனடா

லக்ஷ்மணா, அட லக்ஷ்மணா.

[எளி]

அனுபல்லவி

சளிகொண்டென் கையில்வந்த கனராச்சியமப்போதே

வெளியில்விட்டிங்குதவ வேடமாய்வந்தபோ தே.

[எளி]

சரணங்கள்

அரசும்பவிகும்போ யருங்கா னத்தினில்வந்தே

ன்

அல்லாமலா அலைந் தருகமெலாம்நொந்தே

ன்

வரிசையென்காதலியால் மனமகிழ்ந்திருந்தே

ன்

மனையாட்டியவளோயும் மாயமதாய்ப்பிறிந்தே

ன்

வனந்தானவளையும் மறைத்துக்கொண்டே

னை

மயங்கச்செய்வதோ அதற்கென்றண்ட

னை.

[எளி]

பெண்டைப்பறிகொடுத்துப் பேய்கொண்டெழ்கின்றே

னை

பேசவாயுண்டோவென் பெருமையிழந்தே

னை

கண்டேனென்றொருவார்த்தை மரமும்மலையுந்தா

னை

காளுமவிளம்பிடா தேனோவினவினே

னை

கர்மமோமிக வர்மஞ்செய்யு

தே

காலமோயெனைக் கேலிசெய்யு

தே.

[எளி]

[சுதை.] ஒருவிதநினைப்புப் பெருமூச்சுடன்.

கொச்சகவிருத்தம்.

அடியனலா யென்கணவ ரசலந்தரு நீர்பற வை

செடிகளிடங் கேட்டலைந்து திரிகின்ற ரென்செய் தி

அடிமுதலா யவர்க்குறைப் பாராரம்மா சோக க்

கடலைவிட்டுநீக்குவரர்கண்படைத்தோர்காண்பா ரோ.

[அனலை.] ஆஸகி, எல்லாங்கண்டறிவோமடி ஜானகி துக்கப்படவேண்டாம்.

[இலக்குவன்.] தனனுள், ஆ, எனது முன்னவன் அதிகோகத்தி

அந்தரநாடிகை.

ஞல் மோகத்தித அடைந்தனன், என்செய்வது இனியென்றிரியனுக்கு யா
துகத்சம்பவிக்குமோவே.

[வெளிப்பட்ட.] அண்ணா, இதுவென்கெரில், குழகெக்கின் துய
ரத்தை அடிக்கடிவகிக்கலாகுமோ, தேவரீர், ஸஹஜதையத்துடன், ஆத்மா
வை ஸ்தம்பனஞ்செய்யவேண்டும்.

இன்னமும், இதோ இப்படி தென்மார்க்கத்துடன் சென்று பார்த்தல்
வேண்டும். இதோ,

விருத்தம்.

சந்ததமினம் புல்லோடுங் தண்ணீருங்கொடுத்தபான்	மை
சின்னையிலெண் ணிக்கண்ணீர் சிந்துத் தெற்கேநோக்	கி
இந்தமானி னம்நிற்கின்ற திவ்வழிசெ ன்ருளென்	றே
அந்தரங் கத்தினோடு மறையுமா றறையுதன்	னா.

[இராவணன் கோபத்துடன், அடுக்குவசனம்.] இந்தக், குட்டிமான்க
ளை, வெட்டிடவேண்டுமால், என, கத்திகைக்கொண்டனன்.

[மஹாபாரசுவன்.] ஓ, இராஜா திராஜ மஹாராஜலங்கேசவரா.

[அடுக்குமொழி.] கேடுபுரிந்துடேல், நாடகம்நாடகம், வேடமான்கு
ட்டிவி, சேடங்களல்லவோ.

ஆகையால் படபடப்புக்கூடாது.

[சீதை] கண்ணீர் பிர்வாகத்துடன், சினேகவாற் சல்லியத்துடன்,
ஹ ஹ, என்மக்களான இந்தமான்ருட்டிகள் தாம், எனது நாயகருக்கு என்
செய்திபை முதன்முதலிலுணர்த்தியதோ!

[இராமர்.] அங்ஙனமாயின், தம்பி தென்மார்க்கத்தே தேடிச்செல்
வோம்,

என்று நடந்துகொண்டே.

இராகம் ஏதுகுலகாம்போதி. ருபகதாளம்.

கண்ணிகள்.

மானினங்கா ளிவ்வழியே வந்ததுண்டோ என்மடமா	ன்
தேனெனுஞ்சொல் சீதைபுற்கள் தேடிப்போட்டு நாடிவளர்த் த	(மா)
மயிலினங்கள் காணீரோ மாதரசி சென்றவ	ழி
சூயிலினங்கள் கூறிரோ கோபமெனமே லேதுமுண்	டோ (மயி)
அஞ்சுகங்கள் அறியீரோ அறைந்திட்டா லாகா	தோ
பஞ்சரங்கள் நீவீரோனும் பகர்ந்திடில்மா பாவமுண்	டோ (அஞ்)

[எனப்புலம்பி நடந்துகொண்டே, அட்டா, தம்பி லக்ஷ்மண, இதோ இங்ஙனம்பார்க்கக்கடவாய்.]

விருத்தம்.

ஜானகிகூந்த றன்னிற்றம்பி நான் ரூட்டிவைத் த
தேனுசுரளி கண்மொய்க்குந் திவ்விய சுகந்தமா ன
பூனிறை வழிலாரங்கள் பொருந்தி இப்போதுதா னே
கானில்வீழ்ந் திருத்தலந்தோ*காண்டியால் கண்முன்னு லே.

[இலக்குவன் வசனம்.] ஆம் ஆம், அண்ணா, இதையோஜிக்கின்ற கொழுதுயாரோ ஒருவன் ஜானகிப்பிராட்டியை வஞ்சித்தபகரித்துக் கொண்டோயிருக்கின்றனென்பதற் சந்தேகமில்லை, அப்போதவள் கூந்தலினின்றும் நழுவிருத்தல்வேண்டு மிப்பூங்கொத்து.

[இராவணன் வசனம்.] ஆ அந்தோ, அந்தோ, யானவளை அபகரித்துவரும்பொழுது பரபரப்பன்னியில் சாவதானமாய்வந்தேனல்லேன் அதுதானிதில் அஜாக்கிறதை ஏற்பட்டது.

(சீதை வசனம்) சற்று தெளிந்தாகவாஸமுற்று, ஆம் ஆம், பாவியாக் கன் என்னையபகரித்துத் தாவிவருகின்ற வழியில் எனது கூந்தலினின்றும் கீழ்நழுவினதன்றோ?

ஓ, இது அரக்கன் அபகரித்துக்கொண்டு சென்றமார்க்கத்தைக் காண்பிச்சுகின்ற முக்கிய அடையாளமன்றோ?

[இராமர்.] கொஞ்சம் பத்தடிதூரம் நடந்து, தம்பி லக்ஷ்மண இதுவென்கொல்?

ஆசிரியவிருத்தம்.

தலைசாய்ந்து முயர்விய்ந்து தாரணிகிடக்கின் ற
சாரதி யிதார்கொலட டா
சுதிர்கொண்ட தேர்பூண்டகவின முறுவாயொடு பி
சாசவ தனங்களோடு ம்
வல்கொண்ட குந்தத்தினடிகொண்ட புண்கொ டு
மாண்டெதிர் கிடக்கின்றயி வ்
வன்கரவினத் தொடுநொறுங்கிக் கிடக்கின் ற
மாவிரத் மெவருடைய தோ
வில்லொண்டுதண் டாயொடித்தெறிந் திட்டதா ர்
மேவுமீது டையரார்கொ ல்
மேலானமகுட மணிசிதறிக் கிடக்கின் ற
விந்தையீது டையரார்கொ ல்

அந்தரநாடிகை.

மலைபோன்ற வன்புயங்களில் வகிக்கின்றதோ

வளைகளீரைந்து சொன்

மயமாய் விளங்கின்றதிவை யிங்நனுற்றதோ

வகையென் கொலுடையரா

ரோ.

[இலக்குவன்.] வசனம். ஆ, அண்ணா ஆச்சரியம் ஆச்சரியம், யானி
வ்விதம் தீர்மானிக்கின்றேன்.

எங்நனமெனின், ஜானகியித்தத்தில் இரண்டுவீரர்கள் உயுத்தஞ்செய்
திருக்கின்ற கோலங்களென்றே.

(இராவணன்.) கோபத்துடன்.

விருத்தம்.

சீதையை யபகரித்துத் திரும்பியேவரும் போதெற்கு

திதுசெய்த திவிகாதஞ் செய்தவன் யாவனந்த

பாதகச் சடாயுதன்னின்ப் பவிஷெலா மிகக்கெடுத்

மேதகு சிணைப்பன்றே விளைவித்தேம் நன்றுநன்

[சீதை.] ஹா தாத பகிராஜா இவ்வற்பபாக்கியவதியை இப்படிப்பிர
யாசப்பட்டிரகழிக்கமுயன்றும் அந்தத் தரம்பலத்தை யடையாமற்போயினீரே
கஷ்டங்கஷ்டம்.

[அனுலை.] ஆ ஜானகி, அந்தத்தசகண்டன் மகாபலசாவியென்று முப்
புவனங்களும் முறை இடுக்கின்றதல்லவோ ஆகையாலென் செய்யலாமம்மா.

[இராமர்.] தம்மி லக்ஷ்மணு வில் வில்,

என்றே விரைந்துநடக்கின்றனர்.

[இலக்குவன்.] இதுவென்கொல், அகாரணமாயிப்படிக்கேட்கின்ற
னரென்னை,

எனப் பின்தொடர்ந்தனன்.

மஹா பாரசவன் விருத்தம்.

இவனைச்சிறுவ னென்றிருந்தேம் யிருகணுந்தீப் பொறியெழும் ப
அவனித்தலத்தை விழுங்குகின்ற அன்னேக்குகளு மாணனமு ம்
துவலுங்கா ரகந்தரமு ததலுமுதமும் பார்க்கத்தி
புவனங்களையுஞ் சுட்டெரித்துப் பொடியாக்கிவொன் போன்றனனாஹ்.

[ராவணன்.] பரபரப்புடன்.

கட்டளைக்கவிப்பா.

இன்ன வன்முன் னிருக்கவி சைந்தி டா
தேகுவோ மடாமற் றேரிடத் தினி
சின்னவன் றனைப்போ ரிற்செயி ப்பதி ற்
சேரும ன்றேயெ னக்கபகீ ர்த்தி யே.

(என்றெழுந்தனன்.

(மகாபார்சவன்) ஆ மகராஜ், அடுக்குவசனம். ஆடுகின்ற, வேடஜால,
நாடகமிது, நாடகம், ஆகையால் உட்கார்ந்து பார்த்தல்வேண்டும்.

[சீதை.] எதைக்கண்டென் கணவர்க்கிப்படிப் பரபரப்பெழுந்ததோ.

(இராமர்) விருத்தம்.

கோத்திராநிகர்த்த காத்திரமுடையான் கோரரத்தங்களாற் சிவப்ப ன்
நேத்திரத்தினமகள் சாத்தியுச்சுவாச நிச்சுவாசமிக மிகநீட் டி
நாத்திரமதனிற் சனகியைச்சுவைத்து நாளத்தைக்க ரியெனவருந் தி
ஆத்திரமடங்கிக் கிடக்கின்றான் வழியிலக்கமுருருவ மாமரக்க ன்.

ஆகையாலிங்ஙனமிவனை யதஞ்செய்யப்போகின்றேன்.

[இராவணன்.] சின மிகப்பொங்கி,

விருத்தம்.

என்மனப் பிரியாளான சிதையையெவன் கொன்றன்கொ ல்
வன்மமாயெவன் தின்றன்கொல் வலுத்தவவ் வரக்கொடுகொ ல்
கண்மனைத்தவனை யிங்கென்கதிர் கொண்டகற வாளத்தா ற்
றிண்மைசெய் கழுத்தைவெட்டிச் சீக்கிரமரு ந்துவே னே.

[மகாபார்சன்.] ஆ ஆ, மகராஜ், மறதிவந்ததென்கொல், அவனை அ
சோகவனத்தில் காவலில் வைத்திருக்கிறதன்றோ.

(சீதை) கொச்சகம்.

ஐயயய்யோ யென்னையுமோர் அரக்கனுமற் றுருங்கொன் று
மெய்யை அருந்திடவில்லை வேதைகொண்டென் வியோசத்தால்
நையய்கொடுஞ் சோகமுற்று நாயகர்வரு ந்தயின்ன ம்
உய்யுகின்றே னென்றனைப் போலுண்டோ ஒருநீ லி.

[இலக்குவன்.] எதிர்நோக்கி, பரபாப்புடன், ஆ அண்ணா, (அடுக்கு
மொழி) தடாபுடாவென்றுசினம், எடாதருள்வீர்சாம், விடாதிருப்பீரிவர்,
சடாயுசடாயுவே,

அந்தரநாடிகை.

(—) திசை.

குழந்தாய் இராமபத்திர, இராமபத்ரா.

வெண்பா.

சீதைனை வவ்வீத்திரு ட்டரக்கன் சென்றிடுங்கா	ல்
மாதைவிடு வீத்திட நான்வந்தெய்தி—பாதகன	ல்
வெட்டுண்டேன்நீயுமெனைமேலும்வதைபுரியே	ல்
ஒட்டுயிர் ச்சடாயு வென் றுண்	ர்.

[இராவணன்.] கேட்டு ஓ, (வசனம்.) இக்கிழட்டுக்கழுகு இவ்விரண்
டு இராஜகுமாரர்வருமளவும் உயிரகொண்டிருந்தனவா, என்னாவிழந்த ஜீவனை
யுடையஇக்கழுகு இவர்கட்கென் செய்தியை இயம்பமாட்டாதென்று நம்பிக்
கையுடன் விட்டுவிட்டு வந்தேனே.

[சீதை.] ஸந்தோஷத்துடன் சிங்கராக்கவி.

நவிறக்கமுமிலாதபஞ்சமா, யாவிராக்கதன் பண்ணியதீமையை
ஆவிவைத்திருந்தன்பனுக்குறைத்தார், தேவதேவனென் சடாயுமாமனே.
[அங்குசமாயின் இவ்வளவுகாலபரியந்தம் என்னைமீட்காது தாமதம் யாதோ!

(அனலை.) எல்லாம் இன்னாடகமூலமாய் அறியலாமம்மா.

(இலக்குவன்.) அவசரத்திற் கிட்டவனுகி, ஹா தாத சகுந்தராசனே
உமக்குமில்வவஸ்தைநேரிட்டதா.

சீதை விருத்தம்.

ஆரியவிஹங்க மன்னா உமக்குமில் வவஸ்தையா	மோ
வீரனாமுமக் கிப்போது விளம்பவுஞ் சக்தியுண்	டோ
காரிருட் குழலிதன்னைக் கவர்ந்ததார் பலமென்யே	னோ
ஊரென்ன பெயர்தானென்ன யார்மகனு னைசெய்வீ	ரோ.

(இராவணன்.) தைரியத்துடன், (வசனம்) ஓ இக்கெட்டகழுகு இவர்க
ளுக்கு சர்வவீர்த்தாந்தத்தையுந்தெரிவித்தாலுந்தெரிவிக்கட்டும், அதனாலிவ்வி
லங்கேசனுக்கென்னபாதகம், அதிலிவ்விவலங்கேசுவரன்ப உப்படுவான்கொல்.

(சீதை.) ஆசையுடன், பாவிதசகண்டனது பாணங்களால் புளக்கப்
பட்டிருக்கின்ற காயத்தையுடைய இச்சடாயுமாமன் என்னென்றுணைப்பொ
ன்று மனங்கலங்குகின்றேனடி அனலாய்.

(திசை) —

ஆ, குழந்தாய் ராமபத்திரா.

 விருத்தம்.

மனமயங்குது கண்கள் சுழலுது வார்த்தை தள்ளாடுதடா.

(இராவணன்.) எனக்கு மிகச்சந்தோஷம் மிகச்சந்தோஷம்.

(சீதை.) கருணையுடன், ஆரிய சகுந்த ராஜாவே என்னிமித்தம் இப்படிப்பட்ட மகத்தான துர்த்தெசையை அனுபவிக்கின்றீர்களால், கஷ்டம் கஷ்டம்.

(இராமர்) ஐயா, ஐயா, கொஞ்சம் தைரியத்தைக் கடைப்பிடித்துக் கொண்டு பரிசொலவவேண்டும்.

இராகம். சங்கராபரணம், ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

சொல்லுவீர் அய்யனே, சொல்லுவீர்.

அனுபல்லவி

தொல்லுலசெல்லாம்புகழ் வல்லவரே நல்லசெய்தி (சொ)

சரணங்கள்.

தைரியத்தைக்கடைப்பிடித்து சாங்கோபாங்கமாய்த்தொடுத்து
வைரியை இனம்பிடித்து (சொ)

நாடிநாமில்லாகேலையிலே நாய்போனுழைந்தான் சாலையிலே
பேடிப்பயலையிக காலையிலே (சொ)

குலமென்னபலமென்ன குறித்திடும்பேர் கலமென்ன
நிலையாமாவன் றலமென்ன (சொ)

நாமில்லாநெஞ்சகத்தான் இக்குலையுமையுஞ் செய்தான்
சோரனைஇன்னொன்று தான் (சொ)

(தினா) —

என்னசொல்லப்போகின்றேன்.

 [முன் விருத்தத்துடர்ச்சி.]

ஜனகியைக் கனமாயை களியற்றித் தானபகரித்தானால்.

(இராவணன் கருவத்துடன்) ஞாதிவதகோபியாகிய இவ்விலங்கேசுவரன் எளிதில் விட்டு விடுவான் கொல்?

அந்தரநாடிகை.

(சீதை.) ஆ, பிரானேசா! அடா என்வன்னற் கிளையாய் இன்னம் எனது செய்தி அறிந்திலரா, நிற்கதியாளான இந்தச்சானகியை பாவி இராக்கதன் (என்றைச்சொல்லிலேயே).

அடி ௧௧ அனலாய் இதுவென்னடி பைத்தியம், இன்னாடகத்தைப்பார் த்துக்கொண்டிருக்கின்ற என்னால் பயநடுக்கங்கொண்டு முன்சொல்லிய சமர சாரத்தை எடுத்துப்பிலம்பலாயிற்று, என்செய்வனாடி.

[அனலை] ஆம், ஆம், வாஸ்தவம் போற்றேற்றலால் அப்படி உண்டாகின்றது.

[இராமர்.] அட்ட, அந்தப்பதித இராக்கதப்பயல் இவ்விராமசமூகத்தி ல் வந்தபகரித்தானில்லை என்செய்வது.

[இலக்குவன்] கோபசீலனாய்.

கட்டளைக்கவித்துறை.

காரிகைசீதையைக் கைக்கொண்டரக்கன் கடர்ந்தனனெ	ன்
ரூரியர்மெய்யறுபட்ட ஜடாயு வறைந்தனரா	ல்
சோரணைப்போல்வந்து தூக்காவிடிவவன் றுண்டுதுண்டா	ய்
வீரவென்வாட்க்கொ டறுத்திடமாண்டு விழுவனன்	றே.

[இராவணன்.] புன்னகையுடன்.

வெண்பா.

மன்மமறுக்கின்ற மாவிதனமொன்றார்க்காம்
தன்மனதிர்க்கிஷ்டத்தின் சாதகமாம்——கன்மத்தில்
எச்சதுரராயினு மற்றென்செய்வரீதறியா
மற்சினப்பயர்க் கென்னவாய்.

[இராமர்.] ஐயா மேற்சொல்லவேண்டும்.

(—) திசை.

 [முன்விருத்தத்துடர்ச்சி.]

வினயமைந்தனேவிந்துவேளையில் வீய்ந்திடுபொருண்மீளும்.

[இராவணன்.] பரபரப்புடன் (வசனம்) அட்டா எல்லாங்கற்றரிந்த என்ரு லேயும் அந்த விர்து முகூர்த்தமகத்துவம் பெண்ணி யோசிக்கப்படாமற்போ யிற்று, கல்லதிருக்கட்டும் தெய்வபலம், யெனக்கில்லாமற்போனாலும் புருடப் பிரயத்தினத்தால் ஆனமட்டிலும் நன்றாய்ச்சரிப்படுத்திக் கொள்கின்றனன்.

சீதை அழிக்குமொழி.

கட்பொருமொன், செப்பிடுவிதமில்
வற்பாக்கியவதிக், செப்படிக்கிடைக்கும்.
வசனம். இப்பாவியின் கொடுமையை நினைக்க
நெஞ்சில் சோகவன்னி பற்றியெறிக்கின்றதடி.
இந்தசோகத்திற்கவஸானமுமுண்டோ.

இராகம் தேதாரம் ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

எனதுசோகவனுபோகம் யெப்போபோருமோ,

அனுபல்லவி.

வினையின்கெடுதி தனையென்சொல்வேன்
சனகிநான் இனியென்செய்வேன்

[எனது]

சரணங்கள்.

பூமியிற்செனிப்பதுவே பொல்லாததோஷம்

பொருந்தவே அதிலும் பெண்ணுய்ப்பிரந்ததேமோசம் [அதிலும்]

மாமணுளைப் பிரியவும்விதி

வசமாநான்செய் பூசாவிடுஷம்

[எனது]

என்னைத்தொட்டகாலமுதலாய் யென்கணவர்க்கும்.

எடுத்ததெல்லாம்துயராய் வினந்ததென்செய்வேனிதற்கு (பிரிந்து)

இங்கரக்கன் எதிர்ப்பிலிருந்து

இறந்திடாமல் கறைந்துதவிக்கும்

[எனது]

என்னைத்தேடி உருகுமிவர்க்கு இலங்கைச்சிறைவிலே

இருக்கின்றெனென்றெடுத்துச் சொல்வார்யாருமங்கில்லை [ஜடாயு]

மன்னனுஞ்சொல்லாமுனெங்கே

வாணன்விட்டிடுவாரென அறிகிலேன்

[எனது]

[இலக்குவன்.] அவ்வரக்கனின்னென்றே தெரியவில்லையே, அவ்
வனமிருக்க நஷ்டமானபொருள் திரும்பக்கிடைப்பதெவ்வனம்.

[சீதை] ஹ கஷ்டம் கஷ்டம். இன்னமும் இவர் சமாசாரக்குறையை
முடித்தாரில்லையே,

அந்தரநாடிகை.

ஆ, தெய்வமே.

விருத்தம்.

ஐயய்யோ அதிர்ஷ்டமில்லா அனாதையாயானேன் பா வீ
தெய்வமே இனியென் செய்வேன் திக்குவரில்லைக்கண்டா ய்
பையயவா னுலுமாமன் பார்த்திபன் றனக்கெனெல்லா ச்
செய்தியுஞ்சொல்லுமட்டுஞ் சீவனோடிருக்கச்செய்வா ய்.
[இராமர்] ஐயா என் வினவிலுக்குத்திரம் விளம்பல் வேண்டும்.

(—) திசை.

குழந்தாய் யாவுமுறைக்கின்றேன் கேட்கக்கடவை.

இ (முன்விருத்தத்தொடர்ச்சி)

முனிவிச்சிரவன் மகனிராவணன் மூவுலகினிலு ம்மூர்க்கன்.

[இராவணன்] ஓ இந்தக்கெட்ட கிழட்டுக்கழுகு, கூத்திரியகுலப்பதித
னா இவனுக்கென்னை யியம்பிட்டதுகொல்?

[பெருமூச்செரிந்து.]

விருத்தம்.

மட்டிலாவனப்பினுளைக் கவர்ந்துநான் வரும்போதங் கே
கிட்டினான் தடுத்தான்வந்த கிழக்கழுகி தனைவானா
சுட்டிஅச்சிறைகள் கால்கள் துணித்திட்டே நெனினுமா ள
வெட்டினேனல்லேன் அன்னோன்விளம்பு மக்கழுத்தைத்தானே.

[சிறை] உள்ளந்தெளிந்தா சுவாஸத்துடன்) இப்படிப் பேரைமட்டுங்
குறித்துச்சொன்ன இந்தச்சமாசாரத்தினால் தீபாந்தரத்தில் இவ்விலங்கைத்
தீவிவிருக்கிற என்னை எவ்வாறாயிப்போகின்றனர் என்னாய்கர்.

[இராமர்] ஐயா குறையுஞ் சொல்லிமுடிக்கவேண்டும்.

[இலக்குவன்] சோகநீரால் தொண்டை தத்தலிட்டி.

அந்தோ அந்தோ.

விருத்தம்.

ஐயய்யோ அங்கமெல்லாமயர்ந்து மூக்காற்றிலா வி
பையவே கண்சுழன்று பஞ்சடைந்திமையாடா து
பையயயீ தடித்து வீழ்ந்தார் மாண்டனர்போலுமந் தோ
செய்யவாய்பிளந்தார் நாவந்தள்ளினார் சிறைக்காலற்றா ர்.

[இராமர்] ஆதங்கத்துடன் ஹா தப்பி ருறைச்சமாசாரமும் உறமு
ன்னர் நம் தாதா ஜடாயு உயிர் ஒழிந்தனர்கொல், ஹ ஹ கஷ்டங் கஷ்டம்.
(கிட்டவணுகி தலையில் முகத்திலடித்துக்கொண்டு.

விருத்தம்

தசரதர்க்கன் புள்ளவரே தாதாவே மாண்ட	ரோ
இசைகருடர்க் கண்ணாவே இங்ஙனமிறந்தி	ரோ
திசைபுகழும் பஞ்சவடி தீர்த்தமார்த்தேர்க்	கு
நசையொடு சகாயகரே நல்லுயிரொழிந்தி	ரோ.

இராகம் சங்கராபரணம் சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

மையவனத்திலநீர் மாளநான் சகிப்பேனே.

அனுபல்லவி.

மெய்யாயிந்த்ரர்க்குதவி செய்யுந்தசரதர்க்கு
கையாய்க்கண்ணானவரே ஐயோஜடாயு நீரே [மைய]

சரணங்கள்.

தந்தைஇறந்ததுயர்	தமிலுமீததிகமாய்	
செந்தணலாய்வயிற்றைத்	தெகிக்குதென்செய்வேன்	[மைய]
துறந்தரசைவனத்தில்	பரந்தலைந்தும்பாரியை	
பிறிந்துமுனையிழந்தும்	பேருயிர்தரிப்பேனே	[மைய]
எங்குகானிருக்கினும்	இவ்வனத்திற்றுணையாய்	
அங்கங்குதிப்பீரே	ஆருண்டினிமேலையாய்,	[மைய]

விருத்தம்.

ஒங்கரசைவிட்டதிலும் ஒர்தந்தைமாண்டதிலு	ம்
திங்கானத்தினிரடந்து திரிவதிலும்வருதுயா	ம்
பாங்காமுமதுட்பால்ப் பரிந்தொழிக்கயிருந்தே	ன
யீங்காருயிரிழந்தீர் யீத்தினும்பெரிதாமா	ல்.

[மஹாபாரசன்.] மஹாராஜ் இவனது வன்றுயர் அனைத்திற்கும் தா
ங்களே காரணமன்றோ?

[இராவணன்.] அடட, அமார்த்தியவரனே அறியாய்போலும்.

[மஹாபாரசன்.] அஃதெப்படி? அருளல்வேண்டும் மஹாபாஜனே.

(இராவணன்) விருத்தம்.

கோவமுச்சிரங்கரன் கரானன்சபா குவொடுமாரீசணங் குலைக்
வலிலங்குகை ராமனாற்பட்டனர் இன்னம்நழ் மவர்களென்றாலு
பாவிலக்குவனென் னுடைத்தங்கை சூர்ப்பனகையை மூளியாய்ச்செய்தான்
ஆவிலைத்தினி திருக்கவோஇத்துயர் அதனினுமதிகமா மன் . ரே.

[பரபரப்புடன்.] ஆகையாலிப்பொழுது.

விருத்தம்.

இனத்தைவீண் போக்கடித்தே னிருந்தென்ன லாபமிந்த
சினத்தையாரிடத்தில் வைப்பேன் திகழ்கத்தியா லென்றங் கை
தனத்தைச்சேதித்தோன் கண்டந்தனையிப்போ துண்டசெய்தித்
தினத்திற்கூர்ப்பனகையாலு திரத்தைமண்டிடச் செய்வேனா ல்.
(எனக்கட்கப்பாணியாய் குபீரென எழுந்தனன்.

மாகாபாரசன் அடுக்குமொழி.

கோடிமாமன்னர்கள், தேடிவந்தேத்திடும்,

மோடிவங்கேசுவரா, நாடகம்நாடகம்,

எனத்தகைந்தனன்.

[சீதை சோகத்துடன்.]

இராகம் முகாரி. சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

என்னொழிப்பேனிந்தத்தோஷம் அய்யோ

என்னிமித்சஞ்சடாயு மன்னனிற்ந்தகிலேசம் [என்னாள்.]

அனுபல்லவி.

முன்னாள்செய்திட்டபாவமோ

அல்லால் .

அன்யாயமாரிட்டசாபமோ

[என்னாள்]

சரணங்கள்.

அமுதாலிப்பழியென்னபோமோ தெய்வத்தை
தொழுதாலுமனுபவித்தாலன்றி ஆமோ [என்னுள்]
நானேஇதற்கெல்லாம் பூத்தம் அய்யோ நான்
யேனோபிறந்தேன்வீண் யீசனுடையகூற்றம் [என்னுள்]
ஹ ஹ கஷ்டங் கஷ்டம்.

விருத்தம்.

சீன்பொருட்டினில் வந்துயிரிற்றி இவரெனையபகரித்தோ ன்
வன்புயத்தவன் ராவன்னெனப்பேர்மட்டிலு முறைத்துவிட்டதலால்
இன்பமுற்றவன்வாழிட மிலங்கையெனஉறைத்தாரில்லை இறைவன்
துன்பமுற்றமுலெனைத் தெரிவார்கொலோ சொற்பபாக்கியவதிமாதோ

அந்தோ அந்தோ இனி யென்செய்வது தெய்வமே நிற்கதியாளான
யென்னை நீயும் முட்டச்சோதிக்கலாகுமா தெய்வமே.

இராகம் நாராயணி (கரமே கஜிமேரே) என்றமெட்டு, சாப்புதாளம்.

பல்லவி

விதியே இக்கடுத்துயர் விளைவிக்கலாமா
விபரீதமாமிக மிகமனம்நோமா (விதி)

அனுபல்லவி.

மிதிலேசன்றவ மறிவ்ந்துபிறந்தேனே
மிகமிகச்சீராடி மேவிவளர்ந்தேனே
அதிமோகனைமணந் தடவியில்வந்தேனே. (விதி)

சரணங்கள்.

காட்டில்வந்திருந்தாலும் கணவன்சன்னிதானத்தால்
கலையெற்றிருந்தேனே கன்மவசத்தா ல்
தாட்டிகராகத்தன் சதிசெய்வித்தா ல் (விதி)

அரசும்பவிசும்போ யங்கம்நொந்திடத்தீதா ய்
அருங்கானத்தினிலிடை வதுவும்போதா தா
புருடனைப்பிறிவது போலுண்டோசேத ம் (விதி)

அந்தர நாடிகை.

பறைநூரினிற் சிறைப்பட்டிருப்பே ளே
பாருள்ளவுமவசை யாம்சகிப்பே ளே
துறையெய்ப்போகாண்பேளே துக்கந்தவிர்ப்பேளே (விதி)

நாதனைநினைந்து நலிந்துமெலிந்துதே ட
நாளுவன்சிறைப்பட்டு நலங்குன்றிவா ட
பேதப்படுத்திவைத்தாய் பிறந்ததேமிகப்பாடா ம் (விதி)

(இலக்குவன் வசனம்.) ஆ ஆ, அண்ணா இதுவென்கொல், தைரியங்கொள்ள வேண்டும், சும்மாவிதனத்தையடைய இதுசமையமன்று அதிசிக்கிறத்தில் சத்துருவின்வாஸ ஸ்தலத்தை விசாரித்தரியவேண்டும். சும்மா துன்பப்படு வதிலாவதென்னை.

இராகம். தோடி. திதாளம்.

பல்லவி.

ராமவிபுவேமிக நீமயங்கிவருந்தலாமா
இதுதருணமா, வீரகோதண்ட (ராம)

அனுபல்லவி.

பூமா இரவிகுல சோமா பலவீமா
புலம்பிப்புலம்பிக்கண்ணீ ரலம்பிப்பொழுதுபோமா (ராம)

சரணங்கள்

எத்தனைபோதுதானமுதாலும், இனிச்
செத்தார்வருவாரோ ஒருக்காலும், இன்னம்
மெத்தவும்அவஸ்த்தைகள் வந்தாலும், தைரி
யத்தைவிட்டுவிடலாமேர மேலும், நம்மன்
உத்தமிதனைக்கவர்ந்த இத்தனைதுன்பமுந்தந்த
சத்துருவைக்கொன்றுந்தன் சித்தமகிழாமலெந்தன் (ராம)

அன்னவன் வயிப்பதெந்தத் தலமோ, புயம்
மன்னிடுமவனுடைய பலமோ, மற்றும்
பன்னுமவனுடைய உட்ப்புலமோ, எல்லாம்
இன்னமறியா திருத்தல்நலமோ, இதுகளை
முன்னர்விசாரித்தறிந்து துன்னுமரியைப்பரிந்து
சின்னாபின்னமாயறிந்து இன்னலொழிக்காமல்நொந்து (ராம)

எங்குகொண்டொளித்தானே பாவி அவனையென்ன
சங்கடஞ்செய்கின்றானே மேவி அவனுக்கவள்
தங்குயிர் பரிக்கும்பச்சை நானி என்றலுமெங்கே
அங்கலாய்க்கின்றனோ தேவி அதையெண்ணாமல்
- இங்ஙனம் நீ துயர்கொண்டால் சங்கதியென்றோமோகண்டாய்
துங்கனேவிறுயோத்தண்ட சிங்கனேவீரகோதண்ட (ராம)
(இராமர்) கோபத்துடன்.

இராமம் பியாகு ஆதிதாளம்.

பல்லவி,

என்னநினைத்தாயடா அடா என்பலமறியாயோ.

அனுபல்லவி,

என்னசொல்வேன்நமது முன்னேமடிந்தஇவர்
தன்னை நினைந்துசோகந் துன்னிக்கொண்டிருக்கையில் (என்)

சரணங்கள்.

பாவியரக்கனெங்கே தாவிச்சென்றலுமென்ன
பூவுலகமுழுதும் ஏவொன்றிலழியாதோ (என்)
ஆயிரங்கண்ணனூல் காயினுஅயனூல்
காயினும்பாதல மாயினும்விடுவோமோ (என்)
முக்கண்ணுடலிலே புக்கியிருந்தாலும்
இக்கணமேரெத்தங் கக்கிடச்செய்யேனோ (என்)
உரகம்பதுங்கிலுங் கருடன்விடுவதுண்டோ
சரமொன்றவ்வரக்கன் நன் சிரங்கொன்றிடாதோகண்டாய் (என்)
[இராவணன்] அழுக்காறுகொண்டு அடே அடே கூத்திரியப்பயலே

விருத்தம்.

சேட்டையடாய் துனக்குத் தருதியன்றுசிறுவிரலத்தனைகாணு நீயிதென்ன,
மேட்டிமையோ குலக்கொழுப்போ விருதாச்சொற்கள் விளம்புகின்றாயுனை
யெளியில் விடுவதில்லை, மூட்டையென நசுக்கிடுவேன்பதனமிந்த மூவுலகு
ம் ஐயுயித்தயென்றன் றுணியும்வீர, தாவுத்தகப்பரதாபமும் நீயறியாய்நன்று
கூமைவந்ததினிச்சொல்லிற் சரியாகாதே.

அந்தரநாடிகை.

[சிறை] சந்தோஷத்துடன் வசனம், என்னுயகர்க்கிவ்வளவு கால பரியத்தம்நாமதம் யாதோ.

(சோகத்துடன்) அடிஸகி அனலே இது நாடகமன்றோ, ஆகையால் யான் நினைக்கின்றேன். நிஷ்படரான அம்மஹா புருடனிடத்தில் மஹாமா யாவியான அரக்கனாள் ஏதேனும் வஞ்சகமாய் பயங்கரமான மாயை களிய ற்ப்பட்டிருக்குமென்றே.

(அனலை) ஸகி, ஜானகி, கொஞ்சம் சகித்துக்கொள், எல்லாமின்னாட கழலுமாய் வெளியாகும்.

(இலக்குவன்) அண்ணா தயவுசெய்யவேண்டும் தயவுசெய்யவேண் டும்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

இங்கிருந்தேசரம் விட்டிடிஸ்ராவண னென்பவ	னை
எங்கிருந்தாலுந்தொடர்ந்துயிர் மாய்க்குமிதிலென்ன கா	ண்
தங்குடியோடவன் றுனையுங்கொன்று தகர்த்திடிஸ	ா
தங்கம்அகற்றுகிது வைரசாந்தியதாய் விடு	மே.

இன்னமும் கட்டளைக்கலித்துறை.

உலகிலராக்கத மென்றொருபாணம் உருப்பையென்ற	ங்
கலகவிழிச்சியர் கன்னியர்பாலர் களங்கமற்ற	ர்
இலகும்விருத்தரு முண்டலவோமாய்த் திடுதனன்	றே
உலைமனத்தின சரணியயீதுனக் கொத்ததன்	றே.

(இராவணன்.) ஆ அடா அமைச்சர் நாயகமே இம்முடவசனம் நின் செவிபுக்கின்றோ.

(மஹாபாரசன்.) அடட இவனிவ்வண்ணம் நினைக்கின்றான் அதனா லென்னகெடுத்தல்.

(இராவணன்.) இவன் நமது பலந்தெரியாமல் இலேசாய் நினைத்து வாயில்வந்தபடி உளறுகின்றனன். கொள்ளிகொண்டு யானையைச்சுடுவது போல் சராக்கினியாலிவன்களைப் பொசுக்குகின்றேன்.

(சிறை.) ஓ, என் வள்ளர்க்கினையாய், என்பிள்ளை இலட்சுமணா, நன்றாயுரைத்தனை, மகா அபராதி யான இக்கொடிய இராக்கதனுக்குச் சரியா னதண்டனைமுறை சாற்றினை, நன்று நன்று.

(இராமர்.) அவ்வனமாயின் அதற்கென்னதான் செய்யவேண்டுமென்றும்.

(இலக்குவன்) விருத்தம்

எதுக்கண்ணு தெரியாதவர்போலென்ன செய்வமென்ற
காதுக்குங்கண்ணுக்கும் காதமுண்டோ நங்கருதலன்ற
திதுக்குடன்பட்ட தென்றிசைசென்ற செறுக்கறிவோ
போதுக்குப்போது புலம்பிடிவாவதென் பூவல னே.

(இராமர்) விருத்தம்

கல்லதப்படியேசெல்வோம் கந்தந்தை ஐடாயுவுக்
மெல்லஇம்மலைநீர்கொண்டு மேவியேவளர்ந்த தெர்ப்பை
புல்லொடுவிதிவந்தாகப் பொருந்தவக் கடன்முடித்
ஒல்லையில்வருவாயென்முன் ஒங்குநற்குண ஒப்பில்லா

(இலக்குவன்.) தேவரீர் கட்டளைவிட்டருளிய வண்ணம் சீக்கிரம் முடித்துவருகின்றேன்.

என்றுசென்றனன்.

(இராமர்.) நினைத்து நினைத்து.

இராகம் பியாகு சாப்புதானம், கின்னடபாசி என்றமெட்டு.

பல்லவி

என்னசெய்வேனோ ஏதுசெய்வேனோ என்
நன்னைமறந்தேன் மிகத்தாழ்ந்தேனடோ (என்ன)

அனுபல்லவி.

அன்னியாயமோஇது யார்செய்தருதோ
அரிவையைப்பிரியென்றே அயன்வருத்ததுவோ
ஆனாலும்பாவி, நானேஇப்பூவில், என்னைத்
நானெண்ணியிருகுவ னென்றேவி (என்ன)

சரணங்கள்.

அசிழந்தேனருமைத் தந்தையைத்துறந்தேன்
அணியத்தினில்வந்தேன் அரிவையைப்பிரிந்தேன்
அதுவும்போதாதோ, உதவிசெய்ப்பறவை
அதுக்குப்பழிகாரனாய் ஆனேனய்யோ [என்ன]

அந்தரநாடிகை.

கோலிழந்தருடனுனேனே நா	னே
கொல்லையிலுவத்திடும் புல்லாளானே	னே
காலெல்லாமசந்தேன், சாலமெலிந்தேன்	எக்
காலத்திற், காண்பேனோ, காதலி	பை [என்ன]

ஆசைநட்போடவன் பேசியறஸங்க "	னோ
அடவியிலெனையணைந்திட்ட சாஸங்க	னோ
அதைநினைத்தாலே, அக்கினிபோலே,	என்
அந்தரங், கந்தனை, த்தியக்குத	டா [என்ன]

தந்தைதசாதரும் ஜடாயுவறித்தது	ம்
ஜானகியைநடுக் கானத்திற்பிறிதந்து	ம்
இந்தசோகாக்கினி, என்றன்கிந்தைதனி	ல்
எறிகிது, கருகின்ற, தென்னசெய்வே	ன் [என்ன]

இவ்விதம் இடைவிடாது புலம்பிக்கொண்டே வளைபவருகின்றனர்.

(நிறை) —

விருத்தம்.

தந்தைஜடாயுவுக்குச் சைலரீர் தருப்பைகொண்	டு
மந்திரக்கடன்முடித்து வருகின்ற என்னையந்	தோ
விந்தைஇவ்விபரீதத்தை யென்னென்று விளம்பல்செய்வே	ன்
இந்தமாவனத்தலத்தோ டுர்க்கின்றதிவணிதென்	னே.

(இராமர்.) ஆ, என்ன, தம்பி லட்சுமண சப்தமா? வியப்புடன்.

அட்ட தம்பி லட்சுமண? உன்னையுமிழக்கின்றதாட்டா.

(மஹாபாரசன்.) மஹாஜ, அடுக்குமொழி, தென்னிலங்கேசரீ, முன்
மனனுப்பிய, துன்னுங்கபந்தனென், மென்னினைப்பையனே.

(இராவணன்.) ஆம் ஆம் இருக்கலாம் (எளிப்புடன்) யீர்க்கட்டு மீர்க்க
ட்டும், பிச்சுப்பிடுங்கித்தின்று களிக்கட்டும் களிக்கட்டும்.

(சீதை) உதவேகத்துடன்] ஆ என்னினையசோவை இழுக்கின்றது
யாவன்,

(—) நிறை.

விருத்தம்.

கடல்கடைந்தமந்தரம்போல் மிகப்பருத்துக்காதமட்டும் நீண்டிலகுகைக
னோடும், புடையெனத்துவாரங்கனொடு வளர்த்ததானபுத்தென ஒங்கினொ
சிபொருத்தும்வட்ட, மடுவெனவாய் கண்கன்பயம்வருவிச்சின்ற மாதிரியா
ய்வினங்குகின்றமாடகத்தை, நடுவயற்றிலுளதாகிக் கோரமாகிளாடுகின் ற
தோர் கபந்தவடிவமீதே.

(இராமர்.) அகோ பிரமாதமே ஆகையால் யான்விறைவிற் செல்கின்
றேன்.

(—) திரை.

[வசனம்.] ஆ ஆ அடா நீயாவனடா இராமகுமாரன்போல் காண்கின்ற
ம், நின்னது விதியின் முடிவிலால் என்னதாகாரத்திற்கு பவியாய்வந்து வா
ய்த்தாய், தெய்வாதீனமே, என்பாக்கியமே பாக்கியம்.

(இராமர்.) கேட்டு அதிவிழைவில் நடந்து, நோக்கி] ஆ நந்தம்பி இல
க்குவனால் அவ்வரசர்கள் நமனுலகுற்றன்னகொல்? என்னென்று சொல்ல.

இதோ விருத்தம்

வந்ததோர்வந்தவடிவ னுமாக்கன்வாளினால் யோசனையளவா ய்
விந்தையாய்வளர்ந்தவன் கரத்துணையும்வெட்டுண்டு வீழ்ந்துயிரிற்ந்தா ன்
முந்தவந்தணைந்தவிஜயசுந்தரியின் முலைக்குஞ்சுமங்கனோ வெண் ன
சிந்தியஉதிரக்குறியுளனாகி த்திகழிலக்குவன் வருகின்ற ன்.

(இராவணன்.) சோகாச்சறியத்துடன்.

விருத்தம்.

யீதென்னபுதுமையையோ இவர்களை அதஞ் செய்தற் கு
திதுசெய்கபந்தன் றன்னைச் செப்பியங்கிருத்தி வைத்தே ம்
காதகச்சிறுவன்வாளால் கணத்தினிற் கரங்கடம்மை ச்
சேதித்தான் றனுபந்தன் செத்தானிதென்கொறீ தே.

(சிறை) சந்தோஷத்துடன்.

அட அப்பா, யென்பின்னை இலட்சுமணு! கூற்றுவனது வாயினின்றும்
உயிருடன்மீண்டனை கொல், தெய்வாதீனம்பா.

(இலக்குவன்.) பிரவேசித்து விண்ணிலக்குவைத்து.

கவிவிருத்தம்.

ஆரியரைக்குறித் தந்தவா ணி
சீரியநன்மொழி செப்பல்போலு மே

அந்தரநாடிகை,

ஒருரைகிளம்பின தொழுந்தாக வே
கேரிலென்னென்று நின்றேன்பொன் ல்.

(அசிரீரி) அடுக்குமொழி.

ஜயஜயபூமா, நயகுணபூமா
புயபலவீமா, இப்படிவேன்றாமா.

ஒராமச்சங்கிரா, யான் புகல்கின்றேன் ஜானகி லாபசத்துரு விஜயோ
பாயம், ஒரகுலதிலகா, கேட்கக்கடவாய் எனவே.

(இராமர்.) ஆதரத்துடன் காதுகொடுக்கின்றனர்.
(இலக்குவன்.) திரும்பவும் இயம்புகின்றதென்கொல்.

(அசிரீரி) விருத்தம்.

இரவிசுலமாமணியேனுனகிதன்னை இனிபடைவாயிரகடமை எளிதில்
மாய்ப்பாய், ஒருமொழிகேன்கவிவரன் சுக்கிரீவனென்போன் ஒருநான்கமை
ச்சர்களுகெந்திருப்பான், கிரிரிசியமுகமதில்விறைவாய்ச்சென்று கிட்டி
யவனொடுகட்பாய்க் கிடக்கின்றதைக்கி, திரமுடையவாலியைக் கொன்றிவனே
ஆனச்செய்துவைத்தால் நின்காரியம்ஜயமென்கொன்னேனே.

(இன்னமும்) விருத்தம்.

சாமிராகவனே தீனதயானனே கமலக்கண் ண
வீமனும்வாவிதன்னை விஜயமேசெய்து நீயு ம்
கோமகன்சுக்கிரீவர்க்குக் குறித்தகிவ்வுக்கிந்தை தன்னை
மாமுடிசூட்டிவைத்தால் மங்களமுனக்குண்டா மே.

(இன்னமும்) விருத்தம்.

தூலசிராமமுனிவரளித்த சாபந்துலைந்ததுன்னாற்றனுபெந்த வடிவந்தா
னே, மேலவனொமென்வடிவந்தனை யடைந்தேன்மென்மேலும் புகழுடனே
வாழிவாழி, சாலவன் றனுதலிக்கோரு தலிகானேன்சாற்றிடு மிவ்வாக்குத
விதந்தேன்சாமி, சிலகுணபூடனையானிப்போது செப்பியமுறைப்படிசெ
ய் செயமுண்டாமே.

(இலக்குவன்.) இங்ஙன மிறந்த கபத்தன்றுன் திவ்வியதேகத்தைப்
பெற்றிவ்வண்ணம் காற்றுகின்றனன் கொல்.

(இராவணன்.) அழுக்காறுடன் ஹ ஹ தனுபெந்தனுங்கூட.

செங்காக்கவி.

செங்காக்கவி, கழியிற்சேர்ந்தனன்

இணைந்தமது, பகர்துறந்தனன்.

(மஹாபாரசன்.) மகராஜ் எடுத்ததேகம் விற்றுவிழமட்டும் கமது ப
கும் மறந்தவனல்லன்.

(சேதை) செங்காக்கவி.

காயந்தறந்தா, காயமடைந்தா

ஞாயஞ்சொலிச்ச காயங்கள்செய்தார்.

(இராவணன்.) அடட, மஹாபாரசவா, இதுநாடக்கத்தக்கதன்று, ஏனெ
னின் வாலிவீரனது இராசர்சியத்தில் சுக்கிரீவனை நாட்டலென்பதேயாம்.

அடா என்னென்று நினைக்கின்றாய்.

விருத்தம்.

மந்திரிபெருமக்காகேன் மாபலசாலி வா வி
வந்தமானிடஞற் சென்மவைரிசுக்கிரீ வன்மன் னை
அந்தராசர்சியத்தில் நாட்டலாகுமா இறையோஜிக்
விறையாமிவரைக்கொல்ல வினயமேசெய்திட்டானால்.

விருத்தம்.

திரிசிரன்மன்னைக்கொன்றான் செய்யபார்க்கவனை வென்ற
கரையுங்கொன்றான் ராமனென்னினுங் கவிக்குலத்
நிருபனைஅதிசெம்பீர நீன்பயோனிதயை கோம்பி
வரமிருவாலிதன்னை மாய்த்திடவலியனல்லன்

(ஆகையால்தான்) இந்தகோக்குலக்குமாரர்களை வதஞ்செய்யும்பொரு
ட்டு மஹாபலவாலி வீரனையே அனுப்பிவைக்கவேண்டுமென்று அமைச்சர்க
ளால் சித்தாத்தஞ்செய்யலாயிற்று.

பார் பார். விருத்தம்.

திரிகாலம்வாலிவீரன் செய்யனுட்டானத் திர்க்கு
ஒருகாலக்கடன் கழிப்ப தொருசொடிக்குண் மூன்றர்க்கிய
நிருகாதுசிந்துமூன்றிற் றினகாப்பிரீ திசெய்வோ
கிரிபோற்றாந்துபிபைக்கொன்று கிடத்தினோன் மிகக்கெம்பீரன்.
(அத்தகைய வாலிவீரனுக்கு நிகர் அகிலஉலகிலுங்கிடையாது.

அந்தா நாடிகை.

(மஹாபாரசன்.) தன்னுள்.

விருத்தம்.

மூடனில்விலங்கை வேந்தன்முற்றிலும் வாலியைக்கொண்
டாடுகின்றான் பிரதாபம் அடிக்கடியுறைக் கின்றான்
கேடடைந்திறந்தான்வாலி யென்றினிக்கேட்ட தர்ப்பி
காடிஇன்னவனென்செய்வான் நானொன்றுமறிகிலே னே.

(வெளிப்படை.) ஆம், ஆம், அப்படியே மகராஜனே.

[இராமர்.] வான்முத்தாடன். (வசனம்) தேவரீரால் நன்றாயனுக்கிர
கிக்கப்பட்டோம்.

தேவரீர் கட்டளையிட்டருளியபடியே நடக்கின்றோம்.

தேவரீர், யதேச்சையாய் திவ்வியபதத்தை அடைவீராக.

(தேவரீர் மருபடி அருள்வதென்கொல்.?)

இந்தப்பானதிக்கறை மார்க்கமாக ரிசியமூககிரிக்கிச்செல்லவேண்டு
மென்றோ. அங்ஙனமாகட்டும் அதுவேஸரி.

என்றிருவரும் நடக்கின்றனர்.

இராவணன். ஆசங்கையுடன், இந்தக்கபட தாபதனுக்கு அந்தச்சுக்கிரீ
னது சிறகை எங்ஙனம் கிட்டும்.

(மஹாபாரசன்.) மகராஜ் இதுகடக்கக்கடியதன்று.

இராவணன். ஹட வீரத்துடன்.

விருத்தம்.

திருமாயிரம்சுக்கிரீவர் ராகவர்கேர்ந் திட்டாலு
மகபலச்சலதியான வாலிமுனெதிர்க்கப் போ
பகரசுமார்ச்சாலங்கன் பதினாயிர மாநாலு
புகல்மதக்கரிமுன்னின்று பொருந்துமோ புதுமைமாதோ

[மஹாபாரசன் தன்னுள்.] உட்பலனறியாதிப்படி, மன்னர் மன்னவ
ன் உளறுவானாகில் உபஜீவனஞ் செய்கின்ற மந்திரியரென்செய்வார்.

[வெளிப்படை.] எல்லாம் இன்னாடகமூலமாய் வெளியாகும்.

[சீதை] நினைத்து நினைத்து.

(வசனம்) ஆ, என்னைப் பாவியரக்கணபகரித்துக் கொண்டந்தரத்திற்கெனப்பி அடிவேகமாய் வருங்காலத்திற் அங்கொரு மலைச்சிகரத்தில் ஐந்துசாகசயிருகங்கள் இருக்கக்கண்டான், அவைகளில் ஒன்றுதான் சுக்கிரீவனென்னும் பெயர்கொண்ட குங்காயிருத்தல்கேடும்.

(அனலை) ஆ, அப்படியா, அவரினொருவரேனும் உன்னுடைய சகநனைவிசபொருட்டி நின்னால் பிரார்த்திக்கப் பெற்றாநிலைகொல்.

(சேதை) அஃதெங்ஙனம் நடக்கும், பாவி அரக்கனென்னை அபகரித்துக்கொண்டு வாயுடைப்பழிக்கும் வேகத்தோடு தாவிவருகின்றதில் எங்ஙனம் கூடும்.

(இலக்குவன்) எதிர்ப்பில் நின்றகொண்டு, அண்ணு இதுதானன்றோ பம்பானதி.

கவிவிருத்தம்.

கொந்தாமாமலர்ச் சோலையும் சாலவு	ந
மந்தவாதம் மகிழ்த்தெதிர் வீசலு	ம்
சந்தனாதித் தருக்களு மேவி	ய
இந்தமானதி யின்கறை யென்சொல்வே	ன்.

இன்னமும் கவிவிருத்தம்.

குட்டிமாண்கள் குதித்துத் தடம்பதி	ந
திட்டபள்ளம் நிறம்பிமந் தாழையி	ன்
மட்டிலாது மலர்மதுத் தங்கிடு	ம்
சட்டமா மின்னதித் தடம்சாமி	யே.

ஆகையாலிம்மார்க்கத்தோடு செல்வோம்.

(இராவணன்.) ஆம், அந்தப்பம்பாநதிக்கறை வனப்பிரதேசங்கள் அதி ரமணீயமாகத்தானிருக்கும்.

(சேதை) உத்வேகத்துடன் அடிஸகி அனலாய் அந்தரமணீயமான பம்பாநதிக்கறை வனத்தைக்கண்ணுற்று என்னொசை நேசப்பிராணேசர் என்னினைப்பறே, யாது புகல்வறே ஒன்றுமறிகிலனடி.

(அனலை) எல்லா மின்னாடகமூலமாயறியலாமம்மா,

(இராமர்.) ஹ ஹ இந்தப்பம்பாநதியில்.

அந்தரநாடிகை.

விருத்தம்.

குஞ்சரங்களிகொண்டு நன்னாங்குலவுதன் டிதனக்கூட்டி
நெஞ்சுவந்ததுதின்ற பின்வாயில்நீரினையருள்கின்றதந் தோ

(எண்ணி, எண்ணி, ஆ கஷ்டங் கஷ்டம், என் கருத்திற்குகந்த காதல்
கண்ணாட்டி, அந்தச்சானகி என்னைவிட்டெங்ஙனம் எப்படியிருக்கின்றனோ
(என்று கண்ணீரைப்பெருக்குகின்றனர்.

(இராவணன்.) அடட இவ்விலங்கேசுவரன் தன் தயை உள்மடங்கி
அந்தச்சானகி அரக்கியரால் நன்றாய் இரகழிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற
ள்,

[சீதை] கண்ணீர்ப்பெருக்குடன்.

கலிவிருத்தம்.

ஆவியன்னவென் அன்பனைவிட்டி	மே
பாவியேனிப் பறையறினாரி	லே
காவலோடுங் கடுஞ்சிறைப்பட்டு	மே
ஜீவனோடு மிருப்பது நீத	லே

[இராமர்.] கண்ணீரைத்துடைத்துக்கொண்டு,

விருத்தம்.

அஞ்சம்பேடினைத்தழுவிட ஆவலாயஞ்சிறை படிப்பவண்டினங்கள்
மிஞ்சுசத்தமிட்டெழுந்திட நளினமிகவலைத்திடக் களிமேவு ம்

(ஹா பிராணகாரதே அடிதானகி (என்றதங்கத்துடன்றுக்கத்திற் சொ
ககிக்கொப்புறனர்.

(இராவணன்) ஐயமுற்று, இவன் மூர்ச்சைகெட்டு விழுந்திட்டானா
யினும், திருமபத் தெளிநரெழுந்திவனகொல, அவலது தீரக்கந்திரயே
வய்துவன் கொல்.

(சீதை) வசனம். ஹா, சுடு, சுடு இனிபென்ன யிருப்பு, எனத்சை
நேசப்பிராணேசனுடைய இடமஹா விரக அவஸ்தாந்தாத் தில் என்னை பவி
தெய்வம் அகற்றி வைத்ததே இதாக்கென் செய்வது, அரதோவந்தோ.

இராகம் காபி ஆதிதாளம் மாயாகாளி மோசமியுதி என்றமெட்டு

பல்லவி.

அய்யோபாவம், அய்யோபாவம், அய்யோ தெய்வமே,

ஜானகியரினயநாடகம்

அனுபல்லவி.

நையோமென்றே ஞானிருந்தேனே
கடுச்சட்டி இரக்கினாய் நீதானே.

(அய்)

சரணங்கள்.

என்மணத்தினில்முன் நெத்தனைவிவாதம்
இஷ்டப்படிமுடிந்ததேப் பிரமாதம்
கன்மனக்கைதேசி வீனாவித்தபேதம்
கறையிலாக்கடலாச்சே கேதம் (அய்)

நாட்டிலிருக்கொணாமல் காட்டிலடித்தாய்
நாதனைப்பிரிந்திட நீமருட்கொடுத்தாய்
தாஷ்டிகவரக்கர் வன்சிறையிலெனைமடுத்தாய்
சற்பனைதொடுத்தாய் கெடுத்தாய். (அய்)

அடிக்கடியெனைநினைத் தாவிசொக்கிடவே
அவஸ்தைப்படுமென் கணவர்க்குத்தென்படவே
முடியாமலெனைமறைத் தொளித்தாயொர்கடவே
மோசந்தவிர்த்தியாய் கும்பிடுவேன். (அய்)

அதிவிரகத்திற் களைப்பானவென்னேசர்க்
கண்டையிலநானிருக்கலாகாதோ மோசம்
இதுவுன்கெடுத்தல்லாற் பிறிதில்லைவலேசம்
இனிகான்சுகிப்பேனோ பிறயாசம். (அய்)

(என்றாதங்கத்துடன் புலம்பிக்கொண்டிருக்கின்றனள்.)

(இலக்குவன்) ஆ, அண்ணா ஆயாசந்தெளிவீராக ஆகவாஸங்கொள்வீராக.

விருத்தம்.

நின்றைப்பாதக வரக்கன்றன் பேரையும் நேராய்
அந்தச்சோரனைச் சயிக்கு முபாயமு மறித்தோம்
சொந்தச்சோலியை முடிப்பது மிகமிகச் சலபம்
இந்தச்சோகமுற் றிறங்கிட லேனினி யன்னா.

(இராமர்) களைப்பகன்று, அடா லக்ஷமனா அந்த ரிசிடமுககிரி இன்னம் எவ்வளவு தூரமிருக்கின்றதோ.

(இலக்குவன்) அண்ணா இதோ, (அடுக்குமொளி) தெருவிணக்கத்திற் ப்பினில, பிகுப்போற்காண்குரூர், இக்ஷண மவரிடம், பக்ஷமாய்க்கேட்கின்றன்.

அந்தரநாடிகை.

(அப்பால்) யதீசுவரர் பிரவேசிக்கின் றனர்.

(யதி) யானே இந்த யதி வேடத்துடன் இவ்விராஜ குமாரரை வந்த டைந்தனன்.

(இராவணன்) ஹ.

கவிவிரூத்தம்.

எஞ்சொற்கொண்டங் கெழுந்திடுவாவிதா	ன்
விஞ்சைகற்றசன் யாசியின்வேடமா	ய்
செஞ்சிலைக்கைச் சிறுவனாச்செற்றி	ட
வஞ்சமுற்றெதிர் வந்தவனாகுமா	ல்.

மெத்த சந்தோஷம், மெத்த சந்தோஷம்.

(சீதை) அடி அனலை, ஆ குடிக்கெட்டது குடிக்கெட்டது.

(அனலை) அதென்னடி சகி அகாரணமாய் ஏதப்படி நடுங்குகின்றாய்.

(சீதை) கவிவிரூத்தம்.

என்னைவஞ்ச மியற்றிய பான்மைபோ	ல்
பின்னுமராமனைப் பேதமை செய்தி	ட
அன்னராக்கதனை வந்திட்டான் கொ	லோ
சன்னியாசியென்றாலே தவிக்கின்றே	ன்

(வசனம்) (ஏதடிசகி) என்னமோசம் சம்பவிக்கப்போகின்றதோவே, இந்த சன்னியாசியேடத்தால் யென்னைமோசஞ்செய்ததுபோல் என்னுயகனையும் மோசஞ்செய்ய அவ்வரக்களை இவ்வடிவத்துடன் வந்தனென்று நினைக்கின்றேனடி.

(அனலை) அடி சகி ஏதடி இது நாடகமன்றோ, ஆகையால் எல்லாங் கண்டறிவோம் அதற்குளென் பதறுகின்றாய், பயப்படவேண்டாம்.

(இலக்குவன்) ஓ, பகவன் யதீசுவரரே தெரிவீர்கொலோ, யீரிரண்ட மைச்சரோடு சுகண்டன் வயிக்கின்றதான கிரிரிசியமுகம் எங்கனந்திகழ்கின்றதோ, எங்கட்கியம்புமின்.

(யதி தன்னுள்)வசனம். ஓ தன்னால் யேறத்தகாத இந்தரிசியமுககிரியில் சுக்கிரீவனை வதைசெய்யும்பொருட்டு அவ்வாலிவீரனாலேவப்பட்டு இவர்கள் வந்தவர்கள்போலும் (ஆகையால்) இந்த ஐயயங்கொண்ட உளத்தனான அந்த சுக்கிரீவனால் தெளிந்துவரும்படியே விடப்பெற்றேனல்லவோ, ஆனாலிவர் களாவ்விதந்தோற்றப்படவில்லை,

எனெனில் அந்தராத்மாவானது நிரம்பியதெனக் கூறென்றது.

(ஆகையாத்தான்.)

வெளிப்படை விருத்தம்.

திருக்காதம்பினியுருமால்செய்த பூட்டிச்செடிக்கன் கொடிக்கன்படர்ந்து செழித்ததுக்காணும், மகவாரணியத்தலமாம் அங்கிதன்னவரிசையொழி நன தங்கமரைத்துமாட்டி, புகழ்மேவும்பொன்னருவி யுடைவாடன்னைப் பொ ருந்தவே பனபனென்பிடித்துக்கொண்டு, மிகவீரத்தன்மையுட னெனினில் சேராய்வினங்குகின்றான் ரிசியமுசுவெற்புவேந்தன்.

■ (இதனைக்கேட்டரித்துகொண்டது சரியே.

நீவீர் யாவர்கொலோ, அதனைத்தெரிய விரும்புகின்றேன்.

(இராவணன் தன்னுள்) ஓ, ஓ, இவன் வாலியன்று.

(வெளிப்படை.) அடா மஹாபார்சா நீ அறியவில்லையா இவ்விருவரி ன் ஒருவன் கரவதக்கொடியன் மற்றவனோ சூர்ப்பனையை முகபங்கஞ்செ ய்ததுவட்டவிரேதி என்றறியாய்கொல்.

(சீதை தன்னுள்) இந்தச்சன்னியாசி அரக்களுக்கத்தோன்றவில்லை.

(வெளிப்படை) அடியனலே யீதிவாரிசின்றறில்லை இவ்வற்பபாக் கியவதியின் அன்பனது திருவேடத்தைப்பூண்ட ஒரு அப்ஸாமடந்தையும் என் கொழுந்தனது வடிவந்தரித்த மற்றொரு கந்தருவப் பெண்ணுமென்ப தையே.

(இலக்குவன்)

கலிவிருத்தம்.

ஆரெனவினவும் ஆரியஇவ ரே.

பேரிராமனென் றுறைக்கப்பெற்றவர்

கூரும்யானிவர்க்கனுசன் லக்குவ ன்

பாரியாளிவர்க்கென்ன பகர்வன ல்.

(யதீசுவரர்) போதும் போதும் மேலறிவேம் கேள்வியுற்றனம். இரா வணனா லபகரிக்கப்பட்டான் சீதையென்றே.

(இலக்குவன்) பகவன் யதீசுவரரே, இவ்நனமெங்கட்குக்கதி சுக்கிரீ வனைத்தவி மற்றுண்டோ.

(யதீசுவரர்) ஸரி, ஸரி, ரகுவீரர்கள் யானேஅனுமான் யென்னும் நா மத்தைப்பெற்றவன் அந்தச் சுக்கிரீவனுக்கு நானே முக்கிய மந்திரி ஆகையாலிப்போது கேட்கக்கடவீர்.

அந்தர்நாடிகை.

விருத்தம்.

தினகரகுல தீபசுக்கிரீவன் நேவியை வாலிகைக்கொண்டான்
முனமவன் நன்னை வதைத்தவன்மனையை முத்திடவளிப்பை யேவிவனு ம்
இனமுடன்பாவி ராவணன் நன்னை இடித்தடித்தெம் புரத்தேற் றி
சனகியாங்கனியை நினக்குகத்தானைத் தருகுவனுடன் கையிற்ற னே

(வெனெனில்) வசனம் தன்மையனாகிய யாதொரு வாலிராஜனிடத்தி
ல் அனேககோடி ஆயிரக்கணக்கான சேனைத்திரள்கட்கும் இவனதுபதியாக
ப் போகின்றாளுே அதனால்தான் முதன்முதலில் அன்யாய சரணான அவ்வா
லியைக் கொன்றுவிடவேண்டுமென் றறிவித்துக்கொண்டேன்.

(இராவணன்) கோபத்துடன், என்னென்ன பிதற்றுகின்றானிச் சன்
னியாசிப்பயல் எட்டா என் சந்திரகாசத்தை

விருத்தம்.

முன்னமிச்சன்னியாசி தன்னுயிர் முடித்துவிட் டு
உன்னதகிரியிலோங்கும் உற்றவவ் வமைச்சரோடு ம்
பன்னம்சுக்கிரீவனென்ற பயிலையுமொருகணத்தி ல்
இன்னல்வன் குலையியற்றி யெமபுரிக் கேவுவேளு ல்.

(சற்றாலோசித்து) யெனக்கிதனை படபடப்பேன் அந்த க்ஷத்திரியபா
லரை வதைசெய்யும்படி யென்னாலேவப்பெற்ற அவ்வாலியீரனே இவரையு
மடியாமல் விடுவன்கொல், அவ்வாலி மாய்ப்பதுருதியே.

[மஹாபார்சன்] நன்குரைத்தருளினீர் இராஜா திராஜனே.

[சேதை] சந்தோடத்துடன், நல்லமாதிரிதான் இவர் ஒருவர்க்கொருவ
ர் செய்துகொள்ளும் ஒப்பந்தம்.

[இராமர்] ஆ அங்ஙனமாகட்டும் ரிசியமுகத்தை அடைவோம்
(என்றெல்லவரும் நடக்கின்றனர்.

[இராமர்] இதுவென்கொல்.

விருத்தம்.

யீதென்கொல் என்புக்கும் பலிமையமா மலைபோலிங் கே
பாதையை அடைத்துக்கொண்டு பாதையாய்க் கிடப்பதே னே.

அதுமார் விருத்தம்.

திது செய்வாலிபாலே சேவனற்றறிந்துவிழ்த் த
தோதகஅவுணான துத்தபிடதென்பிற் தே.

[இராமர்] ஆ, அங்ஙனம் யின் யோக்குவரவுக் கிடஞ்சலன்னியி லிஃ
தை அப்பா லெற்றிவிடுகின்றேன். (என காவிட்டெற்றுக்கின்றனர்.)

[இலக்குவன்] வியப்புடன்.

கொச்சம்.

என்றமையன் கால்விரலா லெற்றிட மகாகிரிபோ ல்
நின்றவத்தி யின்கணமே நீள் மோசனைத்தச மே.

சென்றுவிழுந்திட்டதகோ.

[அனுமார் தன்னுள்] திரனிவன் மா வீரன்.

[வெளிப்படை] தேவ அன்று யுத்தசமையத்தில்,

அன்றுதைத் தோர்யோசனைக்கு னகற்றினுன் போர்வாலி.

[இராமர்] எதிரோ நோக்கி.

சுங்காசங்கவி.

தாலத்தின் முனைத்தசத்த, சாலங்கள் சரங்கமெய் து
வாலங்கள் வடுக்களான, கோலங்களிதுவென் கொல் லோ.

[அனுமார்.] இவை மராமாங்கள் வாலியாலெய்தெய்து புண்படுத்தப்
பட்டிருக்கின்றதுகள்.

[இலக்குவன்] அகோவகோ.

விருத்தம்.

புரவலனெனது முன்னென்புங்கவ ராமச்சந்திர ன்
பருவிலுன்னிற்ப்பூமி பாகத்தைநேர் நிமிர்த தி
திரமிசுவாலியாலுஞ் சிதைக்க ஒண்ணுததா ன்
தருவொருமூன்றும்நான்கும் சுரமொன்றில் விழுவெய்தாளுல்.

[அனுமார்.] களிப்புடன் ஒ தேவ தேவ ரகுசுலோத்தமா இங்ஙனம்
நோக்குக நோக்குக.

அவ்வாலியின் றம்பியாகிய எமது சுக்கிரீவராஜன் இதோ கிரிசிகரத்தி
னின்றும் மந்திரவரருடன் இறங்குகின்றனன்.

அதனை இவ்வண்ணம் நினைக்கின்றேன் புலனநாயகா.

ஆசிரியவிருத்தம்.

மகமேருவென்னக் கிடந்ததுந்துயிபென் பைவண்மையில் மணுங்கட்டி
போல், வானிலோர்யோசனை கிளம்பியோசனைபத்துமட்டும் விழபெற்றி
விட்டாய், மிசவல்லசத்தசுர வீழ்த்திட்டினீசரம் வெற்படிதுளைத்திட்ட
தால், வீராதிரீளாய்மேவருணசாலியாய் விளங்குகின்றாயாதலால்,

அந்தாநாடிகை.

சகமி தித்தினனுபந்துவாம் நின்னையேசாணு கதம் அடைந் து
தன்மைபெரிசும்பினால் நின்னுதவியால்சென்மசத்துரு தனைச்செய்க்கத்
தருமென்றும்வான்ரா திபனாகவுங்கருதி சாமிசுக்கிரீ வராஜ
தகைகொண்டுவருகின்ற விதமாய்த்துலங்குறான் சந்ததங்காத்தருண்வை
[இராவணன்] மிஞ்சுவிய்ப்புடன். ஒ ஒ இதுவென்கொல். [யே

விருத்தம்.

துந்துபிவலும்பைப் பத்துயோசனைதூரம் வீ
உந்தினுன்மரங்களேழும் ஓர்சாத்தாலுத்தா
சின்னையுற்றிரவிச்செல்வன் ஆசைநட்பதனிற் சேர்ந்தா
அநதவாலியையுமந்தோ அவன்மடித்திடுவன் மா தோ

[சற்றாலோசித்து] அதேது ஒருக்காலும் நடக்காது. சத்துருவுக்குச்
சத்துரு எமனுக்கெமன் அவ்வாலிவீரன் இரணக்களத்தில் சிலாவருவிபன்
ரே அவனைச்செய்க்க யாவரால்முடியும். ஒருவராலும் ஆகாதகாரியம்.

(சீதை) என்று என்று இக்காடாந்திரத்திலும்.

அடுக்குமொழி.

கர்த்தனாரிய புத்திரர்க்குயர்
மித்திரலாபம்வந் துற்றதுண்மையே.

[இராமர்] ஆம் அவன் அவ்வண்ணமே இங்ஙனம் வருகின்றனன்.

[அப்பர்வ] அனுசருடன் சுக்கிரீவன் பிரவேசிக்கின்றனன்.

[சுக்கிரீவன்] வியப்புடன்.

விருத்தம்.

எவர்களைக்கண்டவாலி யேவலால் வந்தாரென்றுட்
கவலையும்பயமுங்கொண்டேன் கருதியே அனுமன லே
அவர்களைநன்பராக்க அழைத்துவந்திடப் பெற்றேனா
ருவலையத்திவரைச்சேர்ந்தால் குற்றமொன்றில்லமா தோ

[அனுமார்] ஓ பானுகுல மானுபாவ தினபந்துவே, தேவ தேவ ஸ்ரீரா
மச்சந்திரனே, மிக்கவுன்னாவல், உட்கொண்டுவந்த சுக்கிரீவராஜன் நமச்சரி
க்கின்றனன்.

இராமர் அடுக்குமொழி.

துட்டராவென்றமே கட்டங்கன்வாராமல்
கட்டங்கனணுகாமல் இட்டநீவாழியால்
(நண்பனுக்குயர் நன்மையுண்டாகுக..)

எனத்; முவிக்கொண்டனர்.

(சுக்கிரீவன்) தேவ தேவ ஸ்ரீ ராமச்சந்திரா, தேவரீர் திருவாக்கினல்
நண்பனென்றெனே நவின்றபோதே எல்லாக்கஷ்ட நஷ்டங்களும் யெனை
விட்டு நீங்கின தமிழேனுக்கு சுகமல்லாத சுகமினியேது.

இசைவிடவும் வேறுநன்மையென்பதென்ன யிருக்கின்றது.

(இராமர்) ஓ உத்தம மித்திர ரத்தின சுக்கிரீவா நன்கறிவாய்கொல்.
விச்சிரவன் மகன் இராவணனென்பவனை, விள்ளுவை அவனதூர் உள்ளசங்
கத்யெல்லாம்.

(இராவணன்) இந்தச்சுண்டன் யாதுத்தரமோதுவான். (எனகாது
கொடுத்துக் கேட்கின்றான்.

(சுக்கிரீவன்) ஓ தீனஜனபந்துவே யானென்றமறிகிலன்.

(மஹாபாரசன்.) இதுவென்கொல், இராஜாநிராஜ இலங்கேசுவரன்
றன்னி நுப்பை இந்தச்சுக்கிரீவனுமறியான் கொலோ.

(இராவணன் நகைப்புடன்) சசிவேந்திரா கேட்கக்கடவாய்.

விருத்தம்.

குடக்குச்சனகியம்மடக் கொடியைத்தூக்கிக்கொண்டுவந்து குளிர்
சோலைக்குள் எரிருத்தி, சடைக்கடவுளைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தக்கான் நல
வாசர் மகேந்தரமட்டுமயாவேனும், அடக்கமுளயெனதிருப்பை அறிந்தி
ட்டாலுமதை மறக்கவரமடைந்தேன் அதில்த்தன்னாகங், கடக்கவிட்டான்
எனைத்தெரிந்தோனெனினும் வாலி கனிவ்டனிர்தச் சுக்கிரீவன்மறந்தான்
கண்டாய்.

(சீதை) ஆ ஆ அடி அனலாய் இனியென்செய்வதடி.

விருத்தம்.

அவ்வரிக்கிறையும் ராவணன்செய்தி அறிகிலனென்பதனா லே
இவ்விலங்கையினிற் கொடுஞ்சிறைஇடத்தி லிகலரக்கியர்சூழாரகெவி ல்
வெவ்வரவின்பல் வாய்த்தேரைபோல மேவுமென்விரிதுயர்ச்செய் தி
செவ்வையாயென்றன் நாயகர்க்கிறங்கிச் செப்புவர்யார்கொலோதெரி

என்றமுதுசோரின்றனன்.

அந்தரநாடிகை.

அனலை,

இராகம், கமால், ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

சோகமேனம்மா இந்தத்துன்பமொழிந்துனக்
கின்பம்பொருந்துமடி, பெண்ணே கண்ணே

(சோக)

அனுபல்லவி.

பாகுமொழியினுளே, அடி, பாணவழியினுளே
வாகுசேரும், மாஜனச, மகளுனக்குச், சுகம்வந்தெய்துமடி
பெண்ணே கண்ணே

(சோக)

சரணங்கள்.

இத்தனை தூரம்வந்தும்உன் னிருப்பறியாமனொந்து
இத்தகையசிறைமீட்காமல், யேசுவரேருவென்று, சோகமுற்று
யடியோ பெண்ணே கண்ணே.

(சோக)

சுக்கிரீவன்சேவகரில் அடி தூதாயெருத்தன்வந்து
பக்கல்வந்துனிருப்பைத்தெரிந்து, பத்தியாய்ராமர்க்குரைத்தறி
விப்பானடி, பெண்ணே கண்ணே.

(சோக)

(சுக்கிரீவன்) ஆனால் ஓ ரகுருலோத்தம ராமச்சந்திரா.

கட்டளைக்கவித்துரை.

தீயரக்கன்முனஞ் செந்திருப்போலொரு செல்லியொ டு
போயினன்வான்வழி அப்போதுமிக்கப் புலம்பினளா ய்
தாயவளிங்ஙனணிமுடிப் பொன்றினைத் தள்ளினளா ல்
நீயிதைகோக்குதி இந்தாதந்தேனிந்த தேரத்தி லே.
என்று கொடுத்தென்.

(இராமர்) நோக்கி ஓ ய்தவளுடைய மேல்முந்தியிற் கிழிபட்ட உத்த
ரியந்தான்

எனக்கரத்தில் வாங்கினார்.

(இராவணன்) ஆவேசத்துடன் ஆ இதுவென்கொல் யானறியேனே
ஆகாயமார்க்கமாய் வாயுவேசத்தைதிக்கராஞ்செய்து யான்வருகையில் தனோ
த்திரியத்திலணிகளை முடிந்து அந்தச்சானகி யானறியாது நழுவுவிட்டனன்
கொல், இதுவொரு புதுமைதான்.

(சீதை) தெய்வாதீனந்தான்.

கட்டளைக்கவிப்பா.

நல்லவேளையென்னுயர்க்கையிலே நான்விடுத்தநகைமுடிப்பீய்ந்தன்ன
வல்லாமர்க்குமாவனத்தன்னிலே வானராதிபன்னேகதினத்திலே
(இராமர்) சந்தோடசோகத்துடன் (தன்னுள்) யீதவளதுதான்.

. விருத்தம்.

கனதனக்கஸ்த்தூரிமணங் கமழானின் நகட்டழகி மேற்றுகிலாமிதைக்க
முற்றி, நனிபெருமத்யுன்னத காடின்னியமானநங்கைய வடங்கமலைக்கொங்
கையின்மேல், கனிவொடியான்லீலை செய்யக்கருதிக்கையாற் காம்பினைத்
தோட்டமர்க்கவவள்கண்ணாலெற்றி, சினமோடெனேநோக்கிவெ ளுடனையிந்
தச்சிந்துகிலால் விசறிமிகச்சிறப்புச்செய்வான்.

(இராவணன்) இவ்விராஜகுமாரனுக்கு ஆசையோ கணக்கில்லாமல்
பெருகின்றது.

(வியப்புடன்) ஆனால் பிராணஹானி உண்டாகவுமில்லை.

(சீதை) உத்வேகத்துடன் ஆ என்பிராணேசர் யென்னையன்னியில்
எனது ததீயத்தைமட்டுங்கண்டு அவஸ்தாந்தரத்தை எப்படிச்சகிப்பார்கொ
லோ, ஆ, கஷ்டங்கஷ்டம்.

(இராமர்) வெளிப்படை.) நல்லதிருக்கட்டும் இந்தமுடிப்பை அவிழ்த்து
என்னுபகியின் ஆபரணங்களைப்பார்க்கின்றேன் (என்றவிழ்த்து) கண்ணீர்
பெருக்குடன் நோக்கி,

(தன்னுள்)

இராகம் நாதநாமக்கிரியை, ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஆபரணங்கள் கண்டேன் அணிபவனோக்கானேனே (ஆபர)

அனுபல்லவி.

சேபைமிகத்துலங்கும் சொன்னமயமாயிலங்கும் (ஆபர)

சரணங்கள்.

செண்பகநாசியற்	திருக்கின்றநதி	தே	
ஒண்பெருநவரத்ந	உயர்ந்தபுல்லாகி	தே	(ஆபர)

அந்தாநாடிகை

குலங்குமுவடன்முலை க்குடங்களிற் புரண்ட லை
இலங்கவக்கராகத்தாலே யீதவள்முத்துமா லை (ஆபா)

சரசநடையொய்யாரந் தன்னையன்னேர ம்
உரைசெய்அன்னாபுரம் ஓங்குதேஇன்னேர ம் (ஆபா)

 கட்டளைக்கவித்துரை.

தங்கக்கொடியிடை யாளணிமேகலை தானிது வே

(இராவணன்) ஸரி ஸரி இவ்விராஜகுமாரன் இவ்வாபண தரிசனத்
துனாலேயே உயிர் இறப்பானென்பது திண்ணம்.

(ஈதை) விருத்தம்.

நேயமாயென்னணியை நினைத்து நினைந்து ராசு
நாயகந்தாங்கொண்ட நவிலுமென்றனொடியி ருல
காயுமென்னிதயங்கனலிற் புலவிலுமே
போயதானுள்வீழ்த்து புறண்டிட்டாற் போனா டபிவ.

(சுமீர்வன் தன்னுள்) ஒ ஓ இவ்வாபண தரிசனத்திற் றுல இவ்வா ஜா
னகொட ஸரித்தின்றுரென்பது திண்ணம்.

(அராவத்தான்)

விருத்தம்.

நெரிநீரத் தவியா னனைத்த நரிநம்போ லு
அதுசோகரோட லாந்தானதும் புலத் டொ
டி வுபொழ்தென்னேயர் இருக்கின்ற ராசலிண வ்
மதிநெர்முதத்தாளம் ாறிலியை எண்ணுந்ரு ர்.

(வெளிப்படை) ஓ சிவெத சிங்க ரகுலொத்துங்க, இவ்வென்கொ
ல் சோகமுற்றிரங்கிடிற் றேகையைப்பெறலாங்கொல்.

(இராமர்) நினைத்து நினைத்து தன்னுள்.

 முந்தியகட்டளைக்கவித்துறைத்தொடர்

நங்கைக்கரசியை ஆலிங்கனாதி நடத்திங்கா ல்
அங்கைத்துணை கொடரைத்துகிறன்னைய விழ்த்திழுக்கும்
எங்கைத்துணையொடு போர்செய்திடுப்பி லிறுக்குவளே

(வெளிப்படை) ஆ வெட்சுமனா தாங்கடாவெனைத்தாங்கடா [எனத்த ளர்ந்து சொக்கிச் சாய்த்தனர்.

(இராவணன்) ஸரி ஸரி இவனுக்கிதுதான் முடிவு. இசற்குமேலினி இவனுய்யும்வகை இல்லை (என) அத்தியானந்த பரிதனயெழுந்தனன்.

(மஹாபாரசன்) இராஜாதி ராஜமஹா ராஜலங்கேசுவர இது நாடகம் நாடகம் (எனத்தகைந்தனன்.

(சீதை) ஆ அந்தோ அந்தோ. எனதாசை நேசப்பிராணேசருடைய இந் தமனோவியாபார உணர்ச்சியினால் அந்தந்த அவஸ்தையை நினைத்து நினைத் து ஓயன்சித்தத்தில் ஒருவித விகாரம் பற்றிபது இனியென் செய்யப்போகி ன்றேன்.

இராகம் இந்துஸ்தான் பியாகு ஆதிதாளம்.

[அரிபரந்தாமாநினைத்துதித்தேன் யென்றமெட்டு]

பல்லவி.

இனிகாணிருக்காமலோ பூமியில்

(இனி)

அனுபல்லவி.

எனைநினைத்தென்றோபகர் யேங்கிக்களெகொள்ளவு ம்

தனியாய்நான்வலை மீன்போற்றள்ளவு ம்

(இனி)

சரணங்கள்.

பாவியெனைநினைத்து பாதவித்துயிர் வல்லோ ன்

ஆவ்சொக்கிவிழுந் தாரல் லோ

(இனி)

குலமங்கையாய்பிறந்து கொழுநன் நனைப்பிறிந் து

நலங்கெட்டிருத்தல் நன்றோநலிந் து

(இனி)

கர்த்தன் நனைப்பிறிந்து கடுஞ்சிறையில்விழுந் து

எத்தனைநா ளிருப்பேனிகைந் து

(இனி)

எனச்சோகமுற்றிங்கிச் சொக்கிவிழுந்தனன்.

(அனலை) ஆ ஆ ஸகி ஜானகி ஆசுவாசங்கொள்வாயாக.

(இலக்குவன்) ஆ அண்ணா அண்ணா இதுவென்கொல். அடிக்கடி மூர்ச்சைகெட்டு அலுங்கோலப்படுகின்றீர், ஆபாசந்தெளிந்தா சுவாஸம் பெ ருவீராக.

ஆந்தர நாடிகை.

[இராமர்] களைப்புவிட்டெழுந்து.

அடுக்குமொழி.

எப்பவுமென்றன் நட்பைவிடாதி

ருப்பையேற்கை யடிப்பாய் சுக்கிரீவா

(சுக்கிரீவன் களிப்புடன்) வலக்கைதொட்டடித்தனன்.

(—) திரை.

கெடிபெருமென் நண்பனிலங்கேசுவரன் றன் கிட்டியதாயாதியரைச் சமரி
ற்கீறி, அடமொடெவன்மாய்த் தனன்கொலெவனென் சென்மஅரியெனுஞ்
சுக்கிரீவனுக்கன்பானான் கொல்லோ, கெடவவையுயிர் பறிக்கப்பருத்ததான
கிரியிதனைவர்கிளப்பி எடுத்திட்டேனல், திடமுடையபார்க்கவனைச் செயி
த்தான் றன்னைச் செய்யிலக்கென் புகழறுக்குஞ்செய்கையாகா.

[சுக்கிரீவன்] ஒ ஒ தானாகவே வாலிவந்தவ்விதம் வழத்துகின்றான்
கொல்.

[அனுமான் தன்னுள் வசனம்.] ஆ ஆ பிரமாகமே சுக்கிரீவன் மறதி து
ன்பத்திர்க்கிடமே, யாதொருகாரணத்தால் வாலியாலேறத்தகாத மலையினி
ன்றும் கீழிறங்கி வளர்த்தாத்திற்கு வந்தனனே. அசனல் யாதுசங்கடம் சம்
பவிக்குமோவே. [நல்லதிருக்கடும்] இராமசன்னிதானம் இவனைப்பாது
காக்கும் ஆகையால்பயமில்லை.

[இராமர்.] இதுவென்கொல் சிங்ககாச்சனையா.

[இலக்குவன் கோபத்துடன்] அடே அடே கெட்டபயலே குறங்கு
டன் செய்யிலக்குத்தான் எங்கள் புகழ்க்குன்றத்தை அறுக்கின்றதடா.

விருத்தம்.

தடிக்குரங்கேயென் புகன்றாய்நின்னொடு செய்யிலக்கெம்மைத் தகர்க்குதப்பா
படிக்கரசாய்த்தன் அனுசன்பரநனைவைத் தண்ணன்வந்த பரிசுகேளா ய்
நடக்குமெக்கானத்தினும் பொல்லாருளறேற் கடிந்தறங்குண்டற் கன்றோ
துடுக்குநீருமை யெனும்நின்சோதரபாரியை மருவுந்துவட்டாவா டா

விருத்தம்.

மாவலவ ராகவரால் வானரமே நீபடுவா ய்

கேவலம்நீ யோர்நிறணங் கெம்பீரமாய்ப் புணர் ய்

மூவுலகமும் திரண்டுமொய்த் துணைவந்தாண்டாலு ம்
சாவலதுனக் கேதுதப்பிப் பிழைத்தல டோ
இராவணன்.] ஆ

கவிவிருத்தம்.

அந்தராமகதை முடிவாக வே
வந்தனன்கொல் மகபலவாலி யே
சந்தரகுடனைத் தியானித்தயென்றவ ம்
இந்தவேளை சபலமிதாசு மே

ஆனால் அவ்வாலியின் வீரமறியாமல் அவனையுந்தண்டிக்கத் தருமென்று
மூடத்தனத்தினாலிவ்விலக்குவன் நினைக்கின்றான்.

[சீதை] ஒ ஒ எனது பிரானேசரிடத்தில் மிகுந்தவழுக்காருடன் பில
வங்கராஜன் வந்தெய்தினன்கொல் அவனை என்வன் ளர்க்கினாய் இலக்குவனா
ல் தனது இயல்பானகெம்பீரதீர மதுரவாக்கியங்களாக பகரப்படுகின்றதுகள்.

(—) அடுத்ததிரை.

அந்தோ வந்தோ.

கவிவிருத்தம்.

என்னயென்ன மதங்கொண்டியம்புரு ண்
கன்னிருப்பனகை முகபங்க மா ம்
இன்னலொன்றங் கியற்றிய மட்டிலு ம்
துன்னுடவீரன் சுமித்திரைபாலக ண்
[தவிரவும்]

விருத்தம்.

நன்றிவன்பின்னுமந்த நவில்விராதனையும் போரி ல்
கொன்றனனானாலீது குணக்கூர்மாமாரு ம்
வென்றிசேர்பலமிருந்தால் மேவியென்றன்பாற் சற் றே
நின்றெதிர்காண்பிக்கட்டும் நிமிடத்திற் வெளிச்சமா மே
நல்லதிருக்கட்டும் சிறுபயல் இவனோடென்ன.
அடே அடே இரகுமாரா.

விருத்தம்.

கார்க்குரல்த் தாடகையை சுவாகுவையுமந்தக் கராளனையுமாரீசன் றனை
யுங்கொன்றோம், பார்க்கவனைத்தோர்க்கவைத்தோம் பின்னுமிக்கப்பலத்தாரா

அந்தரநாடிகை.

தியரை உயிர்ப்பறித்தோமென்றே, மூர்க்கமுள்ளயெக்களிப்பேன் கேண்டாங்
கண்டாய் மோசமடாநீயெனக்கோர் முருங்கைப்பிஞ்சாம், ஏர்க்குநல்லசகுன
ம் வாய்த்தாலஞ்சோரம் இருளகன் றுபருதிவந்த பினுமேறுதே.

விருத்தம்.

கண்கெட்டபூனையொன்று விட்டம்பாய்ந்தகதைபோலாம் நீசெயித்தகா
ரணங்கள், வெண்பட்டணிந்த வெழிற்சனகிதன்னை விட்டகன்றுவிரகத்தீ
மென்மேலோங்கப், புண்பட்டுவாடி மனம்பொசுங்குகின்றாய் யேர்க்கனையே
ர்அசனினுமிப்போதுநானே, விண்டொட்டகிரி இசைவிட்டெறிந்துன் மெ
ய்யழித்துமிகக்கேடு விளைவிப்பேனாள்.

[இராவணன்] பேஷ் பேஷ் ஒ அமரசேபுதல்வன் நன்குறைத்தனன்)
ஸபாஸ் மெத்தசந்தோஷம்.

[சிறை ஆதங்கத்துடன்.] ஆ சகி அடி அனலாய் இதற்குமேல் பெப்
படிஆகுமோவென்றென் மனந்தவிக்கின்றதடி.

[அனலை] ஆ ஆ சகி இராமகாரியமேஜயம் இரகுவீரே ஜயம்பெருவா
அதைப்பற்றி கொஞ்சமும் நெஞ்சிற்சஞ்சலம் கேண்டாமடி ஜானகி.

[இராமர்.] ஆனால் இங்ஙனம் பொருதிட உசிதந்தான், வருக வருக
ஏன்சென்றனர்.

(—) திரை.

ஆ ஆ கெட்டேனே கெட்டேனே, அற்பபாக்கியவதியாயினேன்.
அந்தோ அந்தோ.

கொச்சகம்.

தடனாகமொன்றைத் தான்விடுக்கு முன்னம்
விடனாகம்போன்ற வெஞ்சுரமிராமன் விட
உடனாகத்துடைத்த தூடுருவிச் சென்றிடவென்
னுடைநாதன் பட்டானென்றுறை காதிலுற்றத ரோ.

இராகம், குவ்ரோஸ் அரவாபரணனை அபிராமிநேசனை என்றமெட்டு.
இதுவோயென்புண்ணியம் யென்பிராணநேசனை பெப்படிநான்சகிப்பேன்
கதையோநாங்குடிக் காலங்கழித்ததெல்லாம் கனவோநினைவோதா
பொன்பூடணமற்றேன் புதுமஞ்சட்ப்பூச்சற்றேன் புட்பங்கள்சூடலற்றேன்

என்பெருந்தாவினய் இருப்பென்றிருந்தேனே இன் றதைத்தானுமற்றே
கடல்முற்றினுந்தாவி கணத்திற்கும்புலிசே கணத்தடம்பலம்பேதச்
திடீர்மனிடாபால் போரிடலாகாதென்றசொல் சிறிதும்பேராமற்போதே
சாவாமருத்துமத்தேவர்க்குங் கொடுப்பாயுன் றனக்கில்லா வண்பேயே
மூவர்களுமே சாகாயென்றிருந்தேனேமுந்தும் வைவ்வின்தா னே
(சுக்கிரீவன்) ஆ, வாலிமடிந்தனன்கொல், அதனாற்றான் அதனைக்
கேள்வியுற்று அவனமனவிதாரை குகைகின்றும் வெளிவந்தவனாய் அட
ங்காத்துயரங்கொண்டு அங்கலாய்த்துக்கண்மாரி பொழிகின்றனன்.

விருத்தம்.

ரகுவீரனம்பால் வாலிஇறந்தன னாதலா வே
குகைகின்றவெளியேவந்து சொதிக்கின்றான் தாரைதானு ம்
கடபாசுமிகச்சந்தோடும் சத்துரு துலந்தானப் பா
புகழிலக்குவகான் ராமன்பொற்பதம் வணங்குவேனா ல்.

எனதுபரிவாரசகிதம் இராமபாத வந்தனநியித்தம் செல்கின்றேன்
எனச்சென்றனன்.

(இராவணன்) வீரவாலி இராமனாழ்மடிந்தனன்கொல், யீதென்கொல்,
இதையெப்படி கம்பலாகும் ஒருக்காலுமில்லை, பலத்தவட்டப்பாறை தண்ணீ
ரில்யிதக்குமா.

விருத்தம்.

யீதெல்லாம் விறுதாப்பொய்யே இந்தமானிடனால் வா லி
காதகனிந்தானென்றால் கதையேது கார்யமே து
வெடாவலகில்விந்தை எரும்பூறக் கற்குழிந் து
சேதமாமெனுஞ்சொற் போலாம்சிறிதும் வாஸ்தவமிதாமோ.

(—) திரை.

ஆசிரியவிருத்தம்.

ஆரவாரஞ்செய்துத்துபியை யோரடியினிலடித்துட னெறுக்கிமலைபோ ல்
அத்திகளையெல்லாங்கிடத்தியதும் வலிமைசேரக் கமவர்க்கப்பதி யை
வீரவால்கொடுப்பினை த தொருக்கமதில்வைத்து விழிபுதுங்கிடநெறுக் கி
வெற்புகேர்தலைகளொடு மண்ணிற்றிஉரென்று வீழ்த்தியதுமிகமணக்கு ம்
தாரைமார்பார்ந்த ருசபாரத்தின்ருங்குமச் சந்தம்பொருந்திதென ம்
தங்கனினத்தார் துலங்குவதுமான இச்சதிப்பெற்ற பலவாலியி ன்
பாரபாருக்களினூடுறு விமகுபுறம்பாய்த் துடல்வகிந்தாரா ழ்
பாணயிதில்வடியேர்க்கு செயமங்கனந்த்ந்து பாலிக்குமிதுசாத மே.

ஆந்தரநாடிகை.

விருத்தம்.

ஆரணனேசரணஞ்சரணம் எனதாரியனே சரணஞ்சரணம்
பூரணனேசரணஞ்சரணம் நற்புண்ணியனே சரணஞ்சரணம்
காரணனேசரணஞ்சரணம் அக்கராவணனே சரணஞ்சரணம்
நாரணனேசரணஞ்சரணம் ரகுராயகனே சரணஞ்சரணம்.

சுங்காரக்கவி.

சத்துருவாவியைத்தான் வதைத்தென்னை, கஸ்திகணைக்கிக்காத்தனைசாமி
முற்றிலுமேனையான் முதல்வனேசரணம், உத்தமராமபத்ரனேசரணம்.

(மஹாபாரசன்) மஹராஜ வாலியின் வதஜனித ஸந்தோஷபர வசத்த
ஞன சக்கிரீவனது சுபஞ்சகமங்கள் வரக்கியமிது.

(இராவணன்) கோபாவேசத்துடன் குபீரெனவெழுந்து.

விருத்தம்.

அட்டதிக்கதிபர்தம்மை அலறிடவாகவத்தி
கட்டமேபுறித்துவென்ற கனத்தராவணனொமென்மு
கட்டணையாகமெய்போல் கடித்தகந்தருவரா
துட்டநாரியர்தங்கேசந் துலைத்திடச்செய்கின்றேனா

(மஹாபாரசன்) அஞ்சலிசெய்துகெண்டு, ஒ இராஜா திராஜ மஹாராஜ
லங்கேசுவரா கிருபைசெய்யவேண்டும் கிருபைசெய்யவேண்டும்.

விருத்தம்.

பெண்குலேபுரிந்திடாதீர் பெருமையீ துண்மை யய்
நண்பொடுகுகிராசாரி நவின்றதிலனிசமா
பண்புடன்படித்ததல்லாற் பாவைகல்லாரென் செய்வா
தின்புயவிலங்கைவேந்தே சினமமர்ந்திருத்தனன்

(இராவணன் தன்னுள்) அங்ஙனமாயின் யீ துண்மையாய்த் தானிருத்
தல்வேண்டும்.

(வெளிப்படை கருணையுடன்) ஆ யென்னருமை நண்பே, ஆ கவிக்கு
ல சக்கிரவர்த்தி ஆ.

விருத்தம்.

முகவீழிக்குமு னேடியருக்கிய மூன்றுசமுத்திர முந்தா
முனமல்தகர்த்தெழு தினகாவரப்பண முறையினடத்திடு முதல்வீ

சாடிமதித்தெதிர் நாடிடுந்துபி தானவனுக்கெம னானே
தனிநிகரற்றவ சிவபணிமிக்கவ சகவரமுக்கிய சதிர்வா லி
னாடணவக்கர னோடுமமுச்சிர ருரவரக்கர்கள் சுவிராத ன்
சொலுமிவரிற்றதில் அதனினுமிக்கவெதுயரிதலுற்றது சொலவாமோ
கேடுபெருத்தடி யோடிலங்கைப்பதி கேவலமுறறது கெடலாச் சே
கிவிபுலியைக்கொலும் ஒருகதையொத்தது கெலுதெனுளத்துறுகிறதன்
[நே.

இதுவுமுது " (விருத்தம்.)

விராதனிற்றதான் கரனிற்றதானெனினு மிக்கப்பலம்படைத் த
"இராமன்பகையைத் திடவாலி'நின்றை செயிக்கயிருத்தே னே
பிராணனிழந்தாய்நீயுமெனிற் பின்னிவங்கையாக்கருட ன்
இராவணன்யானுய்வதெங் கவிராமசரத்திற்கிறைதா னே
(இலக்குவன் அடுத்தமொழி) அந்தவாலியைச், சிந்தவதைத்து, வந்தன
ன் ராமச், சந்திரன்ருனே.

(அப்பால்) இராமர் பிரவேசித்தின்றனர்,

(இராமர்) விருத்தம்.

தம்பிகுஷ்கிந்தைதன்னைச் சாற்றினாயரசாயந்
வம்புசேர்துவட்டவாலி மகனங்கதையேநாட் டி
நம்புசுக்கிரீவனுக்கு நன்மணிமகுடஞ்சூட் டி
அம்பரிசனசல்லாப னாக்கிடவேண்டுங்கண்டா ய்.

(இலக்குவன்) ஆ, எனதாரியர் தினனுன பாரவாகியன்றோ.

(சீதை) கலிவிருத்தம்.

சின்னவனிவன் செப்பியதுண்மை யே
யென்னில்யானென்ன தீனையல்ல வேர
என்னிமித்தமிறங் காததென்ன வேர
அன்னமேஅடி அனலைநங்கை யே.

(அனலை) ஆ, னகி ஜானகி,

விருத்தம்.

அரிவையர்க்கரசேயென்ற னொருயிர்ச்சனக்மா தே
நிரமுளகரணைக்கொன்றும் திரிசிரன் றினையுங்கொன்று ம்
உரமுளகோரணீஉக்கிர வாலியையுங்கொன்று ம்
வருவதாரீஇயித்தமம்மா வரிசையாய்வழுத்துவா யே.

அந்தரநாடிகை.

(—) திரை.

விருத்தம்.

மடிந்திமெகவான் மகனுடையாசை வல்லராமன் னிடத்திருந்தும்
அடைந்தசுக்ரீவன் சீதையைத்தேடி அரியினத்தை யனுப்பினான்.

(இராமர்) நிரம்ப ஸந்தோஷம், நிரம்ப ஸந்தோஷம். தம்பி லக்ஷ்மண
பதில் சமாசாரம் தெரிகிறமட்டிலும் இந்த பிரசிரவண கிரியில் தங்கியிருப்
போம் (என்றிருவரும் யெழுந்துசென்றனர்).

(இராவணன் சற்றூலோசித்த) இனி நம்மாலென் செய்யத்தக்கது.
(சீதை களிப்புடன்) அடி ஆபத்த ஸகி அனலாய் நீயே ஸத்திய பா
ஷினீ,

(—) அடுத்ததிரை.

ஆ, சுகனே அதோ பார்க்கவில்லையா.

முன்விருத்தத் துடர்ச்சி

கொடர்ந்தவாணங்கள் சடையுவின்றமையன் சொற்படி சானகியிருக்கு ம்
இடந்தெரிந்தனுமா நென்பவனிலங்கைக் கெய்திடக் கடல்கடக்கின்ற ன்

(—) திரை. (வசனம்.)

அட்டா சார்த்தால இதுவெல்லாம் நாங்கண்டறிந்து கொண்டபடி
மஹாராஜ இலங்கேச்சுவரனிடம் அறிவிக்கச் செல்வோம்.

(இராவணன்) ஓ, நம்மாலனுப்பப்பட்டிருக்கின்ற சுகசார்த்தாலர்களி
ன் சல்லாபமோ,

அகோவகோ நாம் இராமனைக்குறித்தவர்களை அனுப்பி யிருக்கிறதுகூட
மறந்துவிட்டேன்.

(சற்று திகைத்து) ஆ, ஜானகி விஷயகாமக் கலக்கத்தையுடைய யெ
ன்மனம் காரியவர்த்தமானம் தெரிந்து தெளியும்படி அமைச்சர்களால்க் கட்
டிவிட்ட தந்திரோபாயமா.

[மஹாபாரசன் புன்னகையுடன்] ஓ, இராஜா திராஜ மஹாராஜா இன்
னாடகம் வேறெதற்காகக் காண்பிக்கலாயிற்று.

[சீதை ஸந்தோஷ அதிசயத்துடன்] அடி ஸகி அனலாய் நாமும்
னி அசோகவனத்தை அடைவோமடி ஏனெனில்,

என்னைக்குறித் திலங்கைக்கிவர அனுமானென்பவனால் பேராழி கடக்
சப்படுகின்றதென்று கேட்கப்படுகின்ற தன்றோ, ஆகையால்ச் செல்வோம்
(என்று சென்றனர்).

சரணங்கள்.

என்பிறப்பேயென்னண்ண இராவணேகவமனே . நீ
தன்புயவ்லிகெட்டுத் தவபலமெல்லாம்விட்
கும்பல்தளங்கனோடுங் குட்டிநான்விடுத் த
அம்புபட்டிழிந்தாயே அய்யோதெய்வங்கெடுத் த (தென்)

துணைகும்பகர்ணநீ தூக்கம்விட்டெழுந்தது ம்
அணல்விடைபெற்றுட னமர்க்களம்நடந்தது ம்
துணிவாய்மனிதன்கணை தொடுத்திடச்சடைந்தா யே
கணமதலுயிர்விட்டுக் கனத்திலேகிடந்தா யே (என்)

வாகுபலத்துடிக்கும் வஞ்சரங்கள்தொடுக்கு ம்
வேகமும்மாயாஜால விளைவுமுடையபா லா
மேகநாதனோடாங்கள் விம்மியழு தரு க
சாகடனக்கும் லபித்ததுவோடாமரு கா (என்)

கும்பநிகும்பர்கான் குமறிவிழுந்திட்ட ரோ
தெம்பாய்நமனுலகைச் சிதைக்கப்பறப்பட்ட ரோ
வம்பாய்நராந்தகதே வாந்தகரேஉம் மை
சம்பாக்கதிர்போலடித்தானோ வெகுசெம் னாய (என்)

விருத்தம்

எந்தனாருயிர்ப்பிறப்பே இலங்கேச கும்பகர் னா
இந்திராஜித்தோடெல்லா இராக்கதவீரரோடு ம்
சொந்தமாம்பலங்கள் யாவுந்தோற்றுவம் மனிதனம்பால்
பந்திபந்தியதாய் மாண்டுபடுகளம் விழுந்திட்டிரா ல்

ஆ இனியென்செய்வேன்.

விருத்தம்

இலங்கையிலனுமானண்ண விட்டதீயன்ன யிந்த ப்
பலங்கொளும்சோகவன்னி பற்றியேயெறிக்குதெந்த ன்
கலங்குறுநெஞ்சிலந்தோ கன்னிநானென்ன செய்வே ன்
கலங்கெடச்செய்தராம நானுக்கோர் தீங்குகாணே ன்

வசனம். ஆ திகாயதிரிசிரனே அஞ்சுபாராணுடன் நீங்களும் கதாசேஷர்க
ளாக முடிந்தீர்களே என்செய்வேன் இந்தநிரப்பாக்கியவதிரவ்வதிருக்கட்டும்
யானிப்போது அபலையாயிருந்தாலும் இராக்கத குலக்காளரத்தியுறையிருக்கி

ன்ற இவ்விராஜபுத்திரர்க் கென்றோகடமொனவரை முயர்ச்சித்துப் பதிற்கெ
டுதல் வினாவிக்கின்றேன்.

(எதிர்நோக்கி வசனம்) ஓ வீடணனமைச்சன்சம்பாதினொல், புட்பக
விமானத்துடன் சுக்கிரீவனுதுகூட்டத்தைச் சார்ந்திருக்கின்றனன். இவ
ளோ, தம்பி வீடணர்க்கு பரபகூத்தைச்சாரும்படி தூர்ப்போதனைசெய்து இல
ங்கையை நாசஞ்செய்வனன்றோ அவ்வீடணர்க்கிவ்விராஜியங் கிடைத்த
தில் எனக்குக்கொஞ்சமேனும் சந்தோடமென்பதேகிடையாது.

(வனெனில்) இராக்கத குலவிருத்தமே செய்துவந்ததனால்.

• (அப்பால்) சம்பாதி பிரவேசிக்கின்றனன்.

(சம்பாதி) ஆச்சரியத்துடன்.

விருத்தம்

என்சொலராமன் புயபலவீரமெழுதிரைக் கடலின்மேற்சே து
நன்கமைத்ததன் மெனடந்துவந்திலங்கை நகரடைந்திராவணைச்சுரனை
வன்படையோடு வதைபுறிந்தானென் வழுத்துவதவன் பெருங்கருணை
நம்பும்வீடணர்க் கிவ்விலங்கைநாசியத்தை நாடெல்லாம்புகழ் நன்கின னே
(பக்கத்திலெட்டினோக்கி) ஓ இவன் சூர்ப்பனகியோ, வியாருலங்கொ
ண்டவன்போற் காண்கின்றனன்.

விருத்தம்

புண்ணியவிபீஷணர்க்குப் பொன்முடி புனைந்ததில்த்த ன்
எண்ணமதழுக்கா முள்ளாளிவன் பொல்லானதை நினைத் தே
கண்ணினீர்சொரிய உள்ளங்கலங்கியே கவலைகொண் டு
வண்ணமுமினோத்தாளிங்கே வருகின்றான் கேட்கின்றேனா

அடசூர்ப்பனகாய் (விருத்தம்)

தோகைசூர்ப்பனகாய் கண்ணீர்சொர நின்றமுதலே னே
மேகமோவெற்போ வென்னவிளங்கிய உத்தன்மே னி
வாகெலாமிக்கருறந்தாய் மனத்தினிற் கவலைகொண்டா ய்
ஆகஇவ்விதம்நீ நொந்தவாறென்ன அறைகுவா யே

(சூர்ப்பனகி தன்னுள்) விருத்தம்.

என்கினாமடிந்ததானும் இன்னமீர் இருத்தலாலு ம்
வண்டனுவ்வீடணன்றான் மாமுடிபுனைந்தாலு ம்

சங்கடவேதனைத்தி தகதகென்றெறியு தந்
என்கருமேனிவாடி யிளைத்ததிவ் விதமற்றென்

தோ
னே.

(சூர்ப்பனகி) வெளிப்படை விருத்தம்.

வல்லரக்கர்பல்ருடன் மன்னையுங்கொன்ற மணவாளராகவர்பால்
ருகத்தூதர், சொல்லவுளமகிழ்ந்துடலம் புனகித்தங்கச் சூடாரிச்சந்தரியாந்
சனகிமின்னுள், புல்லமணப்பிரியமுடன் திருச்சேவைக்கிப் பேசையிலயா
னெதிர்ப்படலு மங்குள்ளோர்வந், தொல்பியிலென் றினைபருந்தமுக்கியெ
ன்றே உதைத்தோட்டிவிட்டனரா லுருகின்றேனே.

[சம்பாதி] ஆம் நீ மூக்கறுபட்டவளன்றோ ஆகையாற்றான் முடுக்கப்
பட்டாய். ஏன், அங்ஙனமன்றோ சகுன நூல் வல்லோரால்ச் சாற்றப்படுகி
றது. எங்ஙனமெனின்.

விருத்தம்.

மூக்குறைச்சிவிதவை யொற்றைப்பாப்பான் செக்கான்முட்டிவிழுந்தழு
மோசைதும்மல்வேம்போர், தாக்குவண்மண்வெட்டி முசலாதியோடு சப்
பாணிகுன்குருகி வேடக்காரன், தீக்குறிசேர்துமம் கவபாண்டமின்னஞ்
சிற்சிலுமுன்காண்டல் திரைகடற்குழ், பார்க்குனெந்தக் காரியவாரம்பத்
திற்க்கும் பழுதுவரும்பெருந்துயரக் குறிபாமென்றே.

ஆகையால் ஞாயமாயுள்ளை விலக்கிய விஷயத்தில் உனக்கேன் விதன
ம் ஆனால் அனுபவமும் சரியாகத்தானே யிருக்கின்றது. என்னெனில்.

விருத்தம்.

உன்னையெதிர்கண்டது மட்டிலுமம்மின்னுள் ஒருமதியைச்சகோமெ
ன ஆவலோடும், மன்னவராமனைநாடி வரவுமன்னுன்வன் சொற்களியம்பி
டவும் வளர்த்தசெந்தி, தன்னிலவன்மூழ்கினன் நீபெதிரோநேர்தார் சகு
னமென்றோமோவறியேன் தணலோன்றாங்கா, தன்னையிவன்மகத்துவம் நீ
அறியாய்கொல்லோ அதிதூயாளெனராமர்க் கவனீந்தானே.

[சூர்ப்பனகி தன்னுள்] அட்ட, சகுன சாஸ்திரமிப்படியென்று மு
ன்னமே தெரிந்திருந்தால் எவ்வளவு அடியிதி அடைந்தாலும் அவன் யெதி
ர்ப்பிலேயே செல்வேனே.

[வெளிப்படை] நல்லதிருக்கட்டிம் அவ்விராமபிரான் இனிமேல் யெ
ன்னபென்னகாரியத்தை இச்சிக்கின்றனர்.

(சம்பாதி) மற்றென்கொல்.

விருத்தம்.

*புலத்திபவங்கிஷத்த னிலங்கேசன் றன்னைப் போரினிற்சிக்கங் கரி
பைப்போற்பிளந்து. துலைத்துபுகழ்நயத்தொடு சேதையெத்தினின்றுஞ் சொ
லித்திகொஞ்சன மென்னத்துக்கிக்கொண்டு,

(சூர்பனகை தன்னுன்) ஆம் அவனுக்கனுக்கலகாலம் இலங்கேசனுக்
கோ பிரதிகூல காலம் என்செய்வது.

(வெளிப்படை) மேற்சொல்லும், மேற்சொல்லும்.

சம்பாதி முன்விருத்தத் துடர்ச்சி.

மலைத்தலிலாமனத்தனுமான் றனைத்தன்செய்தி வளர்த்தனலிற்குதித்தி
மென் பாதன்முன்போய், சொலத்தகுமென் றனுப்புகின்றான் அயோத்தி
க்கேசத்தாயவிமானத்தேறத் துறைசெய்கின்றான்.

(எனஉறைத்தேகினன்)

(சூர்ப்பனகி வசனம்)ஆலோசித்து] நன்று நன்று இப்போது ஒர்யோ
சனைவந்தது என்னெனில், இவ்வனுமான் இராமனது சமாசாரத்தை பாதன்
முன்போய்ப் பகருவதற்கு முன்னாடியே யான் தாபத ஸ்திரீ வேடத்துடன்
சென்று ஏதேதோ சில அப்பிரியத்தைச்செப்பி அதைக்கேட்ட வுடனேயே
அந்தப்பாத சத்துருக்களர் இருவரும் மாளும்படி செய்யப்போகின்றேன். அ
ங்ஙனமாயின் இராமனாற் கொல்லப்பட்ட என் இரண்டு சகோதர்களுடைய
வதத்திற்கும்பதிலாய் முடியும் நன்று,நன்று அவ்வண்ணமே செய்கின்றேன்
(என்று சென்றனன்.

(அப்பால்) சத்துருக்கனுடன் பாதன் பிரவேசிக்கின றனன்.

(பாதன்) தம்பி சத்துருத்து வம்ஸனா,

விருத்தம்.

கானகத்திலாரியர்தங் களத்திரத்தைக் கவர்ந்திட்டகண்டகனைத் துண்
டுசெய்ய, யானுரைத்தபடி மகதர்முதல்வரான இராமனொலங்கடற்றிரண்டு
வந்தாலென்ன, சேனைகளோடின்னகர் வந்துற்றாடகண்டாய் சீக்கிரத்தில
வரவர்க்குச் சிறப்பதாகத், தானமுதலானஉப சாரமெல்லாந்தக்க தக்கபடி
செய்வாய் சரியாய்த்தானே.

யானும், அவ்வரசர்களாற் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்ற காணிக்கைப்
பொருள்களை ஆரிய ஸ்ரீராமபாதுகைகளுக்குத் தெரிவித்து பெரக்கிஷத்திற்
சேர்க்கின்றேன்.

[சத்துருக்கன்] வசனம். ஆ, அண்ணா, இதுவென்கொல்தங்களுத்திரவுப்படி மன்னர் மன்னர்கட்கு முன்னமே உபசரித்தாய்விட்டதே தாங்களும் அவர்கள்கொண்டுவந்த காணிக்கைப்பொருள்களை ஆரிய ஸ்ரீ பாதகைகளுக்கறிவித்து முன்னமே பூசிக்கிஷத்திற்ச் சேர்த்து மாய்விட்டதே, அங்ஙனமிருக்க மருபடியும் அதனையே எடுத்துறைத்த வகையென்கொல்.

[பரதன்] ஆ, ஞாபகம் வந்தது அடா,

விருத்தம்.

தந்தைதாட்பணிதலை மறவாததனையனை நந்தமையன் நன்
எந்தவேளையிற் காண்பனோவென வேங்குறுசிற்தையென் சித்தம்
நையந்துமுன்பின் செய்கண்மம்யாவையும் கனிமறக்கின்றதே யந்தோ
சந்தையினிமேலுள காரியந்தனைவிடா தியற்றுவாய் தம் பி.

[சத்துருக்கன்] நன்று, நன்று அவ்வண்ணம் நடந்துவருகின்றனன்.

[பரதன்] நினைத்து நினைத்து தினத்துடன், தம்பி சத்துருக்கோ.

விருத்தம்.

சிரத்திலநீலச்சடையு மனாயினிற்சீர்பெரும் வெண்மையாம் புதுச்சி
றையும், கரத்திலக்கமணியுந் தவத்தினுல்கார்நிறத் திருமேனியோர் சோ
பையும், தரித்துமாவனத் தன்னிலுட்சத்தில சாயிவியாக்கிர சருமத்தன்னி
ல்முன், இருத்தல்கண்டதொர் பான்மையென்கண்ணெதிர் இன்னமுடவி
ட்டகன்றிடவில்லையே.

[சத்துருக்கன்] வசனம். சோகநீரால் தொண்டை தத்தலிட்டு ஆ, அண்ணா
என்செய்யலாம் ஸார்வ பெளமராயிருக்கின்ற நந் தந்தைக்கி முதல்புதல்வ
ராய் மஹானுபாவராயிருக்கின்ற அவ்விரகவருக்கு தெய்வத்தாலியற்றப்ப
ட்ட அத்தகைய தெசையை யார்தான் மறப்பார்கள்.

[பரதன்] சோகவேகத்துடன்.

இராகம் உசேனி (துதாகவே திவ்யபாதா தயாநிதே ராமா) என்றமெட்டு.

ரூபகதாளம்.

பல்லவி.

எப்போதுநா னுன்னைக்காண்பேன் யென்னசெய்வேன்ராமா (ஓ, எப்போ)

அனுபல்லவி

ஒப்பில்லாத உத்தமனே உயர்கதிர்க்குலசோ மா

வெப்புறுங்கா னத்திலநீர்போய் மெய்வருந்திடலா மா [ஓ]

சரணங்கள்.

கருணைக்கண்ணுங் கமலமுகமும் கண்முன்னேநிற்கிற் தே
குருகையும் பவனவாயும் குறித்தெனையுறுக்கிடு தே. [எப்]

பானகமும் போனகமும் பாலுந்துறந்துநீ யோ
கானகத்திற் காய்கிழங்கே கதியாய்த்தின்றிலவா யோ. [எப்]

ஸார்வபௌம சக்ரவர்த்தி ஸாமிரீதனியா யே
வேர்வைபெருக வெயிலிலலைந்தால் மெத்தவருந்துவா யே. [எப்]

வருவேனென்று சொன்னவார்த்தை வந்ததின்றுதா னே
திருமுகத்தை தெரிசிக்கவத் திசைபார்த்திருக்கின்றே னே. [எப்]

விருத்தம்.

சீர்மிகுக்கும்போதனைய வடிகனோகச் செடிகன்படர் கொடிகன்கெடு
பள்ளம்மேடு, கூர்மைமுட்கனிஹை கானிலிங்கங்கெங்கால் குளிரிரவில் வெ
யிற்பகலிற்சஞ்சரிப்பு, நார்புளிப்புக்கைப்பு துவர்ப்புக்கெடுப்பாம் நற்கனிகா
ய்பசிக்குணவு சருகுவீழ்ந்து, சேரமுகல்வீசுமடுச் சலமேபானம்திரட்ப் பர
ல்மேற்படுக்கை ஸர்வஜெகதீசர்க்கே.

ஆ, கஷ்டங், கஷ்டம் (என, சோகத்திற்சொக்கி களைப்புற்றனர்.

[சத்துருன்னன்] ஆ, ஆ அண்ணா ஆ, சுவாஸங் கொள்வீரக இப்படி
மயங்கல் ஆகுமா நமதாரிய ஸ்ரீ ராகவருடைய அத்தகைய தெசாபரிணாமத்தை
மறக்கல் வேண்டுமண்ணா.

[பரதன்] களைப்புவிடுத்து, அட்டா அஃதை எங்ஙன மறக்கக்கூடும்.

விருத்தம்.

கதிர்மணிமகுடம் அணிசின்றசிரத்திற் கணத்தசடாமுடி வகித்தா ன்
சதிர்வெண்பட்டாடைக் கருகமாமிடையிற் றங்கிடவற்கலை நரித்தா ன்
விதுசனல்முகமாய் மேவிடுமுயர்வான் மேடையிலிருக்கின்ற ராம ன்
மதினிறானகியோடு டசமத்தியில் வனாத்ரத்திருக் கின்றான்மன் னோ.

ஆ, கஷ்டங்கஷ்டம் அந்தோவந்தோ இன்னமும் வச்சிரமயமான யெ
ன்னிதயம் சுக்கல் சுக்கலாக வெடிக்கப்பட வல்லையே.

சோகரீரால் தொண்டை தத்தலிட்டி அந்தோ, அந்தோ.

கட்டளைக்கவித்துரை.

சொல்லுங்கபட இராக்கதன் வவ்விடச் சுந்தரியா ள்
வல்லங்கமாய்த் தன்னுயி ரிறப்பானன்றி வாழ்த்திடி லோ
புல்லுந்தமர்தனைக் காணுது சீதையம் பொற்கொடியா ள்
அல்லும்பகலுங் கண்முடாது சோகத் தழுந்துவ னே,
[சந்துருன்னன்] ஆ, அண்ணு அதர்க்கென் செய்வது.
தெய்வத்தால் விளைந்திருட் கூத்திரக்கென்செய்யலாம்
அழுதாலாவதென்னை வேண்டாம் வேண்டாமண்ணு
(பரதன்) ஹ ஹ கஷ்டங் கஷ்டம்.

விருத்தம்.

அரக்களு லபகறிக்க லாயினான் சீதாதே வி
இருக்கட்டுங் குணவிசேட மெழிலவன் நற்சபாவ ப்
மெய்க்கச்சுநை நின்னத்திராம பிரான் தீரெனினினு மந்தோ
உருந்நிமி சோகத்தாலே உயிருய்வதைய யந்தா னே
(ஆகையால்) யானென்செய்வேன் நிர்ப்பாக்கியானேனே.
இராகர் ஆனந்தபரவி, ஆதிதாளம் மாதே சந்திரமதியே என்றமெட்டு.

பல்லவி.

ஐயோ இனியென்செய்குவேன் அற்பபாக்கிய
னானே நென்படி உய்குவேன்.

அனுபல்லவி

கையையோர்பக்கம்விட்டு மெய்யுணர்வுங்கெட்டு
எய்யாத்துயர்க்கடல்வீழ்ந் துய்யாதுய்கின்றேன்கை
கேசீ, கெடுத்தான்மகதோசீ, சிறுவனான்பியாசி, அய்யனோபர
தேசியாவான் (ஐய்யோ)

சரணங்கள்.

நான்குபுதல்வர் பிறத்தோம் வாஞ்சையிருத்து
நான்குளிக்கச் சிறத்தோ ம்
ஒங்குமுத்தோனும்புகழ் தாங்குந்தம்பியும்நக ர்
நீங்கிவனம்புகையும் பாங்காய்நானிருப்பது ம்
நேரே, வனத்திலலவாரோர, அவனென்னினைப்பாரோ, யார்தான்
சகிப்பாரோ, இந்தத்துயரம் (ஐய்)

கானிலலைவதேதிது அதிலும்பெண்டைக்
கைநழுவவிட்டதேது.

சானகியைஆர்க்கன் ருனென்னஇம்சைசெய்கி ன்
ருனேஇனம்பிறிந்த மானையாளென்செ ய்
வாளோ, கண்ணைநனைப்பாளோ, புலம்பித்தவிப்பாளோ, உயிர்
தானிறப்பாளோ, தெரிகிலேனே (ஐய்)

அண்ணா அங்ளோரினைத்து நினைத்துருகி
அங்கயிகவுமிளைத்து.

கண்ணலேநீருநிர்த்து புண்ணய்நெஞ்சம்பதைத் து
உண்ணாடிகாய்கிழங்கும் உண்ணாதுயிருயிர் த்
தோடி, எங்கெலாஞ்சென்றுதேடி, காணாமல்மிகவாடி, குப்புறம
ண்மேற் சாடிவிழுவாரன்றோ [ஐய]

[சத்துருக்கனன்] அண்ணா அண்ணா இதுவென்கொல் இதுவென்
கொல்.

(சத்துருக்கனன்) கவிவிருத்தம்.

இந்தமால்துய றோனிதிலென் பய ன்
வந்தராஜர்க்கு வரிசை செய்தன ம்
தந்தந் தேயத்திர்க்கவர்கள் சார்ந்தி ட
சிந்தைதோந்து செலவுகொடுத்தி உ ர்.

(பரதன் சற்றாலோசித்து) இதுவென்கொல் இவனதுபிரவிர்த்தி வே
றாயிருக்கின்றது.

ஆகையாலிப்பொழுது சத்துருசங்கர நிமித்தம் இவ்வரசர்களோடு ஆரி
யபூரீராகவஸன்னிதானம் போகப்போகின்றேன்.

(சத்துருக்கனன்) ஓ ஆரியபூரீராமபிரானுடைய சமாசாரம் கேட்கப்ப
டவில்லையோ.

(பரதன்) அஃதென்னே,

(சத்துருக்கனன்) அண்ணா வேடராஜனாகிய குகனால் கடிதம் ஒன்றனு
ப்பப்பட்டிருக்கின்றது.

(பரதன்) ஓ ஆம் குகராஜனிடம் முன்னமே யான்மொழிந்திருக்கின்
றேனல்லவோ அவனதுவனசஞ்சாரகிங்கரால் தண்டகாரணத்தில் இராம
னது பிரவிர்த்தியை அடிக்கடிதெரிந்து வந்தறிவிக்குப்படி உரைத்திருக்கின்
றேன்.

(அவ்வுண்ணமே)

விருத்தம்.

வன்னமனென்று மாயமாய் ரூபவசனத்தால் ராமனைமயக்
கின்னவன்றனையும் மருண்டிடச்செய்து செலுத்திடத் தூரத்திற்சீதை
தன்னையொர்க்கன் சன்னியாசிபோல்ச் சார்ந்தபகரித்தனனென் றே
முன்னமேகுகன்தெரிந்து வந்தெனக்குமுன்னமெய் மொழிந்தனன்மு
ன்று நன்று இப்பொழுது வந்திருக்கின்ற நிருபத்தில் என் றையே
னென்ன வரையப்பட்டிருக்கின்றன அடீ முதன்முதலில் மேல்விவாசத்தி
ற்கு சலங்காட்டி யிருக்கின்றதா.

(சத்துருக்கன்.) ஆம் ஆம் அண்ணா குசலங்காட்டியிருக்கின்றது.

(பரதர்) ஆ, தம்பி, அங்ஙனமாயின் மேல்விவாசந்தொடுத்தே முறையே படிப்பாயாக.

(சத்துருக்கன்) நன்று நன்று அங்ஙனமே ஆகட்டும்.

[மேல்விவாசம் வருமாறு]

வெண்பா.

கேமமிவை ஸ்ரீராமன்செய்திகள் விளக்குமி து
பூமியிலயோத்தியெனும் பொன்னகரில், கே ம
மிகவரசுகாக்கின்ற மெய்ப்பரதர்க்கன் பாய்
குசன்வர விடுத்ததாகும்.

[பரதன்] நிரம்ப ஸந்தோடம், நிரம்ப ஸந்தோடம். தம்பி சத்துருத்
துவம்ஸனா பத்திரிகையை விரித்துப் படிப்பாயாக.

[சத்துருக்கன்] உத்தரவுப்படி படிக்கின்றே னண்ணா.

கடித ஸமாசாரம் வருமாறு.

கட்டளைக்கவித்துரை.

ஒருதம்பிமட்டிற் சாராய ராமர்க் குதவியதா ய்
நிருபர்கள்யாரும் வரத்தேவை யில்லெனின் னேரத்தி லே
கருதலர்தம் மையதஞ்செய்து தேவியைக் கைக்கொள வே
பரவைபோற்றா னையன்சுக்கிரீவ நடப்புப் பவித்தது வே.

ஆகையால் அரசர்களை யதாஸ்த் தானத்தை அடையச் செய்வீர்கள் என்றே.

[பரதன்] ஆ, சுக்கிரீவனென்பவன் யாவன் அவனது சகாயம் எவ்
வாறு கிடைத்ததோ.

[சத்துருக்கன் வசனம்.] அண்ணா, சுக்கிரீவனென்பவன் கிடக்கின்றதை
க்கதிபதியாயும் கவிக்குல சக்கிரவர்த்தயாய் மிருக்கின்ற வாலியென்பவனது

கனிவட்டன், மமதாரிய ஸ்ரீராதவரால் அவ்வாலியைக்கொண்டு அவ்விராஜியத்தி
வ்வுக்கிரீவனை நாட்டி வைத்த விதத்தினுற் கிடைத்ததாம். அவனது ஸஹாய
ம், அண்ணு கேட்கவேண்டும் அடியில் வரையப்பட்டிருக்கின்ற கடித மா
மாசாரச் சுருக்கம்.

[பாதன்] அஃதெப்படி.

சத்துருக்கன் விருத்தம்.

கொடியவாலியைச் சமரினிற்கடிந்து கோதண்டராம னவ்வர
அடிமைபூண்ட சுக்ரீவனுக்களித்து மவனுடைக்குரக்கு நற்படையா
படியிற்றேவியி னிருப்பிடந்தெரிந்து படையொடும் வானிறைபரவு
கடலிலோரணை இட்டதன்வழியாய் கருதவனுரை விடங்கண்டா
என்றே.

[பாதன்] சற்றாலோசித்து ஆ, தம்பி சத்துருக்கனா இது இப்படி சம்ப
விக்கக்கூடும், ஏனெனில்.

யான்முன் ஒருக்கால் ஒருவர்க்கொருவர் அதிவியப்புடன் நெருங்கி
றையாடிக்கொண்ட கேசரர்களின் வார்த்தை செவியரந்தனன்.

(சத்துருக்கன்) அஃதென்ன சமாசாரம் அரைமின்.

பாதன் விருத்தம்

ஆரியக்கூத்தினுங் காரியந்தனிற் கண்ணமென வரைகுரவரதுபோ
காரியந்தனிந்த தன்னினாவானான் நம்மன்காவலன் சதமகபதி
சீருடைஇராஜ குமாரனாவாலி சீவனற்றிறந்ததிற் சிறிது
வீரியமிகுதன் செவ்வனென்றுருகான் விதனத்தைமுழுவதும் விட்டான்,
[என்றே.

(சத்துருக்கன் வசனம்.) ஆ, அண்ணா அங்குனமாயின் இருக்கலாம்.
ஏனெனில், அவ்வித்திர குமாரனல்லவோ வாலி அச்சுவிருக்கக்கூடும்ஆனால்
அந்தச் சுரேசன் யாதுகாரியத்தை அபேகித்துக்கொண்டிருக்கின்றானோ அ
தை அறிந்தல்.

(பாதன்.) தம்பி சத்துருக்கனா அவர்களிடத்தில் திரும்பவும் ஓர் சமாசா
ரங் கேட்கலாயிற்று.

(சத்துருக்கன்) அதுவென்கொல் அதையும் அருளல்வேண்டு மண்ணா

பாதன் விருத்தம்.

காதினற்கேட்டதில்லை கண்ணினற்கண்டதில்

மோதலைஎழும்பிவிண்ணில் முட்டிவீழ்ந்திறைச்சல்செய் ய

காதசாகரத்தினுரு யேர்சனை தூங்காட்டு ம்
சேதுபந்தனமாமென்ன செப்புவேம்விந்தைவிந் தை
என்றே.

(சத்துருக்கன்.) ஆ அண்ண அங்கனமாயின் அப்பால் கவிக்குலங்
ட்தும், இராக்கதர்கட்கும் கலகப்பிரவிர்த்தியும்நடக்குமென்று நினைக்கிறேன்.
வெனனி.

விருத்தம்.

சண்டாளிலமன்றோர் தினத் தன்னிற்கிளம்பிட டே
கண்டேன்கெடுகுறியோவெனக் கனசாந்தியைக்கரு தி
தண்டாமரைத்தாரான்ராம சகபிங்களன்றன் னை
விண்டாரியருவின்முனர் வித்தேனவருரைத்தா ர்.
(பரதர்) அவருறைத்த தெவ்விதம் அதை பெடுத்துரைப்பாய்.

சத்துருக்கன் விருத்தம்.

கடிமானகரிலங்கைதனிற் கவிராக்கதர்கலக ம்
இடலாலதுகாண்பான்மிக இச்சைகொடுசெல்வா ன்
திடவேகவினதைசேயிரு சிறைக்காலெழுசிற்பா ம்
கெடுவாதமிதன்றமுறைக் கின்றார்முனியென்றா ன்.

ஆகையால் உத்பாதக சாந்திசெய்ய வேண்டுமென்ற பயத்தை ஒழித்து
விடச்சொல் என்றே.

(—) திறை.

கொச்சகம்.

நன்மனத்தார்பொன்றிடவும் நன்மைகடுகுமிலா த்
துன்மனத்தார்வென்றிடவுஞ் சோகஞ்சகிப்பே னே
என்மனத்தாதங்கம்விட இமவான்கிரியடைந் து
தன்மநற்றவம்புரிந்து தனிநாட்கழிப்பேனா வ்.

[பரதன்] கேட்டு ஆ உயித்தஞ்செய்பவருடைய செயாபஜயத்தைப்பற்
றிச்சொல்லிக்கொண்டு இவனாரொருத்திவிருத்ததாபசிபோற் காணப்படுகின்
றனன்.

[அப்பால்] விருத்ததாபசி வேடத்துடன் ரூப்பனகி பிரவேசிக்கின்
றனன்.

[ரூப்பனகி] நன்மனத்தார் பொன்றிடவும்) என்ற கொச்சகம் திரு
ம்ப்பட்டிக்கின்றனன்.

[புதர்] வசனம். தம்பி சத்துருக்களை இதை யார், எங்கிருந்து வருகின்றான், எனவிலுவுக. ஒருக்கால் இவன்முகாவழியாய் நம் ஆரிய ஸ்ரீராகவருடைய உயுத்தப்பிரவிர்த்தியைத் தெரிந்துகொன்னவுங்கடுமே.

[சத்துருக்களன்] ஆம் ஆம் அண்ணா அவ்விதமே வினவுகின்றேன். குர்ப்பனகியைக்குறித்து.

அடுக்குமொழி.

ஒ தவமுதையாளே தவறுதிரீயார்
எவணிஞ்சிப்போ திவண்வருகின்றாய்.

[குர்ப்பனகி] சத்துருக்களனை மொழிபீதியுடன்

(தன்னுள்) வஞ்சி விருத்தம்.

இன்னமும் கடுங்கின்ற தென்றனத்தை	க்
கர்ன்னகாசியைக் கண்டித்த காதக	ன்
முன்னமென் வரவோர்ந்து முற்று	மே
என்னமோசம திங்கும்வந் துற்றன	ன்.

கண்ணாய்க்கவனித்துப்பார்த்து, வசனம்.

ஒ இவனிலக்குவனன்று, பின்னையோவெனில் சரிசமான ரூபசம்பன்னான அவனது தம்பி சத்துருக்களையிருத்தல் வேண்டும் [காதகால் நாசியைத் தடவிக்கொண்டு] யான் புனைந்துகொண்டிருக்கின்ற இந்த தாபசீவேடத்திற்குரிய நாசி திரமாயிருக்கின்றது.

விருத்தம்.

கேட்டுமிக்குமானுக்குக் கிளர்ந்துமென் சொல்லிலெந்	த
வாக்கியங்களிலுஞ் சோர்வுவந்திடா துறைப்பேனாளு	ல்
மூக்கிலாவிசாரமத்த மொழிகளில் வருமோ நா	ரா
யோக்கியமாகும் வண்ணம்உசிதமா யுறைப்பேன்மன்	ளே

வெளிப்படடை.

அப்பா நின்னல் யாதுங்கழ்த்தலாயிற்று.

[சத்துருக்களன்] நீ யார் எங்கிருந்துவருகின்றாயெனக்கேட்கின்றேன் (எது காதானமுண்டோ.

[குர்ப்பனகி தன்னுள்] காதையுந் தடவிக்கொண்டு இது வேடத்தாலேற்பட்ட காதெனத்தெரிந்து கொள்வானே எதேது அது ஒருக்காலும் இல்லை (யானே இராவணனுக்குத்தங்கை இலங்கைத்தீவிலிருந்து வருகின்றேன்.

(சூர்ப்பனகை வெளிப்படை.) பெருமூச்செறித்து சோகபாசங்குடம்)
யான், யாரோ ஒருத்தி எங்கிருந்தோ வருகின்றெனென்றறிந்துகொன்.

(பரதர்) தன்னுள்.

விருத்தம்.

நிச்சியந்தவ மடந்தைஇவளேயாம் நிராசார்த ம்
பகடாநினீ யன்றன்றுபெதுயர் மிகுபடர்ந் தே
இகூணம்விளங்குகின்றான் இதனெவன் நமயனுக் கோ
லச்சுமணனுக்கோ கன்மையின் மென்மீண்னுகின்றேன்.

[இதுவன்றி, வேறுகாரணத்தால்தான் இவள் வருத்தமடைகின்றனனோ,

(அடி தாபசி நின்னது திருநாமமெண்ணை.

(சூர்ப்பனகி) தன்னுள்.

கலிவிருத்தம்.

காதுமூக்குங் கணத்தினிற் கத்தியா ற்
சேதமானதர்க் கெழிற்சிறற் தெவ ன்
எதுவானவனோ அ வன் பேர்விவ ன்
ஒதுவல்ல உருவக் தழைக்கிற ன்

ஆகையினாலவன் பரதனுநயிருத்தல் கேண்டும், இவனை சத்துருக்கள
னும் அடுத்துக்கொண்டிருப்பதால்.

(வெளிப்படை) ஒ மன்னப்பிரானே என்னஉணர்ந்தீர்.

சத்துருக்களான் அநிக்குமொழி.

உன்னது நாமம், என்னென்று சாவுர், இன்னவென்றனுக்கு, முன்ன
வன்றனே.

(சூர்ப்பனகி) தன்னுள்.

விருத்தம்.

ஹேமத்தால் வந்தபேயோ திகழ்த்துப்பனகி பென்பென்
கன்மத்தால்வந்தபேயோ சவின்முவிருபி பென்பா ா
தன்பதற்றவத்தே ர் நிகழாமுடம் டு சைலவாச ர்
நன்மைப்பன்னுதினீ பென்றெனையவர் நவில்வார்மோ தோ

எப்படி, புலத்தியமுனியின் குலத்தில்வந்தவனென் றென்னிடத்தில்
மிகத்தையெயோடு பெண்ணையாவர் மனிக்கின்றார்களோ அஃமுனியரால் பர்
னனாதிபென அழைக்கப்படுவேன்.

(பரதர்) அங்ஙனமாயின் நின்வாய்மொழிப்படி, புலத்திய குலத்தி
ற்பிறத்தவனென்றாலும் நின்னாள் ரிசியமூக்கிரியினின்று மிங்ஙனம் அடைய
லாசீகதகொல்.

(சூர்ப்பனகி) ஆம், ஆம்,

(சத்துருக்கனன்) அல்லது நீ அரக்கிகொல்.

(சூர்ப்பனகி தன்னுள்) அட்ட, இதைப்பற்றி ஒருவரிடங்கேட்கவே
ண்டுமோ.

(வெளிப்படை) கோப்த்துடன் புலத்தியகுலத்திலுதித்தால் அரக்கி
யாகூத் தானிருத்தல் வேண்டுமோ.

(பரதன்) தம்பி சத்துருக்ன இத்தாபசி கோபிக்கப்பட வேண்டியவன
ன்று, ஏனெனில், விச்சிரவணன் முதலானவர் அரக்கர்களாக இல்லையல்லவா.

ஆகையால்தான்,

[சூர்ப்பனகிதன்னுள் தொடர்மொழி.]

வீடணனென்ற விருதாப்பயலும் கூடுமரக்கர் குலத்தனன்று.

வெளிப்படை தொடர்மொழி.

வேந்தர்பிரானால் விளக்கிவார்த்தை பாந்தமதாகும் பழுதொன்றின்றே.

பரதன் தொடர்மொழி.

மிக்காகுலத்தில் வெதும்பினன்போலும்

துக்காக்கலாந்தையாய்த் துலங்குவதென்னே.

[சூர்ப்பனகி.] அங்ஙனமாயின் அறையக்கேண்மோ, சற்றே செவி
சாற்றுக.

(நன்மனத்தார்பொன்றிடவும்) பென்றகொச்சகம் திருப்பஉறைத்தனன்.

(சத்துருக்கனன் வாக்கியம்) யாருனக்கு நன்மனத்தர் யாருனக்குத்து
ன்மனத்தர்.

சூர்ப்பனகி தன்னுள் வாக்கியம்.

மாவரக்கர் நன்மனத்தார் வானரந்தாம் துன்மனத்தார்

வெளிப்படை வாக்கியம்.

வானரர்கண்னன்மனத்தார் வல்லரக்கர் துன்மனத்தர்.

(பரதர் தன்னுள் சந்தேகத்துடன்) கமது ஆரிய ஸ்ரீராமன் பக்கத்தைச்
சார்ந்தவானரர்பொன்றினொருவனு ளு வருத்தப்படுகின்றவன்போற் கணப்படு
கின்றனன்.*

(வெளிப்படை) அடி பன்னாதினீ ரிசியமுகிசியில் வயிச்சிற்றே
 நென்று வழுத்தினையல்லவோ, அங்கனமாயின் அவர்களின் கலகப்பிரவிர்
 தியும் அவ்விடத்திற்குளே.

(சூர்ப்பனகி.) அன்றன்று ௨௩ இலங்கைத்தீவிலேயே.

(பரதர்) சறி சறி இருக்கலாம்.

(சத்துருக்கன்) அம்மணி அதனை எவ்வாற்றித்தனை.

(சூர்ப்பனகி.) அப்பா கிட்கிற்றையென்ற குகையொன்று கேள்வியு
 ண்டுகொலோ.

(சத்துருக்கன்.) ஆம், வாலியென்பவனுடைய ஆள்கைக்குட்பட்டி
 ருக்கின்றது.

[சூர்ப்பனகி.) இப்போது வாலியென்பவனே இல்லையே.

விருத்தம்.

ரகுலராமனாலே எம்புரத்தேவப் பட்டா
 மிகுபலவாலியென்போன் மேவியவ்விராச்சியத்தி
 புசமுடன்சுக்கிரீவன்றான் பொன்முடி சூடப்பெற்றான்
 சகமதாயவனே அத்தைத்துரைத்தனஞ் செய்கின்றானால்.

(சத்துருக்கன்) ஆ இதுவும் அறிந்தவிஷயத்தான்.

(சூர்ப்பனகி) விருத்தம்.

அக்குகையில் ருமையென்பான் சக்களத்தியுடனலறி யமுதலிம்
 அக்கினியில்விழுந்திறந்த விதந்தனைக்கண்ணுற்று துயராற்றாளா
 துக்கமிகுவாரி யென்கிசங்கு கர்ணியெனச் சொல்லும்பேரா
 மிக்கவிதனத்தொடென்பாற் கிரிசியமுகமதின் மேவீனா

(அவளையெனக் கரிவித்தனன்.

[பரதன்]வேசத்துடன். ருமையென்பவன் யார்.

(சூர்ப்பனகி) பிலவங்கராஜனான சுக்கிரீவனது பட்ட மகிஷி.

(சத்துருக்கன்) பரபரப்புடன். ஆனால், சுக்கிரீவன்றான் அரக்கர்களா
 டி அடிபடப்பட்டார்களால்.

(சூர்ப்பனகி) சோகரீரால் தொண்டை தத்தலிட்டி. ஐயா, அவன்ம
 ட்டிலுமன்று.

விருத்தம்.

அவனுடையமைச்சன் அனுமனென்பவன்
 கவனவாலியின் காண்முளையங்க

யுவமன்னவனும் உற்றதனங்களு ம்
சுவமதானித் தரணியீழ்த்தன ர்.

சத்துருக்கனன் கலியிருத்தம்.

மாதவத்தொளிர் மாமணிமங்கைபர் ன்
குதின் அவண் நாடினெத்தம ர்
கோதிலாரகு குலக்குமார்த ஞ்
சேதியென்ன தெரித்ததுசெப்புலா ய்.

[சூர்ப்பனகி] அட்ட எவருடைய செய்கியும் மற்றெவ்விதமாய் முடியும் மகாமாயாவிகளான கொடிய இராக்கதர்களி னெதிர்ப்பில் எவந்தானு ஜ்ஜீவிப்பார்கள்.

(சத்துருக்கனன்) கண்ணீர்ப்பெருக்குடன். ஆனால், அவ்வளக்கர் வேந்த ளுள் அவர்களிடத்தும் அவ்விதமாய்ப் பிழைக்காதெய்யம் பட்டதுகொல்.

(சூர்ப்பனகி) ஆனால் கேட்கக்கடவீ.

 சூர்ப்பனகி விருத்தம்.

மாவிலங்கையினிற் போனெனத்தெரித்த மகிப சிபாதனங் கூங்கள்
எவிடப்பெற் றயோத்தியினின்று மிங்குளங் குதவிய பெழுது
மேவினமென்ன வஞ்சராக்கதர் நரவேடத்தார் விழிதுகிவகை னை
தாவிராமனை இளவலையப் படித்தான் செய்தார்.

(பரத சத்துருக்கனன்) பரபாப்புடன். எப்படிச்செய்தார்கள், எப்படிச் செய்தார்கள்.

சூர்ப்பனகி தன்னுள் விருத்தம்.

என்னுடைத்தமையான இராவணேச்சவரனைக்கும் ப
கன்னியெயவன் கொன்றான் கொல் அவனுடைக்கனிவ்ட்டா ன்
பன்னுமிப்பாலான பரதசத்துருக்கனர்தம் மை
துன்னுமென்வாசகத்தாலுயிரினைத் துலக்கின்றேன ல்.

(வெளிப்படை.) முன்விருத்தத்தொடர். நாமபிச்சுமதாய்.

(பரதர்) ஆ, நாமச்சத்திரா, ஆ தம்பி லக்ஷ்மண.

இராகம் நாதநாமக்கிரியை எசுதானம்.

பல்லவி.

இதுவென்னமாபாதகம் அய்யோ எவ்வாறெழியுந்தோதகம்.

அனுபல்லவி.

சுதிர்பெரும்ராகவரோ, அடா, தம்பிலக்துமணரீ ரோ
மதிமோசம்போயினீரோ, உமையும், வன்குலசெய்தனரோ. (இது)

சுரணங்கள்.

புலிகன்பசத்தோல்பேர்த்தி, வந்தாற், போலார்க்கரோமாத்தி, உம்மை
குலசெய்தாவெனச்சாற்றில், என்ன, கூடுவேன்றேத்திரேத்தி. (இது)

வீராதீவீரர்களே, உம்மை, வெல்வாருண்டோபாருளே, பேரரிவெவரும்
நேரினில்நில்லார்களே, அந்த, நீசரால்மாண்டீர்களே (இது)

தம்போலுமையித்தார், தூங்குஞ், சமயத்துயிர்குடித்தார் அல்லால்
சமர்தொடுத்தாரெதிர்த்தார், உமையுஞ், சதிசெய்தவர்கெடுத்தார் (இது)

(என்றலறி துக்கக்கடலாழ்ந்து சொக்கி மயங்கினன்.

(சத்துருக்கன்) ஆ, ஆ தமயன்மீர் இராக்கதரின் வஞ்சனையால் இரு
வர்களும் மாண்டீர்கொல். அந்தோ, அந்தோ (என வெட்டிச்சாய்த்த மரம்
போல் அலறிவிழுந்து அதிகளைப்புற்றனன்.

(சூர்ப்பனகி) ஆ, ஆ கஷ்டங்கஷ்டம் நீவிர் யாவர்கொலோ துங்கட்
கப் பிரியச்சொற்களோ இப்படிச் செப்பினேன் சற்று தெளியக்கடவீர், சற்
று தெளியக்கடவீர்.

(பாதசத்துருக்கன்) களைப்புவிடுத்து ஆ, அவ்விருவர்க்கும் ஓர் யெழு
த்தா யிசைந்ததுகொல்.

(சூர்ப்பனகி) ஆம், ஆம், அன்றியும் பந்தி பந்தி யடுக்கடுக்காய்த்தா
னே என் சுகிர்த்துக்களான சுக்கிரீவரதிகளும் சரபாணிகளான இராக்கதவீர
ரால் (என்ற சொன்னடுவே) சொல்லுகிறேன். நிவிர்யாவர்கொலோ அதை
நிகழ்த்துமின்.

(பரதர்) மேலுள்ளது வினம்பல்வேண்மொ, யாருமறியத்தக்கதுதானே
அவர்களும் அதஞ்செய்யப்பட்டார்கள் என்றே.

(சத்துருக்கன்) அடி பர்னனாதினீ,

சிங்கராக்கவி.

மன்னிவரெனக்குமுன், வந்து தித்திட்டவர்
பன்னுமபிதானமும், பரதனென்பரா ல்

யானோ, இவர்க்கனுசன் சத்துருக்கனென்பவன்.

(குப்பனசி) கிளம்புமனக்கேதத்தை கடிப்பித்துக்கொண்டு.

ஆ, ஆ, அப்படியா அவ்விராமலக்ஷ்மணிக்கு சோதார்களா, அந்தோ அந்தோ ஆ கெட்டேனே கெட்டேனே.

கொச்சகம்.

உள்ளதேயானாலும் மொருவருக்குச்சோகமொழி
விள்ளுவதனர்கமென்றே மேலோர்மொழி யறிந்து ம்
துள்ளித்துடிக்கவைக்குஞ் சொல்லுதும்பாற் சொல்லியிக
நள்ளாகக்குழிச்சி ந:ற்றங்க:லா வே ரே

■ (எனக்கண்மாரி பொழிகின்றனன்.

(பரத்) அடி உனகென்னடி பாதகம், நீ புசுவாவிடினும் மற்றுயாக
ரேனுங் எங்கட்கியும் புவரன்றே. இத்தற்கேன்றுக்கிச்சினாய்.

(குப்பனசி) கஷ்டம் கஷ்டம் சங்குகர்ணி சாற்றியமொழியை உன்
கள் சம்பந்தம் உணராதுறைத்தேன்.

[சத்துருக்கனன்] அது நிர்க்க.

வாக்கியம்.

சிதாதேவி செய்துயெவ்வா ரே
ஒதாய்தவத்தி னெண்டொடியா னே.

[குப்பனசி] அன்ன செய்தியை என்னென்றுரைப்பேன்.

விருத்தம்.

பொல்லாதரிசிராளு லபகரித்துப்புன்சிறைபிட்டென் புணர்மாதாவா
பென்று, சொல்லாதவார்த்தை பலசொல்லப்பட்டாள் தூயவர்த்தியவத்
தையுணர்த்தப்பட்டான், நல்லாளச்சானகியாள் துடிதுடித்து நாதாவென்
றலறினளாய் நான்கொண்டான், கொல்லாநின்றிடுந்துயரோடு யிரைவி
ட்டாள் கொடும்பாவமிதுவு நும்பாற்குறினேனே.

(சத்துருக்கனன்)சோகத்துடன். ஆ இதுவும் இப்படி முடிந்ததுகொல்.

இராகம் கமாஸ் ரூபகதாளம் (வந்துருவாடலகிராடோ) என்ற மெட்டு.

பல்லவி

இப்படியோ முடிவுகாலம்ய்தென்னகோலம்

[இப்]

அநுபல்லவி

ஒப்பில்லாத கதிர்க்குலத்திர்க் கோய்விலையென்னுஞாலம் [இப்]

சரணங்கள்

தெகவீரர்கானகத்திற் சென்றுடைக்கவும் அந்த
மகன்பிறந்ததுயகாநினைத்து மன்னனிற்செய்யவும் [இப்]
வனம்புகுந்தும்மனையப்பிரிந்தும் வாடித்தவிக்கவும் இங்கே
இனமும்நீங்காப்பெருந்துயரம் எம்மையவிக்கவும் [இப்]
பெண்டைச்சதித்தகண்டகன்நன் பெருங்கபடத்தீ பற்றி
மண்டியெறிக்கராமலக்கமணர் மாளவுஞ்சகத்தில் [இப்]
அந்தோ, அந்தோ என்னன்ன ஜானகி நீயும் இறந்தனாயா.
கஷ்டம், கஷ்டம்.

விருத்தம்.

கானேடப்பதர்க் கண்ணிலாரியர் காண்பித்தபடி வந்த லை
கானேவகித்து முன்னாலேகவேயுளம் கைத்திட்ட மாமிமுதலோ ர்
தீனேவத்தைக டெறிந்தாற்செய்யபோ தோரானக் கருதி நீ
தானேவிடுத்தினை கொல்வானானை வன்மையிற்றாயே இதென்னகஷ்ட ம்.

(பாதன்) ஆ, ஜானகிப்பிராட்டி, நீ பா பாக்கியவதியாகின்றாய் யா
தொரு குலோசிதமான காரியத்தை அனுசரித்தனை ஆதலால் பாக்கியவதியெ
ன்பதற்குச் சந்தேகம் யாது. யானே இப்பொழு தின்னபடி செய்யவேணு
மென்பதரியாது மயங்குகின்றேன்.

(சத்துருக்கன்) வசனம். ஏதண்ணு நீதறியாததா, கடும்போரினிற்கருதலடைக்
கணத்தினிற் கண்டகண்ட துண்டதுண்டஞ் செய்து காலனூர்க்கணுப்பி
வைத்து வைரசாந்தி செய்துகொள்ள வேண்டுவது தான் செய்யவேண்டிய
காரியம்.

(கூப்பனாதி) தன்னுள் இது முன்னமே முடிந்தாய்விட்டது.

(பெளிப்படை) விருத்தம்.

விருத்தம். லை உமக்கிதுமார்க்கமின் றே
விருத்தம். லை உமக்கிதுமார்க்கமின் றே
இதுவனநிறற்றதொவ்வா தென்றகாண்பித்தல்போ லே
மதமுச்சகனிகொண்ட வழியனுசரித்தல்கன் றே.

(பாதன்) ஹ, ஹ கஷ்டத்தின்மேற் கஷ்டம்.

விருத்தம்.

வருடமொருபதினான்கும் நிறைவதாச்சு வழிபார்த்துநின்றனன் அன்
னாடானெல்லாம், ஒருகண்மொருமதுவாய்க் கழித்தேனந்த உத்தமராகவ
ன்வாவுச் சுவதியின்றே, புரவலாகவன்வருவா னவன்நன்றிவ்விய பொ
ற்பதாம்புயந்தரிசிப் போமென்றென்னுட், டிராடனோக்கிமொசைத் தரு
வேறிற்றுத்திடமொன வீழ்ந்திட்டதிப்போ தென்செய்வேனே.

(என்ச் சோகமுற்றுச் சொக்கிவிழுந்தனர்.)

(சூர்ப்பனகி தன்னுள்.) அட்ட பரதா அது உனக்கு மட்டுமன்று. எனக்குமப்படியே மனதிற்சுந்த வனப்பினனென்றவன் மீதுள்ள எனதாசைத்தரு, அடியோடே வேறற்று வீழ்ந்தது அன்றியும் எனது மூக்கு முலைகளை வழித்துக்கொண்டு விழுந்தது.

(வெளிப்படை) ஆ பரதா வேண்டாம், வேண்டாம் ஆயாசமொழித் தாகவாசங் கொள்ளக்கடவாய், இங்ஙன மயங்கிவதில் இராமனைக் காணவு முண்டோ.

(சத்ருதுன்னன்) ஆசா சோகத்துடன்.

விருத்தம்.

சரதருதுவிந்துவென அந்தமுகமுந்தண்ணாளின மென்னவன் னயநங்களுங் கருடமணியாலொளிநு தம்பம்நிகராய்க்காணும் ரமணியமுளபுய மலைகளுந் திருவினதுகரபதம மோங்குகமலச்சி ரெழிலிலங்குமச் செவடிகளுந் பரிவொடுமருபுடிகரு பதியைக்காணப் பாவியேர்க்கினியேத பாவமன் றே.

இராகம் உச்சேனி ஆதிதாளம்.

பல்லவி

இனிமேலெப்படிக்காண்பேன் ருபதியை
இனிமேலெப்படிக்காண்பேன்.

அநுபல்லவி

வனம்போய்வருவேனென்று வாக்களித்தேகிளுந்
வாராவழியிற் போகினென்பதால்

[இனி]

சரணங்கள்

வருவான்வருவானென்று வழிபார்த்திருந்தே னே
வருடமோர்பதினான்கு மலைபோற்கடந்தே னே
திருமுகமிவனுக்குத் தெரிசிக்கப்பாக்கிய
சிற்றிதுமில்லாமற்போச்சுதே யோக்கியம்

[இனி]

கண்ணும்முகமுவன் கனிவாயும்புன்னகையு
கமனியவார்த்தையும் மாற்புமிருகையு
எண்ணிஎண்ணியருகி யேங்கித்தவிக்கின்றே
எங்குபோய்ப்பார்ப்பேனே அவனைநா

மடமடென்றடவியில் வழிக்கொண்டுபோர்ப்பே னே
வருடம்பலசென்றாலும் வருவானென்றிருப்பே னே
உடல்விட்டுயிர்பறந் தொழிந்தாற்புவியீ து
உண்டோஒருபோதுங் காண்பதே து (இனி)

(எனச்சோகத்திற்றுடித்து மோகத்தையடைந்தனன்.

[சூர்ப்பனகி தன்னுள்] அடட, யானவனது சர்வாங்கமும் கண்டிருந்
தும், என்மனோதம் நிறைவேற்றிற்றில்லையே.

(வெளிப்படை) அடடா குழந்தாய் சத்துருக்களா எதிர்ப்படி மயங்குகி
ன்றாய், சற்றுகவாமை பெற்றிவீனையுந் தெளியச்செய்வாய், பின்னர் இதைப்
பெருஞ்சோகத்திற்கு பரிகாரவிஷயம் சிந்திக்கலாகும்.

(பரதர்) மூர்ச்சைதெளிந்து.

பாதுகையளித்தே னிதனைமுன்வைத்துப் பாரிளையாளுதி பர தா
தாதைசொற்படிக்கிக் கானகத்திருப்பேன் சமவச்சரம் பதினான்ங்கு ம்
மீதுனக்காக மேதினிபுரப்பேன் விதனமேனென் றுலாளனைக ள்
போதனைசொலிக்கான் புகுந்திராமன் போந்திலனெனிலார் பொருப்பா ர்

(வசனம்.) ஹ ஹ இந்தப்பெருந்துயரம் எவ்வாறு சகிக்கலாம் மற்றெ
தினற்றானிது தணியப்போகின்றது, இனிபொருத்தல்லமுடியாது. ஆகையால்
யானிப்போதக்கினியிற் பிரவேசிக்கப்போகின்றேன்.

(சத்துருக்கன் மூர்ச்சைதெளிந்து) இந்தச்சோகத்தி மாற்றப்பாவகமே
வேண்டும்.

பரதனைக்குறித்தஞ்சலிசெய்துகொண்டு.

வெண்பா.

எவ்விதமிலக்குவனா ராமபிரானைத் துடர்ந்தார்
அவ்விதம்யானும் மையனுசரித்து செவ்வை
அனற்குளித் துமைத்துடர்வேன் அண்ணாவிதனம்
இனிப்பொருக்க கொண்ணாதிசெந்து.

(சூர்ப்பனகை.) களிப்புடன் (தன்னுள்) மற்று யாது நிமித்தம் இத்த
னை எனது பிரவிர்த்திகளும்.

(வெளிப்படை) பரதா, நன்குறைத்தனை, நின்னால்கன் ருகநிர்த்தாரனை
செய்யலாவிற்று.

(சூர்ப்பனகை.) குழந்தாய் சத்துருக்களா நின்னது தூக்கபரிகாரசிந்தனை
மிக்கவும் நன்று நன்று.

யானுமே, இனி தவத்தை உத்தேசித்துச் செல்கின்றவனாயில்லை, பின்னையோவெனில்.

கவிவிருத்தம்.

சுக்கிரீவன் முதலினோர் துட்டரா ல்
ஒக்கமாண்டன ரென்பதி லுற்றிடு ன்
துக்கசாந்திக்குமைப்பின் ரொடர்ந்துயா ன்
அக்கினிக்குளமுந்தி யிறப்பினு ல்.
(பரதர்) ஆ ஆ அடா தம்பி லடக்கமுனா.

விருத்தம்.

மன்னவராகவரிதய மனுசரித்துவன் கண்ணைத்தந்தையின்சொல் மனஞ்சுகித்தும், என்னனையின்வாயடக்கிடாமலுந் திங்கியற்றிமெந் தரையை முடுக்காமலுந்தான், நன்னகர்விட்டரணியத்தில் ராமன்செல்ல நாடியவன் பின்னொடர்ந்தாயது போற்போரில், இன்னுயிர்போய்ச்சுவர்க்கமவனுடனே சென்றாயிப்படியார் பக்திசெய்வாநெருகுமுண்டோ.

(ஆகையால் தம்பிலெட்கமுனா நீ தன்னியனாய்.

யானோ அப்படிக்கில்லாமற் போகினேன்.

இராகம் காம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி

தன்னியனாய், தம்பிலெட்கமுனா நீ தன்னியனாய்.

அநுபல்லவி

முன்னவனுக்கன்பாய் முக்கியபக்தனாய் (தன்)

சுரணங்கள்

பிறந்தாலாயிர்தம் பின்னொடர்வ தே
சிறந்ததாமென்றே தெரிந்தாய்செகமீ தே (தன்)

சிறுவனாயிருந்துந் தீங்கானஞ்சென்ற ய்
பரமன்ராகவர்க்குப் பணிவிடையில் நின்ற ய் (தன்)

எந்தக்காலத்தும் ராமானுசப்த ம்
சொந்தமரையடைந்தாய், துளந்தவிர்த்தாய்நித ம் (தன்)

(ஆ அந்தோ, அந்தோ அடாதம்பிசத்துருக்ஞ.)

விருத்தம்.

தனயரிலாக்குறைதவிர்ந்துத் தழைக்கவைத்தார் சாந்தேசர் அசுருலத்
தைத்தயவினாலே, வினையினதுகெடுத்தியினற் புதல்வற்றற்றெவநங் குலமா
யாகாது மேலென்செய்வேன்,

(ஆ ஆ கஷ்டங் கஷ்டம் நிர்ப்பாக்கியுளுனேனே.)

இஃ மனமுறுகிராமன்முதல் மூன்றுமைந்தர்வலிவிதியற் பொன்றி
னரால் துரியனான, நனிமகனீயாவதுயிரோடிருந்து நம்பிதுர்க்குத்திருத்தி
செய்தர்ப்பணநன்னீரால்.

இராகம் சாவேரி ஆதிதாளம்.

பல்லவி

நீயாகிலுமிங்கே சீவனோடிருந்து நீர்க்கடன்தீர்ப்பாய்.

அனுபல்லவி.

தாயார்கள்வருந் தாமலேயிகத்தேற்றி
தளர்ச்சியுருமலி ராச்சியத்தையுங்காப்பாற்றி
தைரியம்விடாமல் சமர்முதுகிடாமல்

சத்துருத்துவம்சனா நங்குலத்திற்கு வசைகொடாமல் (நீயாகி)

சரணங்கள்

மாசமருவிலாத சூரியகுலமி	ப
வரிசைமிசுத்துவளர்ந் தேரிவருகின்ற	து
ராசன் தயரதர்க்கு நான்காமைந்தனென்ப	து
நான்காமைந்தனென்றசொல் நவிலமட்டுமாவ	து
நாட்டினில்விளங்க நனியிசையிலங்	க
நன்றுபாலோகமதிற் சென்றதந்தைபேர்துலங்	க

(நீயாகி)

மூத்ததமயனோடுன் வாய்த்ததமயன்மாண்
மொய்குழற்சீதையும் முடிந்தாளென்றனையீண்டு
வற்றதமையனானோ இறக்கின்றேன் துயர்பூண்டு
இப்படிநீயும்நொந்தால் யெமக்குக்கதியெங்குண்டு
எண்ணிஎண்ணியழாமல் யென்சொலும்வழாம ல்
இங்கனமிறந்தவர்கள் பொங்குநீரில்வழாம ல்

(நீயாகி)

(சூர்ப்பனகை தன்னுள்) ஓ சத்துருக்கனன் சாகாநே இதுவென் கொல், என்மனோரதம் இவ்வளவில்லத்தான் பவிக்குமோ.

[வெளிப்படை.] கண்மணி பரதா, நின்னிலும் இவ்னுக்குச் சோக பாரம் அதிகமாயிருக்கின்றது, ஆகையால் இந்த நின்னதுவார்த்தை வீணாய் பவிக்குமென்றே நினைக்கின்றேன்.

[சத்துருக்கனன் கண்ணீர்ப்பெருக்குடன்.] ஆ அந்தோ அந்தோ கஷ்டங் கஷ்டம் அண்ணா.

சத்துருக்கனன் விருத்தம்.

உகந்திமைத்தரீவீர் உயிரிற்நொழிந்த பின்ன	ர்
சகந்தனில் வல்லுயிராய்த் தழைப்பதும் யானோபால	ம்
தருந்ததர்ப்பணந்தான் செய்யச்சக்தனே மாண்டவர்க்கு	ம்
மிருந்தநற்றிருப்தியாக் கொலிம்மொழி விளம்பலா	மோ

(ஹ ஹ கஷ்டங்கஷ்டம் பாவியேன் விதியையன்றி மற்றுயாறையோவது.

இராகம் சகல ஆதிதானம்.

பல்லவி.

இந்தப்பாதகத்திற்காளாவேனே இதுவும்விதியோ யீஸ்வரா

அநுபல்லவி.

இந்திரனைக்காத்த எந்தையிறக்கப்பின்ன	ர்	
இருவரிற்சமுன்னர் ஒருவரிற்றக்கவரு	ம்	(இந்த)

சரணங்கள்.

மலையையமலையல்லாமல் மண்ணுங்கட்டிசுமக்	க	
மாட்டுமோகேட்டவர்க்கு வருமேயிகநகைக்	க	
சிலமேவுராமன்முதல் மூவருமேயிறக்	க	
சிறியனோஅரசாய் வீற்றிருப்பதய்யோமிக்	க	(இந்த)

அருந்ததிபுகழ்கின்ற கற்பலங்காரியா	ன	
அன்னையானகியோடி ராமலக்குவன்போ	ன	
திருந்துகதியையானுஞ் சென்றடையாமலீ	ன	
தியனைப்போலுயிர் கொண்டிருக்கின்றபெரிநா	ன	(இந்த)

எழிலார்கதிர்க்குலத்தில் யான்பிறக்காம லே
 இருந்தாலெந்தமூலை பாழாகும்புவிமே லே
 பழியாம்புகீர்த்திக் காளானயெனைப்போ லே
 பாவிதளாருமில்லை அய்யய்யோஆகையா லே (இந்த)

(வசனம்.) இன்னியென்னவிருப்பு யானிப்பொழுதே என்றமயனருக்கு முன்னாலேயே அனற்பிரவேசஞ்செய்யப் போகின்றேன்.

[சூர்ப்பனகை] அங்கனமாயின் குழந்தாய் சத்துருக்கை காய்ந்த இந்த னங்களுடன் அக்கினிக்குண்டந் தயார்செய்வாயாக, சீக்கிரம் சீக்கிரம்.

[பரதர்] ஹ ஹ கஷ்டத்தின்மேற் கஷ்டம்.

விருத்தம்.

கோசிலத்தாயே கொதித்திடும்பெருஞ்சோ கோத்திரந்தரங் குளித்தா ய்
 ஆசந்திரார்க்கமவயசப் பங்கத்தழுந்தினைக் கைகைமாபா வி
 மாசிலிரண்டிமைந்தரைப்பெற்றும் நீமனத்துயர் சுமித்திரைவகித்தா ய்
 நாசகாரணிநீ மந்தராயுனக்கு நரகமேநிலையமாம் நாளு ம்

அந்தோ அந்தோ ஆ ஆ ஐயா தசரதரே, சுரேசனுக்காப்த்த சிநேகிதரே வெகுசாலமாய் மெய்வருந்தித்தொடுத்த தபோஎத்தனங்களால்.

கொச்சகம்.

குலத்தைவிருத்திசெய்தீர் குமாரர்களைப்பெற்றெடுத்த ன
 நிலத்திற்புகழடைந்தீர் நிர்ணிமித்தமாய்க்கானி ல்
 பலத்தொருமனைநீர் பார்த்தனுப்பிவிட்டதனா ல்
 துலத்துவிட்டாரப்போதே தோதகத்திற்குள்ளானீ ர்.

[சத்துருக்கனன்] ஆ அண்ணா அழுதுபுலம்பினாலாவதென்கொல்.

விருத்தம்.

துக்கமேனினியென்னண்ணா இந்தனச்சுமைகளோடு ம்
 அக்கினிதயார்செய்திட்டேன் ஆசாரவாயிறன்னி ல்.

(எனச்சென்று மருபடியும் பிரவேசித்து.)

உக்கிரசடசடாத்தாரத்தொடும் ஒங்கிமிக்க ச்
 சுகெண்ணெலர்ந்த காஷ்டத்தோடனற் சொலிக்குதற் தோ.

(பரதர்) சிரம்பசந்தோஷம் நிரம்பசந்தோஷம்.

[சூர்ப்பனகை தன்னுள்] நின்னிலும் எனக்கறிதச்சந்தோஷம்.

[வெளிப்படை] அங்கனமாயின், கண்மணி பரதா, எழுந்திடலாம், கொழுந்தணற் குழிக்குள் விழுந்திடலாம்.

[பரதர்.] அடி தாபஸ்.

விருத்தம்.

தாபசினரினண்பன் சதிர்குலகுரு திங்கின்றி க்
காவலாய்த்தொன்றுதொட்டிக் காத்தவன்காலமூன்று ம்
மேவினன்குணர்வோன் மேலோன்மெய்யருந்ததி சல்லாபன்
பாவனவசிஷ்ட்டர்பாலிப் பரதவாக்கியம் பகர்வா ய்

[சூர்ப்பனகி தன்னுள்.] ஆனந்தத்துடன் ஸரி ஸரி இந்தக்காரணத் தால் எனக்கு தீய்க்குழிப்பாய்தவினின்றும் தப்பித்துக்கொள்ள வழியுண்டா ச்சுது.

[வெளிப்படை] என்ன என்ன எப்படி அய்யா.

[பரதர்] அடி தாபசீ இதோ அடியில்வருமாறு யெடுத்துறைத்தல்வே ண்டும்.

விருத்தம்.

இன்றுமுதல்மனுவெனத்தாய் முனியேவீவிர் எங்களிராச்சியத்தை இனி தாளவேண்டும், கன்றிழந்தபசுக்களெனக் கதறிடாமற்கண்பார்த் தெந்தாய ர்களைக்காத்தல்வேண்டும், நன்றுபெருஞ் செந்நணலிற் மூழ்குவேற்கு கற் கதியுந்திருவாக்கால் நவிலல்வேண்டும், பின்னொடர்வேன்ராமனைச் சத்து ருக்கனளோடு பெருந்துயருக்காற்றாத பெற்றியாலே. [என்றே]

[சூர்ப்பனகி தன்னுள்] என்மனோரதம் பலித்ததுப்போலாம்.

[வெளிப்படை] இதனை அறிவிக்கவேண்டிய தென்னயருக்கின்றது எல்லாம் அவரே அறிந்துகொள்ளத் தகாததா.

(என தீவலஞ் சுற்றுகின்றனள்.

[சத்துருக்கனன்.] ஆ பரனாதின் ஆரியநீ பரதாக்கனையை குருவிடம் அதிசீக்கிரம் போயறிவிக்கவேண்டும்.

[சூர்ப்பனகி தன்னுள்] இதில் இவர்களது விவசாயம் பெலப்படுத் திவிடப்பட்டது. இனி இதில் நின்றும்விலகார்கள், ஆகையால் யானிங்கிரு ந்து இது விஷயமாய் செய்யவேண்டுகாரியம் யாதொன்றுமில்லை.

[வெளிப்படை] உங்களுத்திரவைக் கடக்கல்முடியுமா அதிலுமிப்பே ர்க்கொத்த தூர்த்தெசையில் உல்லிங்கனஞ் செய்தலுசிதமா.

நன்று நன்று அங்ஙனமே ஆகட்டும், (என்று சென்றனள்.

இருவரும் தீவலஞ் சுற்றுகின்றனர்.

திரை (—) விருத்தம்.

தாதைசொற்படியே தீவனத்தினிலே தான்வலத்திட நடந்தேரு ம்
நாதனைத்துடர்ந்த சீதையென்குமரி கவிதுயரெப்பமச் சகிப்பா ன்
வேதையுற்றிடுவ ளெனத்தவிக்கின்றேன் வெவ்விடிவீழ்ந்திட்டவிதமா ய்
பேதையைஅரக்கன் கவர்ந்தனெனவோர் பேச்சுமுண்டாகுது பெரிதாய்.

அடுத்ததிரை (—)

அடே அடே சிவபூசாதூர்தர சிகேகிதசிகாமனே இலங்கேசுவரா.

விருத்தம்.

யீசபூசைவிலாசமிக்கவ ராவணேசுவரயாதுகொல் நிர்ச்சங்கையா ம்
நேசனென்மகளான சீதையைநீயும் வவ்வினையென் சொல்லே ன்
ஹ ஹ கஷ்டங் கஷ்டம் ஆ என்னருமைக்கண்மணியே,
ஆசையென் மகளாகுமாற்றிடு மவ்வனத்திற் றசமு க
நீசன்வவ்விட நீபுலம்புகைநீடு மென்மனம் நீறு தே.

சத்துருக்களன் அகவல்.

மான்றிகழ்கண்னெழில் வாய்ந்தஜான ி
நான்றுகொண்டா ருயிர்நசித்த செய்தி யை
ஆன்றவரிவர்கேட் டறிந்திலர்கொல் லோ.

[பரதர்] இங்ஙனம் வந்த இந்தப்பெரியவரிடத்தில் சங்கதியொன்று
ஞ் சொல்லாமல் அக்கினியில்ப் பிரவேசித்தலுசிதமன்று.

(என்று வரவையெதிர்பார்த்திருக்கின்றனர்.)

(பிரவேசித்த ஜனகர்.) அகோ அகோ இதுவென்கொல்.

விருத்தம்.

பம்பியபொறிச்சிகை படர்ந்ததீயி தே
தெம்பியினுடன்வல மெழுந்துசுற்றி யே
வெம்பியமனத்தளாய் வீழ்பவன்போன்றன ன்
நம்பியாம்பரதனும் நாட்டிமதென்னை யே.

[என விறைந்து வந்தனர்]

இருவரும் ஆரிய ஜனகமாமனே வந்தனத்தந்தனம்.

வெண்பா.

வந்தனமீதை வருஞ்சரமத்திவிடும்
வந்தனமாய்க் கைக்கொள்க மாமனே—செத்தழலில்
யாபிறக்க வெண்ணமுற்றோம் இராக்கதர்வெம்மாயையினால்
ராமலக்குவர் முடிந்தாராம்.

(ஜனகர்) ஆ, கெட்டேன் கெட்டேன் குடிமோசம் போச்சுது அந்
தோ அந்தோ நிர்பாக்கியனானே, (என மயங்கி களைப்புற்றனர்)

(இருவரும்) ஆ ஆ, ஆசுவாஸம்பெருவீராக ஆரியரோ ஆசுவாசம் பெரு
வீராக.

(ஜனகராஜன்) ஆயாசந்தெளிந்து, ஹ ஹ கஷ்டங்கஷ்டம்,

இராகம் ஆனந்தபைரவி தாளம் திரிசிறசாப்பு
அம்பா-நினு-நேரநம்மி தீனி ஜனனீ கம்புகளனே துபதாம்புஜவுலன்
என்ற வர்னமெட்டு.

பல்லவி.

கால் விபரீத மிதோ கன்ம கதியோ
கட்டமிதெலாங் கான்காணவியோ

அநுபல்லவி.

தாலமதிற் சாலவுமென் தன்மங்கள் தவமெலாம்
வேலையிற் காயங்கறைத்தாற் போலாச்சுதேபொல்லாக் (கால்)

சரணங்கள்.

என்னருமைப்பெண்மணிகள் கண்ணான கண்மணிகள்
கன்னியர் சிதைபூர் மிளக ன்
பன்னுமவர் மங்கிலியப் பாக்கிய சிலாக்கிய ன்
என்னப் பெரியோர் வாக்கியம் யெல்லாம் பொய்யாச்சே யோக்கி
யம் (கால்)

தீரஜய சூரர்களை திர்க்கையுள் வீரர்க ளை
மாரணநேர் குமாரர்க ளை
செருடனிக்கன்னியர்கள் சேர்ப்பெருவொன் றே
ஆரியருறைத்ததும் அவத்தமாச்சுதே இன்றே (கால்)

அந்தோ அந்தோ

விருத்தம்.

முனிவராயாக்ஞவல்கர் மொழிந்தருளுபதேசத்தா ல்
மனவுபா திகளடங்கி மாதிர்த்துவம்பெற்றேன்யா ன்
எனினுமோர் பக்கென்னே இத்துயர்வதைக்குதந் தோ
இனிபென்ன அமுகையந்தோ எழுதிடாபொறிக்கென்செய்வே ன்.

(சத்துருக்கள்) எந்தாய் சீதாப்பிளட்டியும் (என்ற சொன்னாலே,
சோக நீரால் தொண்டை தத்தலிட்டு நின்றனன்).

(ஐனகர்) எப்படி அவளும், போய்விட்டனன் கொல், அங்ஙனமாயின்
எனக்குச்சந்தோடந்தான், அங்ஙனமாயினும் என்னிதயம் தவிக்கின்றது,

(சத்துருக்களன்) ஐயா,, அதிலும் அவன் நான்கொண்டியிர் நசித்
னளாம்,

(ஐனகர்) ஆ, அட்ட (கண்ணீர்ப்பெருக்குடன்) என்மகட்கோ இப்ப
டிச்சம்பவித்தது ஆ, கஷ்டங்கஷ்டம்,

விருத்தம்.

செல்வியென்கண்ணே திகழ்தளவத்தின் சீரூம்பினைநிகர்செவ்வாய்ப்,
பல்வரியொழுங்கும் குருநையொளியும் பகர்மணிச்சட்டியும் துதலு ம்
அல்லெனுங்கடந்தலசைவதும் நின்வதனும்புயம் நினைத்திடில்மனதை க்
கொல்லுகின்றது சோகசந்தாபங்கூறுவதென்னினிக்கோதா ய்

■ ஆ ஆ கண்மணி என்னருமைப்பெண்மணி ஆ ஜானகியீதென் கொல்
இவ்விதம் நேர்ந்தது

■ இன்னமும்,

விருத்தம்.

பணிமேலெடுத்த புவிராசருக்கொர் பதியாமெனக்குமிருக ண்
மணிபோலு தித்த மயிலேவனத்து மணவாளனொப்ப நடைகொ ண்
டணிமேவுபதம் பதம்னோவமெத்த வனியாயகிருத்திய நிருத - ர்
தனியா திழைத்த துயராலிளைத்து தனிநீயிறக்க விதி யோ

சாலேபிறந்தென் மார்பேவளர்ந்து தாழாதிருந்து நிகரு ம்
பாலேஅருந்து வாயாய்வளர்ந்த பாசோகடர்ந்து வனமே ற்
காலேஅருந்த நீயோநடந்து கனிகாயருத்தி யமனை ப்
கேலேவளைந்து தியார்பெருங்கு போதாவிர்த்தல் விதி யே

ஜானகிபரிணயநாடகம்.

நா.க

மலர்மேனடக்க நனிநோபதத்தின் வனமேனடக்க வமுதம்
பலகாஞ்சுவைத்த பணவாயிலைத்த பலமேகனவக்க வனம்
விலைமேவுபட்டின் அணிகூர்நுதிப்பின் விரிசீரைசுற்ற மம்
நிலைமேலுறக்க மதுகூர்நினக்கு நிலமேகிடக்க விதி யோ.

* நம்பிக்கையுடன் செ.

விருத்தம்.

சனியாமரக்கர் சிறைமேலிருக்குந் தனியாளறிந்து பரதன்
பனியாழியொத்த படையோடெதிர்த்து பகையோனாவென்று வர வே
முழிவோடுசெல்ல முயல்வானறிந்து மூவாதுமேவுகளியா ன்
மனமேகுளிர்த்த ததுவீண்முடிந்த வாரோ ததெய்வ கதி யே.

ஆகையாலிப்போது கவிவிருத்தம்.

தக்கவென்மகடாளிற்நதிட்டதில்
மிக்கவென்மனம் வேகுதென்செய்குவேன்
துக்கவெந்தழற் குட்டிலுமூட்டிவீவ்
வக்கினிக்கிடங் கார்த்திடவேண்மொல்

(பரதர் வசனம்) நான்தான்முதன் முதலிற்ப்பாயவேண்டியவன் ஏனெனில்
ஜடாவற்சிலதாரியாய் ஆரியநீர் நாகவருடைய ஆகமனத்தை யெதிர்
பார்த்திருந்து மனோரதம் பலியாமல் வீணாய்முடிந்தவன் ஆகையால்தான்,

(ஜனகசத்துருக்கள்) கண்ணீர்ப்பெருக்குடன் ஆ ஆ இவருடைய
இம்மொழி அதிகருணமாய்க் கேட்கப்படுகின்றது.

(கிணா)

இராகம் பியாகு நேரூடு ஏகதானம்.

பல்லவி

நில்லு நில்லு மூதா நீர் சத்திய விதர

அன்னுபல்லவி.

கொல்லுஞ் செந்தணவிரி

குதிந் முயன்றிடாதே

(நில்லு)

சரணங் கவர்

கொடியதசமுதனை உயிர்ப்படக்கடைந்

கோதைவைத்தகிறைத் தானடைந்து

து

ராமன்

படிவர்கள் முனிவர்கள் புகழ்ந்திட ஒருக்காலே
பைம்பொன்விமானத்தேரி வந்தனனாகையாலே (நில்லு)

செசமுடன் மகனுடல் மலையெனவீ மு
செருச்செய்த இளவலுஞ் சேனையுஞ்சூழ ராமன்
வசையறுதேவர்கள் மலர்நிறைகொட் டு
மழையுடழிதோவந்தான் பரபரப்பினவிட்டு (நில்லு)

கருணை யில்முழுகிய ஒளிர்முகசோம ன்
கதிர்மறையவன்புகழ் ஆயிரநாமன் மிக
வரிசையாயெவர்களுந் துதிமொழிவின் ள
வந்தான்வந்தானிதோ ஆனந்தமேகொள்ள (நில்லு)

(சத்துருக்கனன்) நோக்கி ஓ இவனா கொல் ஓர் வன்னியன்பால்
மூழ்குவோர்க்கு ஓர் வன்னியன்பால் மொழிகின்றனன்,

(ஜனகர்) களிப்புடன் அடா அடா குழந்தாய் பரதா அவசரப்படாதே
அவசரப்படாதே மங்களவார்த்தை கேட்கப்படுகின்றதன்றோ,

(பரதர்) நோக்கி ஆ ஆ இது நம்பத்தக்கதன்று,

விருத்தம்.

விதனவார்த்தைமுன் புலனறியாது விளக்கினெனென்பரதவித்தா ன்
அதனைமாற்றிட வேண்டிமென்றிவ்விதம் அத்தவமடந்தையே நம்பா
சநிரகொள்வன்னியினுருவமே புனைந்து சார்ந்தனள்சாற்றுவதனிச ம்
இதனையான்நம்பி யிருக்கொணுதைய எனக்குமப்பாக்கியமே தே.

ஆதையாலிது நம்பத்தக்கதன்று என விறைவாய் அக்கினிவலஞ்சுற்று
கின்றனன்

(வெடுக்கென்று திணியினை ஒதுக்கிக்கொண்டு) அவசரமாய் வன்னியுரு
வத்தனை அனுமார் பிரவேசித்து [ஆ ஆ பரதா பரதா வேண்டாம் வேண்
டாம் இதுவென்கொல் குடிக்கேட்டினைப் புரிகின்றாய் நில்லு நில்லென [வி
னாந்தோடிவந்திருகரங்களைப் பிடித்துத் தடுத்து நிறுத்திக்கொண்டு] பரதா
கேட்கக்கடவாய்,

விருத்தம்.

மாவலவர்க்கர்படைத்தலைப்பிரகஸ்த்தன் மருவியிரீலனைவதைத்தா ன்
தாவருமிந்தொசித்தருடலைத் தாணியிலிலக்குவன்சனைத்தா ன்
ராவண தம்பகர்ன்னனைவதைத் ராகவன்செயத்திருதன் னை
மேவிப்பென்னச்சனகிபை அடைந்து விரைவுடன்வந்தனன்மெய் யே.

[வசனம்] ஆகையால் பரதா சீதாலக்ஷ்மணஸமேதரான இராமபிரானு
௧௩௩ நல்வரவில் நின்றுண்டாகின்ற திவ்வியானந்தப்பெருக்கை அனுபவி
க்கப்போகின்றாய் பரதா அவசரப்படாதே

(பரதர் வசனம்) ஆஆ அந்தோ அந்தோ இதுவென்கொல் அசம்பாவிதம் மகா
மாயரணையுத்தப் பிரசித்தர்களான இராக்கதக்கடலை வற்றடித்து இராமர்
திரும்பவும் வருதலென்றால் எங்ஙனங்கூடும் ஏதேது

(அனுமார்) ஆ பரதா தெய்வபலங்கொண்ட இராமபிரானிடத்தில் அரக்
களின் மாயாபலமென்செய்யும் [யெப்படியெனிற செப்புகின்றேன் கேள்

கட்டளைக்கவிப்பா.

கபடவஞ்சனையேயுருவானவன் கண்டம்பத்துளகண்டகன் றன்மக ன்
தவதனர்க்குச்சுரர்க்கினற்செய்பவன் சதிதருமிந்த்ரசிந்த்ரெனும்ராக்கத ன்
புவனவீரம்புங்கவர்தங்கன்பால் போரில்மிக்கமெலிந்துமுதற்சம ர்
நுவல்புஜங்கமயச்சரமேவிட நொடியிற்பொன்றினர்போலுமயங்கினு ர்.

(சத்துருக்கனன்) ஆ ஸரி ஸரி இதனால்தான் பிறரர்க்கேள்விகொ
ண்ட அந்தத்தாபசீ அடிமூலந்தெரியாமல் நம்பால்வந்தவ்விதம்உரைத்தனனெ
ன்றே நினைக்கின்றேன்

(பரதர்) அப்பால்மேற்சொல்லுங்காணும்

 விருத்தம்.

அதன்பிறகுயுத்தந்தன்னி லவ்விருத்திரனைக்கொன் ற
சதமகனேவலாலேதார்க்குகண் சடுதிசார்ந்தா ன்

(பரதர்) தம்பி சத்துருக்களை குலகுருவசிஷ்டரால் கூறப்பட்டதென்று
றைத்தனையன்றோ அதற்கு ஒத்திருக்கின்றது

(அனுமார்) ஓடி விருத்தத்துடர்

கதியுடன்வறவில்பாம்பின் கட்டொழிந்திடத்தெளிந் து
குதிகொண்டசமரில்வென்றி கொண்டனர்ரகுருலத்தா ர்

(சத்துருக்கனன்) ஸரி ஸரி பின்னே எப்படியாகும் ஸாக்ஷாக்கருட
பகவானேவந்துவிட்டாரென்றால் ஸர்ப்பமயங்கனானசரங்களுஜ்ஜீவிக்குமா,

(பரதர்) ஸந்தோடத்துடன் அடே தம்பி சத்துருக்களை

கொச்சகம்.

இந்திரனோர்காரியத்தை எண்ணியிருக்கின்றனெ ன்
றந்தரர்சொந்தேட்ட தென்றேன் அக்காரியமரிந்தே ன்

சந்தமூஞ்சொந்தைசெய் தசகண்டன் நன்னுயிரை
சந்தரவிடாகவரார் குறைகொள்ளவேண்டுமென்

(தம்பி சத்துருக்களை அதனல்தான் ஆரியபுரீ ராகவருடையரகணையின்
பொருட்டு இந்திரனால் பகிராஜனை அதிவினாவில் அனுப்பிவைக்கலாச்சது
(ஜனகர்) அத்தியானந்தபரிதளய்

விருத்தம்.

எமதுசோகம்மாற்றிவைத்தீர் இறந்தயெங்கட்குயிரளித்தீ
உமதுதிருப்பேபொடுத்துறைப்பீர் ஒளியாதோங்கும்வன்னிய
(அனுமார்)

சுமதிசுக்ரீவர்க்கமைச்சன் தூயவளியின் சுதனனுமா
அமர்செய்ராவணந்தகன்றன் ஆக்ளைப்படியிங்குற் றன்னயா
(ஜனகர்) சந்தோடத்துடன்.

அகவல்.

எற்குக்குருவார்	யாக்கியவல்க்கர்தாம்
நற்குருஅவற்கோர்	ஞாயிருஅவனுழி
கற்றனையாகுமால்	கருதுசற்குருவாய்
நற்றவநீயுமால்	கான்றொழும்பண்பனே.

(சத்துருக்களன்) வியப்புடன்] [வசனம்] இலங்கைச்சண்டையில்
சேனைப்பெருக்குடன் எல்லாமந்திரிகளுடனுர் சுக்ரீவன் அரக்கராலதஞ்செய்
யப்பெற்றானென்று பரணுதினிபென்னுந்தாபசி பகர்ந்தனனன்றோ அங்ங
னமிருக்க அனுமாரொன்பவர் உயிரோடிருப்பதெங்ஙனம்.

(அனுமார்) அவளார்கொல்பரணுதினியென்னுந்தாபசி, அவள் ஆர்கொல்
(சத்துருக்களன்) யாதாமொருத்தி சுக்ரீவாதிசுருக்குச் சுக்ரீந்தாய்
ரிசியமுககிரியில் வசிக்கின்றவளோ, அவளேயாம்
(அனுமார்) தன்னுள்

அகவல்.

இப்படியொருத்தியு	மில்லையங்ஙனமே
அப்படியிருக்கத்	தப்புணர்த்தவரார். (சற்றுலோசித்து)
பாதகிஅரக்கிசூர்ப்	பனையாமிவளே
நீதிசம்பாதிபுயம்	நிகழ்த்தினான்றோ

கொடியராவணனுங்	குப்பகர்ன்னுமே
மடிந்ததிலிலங்கை	மாராச்சியத்தை
வள்ளல்விபீஷணன்	வகித்ததிலுந்தான்
துள்ளித்தாழக்கின்ற	சோகமனத்தின்
சகிக்கமாட்டாமற்	றளம்பீருனென்றார்
ஆதலாலவளே	அழுக்காறுகொண்டு
சாதுவாந்தவசி	போலெதிர்சார்ந்து
பரதசத்துருக்களைப்	பரிந்துயிர்மாய்க்க
கருதினனென்றே	கருத்தோர்கின்றேன்.

* (வெளிப்பைட) விருத்தம்.

அவடசக்கிரீவன் றங்கை அரக்கிரூப்பனகையாகு .	ம்
ருவிபுயவரக்கர்வேந்தைக் கொன்றிட்டரகுவீரர்மே	ல்
தவிமனப்பொருண்மையோடும் தவமடநல்லாள்போலு	ம்
கவடமாயுமைச்சதிக்கக் கருதிவந்தனளாங்கண்ம	ர்.

(பரதர்) ஆம் ஆம் அப்படியிருக்கலாம். அவளே தான் புலத்திய ருல் த்திற்சனித்தவளென்று புகன்றனன்றோ ஆகையால் இவ்வுரை பொருத்தமாகத்தானிருக்கின்றது

(அனுமார்) தென்றிசையைநோக்கி [வசனம்] ஓ பரதா சத்தருக்களு இங்ஙனம் நோக்குக, நோக்குக, 'கொடுக்கோலாக்கர் குலசக்ரவர்த்தியாம் இலங்கேசுரனைக் கூற்றுலகேற்றிவைத்த ஜயதுங்க சிங்க பூரீ ராமச்சந்திரன் தோலக்ஷமணசமேதராய் பரிஜனங்களுடன் புட்பகாருடராய் மேகமண்டலமாரக்கமாய் இதோ சமீபத்திறென்படுகின்றனர்

ஓ பரதா இதோ திவ்வியதெரிசனம்காண்க

இராகம் கல்யாணி ரூபகதாளம்.

பல்லவி

பாரும் பாரும் ராமதெரிசனம் ஸாமியிதோ (பாரும்)

அநுபல்லவி

சீருலாவுந் தெக்கணந்தனில்,
திரமையுற்ற-பெருமைபெற்றீ
விரதசத்திய பரதஉற்றுப் . (பாரும்)

சரணங்கள்

வாரிதிரண்டு வானதுவோ வல்ல
மரகதமோருடல் வாய்த்ததுவோ நல்ல
காரிருன்மைகடிக் காட்டியதே மல்லல்
காயாவேகாயமெடுத்ததுவோ சொல்லக்
கழியாவதி, அழகானது, விழைவாயெதிர், யெழல்கூரிவர் (பாரும்)

ஆடவருமிக வாசைகொள் தோள்வீரை
அகலிகைசாபமகற்றிய தாண்மனா
பீடுறுமார்பகம் பேசினென்தனா
பிசகிவர்க்கோரிணை மதனென்றகோளுரை
பிடியாமெனும், நடைமாளொடு, அடல்கூர்படை யுடையார்வரல் (பாரும்)

[எல்லவரும் வியப்புடன் நோக்குகின்றனர்]

(அனுமார்) நன்று நன்று பரதா இதோ நந்திக்கிராமத்தின் உபவன
த்தை நோக்குக

சந்தவிருத்தம்

பரதபாருணதமையனோ டெழுபடைகளாகிய வானர ம்
கரடிமேலுயர் தருவிலேறியொர் தருவிலேகு திகாட்டலா ல்
தனையினோடியர் தொடுவதாகிய தளிர்கொள்கானின சாமியி ன்
வரவுகாணலும் மகிழ்வினோடவை நடனமாடுவ மாணு மே

(ஜனகர்) சந்தோடத்துடன் [வசனம்] ஆ நந்திக்கிராமத்தில்குழந்தை
சீதாதேவியினால் அலங்கிருதஞ்செய்யப்பெற்ற வாமபாகத்துடன் இலக்குவ
னுடன் பரிசனங்களுடன் கண்மணி இராமபத்திரன் விமானத்தினின்றும்
இரங்குகின்றனர்

(பரதர்) நோக்கி அத்தியானந்த பரிதனம்

சந்தவிருத்தம்

வடவனாவனையுடைய பதிவழியெழிக்கறிய மதனைநிகர்த்த மனாநே ர்
தடமலியருட்கண்ணை கருமுகிலெனத்துதிகொ டனுவனைவிரித்ததையோர்
அடைவொடுமிகப்புசமும் அருமைகொளெனக்கண்ணை அளவில மிகுததெய
இடைபிறிதலுற்றபின் இதுததிகணுற்றநல இனியசுதைபுக்கினனோ, [குரல்]

[சத்துருக்கள்] ஆனந்தத்துடன்.

வெண்பா.

இன்னதுறுமென்றும் இன்னதுறுவென்புந்நீனைக்
கன்மபலன்யாரொங்கன் காண்பவரே—வன்மைமிரு
கொல்லன்னவிற்புழக்கக் குறிகொண்டெழுந்துநின்றோம்
உல்லாசமுழக்கின் மின்னாள்.

[அப்பால்] மேற்குறித்தபடி சீதா லக்ஷ்மண பரிசன சமேதரான இராமர் பிரவேசிக்கின்றனர்.

[இராமர்] சகி பிராணகாந்தே அடி ஜானகி, நூறு யோஜனே சேதுவைத் தாண்டி மகேந்திரகிரி, பிரசிரவணகிரி இதுகளைத்தாண்டி, விஸ்தார விந்தியாடவியும் தாண்டி, அதியுன்னத சித்திரிகூடத்திற்கு மேல்வழியாய் அகிலேகமாய் இந்தப் புட்பகத்தால் நமது நந்திகிராமம் வந்து சேர்ந்தோம்.

இன்னமும்,

கொச்சகம்.

கோகிலமேகோமளமே கோதையேகொம்பரன்மய
சாகரத்தைப்போற்கவிரா காதர்சண்டைதான்கடந்து
தாகமொடுஜானகியாந் தையலுனையடைந்து
வேகமொடுரொந்தகர் மேவிவந்தேன்மெல்லியலே.

(இலர்குவன்) அண்ணா, உதிர்நோக்குக நோக்குக ஆரியமான ஜனகராஜனென்ன தம்பி சத்துருக்களென்ன இவர்களுடன் என் அண்ணா பரதர் இதே உதிர்கொண்டு வருகின்றனர் இந்தப்பரதர்

விருத்தம்.

சீரத்தினிற்சடைவளர்த்து சிறப்பிலாச்சேர்ந்தன்னை
அணாத்தலந்தனில்வகித்தும் அருந்தவத்தாலினைத்தும்
பருத்ததோளும்மைக்காணப் பாசோகஞ்சரீரந்
தரித்தெதிர்சார்ந்தாலென்னைத் தழைக்கின்றார்பரதர்சாமி.

(இராமர்) ஆம் ஆம் அப்படியே, ஆயினும்

விருத்தம்.

கொண்டான்மொழிகண்டாடனைக் கொடியோனெனமுன்னம்
உண்டானவென்றுயர்தீர்ந்தன உசிதப்பலவினையால்

திண்டோன்பாதன்செல்வம் திகழ்ந்தென்னிமித்தத்தில்
புண்டான்கொள அத்துக்கமிப் பொழுதேகழிந்ததுவே.

(பாதர்) " கிட்டவனுதி

= ∴ சந்தவிருத்தம்.

அனகசத்தியதசரதப்ரிய அதுலமுக்கிய ஜானகி
மனவ அர்ப்புத விசயபத்தர்கள் வாதநிட்கள மாமனே
தினமனப்பறு வருடமெத்தனை தெரிசனத்தினி லாவலாய்
நனிகொளத்திசை அதில்விழிப்பனுன் நறுமலர்க்கு நமோநம.

(என ஆனந்தப்பெருங்குடன்) வணங்கினார்

(இராமர்) சினேகவானத்தத்துடன் கைகளினால் இருகத்தழுவிக் கொ
ண்டார்

(இராமர் பாதர் இருவரும் தன்னுள்)

வெண்பா.

கர்ப்பூரவாவி கலந்துகுளித்தாற்போல்
இப்போதுடற்குளிர்ச்சி மெய்தியதே—செப்பியகை
யாலிங்கனங்கட்டி யாசையுடன் நழுவி
யாலிங்கனஞ்செய்ததால்.

(இராமர் வெளிப்படை) ஆ, ஆ என்னருமைப்பிறப்பே அடா கண்ம
னரி பரதா தெய்வாதினமாய்க் காணக்கிடைத்தனை.

(பாதர் வெளிப்படை) வசனம்.

அண்ண இரகுலோத்துங்கராமவிபேர, அந்த தெய்வாதினத்தாலே
தான் பரதவித்துக்கொண்டிருந்த தமிழேனைக் கிருதார்த்தனய்ச்செய்யும்பொ
ருட்டு இங்ஙனம் கருணை கூர்த்து தேவரீர் பிராப்தமானதுவுமே.

இராமருக்கும் பரதருக்கும் இலக்குவனும் சத்துருக்களனும் வந்தனர்
சமர்ப்பித்து ஆசீர்வாதத்தைப்பெற்றிருந்தனர்.

(இராமர் ஜனகராஜனிடம் கிட்டவனுதி,

வெண்பா.

மதிசுலத்தாமன்னவனே மாமனேவாகு
துதிமிருத்தராசமுதத் துயோய்—சுதிர்ப்படைத்த
செந்தேன்பெருகுமலர்ச் சேடிக்கிணாஞ்சிடுவேன்
வந்தேந்தயரதராஜன்.

இலக்குவன் வெண்பா.

ஞானிகளும் மன்பாசு காணும்புசும்புத் திடவே
தானுற்றுணர்ந்த ஜனகேந்திரா—பாது
குலக்குரிசில்பின் சென்று கூடத்திரும்பி
இலக்குவன் வந்தேன் பணிகின்றேன்.

(ஜானகி) தாதா உமது தாட்டாமரைகளிற் ஜானகி நமஸ்கரிக்கின்றேன்

(ஜனகர்) உசிதப்படி யூசிகளுரைத்து (பின்னர் இராமனை நோக்கி) அது
தியானந்தபரிதளாய் சந்தோஷப்பிரவாகத்திற் றொண்டை தத்தாவிட்டு அட
கண்மணி இராமபத்திரா, திரிபுவன கண்டகளுன இலகேசுவரனைச் செய்து
வீரரூப்பிரதாப இரகுருலொத்துங்கஜயசிங்கபூராமச்சந்திரா,

விருத்தம்.

கந்தேசுவரக்கர்ச்செற்றோய் காகுத்தராமாவீர	ப்
பந்தயப்பொருளாய்நின்ற பாவையெக்காரணத்தி	ற்
சந்தமாய்மணம்புரிந்தாய் சதிப்பெருமனுப்பின்வந்	த
சந்ததியாளாய்அஃதிற் றக்கதாய்நீட்டுகொன்	ளே.

(இராமர்) வினயத்தொடு, அஞ்சலிசெய்துகொண்டு.

இராகம் தருவார். சாப்புதாளம்.

பல்லவி.

உமதுகிருபையுந் தேவ ருதவியுமல்லாமல் ஒன்றுமென்னுலில்லையே.

அநுபல்லவி.

மமதையகந்தைமுதல்	மனமாயையொழித்த	
மானுபாவஜனக	மாமனே பிரமவித்தரம்	[உமது]

சரணங்கள்.

வரமோ உரமோ அந்த வல்லரக்கன்றிர	மோ
வரிசையாய்த்திரன் படைசமுத்திர	மோ
வருதல்போதல் தெரியா தெண்ணற்றசர	மோ
மாயாஜாலப்பிரதாபம் வருத்தவுந்தர	மோ
வானராதிபன் சினேகங்கிடைத்தது	ம்
நானரக்கரைத் தான் முடித்தது	ம், [உமது]

அவ்வாக்கன்கொழுத்த அதிபலிவட்டனாலு ம்
 அதர்மமேகுடிசெண்டக்கிரமஞ்செய்ததாலு ம்
 செவ்வையாயென்னிடம் முனிவர்தமன்மேலு ம்
 செய்யுமாசீர்வாதத் தின்பலத்தினாலு ம்
 செயங்கிடைத்ததுஞ் சிறைவிடுத்தது ம்
 நயமிகுத்தனன் னகரடுத்தது ம். [உமது]

[அப்பால்] கௌசிகர் பிரவேசிக்கின்றனர்.

[கௌசிகர்] தன்னுன். தேவர்களாலாக்ளை செய்யப்பெற்ற ஈரியும்
 இன்றெனக்குச் சபலமாக முடிந்தது. அதாவது கொடிய ராக்கதன் இராவ
 னனை, இரகுராமனாற் கொல்லுவக்க வேண்டுமென்பதுவே.

[அங்ஙனமே, சமாதியில் ஞானத்திருக்குறால் நன்கறியலாயிற்று.]

அங்ஙனமன்றோ தேவர்களெனக் காக்கைஞ் கொடுத்திருக்கின்றனர்.

[எங்ஙனமெனில்]

விருத்தம்.

எப்படி ராம னிடத்திலவெப்பகைதன் னினசனத்தினை மடித்திட வே
 மைப்படிவண்ண ராவணன் றனக்கு வருங்கொலெப்படிப் பொருதவி லே
 செப்பிலங்கேசன் றனைக்கொல்லவல்ல திரமைபோதுங்கொல் ராமனுக் கே
 அப்படிக்கணத்த ளத்திரமருளி யனுக்கிரஞ் செய்யெனவன் றோ.
 நடக்கின்றனர்.

[இராமர்] கண்மலர்பரப்பி கிட்டவனுகி.

வெண்பா.

மாமந்திரமருளி வாளிகளுந்தந்துதவி
 கேடும்அளித்தாண்ட தேசிகோ—ராமன்
 தவமிகுத்தகௌசிகரே சாஷ்டாங்கமாகத்
 துவதும்பதங்க டொழுவேன்.

[கௌசிகர்] கண்மணி ராமபத்திரா, ஜயாவிஜயீபவ, நீழீழி வாழ்க.
 நின்னது மனோபீஷ்டம் யாவும் நிர்விகா தமாய் நிறைவேறுக.

மற்றவரும் கௌசிகரை வணங்கினார்கள். அம்முனிவரும் அவர்சுட்
 செப்படியெப்படி யுசிதமோ, அப்படி அப்படி உபசரித்தனர்.

[கௌசிகர்] இராமனுக்குச் சொல் கண்மணி! ராமபத்திரா.

ஜானகியரினய நாடகம்.

வெண்பா.

உன்னைப்போலுத்தமனா ருண்டோபுவிமீதே.
என்னைப்போல்மற்று மிருடியனா—முன்ன
விதிமுதல்வரைப்புரந்தாய் மேல்யாவன்கார்தாய்
சதியரக்கனைக் கடிந்ததால்.

[இராமர்] பகவன்,

வெண்பா.

பந்தயங்கெலித்ததுவும் பாரவனந்தனிலே
சந்ததஞ்சுக்ரீவநட்புச் சார்ந்ததுவும்—தொந்தனாசெய்
பொல்லாநிசுசுனைப் போரிற்செயித்ததுவும்
எல்லாமுமதருளே யாம்.

[பரதர்] பகவன் குசிகந்தனரோ தாங்கள் முதல்வரான மஹான்களா
லே, இவ்விடத்திற்குளே ஆரிய ஸ்ரீ ராகவருக்கு மகுடாபிஷேகஞ் செய்து
வைத்து அயோத்தியில் பட்டணப்பிரவேசஞ்செய்துவைக்கவேண்டுமென்று
விரும்புகின்றனன்.

[ஜனகர்] அகோவகோ, இராமபட்டாபிஷேகத்தினாதரங் கொண்ட
கண்மணி பரதனுக்கு சந்தேஹஞ் தாமதித்தலிற் சம்மதமில்லை. நன்று, நன்று

(அனுமார்) ஒ, பரதராஜனே இவர்கள் சுக்ரீவ விபூஷணதீயர், இவர்
கள் மது ஆரிய ஸ்ரீராமச்சந்திரர்க்கு அத்தியந்தம் ஆப்த சினேகிதர்களேயாம்

[பரதர் நன்று நன்று கிரம்பசந்தேஹம்]

[அனுமார்] யானோ மூன்று வானர வீரருடன் நான்குசமுத்திரங்களினி
ன்றும் புண்ணியதீர்த்தங்கொண்டுவரச் செல்கின்றேன் (எனச்சென்றனன்)

[ஜனகர்] அடாகுமுத்தாய் சத்துருக்களு இராமபட்டாபிஷேகமகோத்
சபத்திற்காக ஸமஸ்த்தமான பிராமணர்களையும் துங்குலகுருவாகிய வசிஷ்
டாமுதலிய முனிசுவரர்களையும் மந்திரிகள் முதலான எல்லார்களையும் வர
வழைத்தல்வேண்டும்.

[சத்துருக்களர்] நல்வதென்று சென்றனன்.

[சீதை] தன்னுள் இலங்கேசுவரவிஜயியான என்வரிசைமனாளர்க்கு
இவ்விராச்சியபட்டாபிஷேகம் என்று அசதியுனந்தம் அடைகின்ற தென்
னரிதையம்.

[நினை] —

ஆசிரியவிருத்தம்.

கண்டதமகாகொடிய தசகண்டனைச்சமர் கழந்துலகனைத்துறித்தங்
காத்திரகோத்தம சிலாக்கியவானை இக் காரூத்தராமனுக்கு
மண்டலமெலாம்புகழ் பட்டாபிடேகதினம் வந்திட்டிந்தநேரம்¹⁹
மன்னுமங்களவேதி மின்னுதின் மனபேரி வாத்தியமுழங்கின் மன
ஒண்டவளசாமரங் கெ ண்டிலங்கின் மன ரொண்டொடியிருபாலினும்
ஒருகுடையுமங்குவந் துற்றதுதகக்கலச மோங்குகின் மனவொழுங்காய்
தண்டிலமுமஞ்சரிட் டதிகந்தபுட்பங்க டாமபூலமுந்தயார்தான்
சாற்றமு டமிட் டங்கயமில்ங்குது சதிர்முகூர்த்தமும்வாய்த்தே.

[19. 19] ஆ வசிட் டாகவானது வாக்கியங்களோ, நன்று நன்று நிர
ம்ப சந்தோஷம்.

[சத்தாருக்கனன்] பிரவேசித்து இராமனைக்குறித்து ஸமஸ்த ஸாமக்
கிரிகளுடன் எல்லவருமவந்தி ட்டார்கள்,

(அப்பால் வசிட் டர் பிரவேசிக்கின்றனர் [வசிட் டர்] ஒ ஒ கௌசிக
கோ இந்த இரத்தினக்கதிகங்காதனத்தில் சீதாசமேதனான ஸ்ரீராமச்சந்திரனை
வீற்றிருக்கச்செய்து மகான்களான மற்றமுள்ள முனிசிஷோஷ்டர்களுள
இந்தசுபமுகூர்த்தததிற் பட்டாபிடேகஞ்செய்யவோம் வாருங்கள் வாருங்கள்
முனிச்சுவராகளே.

[கௌசிகர் அப்படியேசெய்வோம் வாருங்கள் வாருங்கள்

[ஜனகர்] ஆ நன்று நன்று இராமபட்டாபிடேகமகோற்சபம் நன்று
நன்று நிரம்ப சந்தோஷம்.

விருத்தம்.

என்மகளாம்ஜானகிமனை நெழிலபிராமணீரவீகுலரகுராமனே
பொன்மகுடம்புனைந்திட்ட பட்டாபிடேகசபப்பூர்ணமாகி
நன்மணியாரங்களோடு பட்டுப்பட்டாலனிக ணுட்டிலுள்ள
தன்மவந்தணமுதல்வர் சகலருட்பெற்றகமகிழ்ந்து தான்செய்கின்றார்

ஆ ஆகாயத்தினின்றந் தேவர்கள் துந்தபிராத்திய கோஷிப்புடன்

ஜானகிபரிணயநாடகம்

சுரநாரிகளின் நடன நாட்டிய விசேடங்களுடன் புட்பமாறி பொழிகின்ற
னர் சொல், ஆ நன்று நன்று நிரம்ப சந்தோஷம் நிரம்பசந்தோஷம்,

[கௌசிகர்] கண்மணி இராமபத்திரா இன்னமும் நினக்கு ஏது ஏது
அபீஷ்டங்களோ அவையெல்லம்பெறக்கடவாய்

[இராமர்] சரணஞ்சரணம் முனிநாதனோ

விருத்தம்.

பகவனுமதருளால் நிர்விக்கினமாகப் பாற்புகழுஞ்ஜானகி பரிணய
ந்தான், புகழொடுஸம்பூர்னமதாய்ப் பொருத்தப்பெற்றேன் பொருபடை
யோடி ராவணனைப் போரில்மாய்த்தே, அகமகிழ்வாய்க்காதலியைத் திரும்
பக்கொண்டேன் அவ்வழிபார்த்திருந்த பரதனைக்கண்ணுற்றேன், மருடா
பிடேகமுடனரசும்பெற்றேன் மற்றென்கொலொருகுறையு மில்லமாதோ.

[வசனம்] சரணஞ்சரணமுனிநாதனோ உமது அறுக்கிரக விசேஷத்தி
னால் யாதொரு குறைவுமில்லாமல் மங்களகரமாக ஜானகிபரிணயத்தை ஸம்
பூரணஞ்செய்யப்பெற்றேன் அன்றியும் மகத்தான சத்துருஜயமும் பெற்று
அழியாதகீர்த்தியுடன் ஸகலபாக்கியங்களும் வரிசைகளும்பெற்று அத்தியா
னந்த குகாகுலஞய்க்களிப்புற்றிருக்கின்றேன், [கௌசிகர்] நன்று நன்று
நிரம்பசந்தோஷம்.

[அப்பால்] பரதவாக்கியம் மங்களவாழ்த்து.

ஆசிரியவிருத்தம்.

சுதிருள்ளமட்டுமுடு பதியுள்ளட்டிலுங்

காவலர்கள் வையகத்தைக்

கண்மரணமொழி கடக்காதுகோளுரைகள்

காதினிற் கொள்ளாமலே

சுதிருடன் காத்தினிது வாழ்கவின்னாடகத்

தமிழ்ஜானகி பரிணயம்

ஸ்ரீஸகவீரவாணர்கள் புகழ்ந்துகொண்டாடிடச்

சந்ததம் வாழ்கவாழ்க

துறவகாடன்மீதழைத் திடவவதரித்தந்த

சுருதிகட்க் கெட்டாத்தனிச்

சோதியாம்பூராம பக்திமறவாதமெய்த

• தொண்டருட் கிரேஷ்டராக

இதமுறச்சகலசம்பன்னராயின் ஓல்

இயற்றியருள் மூன்றுசுப்ப

இன்னமுதகவிவலோ னின்பமொடுகேட்பவாக

மெல்லாரும் வாழ்கவாழ்க.

வழாவதங்கம் முற்றிறறு.

ஜானகிபரிணய நாடகம் முறறுப்பெற்றது.

பூரீ ராமஜெயம்

